

1

จีปดอจด์ขนาดใหญ่หลายคันเคลื่อนผ่านประตูเหล็กมหึมา ที่เปิดกว้างออกหมดทั้งไวลด์ไลฟ์เข้ามาอย่างแน่นหนาเรียงกันมาเป็นขบวน เสียงเครื่องยนต์ที่กระหึ่มอยู่ในเกียร์ต่ำขณะที่ชะลอผ่านช่องประตูเข้ามา เสียงตะโกนทักทายและสรรพสาปเนียงแห่งการโกลาหลอลหม่านวุ่นวาย อันเป็นธรรมชาติของทุกครั้งที่การขนส่งตัวป่ามาถึง ดังปะปนกันฟังไม่ได้ศัพท์ พวกคนงานนับสิบภายในสถานที่นั้นวิ่งกันคึกคักออกมาต้อนรับ เตรียมการลำเลียงขนถ่ายสัตว์ป่านานาชนิดที่บรรจุอยู่ในกรงหรือมิฉะนั้นก็หีบลังลงจากรถ

มันเป็นสถานีกักสัตว์ เพื่อเตรียมต่อออกนอกประเทศที่ใหญ่โตและทันสมัยที่สุด ตั้งอยู่ในเนื้อที่ไม่ต่ำกว่า 15 ไร่ ภายในกำแพงคอนกรีตแข็งแรงกั้นรอบ สถานที่ทำการของบริษัท เป็นอาคารทันสมัยตั้งอยู่ในใจกลางบริเวณซึ่งแวดล้อมไปด้วยกรงขังสัตว์ทุกชนิด นับตั้งแต่กรงนกเล็กๆ ขึ้นไปจนกระทั่งเพนียดช้าง เกือบจะเป็นสวนสัตว์ย่อยๆ ตั้งอยู่ในระหว่างครึ่งทางของอารยธรรมแห่งเมืองหลวง และความเปลี่ยวเปลี่ยวป่าเถื่อนของดงดิบ

ชายในชุดสี kaki ผู้นั่งกิ่งโหนอยู่ในตอนหน้าของรถบรรทุกคันแรกซึ่งผ่านประตูเข้ามา ทิ้งตัวลงจากรถ เลี้ยวมาขึ้นใต้ร่มจามจุรีใหญ่ใกล้ซุ้มประตู ถอดหมวกปีกใหญ่คาดแถบด้วยหนังเสือดาวออกตบกับขา ผู้กระจายฝูง คิวักบู่หรือออกมาจุดสูบ ตาสีน้ำตาลหрімองดูรถบรรทุกที่ทยอยผ่านประตูเข้ามาทีละคันเหล่านั้น นานๆ ทีก็ตะโกนสั่งงานกับคนขับสักคำ

ในห้องรับแขกสุดหรูหราราบนตึกที่ทำการ อำพล พลากร ผู้อำนวยการบริษัท ‘ไทยไวลด์ไลฟ์’ ผลจากการสนทนา เดินไปดึงสายมู่ลี่ลูมิเนียมให้กระดกเปิดขึ้น มองฝ่าหน้าต่างกระจกลงไปแล้วบ่นปาก

“นั่นไงครับ เขามาแล้ว”

ผู้เป็นแขกทั้งสามคน สุภาพบุรุษวัยฉกรรจ์สอง และสุภาพสตรีสาวหนึ่ง ลุกขึ้นจากโซฟาชุดรับแขกโดยเร็ว เดินไปที่หน้าต่างบานนั้น พุ่งสายตาจับไปยังเป้าหมายเบื้องล่าง ระยะห่างประมาณ 150 เมตรเป็นตาเดียว

“ยืนอยู่ข้างประตูนั่นนะหรือครับ?”

ผู้เฝ้าถามเป็นคนแรก เป็นบุรุษร่างสูงใหญ่ ผิวขาวกางเหลี่ยม มีเส้นหนวดกันเรียวอยู่เหนือริมฝีปาก สง่างามเยือกเย็น

“ครับ! นั่นแหละ คนที่คุณชายกำลังต้องการพบ”

ผู้อำนวยการบริษัท ‘ไทยไวลด์ไลฟ์’ ตอบอย่างสุภาพ

อีกบรูษหนึ่ง ซึ่งยืนมองอยู่ข้างๆ ผิวปากหวิว ลักษณะของเขาเป็นคนแจ่มใส อารมณ์รื่น
เริงอยู่เป็นนิจ ลำสันแข็งแรงตามแบบฉบับของชายชาตรีคนหนึ่ง

“พับผ่าซิ ผมรู้สึกจะชอบเขาเสียแล้ว ทั้งๆ ที่เห็นปีบเดียวระยะไกลๆ อย่างนี้”

หญิงสาวร่างโปร่ง ประพิมพีระพายคล้ายบรูษคนแรกแต่ทรงใบหน้ารูปไข่ ตาใหญ่ทั้งคู่
คมกริบ เป็นประกายแวววามอยู่เป็นนิจ ในขณะนี้หล่อนไม่ได้มองจับที่ภาพนั้นด้วยตาเปล่าธรรมดา
เหมือนคนอื่นๆ หากแต่ใช้กล้องส่องทางไกลอันกะทัดรัดปรับเลนส์จับนั่งอยู่ที่นั่น หล่อนยิ้มออกมา
นิดๆ พร้อมกับยกไหล่ เมื่อเลนส์ของกล้องให้ภาพที่แจ่มใสนักขึ้นประหนึ่งว่าเป้าหมายยืนห่างอยู่
เบื้องหน้าในระยะแค่เอื้อม

“กิตติศัพท์ชื่อเสียงของเขา จะจ้านกันมากกับรูปร่างลักษณะที่เห็นอยู่ในขณะนี้”

หล่อนพูดเสียงใส พร้อมกับหัวเราะออกมาเบาๆ

“ฉันนึกหลับตาวาดภาพเป็นครั้งแรกว่า เขาควรจะอยู่ในวัยสัก 40 ขึ้นไป รูปร่างสักขนาด
6 ฟุต เป็นอย่างน้อย แต่มันตรงข้ามไปหมด ตัวเขาเล็กนิดเดียว สูงเห็นจะไม่เกิน 5 ฟุต 7 นิ้วเป็น
อย่างมาก ผอมเกร็ง ฉันไม่ชอบหน้าเหลี่ยมๆ ที่ไม่มีรอยยิ้มของเขาเสียเลย นินะเธอ รพินทร์ ไพร
วัลย์ จอมพรานชื่อก้องที่เราจะกำลังจะต้องพึ่งเขา”

“ตัวเขาเล็กก็จริงครับคุณหญิง แต่ไม่ว่าจะเป็นฝีมือหรือน้ำใจ บรูษนี้ยิ่งใหญ่แน่ ยิ่งกว่านั้น
ยังเป็นสุขภาพบรูษเต็มตัว เขาเป็นลูกผู้ชายจริงๆ ชนิดที่จะหาได้ไม่่ง่ายนัก ผมจะให้คนไปเชิญเขา
ขึ้นมาเดี๋ยวนี้”

รพินทร์ ไพรวัลย์ คิดกันบรูหรือลงไปขยับด้วยปลายรองเท้าที่หนาทึบไปด้วยฝุ่นของเขา
เมื่อรถคันสุดท้ายผ่านประตูเข้าหอดขบวน ควักผ้าขนหนูขึ้นมาเช็ดเหงื่อตามลำคอ พร้อมกับเป่าลม
พรูออกทางปากเหมือนจะขับไล่ความร้อนอบอ้าวของแดดบ่ายกลางเดือนมีนาคม

นายประเสริฐ ผู้จัดการสถานีก็สัตว์ก็เดินฝ่ากลุ่มอันทำงานอยู่หน้าวายุของพวกคนงาน
พื้นเมืองเข้ามาอย่างรีบร้อน ส่งเสียงร้องทักยิ้มแย้มล่วงหน้าเข้ามา ก่อนที่จะถึงตัวอย่างคุ้นเคย
รพินทร์ยิ้มและทักทายตอบ

“มายืนอยู่ตรงนี่เองนะหรือครับ คุณรพินทร์ ท่านผู้อำนวยการให้ผมมาเชิญคุณขึ้นไปบน
บริษัทหน่อย”

“ครับ เดี่ยวผมจะขึ้นไป ผมเพิ่งมาถึง มันร้อนเหลือเกิน จะคุณงานขนลำเลียงเจ้าพวกนั้น
ลงหน่อย อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับเจ้าแรคตัวนั้น เรากำลังรีบ การต่อกรรู้สึกว่าจะบอบบางไปหน่อย
ถ้าลำเลียงไม่ดี กรงมันอาจแตก แล้วมันก็จะวุ่นวายกันใหญ่”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงเบาต่ำอันเป็นนิสัย ตามองจับไปยังการขนลำเลียงในขณะนี้

“เที๋ยวนีู้สึกว่าจะคึกคักมากนะครับ ตั้งเจ็ดคันรถ เป็นไงได้ครบจำนวนตามออเดอร์หรือ
เปล่า?”

ทั้งสองยืนพูดกันอยู่ท่ามกลางเสียงอะอะเอิกเกริกของคนงานพื้นเมือง ซึ่งกำลังทำงานกันอยู่ ระคนไปกับเสียงร้องคำรามของสิ่งสราสสัตว์รอบด้าน

“ขาดอยู่อย่างเดียวคือลิง เทียนี่เราได้มาเพียงพันสองร้อยกว่าตัวเท่านั้น ยังขาดอยู่อีกตั้งครึ่ง ไม่รู้มันเป็นยังไง แล้งคราวนี้มันยกฝูงย้ายถิ่นกันไปหมด แต่พวกสัตว์ใหญ่ดูเหมือนจะเกินกว่าที่ตนเอง หรือคุณอำพลคาดไว้แต่แรกเสียด้วยซ้ำ นอกจากเจ้าแรคน้ำหนักตัวสองตันกว่า ที่เราปลุกได้มาเหมือนฝัน ผมยังมีลูกกระทิงมาฝากเป็นของขวัญคุณอำพลอีกตัวหนึ่ง ลายพาดกลอน 2 สี คาว 5 ใ้อดำอีก 3 โดยเฉพาะสีดำ ถ้าคุณกับคุณอำพลเห็นแล้วจะตกตะลึงทีเดียว ผมก็ยอมรับว่าไม่เคยเห็นเสือดำตัวไหนใหญ่เท่าใ้อตัวนี้มาก่อน นื่องๆ ใ้อลายทีเดียว มีหน้าซำยังเป็นเสืออายุกำลังฉกรรจ์เต็มที ไม่มีรอยตำหนิเสียโฉมแม้แต่นิดเดียว ส่วนสัตว์อื่นๆ ก็ตรงตามลิสต์ที่ผมส่งมาให้ล่วงหน้าแล้วทุกอย่าง”

“เทียนี่คุณเห็นจะกระเป่าหนักไปนาน”

นายประเสริฐพูดปนหัวเราะ

รพิินทร์ ไพรวัลย์ ยักไหล่

“แต่เทียนี่ผมลงทุนไปเยอะ นอกจากเงินทุนค่าใช้จ่าย ความเหนื่อยยากจนแทบจะเอาชีวิตตนเองไม่รอดแล้ว ผมยังเสียพรานพื้นเมืองมือดีที่ทำงานกับผมมาแต่ไหนแต่ไรไปอีกสองคน คนหนึ่งเหลวและไปทิ้งตัวเพราะเจ้าแรคตัวนั้น ส่วนอีกคนหนึ่ง มีหวังพิการไปตลอดชีวิต คุณประเสริฐคิดว่าคุ้มกันหรือสำหรับเงินที่ผมจะได้รับในครั้งนี ว่าแต่...คุณอำพลกำลังทำอะไรอยู่?”

“อยู่ในห้องรับแขกส่วนตัว บนตึกอำนวยการครับ มีแขกอยู่ด้วยสามคน มาด้วยรถส่วนตัวจากกรุงเทพ ถึงที่นี่ก่อนเที่ยงเล็กน้อย รู้สึกว่าจะเป็นพวกคนใหญ่คนโต และมีความสนิทสนมคุ้นเคยกับผู้อำนวยการมาก่อนอย่างดี ขณะนี้กำลังสนทนากันอยู่ เป็นชายหนุ่มสองคน ผู้หญิงสาวอีกคนหนึ่ง ผมเองก็ไม่เคยเห็นมาก่อน พอคุณมาถึง ผู้อำนวยการใช้ให้ผมมาตามคุณขึ้นไปนี้แหละครับ”

เขาพยักหน้าไม่ได้สนใจอะไรกับคำบอกเล่าของนายประเสริฐผู้จัดการนัก บอกว่า

“เอาละครับ คุณไปเรียนคุณอำพลเถอะว่า อีกสักประเดี๋ยวผมจะขึ้นไป จัดการอะไรทางนี้ให้เรียบร้อยเสียก่อน”

ผู้จัดการผละไป รพิินทร์เดินแยกไปบงการควบคุมพวกคนงานที่กำลังลำเลียงกรงสัตว์อยู่ อย่างเกรียวกราวเอิกเกริกในขณะนี้

สัตว์ใหญ่อันตราย ถูกลำเลียงลงจากรถบรรทุกอย่างระมัดระวังตามลำดับ บางชนิดก็ถูกขนไปปล่อยไว้ในกรงเหล็กของสถานีก็กสัตว์อันเตรียมไว้ก่อนแล้ว บางชนิดก็คงให้อยู่ในกรงไม้ที่ไว้บรรจุม้าโดยพักไว้ชั่วคราวก่อน มันเป็นงานที่ไม่ใช่ทำกันได้อย่างสะดวกง่ายดายดายนัก

ขณะนี้ กระจกไม้ขนาดใหญ่ที่ตีฝ้าที่ลักษณะเหมือนลัง อันบรรจุเจ้าเสือดำตัวเชื่องที่สุด กำลังถูกพวกคนงานสี่ห้าคนช่วยกันผลักเลื่อนมายังบริเวณส่วนบรรทุกคอนท้ายของรถ ซึ่งมีไม้กระดานขนาดใหญ่สองแผ่นทอดเป็นสะพานสำหรับใช้ชะลอเลื่อนลงมาทางนั้น เสียงเจ้าป่าแผลค้ำรามก้องอยู่ในกรงทึบอย่างเกรี้ยวกราด กระจกไม้ไปกับเสียงเฮลละโลโหระพาของเจ้าพวกคนงานพื้นเมือง ที่ช่วยกันเข็นเลื่อนอยู่ในขณะนี้ คุณเป็นที่สนุกสนาน

รพินทร์ขมวดคิ้วอย่างหงุดหงิด สาวเท้าจากรถบรรทุกอีกคันหนึ่ง เดินตรงเข้ามาโดยเร็ว พร้อมกับร้องตะโกนเตือนความสนุกสนานกึกคะนองของคนงานพื้นเมืองเหล่านั้น การส่งเสียงเอะอะเล่นกันไปพลางของเจ้าพวกนั้น เท่ากับช่วยทำให้เจ้าป่าบังเกิดความตื่นเต้นคร่ำครวญ และลำแดงฤทธิ์คิ้นรน พยายามจะแหกกรงออกมาให้ได้ แทนที่จะสงบลง

เขาเดินกลับมายังไม้ทันทจะถึงที่นั่น พวกคนงานก็ผลักกระจกไม้มาถึงไม้สองแผ่นที่ทอดเป็นสะพาน แล้วช่วยกันพยุงยกตั้งขึ้นวางบนไม้ เพื่อจะให้ไหลเลื่อนลงไปยังพื้นเบื้องล่าง

จะเป็นเพราะเจ้าพวกนั้นมัวแต่ระริงเล่นกันเห็นเป็นของสนุก หรือจะเป็นเพราะความสะพร่าขาดระมัดระวังของคนงานอีกสามคน ที่คอยยืนรับอยู่เบื้องล่างอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ทราบได้ ปรากฏว่าไม้กระดานแผ่นหนึ่งที่วางคานอยู่ระหว่างท้ายรถกับพื้นดิน ถูกไถลเลื่อนและติดกับขอบท้ายในตอนบรรทุกของรถอยู่เพียงหมิ่นเหม่นิดเดียวเท่านั้น และสายตาของรพินทร์ก็เหลือบไปเห็นเจ้าพอดี้

“เฮ้ย! ระวังสะพานไม้แผ่นนั้น”

เขาร้องตะโกนออกมาสุดเสียง

เข้าไปเสียแล้ว เสียงร้องเตือนของเขายังไม่ทันจะขาดคำ กระจกใหญ่บรรจุเสือดำ ซึ่งบัดนี้ถูกยกขึ้นมาวางอยู่บนไม้กระดานทั้งสองแผ่น เตรียมที่จะโรยเชือกตาม เพื่อให้ค่อยๆ เลื่อนลงไปสู่พื้น ก็พลันหล่นวูบลงมาอย่างกะทันหันทั้งกรง เพราะไม้กระดานแผ่นที่วางอยู่อย่างหมิ่นเหม่นั้น รอดพ้นจากการพาดติดอยู่กับขอบรถ

กรงที่ประกอบขึ้นด้วยไม้หยาบๆ ตีไว้ไม่แน่นหนาอะไรนักกระทบกับพื้นเบื้องล่างโดยแรงดังสนั่น ส่วนหนึ่งแตกหักออกในทันทีนั้น พร้อมกับเสียงแผลค้ำรามกึกก้องของเจ้าป่าท่ามกลางความตะลึงพรึงเพริดของคนงานทุกคน

เสือดำขนาดมหึมา คิ้นรนตะกุยตะกายอย่างคร่ำครวญเมื่อเห็นช่องแห่งอิสรภาพ และในพริบตา มันก็แผ่นพรวดออกมาได้ โจนเข้าไปใส่คนงานที่ยืนตะลึงขวางหน้าอยู่ใกล้ที่สุด ด้วยสัญชาตญาณตื่นเต้นหนีภัยมากกว่าที่จะคิดทำร้าย ชายผู้นั้นร้องแหลมออกมาสุดเสียง ล้มครืนลงดินพรวดอยู่กับพื้น ใบหน้าถูกอุ้งเล็บตะปบยับยิบไปทั้งแถบ ลูกตาหลุดหายไปข้างหนึ่งเลือดสาด

เจ้าเสือดำพุ่งปราดเข้าไปใส่คนต่อๆ ไป เท่าที่ทิศทางการแผ่นทะยานของมันจะผ่านไป ได้ แตกกระจัดกระจายเลือดสาดไปตามๆ กัน ท่ามกลางเสียงร้องโวยวายเอ็ดอึงอย่างตื่นตระหนกของคนงานผู้ประสบเหตุทั้งหลาย โกลาหลไปตลอดทั้งบริเวณสถานีก็กั๊กสัตว์

ทุกคนเผ่นหนีหลบเข้าหาที่ซ่อนอย่างไม่คิดชีวิต พร้อมทั้งตะโกนบอกกันไม่ได้ศัพท์
“เฮ้ย! เสือหลุด! ชิบหายใหญ่แล้ว ไอ้ดำหลุดไว้ว ระวัง!!”

รพินทร์ ไพรวลัย ได้สติในพริบตา นั้น เข้าป่าพุ่งลี้ผ่านคนงานที่วิ่งหลบกันอยู่จ้าละหวั่น
ในขณะที่ มายังเขาอย่างรวดเร็ว จอมพรานกระโจนวูบเข้าหลบหน้าหม้อของรถบรรทุก มันเผ่นผ่าน
หน้าเขาไปอย่างหวุดหวิด แล้ววิ่งเตลิดส่งเสียงคำรามตรงไปยังบริเวณอันสลัดซับซ้อนของกรงสัตว์
อื่นๆ ซึ่งบัดนี้พากันส่งเสียงร้องคำรามกันขึ้นลั่น ไปหมดเพราะความแตกตื่น

เขาหันไปตะโกนสั่งยามหน้าประตู ให้รีบปิดประตูกรงเหล็กลงโดยเร็ว ป้องกันไม่ให้เจ้า
เสือกรงแตกหลุดออกไปพ้นจากบริเวณได้ ในขณะที่เดียวกันก็ตะโกนบอกให้คนงานทั้งหลายเร่ง
หลบเข้าไปที่ตึกอำนวยการ

ทุกคนวิ่งกันวุ่นซุกมุนไปหมด หลายต่อหลายคนได้รับบาดเจ็บจากเขี้ยวเล็บของพยัคฆ์
ร้าย แต่ไม่มีใครถึงกับเสียชีวิตในขณะนี้ เพราะมันกำลังตื่น ไม่ได้มุ่งที่จะประหารชีวิตใคร
โดยเฉพาะ นอกจากใครอยู่ใกล้ก็คิดขวางหน้าก็ตบกันผ่านไปชั่วขณะเท่านั้น

หลายต่อหลายคนคว้าปืนวิ่งกันออกมา และระดมยิงกันสนั่น ลูกที่ไม่สำคัญ ไม่สามารถ
จะหยุดยั้งมันไว้ได้ นอกจากจะเป็นการช่วยๆ ทวีให้มันเพิ่มความดุร้ายขึ้นอีกอย่างบอกไม่ถูก การยิง
ไม่สามารถจะยิงได้ถนัดนัก เพราะกลุ่มคนงานเองที่วิ่งหนีแตกตื่นกระจัดกระจายอยู่ในขณะนี้
รวมทั้งสัตว์อื่นๆ ที่อยู่ในการง อันอาจจะโดนลูกหลง เกิดความเสียหายขึ้นได้ และปืนที่คนงานใช้
เหล่านั้นก็ล้วนเป็นปืนลูกซอง แต่ละคนก็ยิงด้วยความตื่นเต้นตกใจไม่ได้สติ

รพินทร์ยืนโคลงหัว สบตาสาบานพิมพำอยู่ในลำคอ เขาไม่รู้ว่าจะตัดสินใจอย่างไรลูก จะ
ร้องห้ามพวกคนงานที่กำลังถือปืนกันกะเลอะค่าพวกนั้น ก็ดูเหมือนจะไม่ได้ผลเสียแล้ว

ทันใดนั้น นายประเสริฐผู้จัดการ ก็วิ่งกระหืดกระหอบออกมาจากตึกอำนวยการ ร้อง
ตะโกนบอกพวกคนงานเสียงหลง

“เฮ้ย! หยุดยิง! ทุกคนไม่ต้องยิง ประเดี๋ยวถูกกันเองตายโหงไปเท่านั้น พวกเอ็งหลบไปให้
หมด”

พวกนั้นจึงพากันวิ่งหนี หลบเข้าไปที่ตึกอำนวยการหมดสิ้น

ผู้จัดการก็วิ่งหน้าเร็ดมาที่เขา ซึ่งในขณะนี้ดูเหมือนจะเป็นคนเดียว ที่ยืนอยู่ในที่โล่งกลาง
บริเวณสถานีกักสัตว์ใกล้กับรถที่จอดอยู่ ร้องบอกล่ำล้าล้า

“คุณรพินทร์จัดการกับไอ้ดำนั้นเกิดครีว ชิบหายใหญ่แล้ว”

“จะให้ผมจัดการยังไง?”

เขาถามขรั่มๆ

“ผู้อำนวยการบอกให้คุณยิงทิ้งเลยครีว เร็วเข้าเถอะ ประเดี๋ยวไมใครก็ใครก็ถูกขย้ำตาย
บ้างเท่านั้น เลือดสาดกันไปเป็นระนาวแล้ว”

นายประเสริฐพูดลั่นพังกันอยู่เช่นนั้น หน้าซีด ตาเหลือก
จอมพรานหัวเราะหึๆ อยู่ในลำคอ

“คนงานของคุณนี่ไม่ไหวเลยจริงๆ คุณประเสริฐ ขนาดผมคุมให้เขาทำงานอยู่อย่าง
ใกล้ชิดแล้วแท้ๆ ทำอะไรเป็นเล่นกันไปหมด อ้าปากเตือนยังไม่ทันจะขาดคำเลย ก็เกิดเรื่องยุ่งขึ้น
เสียแล้ว เสือดำตัวนี้เป็นตัวขนาดงามที่สุด บอกตรงๆ ผมอยากจะจับเป็น”

“โอ! ไม่ได้หรอกครับ ชิบหายแน่ ถ้าคุณขึ้นมัวแต่คิดจะจับเป็นอยู่ ยิ่งเถอะครับ
ผู้อำนวยการก็สั่งอย่างนั้น”

“ผมไม่รับผิดชอบนะ สำหรับไอ้ดำตัวนี้ เพราะมันมาหลุกอยู่ในสถานีกักสัตว์ของคุณ ยิ่ง
ก็ได้ แต่บอกเสียก่อนว่าจะมาห้กราคาเอากับผมไม่ได้”

“แน่นอนครับ ไม่ต้องกังวลเลยในข้อนี้ ความผิมนั้นอยู่ที่บริษัทของเราเอง”
ผู้จัดการบอกเร็วปรือ

รพินทร์ ไพรวัดย์ สั้นสีระชะซ่า อีกครั้ง สะโงกเข้าไปในรถ คิว 30-06 ออกมา แล้ว
เหนียวแขนผู้จัดการสถานีกักสัตว์ ผลักกรุนให้เข้าไปนั่งอยู่ในรถ

“อยู่ในนั้นแหละ อย่าออกมา จนกว่าจะเรียบริ้อย”

ว่าแล้วเขาก็ล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋ายามของเสือดำสัตว์ที่สวมอยู่ หยิบลูกซิลเวอร์ทิป
ออกมา กระจกลูกเลื่อนออก ชักลูกปืนเข้าไปในรังเพลิงนัดเดียว กระจกลูกเลื่อนปิดแล้วเดินคุ่มๆ
ตามรอยของเจ้าดำ ซึ่งเห็นมันแผ่นหายไปทางกรงสัตว์ที่ขังไว้เก่าๆ ด้านซ้ายของบริเวณ

สายตาทั้งหมดจับนึ่งมายังร่างของจอมพรานเป็นตาเดียว ด้วยใจอันสั้นระทึก รวมทั้ง
ผู้อำนวยการบริษัท และผู้เป็นแขกอีกสามคน ซึ่งมองเห็นเหตุการณ์ทุกสิ่งทุกอย่างตั้งแต่ต้น ทาง
หน้าต่างกระจกบานนั้นด้วยความตื่นเต้น

สายตาอันคมกริบเฉียบไวของเขา เริ่มกวาดอย่างระมัดระวังไปรอบด้าน เมื่อตนเองเดิน
ซ่าๆ อยู่ในระหว่างกรงนกเงือกภายใต้เงาของต้นทองหลางใหญ่ใกล้ซุ้มข่อยทิบ แล้วชะงักนึ่ง
ประสาทคืนพร้อมเมื่อได้ยินเสียงคำรังก้องออกมาจากซุ้มข่อยนั้น ฝูงนกเงือกในกรงตาข่ายขนาด
ใหญ่ พวกมันแตกตื่นส่งเสียงร้องและบินกันพึ่พ๊อบ มองลอดกรงตาข่ายทะลุไปยังซุ้มข่อยตรงข้าม
เห็นตาเขียวปิด ปากแดงฉานที่อ้าเสยะ และกรงเขียวขาว ไอ้ดำนอนหมอบอยู่ที่นั่น กำลังเลียแผล
จากกระสุนลูกซองซึ่งฝังอยู่ที่ตะโพก อันเกิดจากการยิงอย่างสังเฆษของพวกคนงาน

เขาตวัดโรเฟิลขึ้นอย่างใจเย็น ดาจับอยู่ที่เป้าหมายอันมีระยะห่างประมาณไม่เกิน 10 เมตร
โดยมีกรงนกเงือกกั้นกลาง ไอ้ดำแผ่นพรวดพราดขึ้นโดยเร็ว กระจอนไต่ตะกุกตะกายขึ้นไปบนต้น
ฉำฉา พอถึงคาบ ก็หมอบตัวทำหลู่ อ้าปากเสยะเขี้ยวมาทางเขา พร้อมด้วยดวงตาอันลุกจ้าดูร้าย

และพริบตานึ่งเอง มันก็แผ่นพรวดสยายเล็บพุ่งลงมาใส่อย่างดุเดือด โดยข้ามหลังกรงนก
เงือกลงมา

รพินทร์วาดล้าล่องป็นตาม ในขณะที่มันตะกายขึ้นไปบนต้นจำปา แล้วมันก็ฝนเข้าไป
30-06 ก็แผ่ระเบิดก็ก้องไปทั่ว

เป็นการยิงสวนในระยะเผาขน!

ร่างของเสือดำขนาดใหญ่ ปะทะร่างของจอมพรานโดยแรง เขาล้มกระแทกลงไป
เบื้องหลัง ปืนหลุดจากมือกระเด็น ส่วนเสือร้ายม้วนตัวสันริกๆ อยู่กับที่ตรงนั้น มีแต่ส่วนหางยาว
เท่านั้นที่แกว่งวาดไปมาอยู่สองสามครั้ง แล้วก็สงบนิ่ง

ผู้จัดการของสถานที่ และคนงานทั้งหลาย พวกมันวิ่งพรวดเข้ามา เป็นเวลาเดียวกับที่รพินทร์
ลุกขึ้นยืนซำๆ เดินมายืนโคลงศีรษะอย่างสุดเสียดาย อยู่ที่ซากของไอ้ดำร้ายกาจตัวนั้น

กระสุน 30-06 เจาะแสบหน้าของมันทะเลลุดออกต่ำกว่าต้นคอเล็กน้อย!

บนห้องผู้อำนวยการที่หน้าต่างกระจก ทุกคนผ่อนลมหายใจที่สะกดกลั้นไว้ออกมาอย่าง
โล่งอก

“จริงของคุณอำพล”

หนึ่งในสองของสุภาพบุรุษผู้เป็นแขกตรงออกมา

“ตัวเขาเล็กก็จริง แต่ฝีมือและน้ำใจไม่เล็กเลย ผมเองเคยยิงเสือมาสองครั้ง บอกตรงๆ ว่า
ขณะที่ยิงมือสั่นเป็นเจ้าเข้า ทั้งๆ ที่ผมก็บอกกับตัวเองว่าในบรรดาคนกล้าทั้งหลายแล้ว ผมเป็นคน
หนึ่งในจำนวนนั้น เวลายิงก็เป็นเวลาที่นั่งอยู่บนห้าง แต่ถ้าจะให้รางวัลผมสักแสน ให้ผมเดินถือปืน
เข้าไปยิงเสือซำๆ หน้าอย่างนี้ละก็ เห็นจะไม่รับประทาน”

“ผมขอรับการยิงสวนในระยะประชิดของเขาจริงๆ”

อีกชายหนึ่งพูด ตาจับอยู่ที่เป้าหมายเดิมไม่เปลี่ยน เป็นประกายสดใส

“ที่แรกผมนึกว่าเขาจะยิงผ่านลูกกรงตาข่ายของนกเงือกเข้าไปเสียอีก แต่เขากลับรอ
จังหวะให้มันพุ่งกระโจนลงมาใส่ และยิงในขณะที่นั้น ผมก็อยากจะเชื่อกันคุณอำพลว่า ในข้อที่
รับรองว่าเขาเป็นสุภาพบุรุษและนักกีฬาคนหนึ่ง เพราะแม้กระทั่งสัตว์เขาก็ยังให้โอกาสกับมัน ถ้า
มือเขาไม่จริง เมื่อกี้นี้เขาอาจถึงแก่ชีวิต มันเป็นการแลกกันอย่างยุติธรรมดีเหลือเกิน”

“เขาน่าจะได้รับบาดเจ็บบ้างนะคะ น้อยเห็นเขาถูกเสือตัวนั้นกระโจนลงมาปะทะล้มลง
แม้เขาจะยิงมันตายก็ตาม แต่ทำไมไม่เห็นเขาลุกขึ้นมาอย่างปกติทุกอย่าง พวกนั้นรุมมุงกันใหญ่แล้ว”

หญิงสาวผู้ใช้กล้องส่องทางไกลสำรวจเหตุการณ์ทุกระยะพูดขึ้น ลักษณะที่หล่อพูด ดู
เหมือนจะเจตนาพูดกับผู้เป็นพี่ชาย แต่ผู้อำนวยการของบริษัท ‘ไทยไวลด์ไลฟ์’ ตอบแทนให้อย่าง
สุภาพว่า

“กระสุนนัดนั้นของเขา จะต้องตัดสมองส่วนที่สำคัญที่สุดของมันครับคุณหญิง มันตาย
คาที่ในทันทีที่กระโจนลงมาก่อนที่จะทำร้ายเขาได้ เขาถูกปะทะล้มลงจากแรงเหวี่ยงที่มันกระโจน
ลงมาเท่านั้น รพินทร์ชอบยิงสัตว์ในขณะที่มันซาร์จสวนเข้ามาอย่างนี้เสมอ เมื่อปลายปีที่แล้ว เขา

จะต้องไปนอนอยู่ในโรงพยาบาลกรุงเทพเสี่ยสองเดือนกว่า เพราะยิงสวนกระทั่งเจ็บตัวหนึ่ง ซึ่งพรานพื้นเมืองของเขายิงไว้ก่อน กระสุนของเขาตัดสมองกระต๊องตัวนั้นอย่างแม่นยำ แต่เคราะห์เขา ร้ายไปหน่อยเพราะเขายิงมันในขณะที่ซาร์จี้เข้ามา ในระยะไม่เกินสิบห้าเมตร มันชนเขาด้วยแรงที่ วิ่งมากระเด็นลอยไปสลบอยู่กับพื้น ซีโครงหัก ส่วนตัวมันเองก็ล้มคว่ำอยู่ข้างๆ ร่างของเขา ความจริงเขาเกือบตายเพราะอาชีพของเขามาหลายครั้งแล้ว”

“แน่ะ! เขากำลังเดินมาโน่นแล้ว เราคงจะได้พบเขาในไม่กี่อึดใจนี้แหละครับ”

2

รพินทร์ ไพรวลัย เปิดประตูห้องรับแขกของผู้บริหารบริษัท ‘ไทยไวลด์ไลฟ์’ ซึ่งเป็นบริษัทที่มีสัตยูคิดต่อซื้อขายสัตว์ป่าเป็นๆ กับเขามาเป็นเวลานาน ก้าวเข้าไปแล้วหยุดชะงักนิดหนึ่ง อำพล พลากร ยิ้มร่าอยู่ก่อนแล้ว ร้องทักพร้อมกับตรงเข้ามาจุดเทียนนำเดินไปที่โต๊ะรับแขก ซึ่งขณะนี้ไม่มีบุคคลที่เขาไม่เคยรู้จักสามคนพากันจ้องมองมาก่อนแล้วเป็นตาเดียว เขายังไม่มีโอกาสที่จะสังเกตคนเหล่านั้นได้นัก ในสายตาที่ชำเลื่องผ่านๆ เพราะกำลังพูดโต้ตอบทักทายอยู่กับผู้บริหารบริษัท

“ผมเสียใจที่เกิดอุบัติเหตุขึ้น คนของคุณเจ็บสาหัสไปคนหนึ่ง เลือดตกยางออกกันไปอีก 4-5 คน เพราะความสะเพร่าของพวกเขาเองแท้ๆ”

พรานใหญ่พูดอย่างสำรวม น้ำเสียงของเขาเบาเรียบ อำพลหัวเราะอย่างหนักหน่วง แล้วโอบไหล่ไว้

“โอ๊ย! เรื่องเล็ก ไม่ต้องกังวลไปหรอกคุณรพินทร์ ขอบคุณเหลือเกินที่ช่วยจัดการให้เป็นที่เรียบร้อย ถ้าไม่มีคุณอยู่ด้วยวันนี้ ผมว่ากว่าจะเอามันอยู่พวกเราคงจะวุ่นกันไม่ใช่น้อย ดีไม่ดีอาจมีใครตายก็ได้ มันเป็นความผิดของคนของผมเอง”

“แต่ผมเสียคายนั่นเหลือเกิน มันเป็นเสียดำดวงามที่สุดเท่าที่ผมเคยพบเห็นมา”

“ช่างมันเถิดครับ ทำใจได้ละ ถ้าเราไม่ฆ่ามัน มันก็ต้องฆ่าพวกเราคนใดคนหนึ่งแน่ๆ ลงหลุมออกมาแบบนี้แล้วก็ต้องยิงทิ้งเท่านั้น เรื่องที่จะจับเป็นเห็นจะไม่ต้องหวัง ผมยินดีที่จะชดใช้ให้คุณตามราคา ว่าแต่เนี่ยนะ เราอย่าไปสนใจอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้อีกเลย ผมกำลังรอพบคุณอยู่ที่เดียว”

อำพลหยุดเว้นระยะนิดหนึ่ง หันมาทางบุคคลทั้งสาม ที่จ้องมองกับการโผล่เข้ามาของรพินทร์ ไพรวลัย อย่างเงียบๆ ขณะนี้เขาและพรานใหญ่ยืนอยู่เบื้องหน้าของคนที่เหล่านั้น แล้วผู้บริหารบริษัทที่ดำเนินกิจการส่งสัตว์ป่าออกนอกประเทศโดยอภิสัทธีก็กล่าวต่อมาโดยเร็ว

“คุณรพินทร์ ทั้งสามท่านที่นั่งอยู่นี้ มีฐานะสำคัญยิ่งกับคุณ และได้เดินทางจากกรุงเทพมหานครมาพบคุณอยู่ที่นี่ ก่อนหน้าคุณจะมาถึงสองชั่วโมงเศษแล้ว ผมเป็นคนติดต่อส่งข่าวล่วงหน้าไปให้ทราบเองว่า วันนี้เป็นวันที่คุณจะได้เดินทางเข้ามาส่งสัตว์ตามกำหนดเวลา เลขนัดให้ท่านมา”

รพินทร์ ไพรวลัย มีสีหน้าตื่นงเล็กน้อย ตาสีน้ำตาลเข้มของเขา กราดผ่านใบหน้าของบุคคลทั้งสามผาดๆ อีกครั้ง เห็นแค่เพียงสองชายลุกขึ้นยืนและยิ้มให้ ส่วนหญิงสาวคางนั้งไขว่ห้างอยู่ตามเดิม เพียงแต่จ้องตาคำสนิทคมกริบนิ่งมา

นายอำพล ผู้บริหารอันเป็นเจ้าของสถานที่ ก็กล่าวแนะนำว่า

“ท่านผู้นี้ คือพันโทหม่อมราชวงศ์เชษฐา วราฤทธิ์ อดีตทูตทหารบก ประจำสหรัฐฯ แต่ในขณะนี้นอกราชการ ท่านผู้นี้คือ พันตรีไชยยันต์ อนันตรัย เพื่อนสนิท นอกราชการเหมือนกัน”

ทั้งสองกล่าวทักทายเขาก่อน พร้อมทั้งส่งมือมาให้จับ รพินทร์จับมือพร้อมทั้งก้มศีรษะให้ ภายหลังจากทักทายคนทั้งสองเสร็จ นายอำพลก็ผายมือไปทางหญิงสาว หล่อนมองดูที่เขา ตลอดเวลาอยู่แล้ว

“และสุภาพสตรีผู้นี้คือ แพทย์หญิงหม่อมราชวงศ์ดาริน วราฤทธิ์ น้องสาวของคุณชาย เชษฐา นักศึกษาที่กำลังจะทำปริญญาเอกทางมานุษยวิทยา”

เขาก้มศีรษะให้กับหญิงสาว ผู้ถูกแนะนำเป็นคนสุดท้ายอีกครั้ง หล่อนดูเหมือนจะยิ้มให้ นิดหนึ่ง และก้มศีรษะตอบรับอย่างไวตัว

“เชิญนั่งชิลครับคุณรพินทร์ ผมรู้สึกยินดีเหลือเกินที่ได้พบคุณตามที่เจตนาไว้”

เชษฐา วราฤทธิ์ นายพันโทนอกราชการกล่าวขึ้นด้วยเสียงทุ้มต่ำ สุภาพอ่อนโยน พร้อมกับ ยิ้ม

ทั้งหมดนั่งลงตามเดิม รวมทั้งรพินทร์ผู้หย่อนตัวเป็นคนสุดท้ายอย่างงงๆ อยู่เช่นเดิม พัน ตรีไชยยันต์ เป็นคนรินบรันตีให้เขา

พรานใหญ่ไม่อาจเดาถูกว่าคนทั้งสามที่มารอพบเขาในขณะนี้ มีวัตถุประสงค์เช่นไร บอก กับตนเองตามความสังเกตเท่าที่เห็นผาดๆ ในขณะนี้ว่า ม.ร.ว.เชษฐา เป็นชายหนุ่มอายุประมาณ 35 ปี ลักษณะสุภูมิ เยือกเย็น ผิวพรรณท่วงท่าบอชัดว่าเป็นราชสกุล แต่ก็ดูเข้มแข็งบึกบึนอย่างชาย ชาติเร่แท้ พันตรีไชยยันต์ คงอายุไม่เกิน 33 ปี คุณลักษณะของเขาเป็นทั้งบุรุษเจ้าสำราญ และนัก เภสัชวิทยุคเภสัชวิทยุปะปนกันอยู่ชนิดแยกกันไม่ออก

ส่วน ‘หญิงสาวผู้นั้น’ มีอะไรที่สะดุดตาอย่างมากมาย ไม่ว่าจะเป็นใบหน้าหรือทรวดทรง หล่อนซ่อนร่างโปร่งได้ส่วนสัดอยู่ในเสล็ดอันเป็นยีนส์ขาวและเซ็คสปอร์ตสีน้ำเงินเข้ม ตัดผิวสี มะปรางดูเด่น มองเห็นความสมบูรณ์งามของสัดส่วนได้อย่างถนัด เห็นจะไม่ใช่สาวน้อยแรกผลิ ทรอก ซ้ำเลื่องด้วยหางตาก็พอจะคำนวณได้ว่า อายุของหล่อนจะไม่ต่ำกว่า 25-26 ปี

เขาไม่สงสัยสักนิดเดียวว่าหล่อนเป็นน้องสาวของ ม.ร.ว.เชษฐา เพราะประพิมพ์ประพาย บนใบหน้าใกล้เคียงกันอยู่ แต่ออกจะกังขาอยู่คราครันว่าหม่อมราชวงศ์หญิงคนสวยนี้นะหรือคือ แพทย์หญิง และนักศึกษามานุษยวิทยา ผู้กำลังจะทำปริญญาเอก

หล่อนน่าจะเป็นนางแบบแสดงแฟชั่นจะเหมาะกว่า

อะไรไม่สำคัญเท่ากับว่า ลักษณะของหล่อนเย่อหยิ่งไว้วางใจเหลือประมาณ ดูจะผิดไปกับ พี่ชายลิบลับ

หม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์ คนนี้!!

“เราได้ยินชื่อเสียงคุณมานานแล้ว เพิ่งจะได้พบตัวจริงวันนี้เอง”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นบ้าง ส่งแก้วบรันตีมาให้

“ประธานโทษ มีอะไรที่ผมจะรับใช้ได้หรือครับ?”

รพินทร์ถามขึ้นเบาๆ อย่างสุภาพ พร้อมกับมองคืบๆ ไปทางนายอำพล เสมือนจะขอคำตอบจากภาวะงงัน จับต้นชนปลายเดาเรื่องไม่ถูกในขณะนี้

“เชิญคุณชายเริ่มพูดธุระได้เลยครับ ว่ากันไปตามสบายเลยไม่ต้องเป็นห่วง ระหว่างผมกับคุณรพินทร์ไม่มีเรื่องเร่ร่อนอะไรกันนักหรอก และถึงอย่างไรคุณรพินทร์ก็ต้องพักอยู่ที่ตำบลนี้อย่างน้อย 2-3 คืน ก่อนที่จะกลับเข้าป่า เวลาที่สนทนาหารือกันมีพอเพียงทีเดียว”

ความเงียบปกคลุมไปชั่วขณะ

อดีตทูตทหารบกเชื้อพระวงศ์ควักกล้องออกมาบรรจุสุบ สีหน้าของเขาจะขมขื่นเคร่งลง มีอะไรบางสิ่งบางอย่างส่อแววกังวลปรากฏชัดออกมาในแวตตา ขณะที่มองจับนั่งมายังพรานใหญ่

“คุณรพินทร์”

ครั้นแล้ว ม.ร.ว.เชษฐา ก็เริ่มขึ้นด้วยเสียงแผ่วต่ำ

“เมื่อปีกลายนี้ คุณท่องเที่ยวอยู่ในดงแถบหนึ่ง ที่ชาวบ้านป่าเรียกว่า ‘โป่งกระทิง’ ทางทิศเหนือของ ‘หนองน้ำแห้ง’ ใช่ไหมครับ?”

จอมพรานขมวดคิ้วคิดนิตหนึ่งแล้วผงกศีรษะลง เต็มไปด้วยความกังวลอย่างไรพิกล ที่การเคลื่อนไหวของเขาอยู่ในการรู้เห็นของสุภาพบุรุษผู้นี้ ชีวิตป่าปราศจากความสลับสำคัญกับใครทั้งสิ้นของเขา ไม่น่าจะเป็นที่สนใจของใครเลย

“ครับ ผมอยู่แถวๆ นั้น”

“คุณไปตั้งสถานีดักสัตว์อยู่ที่นั่น”

ไชยยันต์สอดมาโดยเร็ว

“ถูกแล้วครับ ผมไปตั้งแคมป์ดักสัตว์อยู่ที่นั่น และพักอยู่จนกระทั่งได้สัตว์ครบตามจำนวนที่ต้องการ”

เชษฐาถอนหายใจหนักหน่วง สายตาที่จ้องมองเขาเต็มไปด้วยความรุ่มร้อนเร้นลับ

“คุณเคยพบนักล่าสัตว์ชาวพระนครคนหนึ่ง ใช้นามว่า ‘ชด ประชากร’ ที่นั่นบ้างไหม?”

รพินทร์นั่งเหมือนจะคิดทบทวนอยู่อึดใจเดียว ก็ก้มศีรษะลงอีกครั้ง

“ครับ ผมเคยพบ เขามาตั้งแคมป์อยู่ข้างๆ แคมป์ของผมประมาณ 2 อาทิตย์ เพื่อพักผ่อนก่อนที่จะเดินทางต่อไป เอ๊ะ! เรื่องนี้ดูเหมือนผมจะได้รับจดหมายจากทนายความคนหนึ่ง เมื่อประมาณสัก 3-4 เดือนที่แล้วมา ขอสอบถามว่าผมทราบอะไรเกี่ยวกับนักล่าสัตว์ชาวพระนครที่ชื่อชดผู้นี้บ้าง และผมก็ได้เขียนจดหมายตอบทนายความคนนั้นไปแล้ว เท่าที่ผมทราบในขณะนั้น”

เชษฐา ไชยยันต์ และคาริน มองสบตากัน แล้วผ่านไปจับอยู่ที่ใบหน้าเขาเป็นตาเดียวตามเดิม เชษฐากล่าวต่ออย่างเข้มข้ำระมัดระวัง

“ทนายความที่จดหมายติดต่อสอบถามมายังคุณ เป็นทนายของผมเอง จดหมายของคุณได้ถูกส่งต่อมาให้ผม คุณบอกในจดหมายนั้นว่า สุภาพบุรุษชาวพระนครคนหนึ่งชื่อ ชด ประชากร ได้

ออกเดินทางจาก ‘ไปงกระทิง’ เมื่อต้นเดือนพฤษภาคม พร้อมด้วยพรานพื้นเมืองคนหนึ่งชื่อ ‘หนานอิน’ แข็งความประสงค์ว่า เขาจะออกเดินทางบุกป่าไปยังหมู่บ้านกะเหรี่ยงไกลที่สุด คือหมู่บ้าน ‘หล่มซ่าง’ ซึ่งเป็นพรมแดนติดกับพม่า เขาบอกคุณว่าเขาจะทิ้งเกวียนและสัมภาระที่ไม่จำเป็นของเขาไว้ที่นั่น และออกเดินทางไปยังหมู่บ้าน ‘หล่มซ่าง’ ตามที่เขาบอกคุณไว้ เพราะคุณได้ผ่านไปยังหมู่บ้านนั้นในโอกาสหนึ่ง และได้เห็นเกวียนตลอดจนสัมภาระบางส่วนของเขาเท่าที่คุณจำได้ ตกอยู่ในการดูแลของกะเหรี่ยงคนหนึ่ง ชาวที่คุณทราบก็คือ ชดกับคนใช้อันเป็นพรานพื้นเมืองชื่อหนานอิน บุกป่าลึกกันเข้าไปอย่างที่เขาเคยได้บอกกับคุณไว้ทุกอย่าง”

“ครับ ผมเขียนเล่าไปเช่นนั้น”

พรานใหญ่รับคำ แล้วต่างก็นิ่งเงียบกันไปอีกรู ม.ร.ว.หญิงคาริน วราฤทธิ์ ที่นั่งร่วมอยู่ด้วยอย่างสงบโดยไม่ได้ปริปากคำใดทั้งสิ้นมาแต่แรก ขยับตัวอย่างอึดอัด สะงอกไปหยิบบุหรี่ปากกล่อกลางโต๊ะ รพินทร์ถือโลโก้เตอร์เคาะเล่นอยู่ในมือก่อนแล้ว เขาจุดขึ้นในทันทีและยื่นส่งไปให้ ตาคมกริบของหล่อนเหลือบขึ้นสบเขาอีกแวบหนึ่ง ก่อนจะจุดคารินกล่าวขอบใจเบาๆ แล้วพ่นควันขึ้นสูง จะเป็นแพทย์หญิง จะเป็นนักศึกษาปริญญาเอกทางมานุษยวิทยา หรืออะไรตามที่นายอำพลกล่าวแนะนำก็ตาม สำหรับสายตาของรพินทร์ในขณะนี้ เขามองเห็นหล่อนเป็นเด็กที่ได้รับการพะนอเอาใจมาเสียจนเคยตัว

“คุณรพินทร์ครับ”

พี่ชายเสียอีกที่เต็มไปด้วยความนุ่มนวลอ่อนโยน ได้กล่าวต่อมา

“ผมคิดว่าคุณคงจะได้ระแคะระคาย หรือมีจะนั้นก็อาจเดาถึงต้นเหตุของการเดินทางของชด ประชากร ได้ถูก กรุณาให้ความจริงแก่ผมเถิดครับว่า เขาเดินทางฝ่าเข้าดงลึกกันดารครั้งนั้น ด้วยความประสงค์อะไร?”

“ผมเคยทราบมาบ้าง ในบางอย่างครับ”

รพินทร์ ไพรวัลย์ เอ่ยขึ้นอย่างใคร่ครวญระมัดระวัง แต่แล้วก็หยุดชะงักนิ่งเสียเหมือนจะเปลี่ยนใจ ทำให้เชษฐาและไชยยันต์ทวีความร้อนรนกระสับกระส่ายยิ่งขึ้น รีบพูดมาว่า

“ก่อนอื่นเพื่อตัดปัญหา ตัดความกังขาของคุณทุกชนิด ผมอยากจะเป็นฝ่ายเล่า หรืออธิบายอะไรให้คุณได้ฟังให้แจ่มแจ้งเสียก่อน”

“ดีเหมือนกัน”

ไชยยันต์เสริมมาโดยเร็ว หันไปมองคู่สหายที่ร่วมคณะมาด้วย

“อย่างน้อยคุณรพินทร์จะได้หมดสงสัยเสียที เรายังไม่รู้เรื่องอะไรสักอย่าง ว่าเรามาพบเขาด้วยจุดประสงค์อะไร เปิดศักราชแรกเริ่ม เราก็ตั้งคำถามเอาที่เขาทั้งนั้น ราวกับจะมีการสอบสวนอะไรกันขึ้น โดยเขาก็ไม่รู้ตัว”

“ก็นั่นนะซีคะ พี่ใหญ่ก็...ชักช้าเสียเวลาอยู่ได้”

นั่นเป็นประโยชน์แรกของ ม.ร.ว.หญิงคาริน ที่เขาได้ยื่นเป็นครั้งแรก หล่อนโผล่ออกมาอย่างรำคาญ ชะโงกตัวมาเชยเถื่อนหูรีแรงๆ

“ก็บอกไปซิคะว่า นายชด ประชากร อะไรวั้น ที่แท้จริงก็คือน้องชายของพี่ใหญ่ และพี่ชายของน้องเอง เราต้องการสืบเพื่อติดตามหาตัวบุคคลที่ใช้ชื่อปลอมอย่างนี้ และถ้าเป็นไปได้เราต้องการว่าจ้างนายพรานใหญ่อย่างเขาให้เป็นคนนำทาง”

ระหว่างที่รพินทร์ยังงุนงงหนัก พี่ชายหันไปมองคุณน้องสาวด้วยสายตาตำหนิ พิมพำบ่นอะไรออกมาเบาๆ หญิงสาวหัวเราะแปร่งๆ รู้สึกว่าหล่อนจะรำคาญวงสนทนานี้เต็มที ลูกขึ้นเดินสูบบุหรี่ไปยืนควิวอยู่ที่หน้าต่าเสี่ย ม.ร.ว.เชษฐาหันมาทางจอมพรานอีกครั้ง

“ขอภัยนะครับ น้องสาวของผมออกจะเป็นคนใจร้อนสักหน่อย เขาเป็นอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว น้องสาวคนเล็กของพี่ๆ ลูกสาวคนเล็กของพ่อแม่ ฤทธิ์เดชก็เลยมากเกินไปเสียยิ่งกว่าเสียคำที่หลดกรงเมื่อตะกี้นี้เสียอีก”

พ.ต.ไชยยันต์สอออกมาเบาๆ เหมือนจะบ่นกับตัวเอง แสดงถึงความคุ้นเคยสนิทสนมกันมาอย่างมากมาย หล่อนดูเหมือนจะได้ยินเสียงนินทาของเพื่อนชาย ร้องตอบมาทั้งๆ ที่ยังยื่นกอดอกทอดสายตาดูอะไรอยู่ที่หน้าต่า

“อย่ามาทำปากมากไปนะไชยยันต์ แผลไ้ดั้งของเธอที่ฉันเป็นคนผ่าไว้ มันอาจกำเริบขึ้นมาเมื่อไหร่ก็ได้ พี่ใหญ่ก็เหมือนกัน เป็นตัวการต้นเหตุเรื่องยุ่งๆทีเดียว ก็ไม่เพราะพี่ใหญ่ทะเลาะกับพี่กลางอย่างรุนแรงหรือกรอ ทานพ่อก็เข้าข้างพี่ใหญ่ทุกอย่าง จนกระทั่งพี่กลางต้องซัดเซพเนจรออกจากบ้าน กลายเป็นคนสาบสูญไปเช่นนี้ ขณะนั้น น้องไม่ได้อยู่เมืองไทยร่วมเห็นเหตุการณ์อยู่ด้วย ถ้าน้อยอยู่ น้องจะไม่มีวันเข้าข้างพี่ใหญ่อย่างเด็ดขาด และพี่กลางก็คงจะไม่ซัดเซไปถึงเพียงนี้ ป่านนี้จะเป็นยังไงบ้างก็ไม่รู้”

พี่ชายนิ่งเงียบ

เพื่อนชายย่นหน้า แล้วหัวเราะหึๆ ไม่ได้ตอบอะไรอีกทั้งสิ้น

นายอำพล ผู้อำนวยการบริษัท ‘ไทยไวลด์ไลฟ์’ หัวเราะอ่อยๆ ทำทางเต็มไปด้วยความฟินอบพิเทาเอาอกเอาใจ ดูหล่อนจะเป็นที่เกรงใจของทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมาของบุคคลทั้งสามนี้ เป็นการมาที่ได้รับการต้อนรับขับสู้จากนายอำพลอย่างเต็มที่ อันแสดงถึงว่าเคยมีความสัมพันธ์เคารพนับถือกันมาก่อนเป็นทุนเดิม

เดี๋ยวนี้แม้จะยังจับต้นชนปลายอะไรไม่ถูกนัก รพินทร์ก็พอจะเดาได้รางๆ ว่าอะไรเป็นอะไร

หม่อมราชวงศ์หญิงคาริน ยังคงยืนฟังอยู่ที่หน้าต่า หันหน้าลงไปยังเบื้องล่างอันเป็นบริเวณกรงคักสัตว์ ตะวันบ่ายสาดจับร่างเพรียวระหงของหล่อน ทำให้สังเกตเห็นได้หมดทุกส่วนสัดส่วนถนัดตากว่าขณะที่นั่งอยู่ สูงเกินกว่าขนาดรายละเอียดทั่วไปของหญิงไทยเล็กน้อย ไหล่ผึ่ง เอวก้าว

ตะโพกกลมหนา รับกับลำขาอวบใหญ่แข็งแรงภายในกางเกงยีนส์รัดรูป ผิวของหล่อนดูจะเข้มจัดกว่าพี่ชายเสียอีก เป็นผิวของคนที่นิยมกรำอยู่กลางแจ้งแดดกลางลมอย่างนักกีฬากลางแจ้งทั้งหลาย จมูกเชิด แสดงถึงความรื่น ริมนิปากบาง ส่อแววเจ้าอารมณ์ ถือดี ตามคณียบ ฉลาด บางขณะก็อาจแฝงแววเขลา เพราะความอวดดีของตัวเอง วยของหล่อนเจน โลกมาพอสมควร แต่ไม่ถึงกับกร้าน

รพินทร์พินิจหล่อน โดยไม่รู้สีกตัว แล้วก็สะดุ้งเมื่อ ม.ร.ว.เซษฐาทำลายความเงิบจิ้นว่า “ถูกแล้วครับคุณรพินทร์ ชด ประชากร ที่พบคุณ ที่แท้จริงก็คือน้องชายของผมเอง และเป็นที่ชายของคาริน เขาคือ ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์”

“โอ!”

พรานใหญ่อุทานออกมา บัดนี้เขาพอจะนึกออกแล้ว จริงสิ ครั้งแรกที่เขาโผล่เข้ามาเห็น ม.ร.ว.เซษฐา เขาบอกกับตัวเองคล้ายคลึงคลาว่าจะเคยเห็นที่ไหนมาก่อน แต่แล้วก็คือภาพความจำที่เขาเคยเห็นจากชด ประชากร นักล่าสัตว์พเนจรชาวกรุงคนนั้นนั่นเอง สองพี่น้องมีส่วนละม้ายกันมาก

“เรามีกันอยู่สามคนพี่น้องครับ”

เซษฐาเล่าต่อไปด้วยเสียงแหบต่ำ ในขณะที่ไชยยันต์และอำพลมีสีหน้าเศร้าสลดลง ดูเหมือนคนทั้งสองจะรู้เห็นเหตุการณ์เรื่องราวมาก่อน

“เขาเป็นน้องชายคนกลาง เมื่อ 5 ปีมาแล้วผมไม่นึกเลยว่า เราจะเกิดผิดใจและเป็นปากเสียงกันอย่างรุนแรง มันดูเหมือนจะเป็นคราวเคราะห์ของเราจริงๆ แต่ก็เป็นเรื่องสามัญธรรมดา ระหว่างพี่น้อง อันเปรียบเสมือนลิ้นกับฟันนั่นแหละ ผมยอมรับสารภาพว่าในขณะนั้นผมได้กระทำบางสิ่งบางอย่างที่ไม่ยุติธรรมต่อเขาเพราะความโกรธ”

พ.ต.ไชยยันต์โคลงศีรษะซ้ำๆ และจู้ปากออกมาเบาๆ แน่ละ เขาย่อมเป็นคนหนึ่งที่อยู่เห็นเรื่องราวในระหว่างพี่น้องมาอย่างใกล้ชิด

“ขณะนั้น ท่านพ่อของเรายังมีชีวิตอยู่ ท่านเข้าข้างผมในการทะเลาะกันของเรา เขาตัดสินใจเปิดเปิงหนีหายออกไปจากบ้าน ในที่สุดเจ้าพ่อของเราก็ตีลัง เขาไม่ได้รับอะไรเลยแม้แต่บาทเดียว และก็ไม่ได้หวนกลับมาในบ้านตระกูลอีก ผมเริ่มรู้สึกตัวในความใจดำของผมเอง และออกสืบหาติดตามเขา การสืบติดต่อกันมาเป็นปีๆ ทำให้ผมพอจะได้ระแคะระคายเป็นเลาๆ ว่าเขาเปลี่ยนชื่อเป็น ชด ประชากร ออกบุกบั่นเดินป่าเพื่อแสวงหาโชคอย่างลมๆ แล้งๆ ของเขา เหตุการณ์เหล่านี้ผมมาทราบเอาเมื่อ 3 ปีให้หลัง ผมไม่มีโอกาสที่จะตามเขาได้พบเลยในระยะที่แล้วว่า เพราะเขาไม่ยอมติดต่อส่งข่าวใดๆ ทั้งสิ้น จนกระทั่งครั้งล่าสุดผมเพิ่งจะได้ข่าวเขาจาก คุณรพินทร์ ซึ่งแจ้งไปทางทนายความของผม ผมได้ทราบว่าคุณรพินทร์ นอกจากจะเป็นพรานผู้ชำนาญ เป็นนักต่อสู้ตามแบบฉบับของลูกผู้ชายแท้จริงแล้ว ยังเป็นสุภาพบุรุษพอแก่การที่จะร่วมรับรู้เรื่องราวครอบครัวของผม ซึ่งถือว่าเป็นความลับ และอาจให้ความช่วยเหลือผมได้ จดหมายติดต่อกับคุณกับทนายความของผม ให้ความหวังแก่ผมแล้วตั้งครึ่งก่อนในเรื่องที่ทราบถึงเหตุการณ์เคลื่อนไหวเกี่ยวกับอนุชาผู้

เป็นน้องชายร่วมสายโลหิตของผมว่า ในครั้งสุดท้ายที่คุณเห็น เขายังปลอดภัยมีชีวิตอยู่ ซึ่งทำให้ผมมีความหวังจะติดตามเขาพบ”

“แกยังไม่ได้ออกคุณรพินทร์ให้ชัดเจนว่าเราต้องการความช่วยเหลืออย่างไร”

พ.ต.ไชยยันต์ท้วงเดือนขึ้น

“ผมต้องการติดตามตัวเขากลับคืนมารับคุณรพินทร์ ไม่ว่าจะใช้งบประมาณทุ้มเทศักเท่าไร และไม่ว่าจะเสี่ยงอันตรายสักขนาดไหน คนที่จะเสี่ยงชีวิตร่วมกับผมในครั้งนี้ ก็คือไชยยันต์ เขาเป็นนายทหารนอกราชการ ขณะนี้ชีวิตส่วนตัวของเขาก็ไม่มีจุดหมายปลายทางอะไรแน่นอน เป็นนักต่อสู้เผชิญโชคเผชิญภัยคนหนึ่ง ประวัติของเราคือ ผม อนุชา และไชยยันต์ เคยคบหาเล่นหัวคลุกคลีกันมาตั้งแต่เด็กๆ ทั้งสามคน เรารักกันมาก ขณะที่ผมเกิดเรื่องกับอนุชา ไชยยันต์ก็รู้เรื่องอยู่โดยตลอด แต่เขาไม่มีทางที่จะประสานเกลียวสัมพันธ์ของพี่น้องเราได้อย่างไร นอกจากความพลอยเป็นทุกขวิบัติแทน เมื่อผมคิดขึ้นมาได้และตัดสินใจที่จะติดตามอนุชา ไชยยันต์ก็สนับสนุนเต็มที่ และเขาพร้อมแล้วที่จะร่วมทางไปกับผม ผมไปตามน้องชาย ส่วนเขาก็ถือว่าเขาไปตามเพื่อนรัก”

ยังไม่ทันที่ ม.ร.ว.เชษฐาจะกล่าวจบประโยค ม.ร.ว.หญิงคารินก็หันกลับมา พร้อมกับพูดอย่างเยียบเยิ่นว่า

“พี่ใหญ่และไชยยันต์ ไม่ควรจะมีน้อยเสียอีกคนหนึ่งนะคะ และต้นเหตุในการที่จะคิดไปตามพี่กลางในครั้งนี้ ก็มาจากน้อยนั่นเอง กว่าพี่ใหญ่จะรู้สึกตัวว่าตนเองผิด ก็ต้องทะเลาะอยู่กับน้อยหลายวัน จำไม่ได้เสียแล้วหรือคะ น้อยบอกพี่ใหญ่เองไม่ใช่หรือว่า ถ้าพี่ใหญ่ไม่คิดที่จะไปตามพี่กลางกลับ น้อยนี่แหละ จะออกติดตามเอง”

สองชาย คนหนึ่งเป็นพี่ และอีกคนหนึ่งเป็นเพื่อน เยียบกริบกันไปอีก ได้แต่มองคูหน้ากันอย่างอึดอัด ม.ร.ว.คารินหัวเราะแฉ่วเบา เดินกลับเข้ามานั่งที่โซฟาตัวหนึ่ง ตรงข้ามกับพรานใหญ่ รพินทร์ ตาจับนั่งอยู่ที่เขา และก็พูดขึ้นด้วยเสียงแจ่มชัดมีกังวานว่า

“หวังว่าคุณคงไม่รังเกียจที่จะเล่าอะไรให้เราฟังอย่างละเอียดเกี่ยวกับชายคนที่ใช้ชื่อว่าชด ประชากร”

นั่นเป็นประโยคแรกที่หล่อนพูดกับเขาโดยตรงด้วยสีหน้าและแววตาแสดงอาการวิงวอน รพินทร์ ไพรวลัย มองประสานตาหล่อนเพียงแวบเดียว แล้วก็เดินไปจับอยู่ที่เชษฐาและไชยยันต์ เขาไม่อยากจะสนใจ ถือเป็นสาระอะไรกับหม่อมราชวงศ์หญิงคนสวยทำทำดี้อๆ รั้นๆ ผิดผู้หญิงคนนี้

หล่อนจะเป็นแพทย์หญิงหรือนักมานุษยวิทยาก็น่าจะเป็นได้ แต่คงไม่ใช่หนักเดินป่าแน่ๆ เขาคิด...

3

“คุณทราบอะไรเกี่ยวกับการเดินทางของน้องชายผมที่ไปกระทิงบ้างครับ?”

เชษฐากล่าวถามซ้ำ

“เท่าที่ผมพอจะทราบ ก็มีอย่างนี้ครับ”

รพินทร์พูดเข้มซ้ำด้วยน้ำเสียงปกติได้ระดับของเขา

“ว่าอันที่จริง ผมขอเรียนตามตรงว่าไม่ได้สนใจหรือเก็บมาคิดอะไรทั้งสิ้น นอกจากจะเห็นว่า เป็นเรื่องไร้สาระ คือคุณ ชด ประชากร ออกเดินทางไปในครั้งนั้น นัยว่าเขาต้องการจะบุกขึ้นไปค้นหาขุมเพชรพระอุมา”

“ขุมเพชรพระอุมา”

ทั้งสามอุทานออกมาเป็นเสียงเดียวกัน ก่อนที่เขาจะกล่าวต่อไป ไชยยันต์รับถามต่อมา โดยเร็ว หน้าตื่น

“หมายความว่าอะไรกันครับ เราไม่เข้าใจเลย กรุณาอธิบายให้ละเอียดสักนิด”

พรานใหญ่อีกไหล่หนึ่ง สีน้าของเขาขริบสงเบยเมยอยู่เช่นนั้นไม่เปลี่ยนแปลง ตรงกันข้ามกับผู้เป็นแขกทั้งสามซึ่งเต็มไปด้วยความร่าร้อนกระสับกระส่าย

“เรื่องมันสลับซับซ้อนมากครับ ถ้าจะพูดไปก็เหมือนกับนิยายนั่นแหละ เอาละ ไหนๆ คุณก็ได้บุกขึ้นมาจนพบผมแล้ว ด้วยเจตนาอันแน่วแน่ ผมก็ยินดีที่จะเล่าอะไรให้พวกคุณฟัง ตามที่ผมได้ยินได้ฟังมา แต่ก่อนอื่นผมขอสัญญาก่อน”

“สัญญาอะไร?”

ผู้พูดคือ ม.ร.ว.หญิงคาริน หล่อนจ้องเขาตาไม่กระพริบ

“เมื่อผมเล่า พวกคุณจะไม่หัวเราะเยาะ หรือขัดคอขวางลำขึ้นกลางคัน เรื่องมันออกจะพิสดารอยู่สักหน่อย”

“เราขอรับรองด้วยเกียรติยศครับ คุณรพินทร์”

เชษฐาพูดหนักแน่นจริงจัง

“และเราพร้อมแล้ว ที่จะรับฟังคุณอย่างเคารพทีเดียว”

ไชยยันต์รับพูดรับรองมาอีกคนหนึ่ง

เขาเว้นระยะไปครู่ใหญ่ ก็เริ่มขึ้นว่า

“คำว่า ‘ขุมเพชรพระอุมา’ นี้ เท่าที่ผมจำได้ ผมได้ยินมาเป็นครั้งแรกเมื่อประมาณสิบปี ล่วงมาแล้ว สมัยนั้นผมยังเป็นพรานฝึกหัด ล่าเลียงผาอยู่แถวๆ ทุ่งพลาขาม คนแรกที่เล่านิทานเรื่องนี้ให้ผมฟังเป็นพรานพื้นเมือง ชื่อ ‘หนานไพร’ น่าเสียดายที่แกตายเสียภายในหนึ่งขวบปีให้หลัง

เพราะบาดแผลจากเขาของกระทิง หลังจากที่ได้อ่านเรื่องราวเหล่านี้ให้ผมฟัง ขณะที่แกล่เรื่องนี้ให้ผมฟังนั้น เป็นคืนวันหนึ่งที่เรานั่งห้างดักยิงเสือที่จะลงมากินซากช้างอยู่ด้วยกัน เราคุยกันสารพัดเรื่องเป็นการมาเวลารอให้พระอาทิตย์ขึ้น เพราะเชื่อแน่ว่าคืนนั้นฤกษ์ไม่ดีเสียแล้ว จะอย่างไรเสีย ปล่อยให้ตัวขนาดแปดศอกที่เราตามพิฆาตมันมาตลอดสองอาทิตย์ คงจะไม่ลงมากินซากช้างในคืนนั้นแน่ๆ ผมชวนแกล่ให้ฟังถึงพิษสงของลูกกระเบิดจากเครื่องบินที่ผมเคยเห็นในสมัยเด็กๆ ตอนสงครามโลกครั้งที่สอง”

“นี่แน่ะ”

ทันใดนั้น แกล่ก็พูดขำขึ้น

“ผมจะเล่านิทานให้คุณฟัง รู้สึกก็คิดว่าที่คุณเล่าให้ผมฟังเสียอีก จะฟังไหมละ”

ผมยิ้ม แล้วยกหน้า แกล่ก็เริ่มต้นเล่าให้ผมฟังถึงเหตุการณ์ต่างๆ เกี่ยวกับนครลี้ลับหลงสำรวจ ประเภทเดียวกับนครลับแล ยังดินแดนอันห่างไกลท่ามกลางป่าลึก เรื่องที่แกล่ให้ฟัง เป็นเรื่องของความเจริญรุ่งเรืองในสมัยโบราณ ก่อนที่ประวัติศาสตร์จะมีการจารึก และมหาสมบัติลี้ลับเก่าแก่ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งในปัจจุบันถูกกลืนหายไปในความมืด และความป่าเถื่อนของดินแดนอันลี้ลับนั้น ถึงแม้จะฟังในลักษณะนิทาน ผมก็เงยหูฟังแกล่อย่างตั้งอกตั้งใจฟัง ข้อความเหล่านั้น มันฝังแน่น สะกิดเตือนอยู่ในความทรงจำผมมาตลอด จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ เหมือนภาพฝันประทับใจอันยากที่จะลืม

ครั้นแล้ว ในทันทีทันใดนั้น นานไพรก็ถามผมว่า

“นี่ คุณเคยได้ยินชื่อ ‘ขุนเขาพระศิวะ’ ซึ่งอยู่ทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือของสันเขาตะนาวศรีมาบ้างไหม?”

ผมตอบแกล่ไปอย่างขำๆ ว่า “ไม่เคยได้ยินชื่อภูเขาที่แกล่ว่าและอธิบายให้แกล่ฟังว่า ภูเขาชื่อชนิดนั้น ไม่เคยปรากฏอยู่ในแผนที่ของภูมิศาสตร์

“อ้าว! นี่แหละ คุณเป็นเด็กรุ่นหลัง เป็นคนสมัยใหม่ จะไปรู้อะไร”

นานไพรกลับยิ้มเยาะผม

“ขุนเขาพระศิวะ ก็คือสถานที่เก็บสมบัติของพระอุมา ในนั้นเต็มไปด้วยสิ่งมีค่านานาชนิด รวมทั้งเพชรพลอยแก้วแหวนเงินทองเป็นตุ่มๆ ใหญ่ แต่นั่นแหละนะ ต่อให้คุณบุกบันเดินทางไปด้วยความพยายามสักเพียงใดก็ตาม ถ้าโชคไม่เป็นของคุณ บุญวาสนาไม่ถึง คุณก็จะไม่มีวันเห็นภูเขาลูกนี้ได้เลย พวกภูตผีปีศาจเจ้าป่าเจ้าเขา จะปิดบังอำพรางไว้ไม่ให้ใครมองเห็น มันเป็นภูเขาศักดิ์สิทธิ์”

“ลุงไปเอานิทานหลอกเด็กเรื่องนี้มาจากไหน?”

ผมถาม

“จะว่ามันเป็นนิทานก็ไม่เชิงนัก พระรูดงค์พม่าองค์หนึ่งท่านเล่าให้ผมฟัง ท่านบอกว่า มีนครอยู่นครหนึ่ง ตั้งอยู่ในระหว่างหุบเขาภูคนั้น เป็นนครใหญ่ยิ่งทีเดียว พลเมืองเป็นคนเผ่าหนึ่ง ต้นสาขามาของเผ่าที่เป็นเจ้าของถิ่นสุวรรณภูมิเดิม เป็นพวกที่รู้ความลับของสมบัติมหาศาลของพระอุมา และเก็บรักษาเผ่าพิทักษ์อยู่ มันก็อาจเป็นเมืองในนิทานนั่นแหละคุณ เพราะไม่ว่าโลกภายนอกจะผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนเจริญขึ้นเช่นไร นครนี้ก็ยังคงเป็นนครโบราณเหมือนเมื่อพันๆ ปีก่อนนี้อยู่ตามเดิม”

กล่าวจบ แกล้งหัวเราะ ควักหมากที่พกดัดย่ำละว้าของแกขึ้นมาเคี้ยว ผมเองก็พลอยหัวเราะไปกับแกด้วย ต่อจากนั้นหนานไพรกับผมก็แยกจากกัน และแกไปถึงแก่ชีวิตเพราะกระตือรือร้นตามที่ผมได้เล่าให้ฟังแล้วแต่แรก

ผมดูเหมือนจะลืมเรื่องที่พรานเผ่าหนานไพรเล่าให้ฟังในคืนนั้นเสียอย่างสนิท เกี่ยวกับขุมเพชรพระอุมา และนครหลงสำรวจที่ตั้งอยู่หลังขุนเขาพระศิระ จนกระทั่งมาสะดุดหูสะดุดใจซ้ำเข้าอีกครั้งหนึ่ง เหตุการณ์มันผ่านมาเป็นเวลาถึง 5 ปีหลังจากนั้น ดังเช่นเรื่องราวต่อไปที่ผมจะเล่านี้

ณ ที่แห่งหนึ่ง ซึ่งชาวบ้านป่าเรียกกันว่าหมู่บ้าน ‘เสือร้อง’ มันเป็นแหล่งแห่งแล้งกันดารที่สุด ชาวบ้านป่าพากันอดอยากเร็นแค้นทั้งน้ำและอาหาร ผมผ่านเข้าไปโดยบังเอิญ เพราะตามข้างงาโขลงหนึ่งที่ผมแกะรอยสะกดหลังมันมาเป็นเวลาแรมเดือน ผมเองลี้มเจ็บลงที่นั่น และตกอยู่ในสภาพทุเรศเหมือนๆ กับชาวบ้านทั่วไปในขณะนั้น

ระหว่างที่ผมนอนแฉ่วชมอยู่ วันหนึ่งมีนักเดินป่าชาวพม่าคนหนึ่งได้มาถึงที่นั่น พร้อมกับเพื่อนนักเดินป่าครึ่งพม่าครึ่งทวายของเขา และเขาก็เกิดมาเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นที่นั่นด้วย เราได้รู้จักกันเผินๆ เขาบอกผมว่าเขาชื่อ ‘เนวิน’ บ้านเดิมอยู่ที่มะละลำเลิง

เขาพักอยู่ในหมู่บ้านนั้นประมาณหนึ่งอาทิตย์ พออาการป่วยทุเลา เขาก็เริ่มค้นออกเดินทางต่อไป

“ลาก่อนละนะ สหาย”

เขาโบกมือกับผมด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ก่อนที่เราจะจากกัน

“ถ้าโลกมันกลมจริง หรือผมหรือคุณไม่ตายไปเสียก่อนและเราบังเอิญได้พบกันอีก ผมจะเป็นมหาเศรษฐีที่ร่ำรวยที่สุดในโลก และผมจะไม่ลืมคุณเลย”

ผมหัวเราะ แล้วเฝ้ามองดูเขาซึ่งกำลังบ่ายหน้าตัดออกสู่ดงดิบ มุ่งไปทางตะวันตก ยังประหลาดใจอยู่ว่า เขาจะเดินทางบุกบั้นไปไหน เพื่ออะไร และสติของเขาดีครบถ้วนหรือเปล่าใน การที่จะเดินทางเอาชีวิตไปทิ้งเสียในป่าที่บีบกันดาร ที่ไม่ปรากฏว่าเท้าของมนุษย์เหยียบย่างไปถึงนั้น

หนึ่งอาทิตย์ผ่านไป อาการของผมเองดีขึ้นบ้าง เย็นวันหนึ่ง ขณะที่ผมนั่งอยู่หน้าแคมป์เล็กๆ ของผม ที่ปลูกติดอยู่กับดงทึบ ตาจับมองอยู่ที่ดวงอาทิตย์สีแดงสลัวๆ กำลังจะลับเหลี่ยมเขา ทะมึนเบื้องหน้า

ทันใดนั้นเอง ผมก็เห็นร่างของใครคนหนึ่ง แต่งกายด้วยชุดเดินป่าของคนที่เจริญแล้ว ปรากฏขึ้นบนพื้นลาดของเชิงเขาเขียวริมห้วย ตรงข้ามกับที่ผมนั่งอยู่ ห่างกันประมาณสัก 300 เมตร ร่างนั้นกำลังคลานอยู่กับพื้น แล้วพุงกายลุกขึ้นอย่างโผเพ เดินโซซัดโซเซไปมาสองสามก้าว ก็ล้มฮวบลงไปหมอบคลานอยู่กับพื้นอีก รู้สึกว่าจะเป็นใครสักคนหนึ่ง ผู้ซึ่งกำลังได้รับความทุกข์ทรมานอย่างหนัก

“ผมสั่งให้คนใช้อันเป็นกะเหรี่ยงของผมไปช่วยเขา และเมื่อเขาถูกนำเข้ามา พวกคุณทนายถูกใช้ใหม่ครับว่า เขาควรจะเป็นใคร”

จอมพรานถามขึ้น ขณะที่มองดูหน้าผู้ที่ร่วมฟังเขาเล่าอยู่ในขณะนี้

“เนวิน พม่านักเดินป่าคนนั้นกระมัง”

ม.ร.ว.เชษฐาพูดต่ำๆ สีหน้าของทุกคนที่ฟังเขาเล่าอยู่ในขณะนี้ เต็มไปด้วยความตื่นเต้นสนใจยิ่ง

รพินทร์ก้มศีรษะลง

“ครับ เนวินหนุ่มนักเผชิญโชคชาวพม่าคนนั้น หรือมิฉะนั้นถ้าไม่ใช่ตัวเขาก็เป็นหนังที่หุ้มกระดูกของเขา! โบหน้าของเนวินยามนั้นเหลืองจัดด้วยโรคดีซ่าน และไข้ป่า ดวงตาสีดำเหลือกลาน เนื้อของเขาดูเหมือนจะหายไปหมดสิ้น ไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย นอกจากหนังอันเหลืองแห้งหุ้มกระดูกอยู่ ผมของเขาก็เคยเป็นสีดำ ขณะนั้นกลายมาเป็นสีเทา”

“น้ำ!”

เขาร้องครวญครางขึ้นแหบๆ ฟังแทบจะไม่รู้เรื่อง ผมเห็นริมฝีปากของเขาแห้งผาก แดกเป็นสะเก็ด ลิ้นสีดำคล้ำยื่นออกมาจุกอยู่ที่ริมฝีปาก

ผมเอาน้ำจากกระติกประคองจรดกับริมฝีปากของเขา เนวินดื่มมันอย่างกระหายจนหมด เขาก็เริ่มพูดถึงเรื่องเทือกเขาพระศิวะและมหาสมบัติ ป่าลึก ดงดิบ ผมช่วยเหลือเยียวยาเขาไปตามมีตามเกิด ทั้งที่ผมก็รู้ว่าจะอย่างไรเสีย ในคืนนั้นเขาก็คงจะต้องถึงแก่ความตายแน่ๆ

ประมาณเกือบเที่ยงคืน อาการของเขาสงบความทรมานทุรายกระสับกระส่ายลงบ้าง กลับนิ่งไปชั่วคราว ขณะที่ผมตื่นขึ้นอีกครั้ง เป็นเวลาใกล้รุ่ง จากแสงตะเกียงรั้วที่ผมจุดทิ้งไว้หน้าแคมป์ ผมมองเห็นเนวินกำลังลุกขึ้นนั่งด้วย ลักษณะอาการประหลาด และจ้องฝ่าออกไปยังดงดิบที่มีขุนเขาเป็นทิวทะมึนขวางกั้นอยู่ลิบๆ ขณะนั้น รัศมีอ่อนๆ ของดวงอาทิตย์เริ่มกระจายขึ้นออบแผ่นฟ้า ทำให้มองเห็นภาพภายนอกแคมป์ได้รางๆ

“มันอยู่ที่นั่น!”

เนวินอยู่ใกล้กับกาลมรณะ ร้องลั่นออกมา พร้อมกับชี้มืออันมีแต่กระดูกของเขาออกไป

“แต่ฉันจะไม่มีความหวังไปถึงมันอีกแน่นอน และก็จะไม่มีใครสามารถไปถึงมันได้เลย”
แล้วเขาก็หยุดชะงัก รู้สึกว่าเขากำลังพยายามรวบรวมสติพลังใจแน่นเป็นครั้งสุดท้าย
ตาจ้องจับอยู่ที่ผมผู้ปกครองเขาอยู่

“เพื่อนยาก คุณเองหรือคุณตาผมฝากไปหรือเปล่า”

“ทำใจดีๆ ไว้เนวิน นี่ผมเอง รพินทร์ สหายของคุณ นอนพักเสียเถอะ”

“ผมกำลังจะพักในไม่ช้านี้แหละ”

เขาพิมพ์ ตาที่เบิกโพลงค้างกระด้างจับอยู่ที่ผมอย่างปราศจากแว

“จะเป็นการพักที่ไม่มีวันสิ้นสุด ผมรู้ตัวดี รพินทร์ ผมกำลังจะตายอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว คุณดีกับผมเหลือเกิน ก่อนที่ผมจะตาย ผมอยากจะมอบอะไรให้คุณสักอย่างหนึ่ง เป็นการตอบแทนในข้อที่ว่า ผมได้มาตายอยู่ในความเอื้ออารีของคุณ สิ่งที่ผมจะให้คุณก็คือ ลายแทง บางทีคุณอาจบุกบันฟันฝ่าไปจนถึงที่นั่นได้ ถ้าหากคุณสามารถเดินทางผ่านความยากแค้นทุรกันดารของดงมหากาฬที่ได้ฆ่าผมมาแล้วนี่สำเร็จ”

พร้อมกับพูด เขาพยายามที่จะล้วงลงไปนอกเคียวเดินป่าเพื่อดึงเอาสิ่งหนึ่งออกมา ซึ่งผมคิดว่าคงจะเป็นถุงสำหรับใส่ยาสูบของพวกพม่า ทำด้วยหนังสัตว์จำพวกกวาง ผูกติดไว้ด้วยเชือกหนังยาวๆ เส้นหนึ่ง เมื่ออังดอกมาได้ เขาก็พยายามที่จะแก้มันออก แต่ไม่สำเร็จ มือเขาขณะนั้นแข็งไปหมด

“แกก็ซี”

เขาขอร้องผม ผมจึงแก้ออก พบว่า มันเป็นแผ่นหนังบางๆ เก่าคร่ำคร่า บนแผ่นหนังโบราณแผ่นนั้น จารึกไว้ด้วยตัวอักษรอันเป็นอักษรพม่าสมัยโบราณ ดูเลอะเลือนเต็มที และก็มีกระดาษอยู่อีกแผ่นหนึ่ง

“กระดาษแผ่นนั้น คือความหมายอันเป็นคำแปลทั้งหมดของอักษรในหนังแผ่นนั้น”

เนวินพูดด้วยเสียงแหบแผ่ว เพราะอาการของเขาทรุดลงเป็นลำดับ

“มันกินเวลาหลายปี กว่าที่ผมจะศึกษาอ่านมันออก โดยแกะมันออกมาทีละคำด้วยความพยายาม ฟังนะ เพื่อนยาก บรรพบุรุษแต่ครั้งโบราณกาลของผม เป็นนายทหารชั้นแม่ทัพในแผ่นดินสมเด็จพระเจ้าบุเรงนอง ที่หนีราชภัยออกจากกรุงหงสาวดี เป็นชาวพม่าคนแรกผู้ซึ่งสามารถบุกบันมาถึงป่าดงดิบในแถบนี้ อักษรเหล่านี้ที่ปรากฏอยู่บนแผ่นหนัง เขาได้เขียนขึ้นไว้ในมือของเขาเอง ในขณะที่เขากำลังจะตายบนเทือกเขาใกล้กับโน้น ซึ่งไม่เคยมีมนุษย์คนใดย่างกรายเข้าไปถึง เขาคือมังมหานรธา ผู้ซึ่งมีชีวิตอยู่เมื่อเกือบสี่ร้อยปีก่อนโน้น ทาสของเขาบอกเขาอยู่อีกด้านหนึ่งของเทือกเขาได้ไปพบเมื่อเขาตายเสียแล้ว จึงนำเอาลายแทงกลับไปยังถิ่นเดิมที่เมาะลำเลิง มันจึงเป็นสมบัติตกทอดอยู่ในตระกูลของผมมาตั้งแต่บัดนั้น แต่ไม่มีใครสนใจที่จะไปอ่านความหมายของมัน จนกระทั่งตกมาถึงสมัยของผมซึ่งได้พยายามอ่านมันจนสำเร็จ แต่แล้วลายแทงนี้ก็นำความวิบัติมาสู่ตัวผมเอง ถึงผมจะตาย ผมก็มีความเชื่อมั่นว่า สักวันหนึ่งจะต้องมีคนพยายามจนสำเร็จ คุณรับไว้เถิด

รพินทร์ นี่เป็นสมบัติชิ้นสุดท้ายที่ผมจะให้ให้คุณ เก็บรักษาไว้กับตัวคุณเอง อย่าแพร่กระจายให้ใครรู้เป็นอันขาด”

แล้วเขาก็เริ่มทูลทูลรายอีก และต่อมาอีกหนึ่งชั่วโมง เขาก็ถึงแก่กรรม เขาตายอย่างสงบ ผมจัดการฝังศพเขาไว้ที่ชายดงแห่งนั้นอย่างลึกลับ และใช้หินใหญ่ก้อนหนึ่งทับหลุมศพเขาไว้ เพื่อแน่ใจว่า เจ้าพวกสัตว์ป่าจะไม่สามารถขุดศพเขาขึ้นมาได้ แล้วก็ออกเดินทางมาจากสถานที่นั้น

รพินทร์ ไพรวัลย์ หยุดเว้นระยะการเล่า ด้วยการยกแก้วบรันดีขึ้นจิบ ท่ามกลางความสงบ ฟังอย่างตื่นตะลึงของทุกคน ม.ร.ว.หญิงคารินหันไปมองดูตาพี่ชายและเพื่อนหนุ่ม เปลือกตางามของหล่อนชอยฉ่ำๆ เศษฐากัศริมฝีปาก ส่วนไชยยันต์และอำพลผู้อำนวยการบริษัทบรันดีให้ตนเอง ยกขึ้นดื่มจนหมดแก้ว

“เรื่องพิศดารมากทีเดียวครับ”

ผู้อำนวยการบริษัท ‘ไทยไวลด์ไลฟ์’ อันเป็นเจ้าภาพของการพบปะครั้งนี้คราวออกมา

“แล้ว...เอกสารฉบับนั้นล่ะ?”

ม.ร.ว. เศษฐากามขึ้นเบาๆ

“นั่นซิ”

พ.ต.ไชยยันต์เสริมโดยเร็วอย่างกระตือรือร้น

“เอกสารที่เนวินมอบให้คุณก่อนตายเหล่านั้น มันหมายความว่าอย่างไร”

พรานใหญ่ใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง ก็บอกว่า

“เอาล่ะ เมื่อพวกคุณสนใจ ผมก็จะบอกให้ได้ทราบว่า ความจริงผมไม่เคยแพร่กระจายเรื่องนี้หรือเอาไปให้ใครดูเลย นอกจากพ่อค้าฝิ่นชาวพม่าจี้เมาคนหนึ่ง ซึ่งผมวานให้เขาแปลให้ผม พอแปลเสร็จเขาก็ลี้มมันไปเสียในชั่วเวลาคืนเดียวนั่นเอง สำหรับแผ่นหนังลายแทง อันเป็นต้นฉบับเดิมนั้น ผมเก็บรักษาไว้ที่ป่าสัก อันเป็นสถานีดักสัตว์ของผมที่หนองน้ำแห่ง รวมทั้งฉบับที่แปลแล้วของเนวิน แต่ผมมีฉบับที่แปลแล้วเป็นภาษาไทย ดัดอยู่ในซองธนบัตรอยู่ในกระเป๋าของผมนี้ พร้อมทั้งแผนที่จำลอง นี่ยังไงครับ”

พร้อมกับกล่าว รพินทร์ ล้วงกระเป๋าหลัง พร้อมหยิบซองธนบัตรขนาดใหญ่ออกมา ดึงเอกสารแผ่นหนึ่งที่พับไว้เรียบร้อยส่งไปให้ ม.ร.ว. เศษฐาก

ทุกคนชะงอกหน้าเข้ามามุง ม.ร.ว.หญิงคาริน จึงดึงไปจากมือพี่ชาย และทำหน้าที่อ่านดังๆ

“ข้าพเจ้า มังมหานรธา ผู้ซึ่งกำลังจะตายอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว ด้วยความหิวและความเจ็บไข้ ในถ้ำเล็กๆ ทางด้านเหนือของเต้านมด้านใต้สุดของภูเขาสองลูก ข้าพเจ้าขอให้เชื่อมั่นว่า ‘ถันพระอุมา’ ข้าพเจ้าได้เขียนข้อความนี้ขึ้น ณ ปีพุทธศักราช 2120 ด้วยเศษกระดูกของจระเขยปากนก สิ่งที่ข้าพเจ้าใช้เขียนส่วนหนึ่งของยามคิดตัวที่ทำด้วยหนัง โดยใช้เลือดของข้าพเจ้าเองแทนหมึก หากทาสของ

ข้าพเจ้ามาพบมันขณะที่เขามาตามหาข้าพเจ้า เขาจะได้นำมันกลับไปยังเกาะลาลิง ขอให้สหายของข้าพเจ้า (ชื่ออ่านไม่ออก) จงนำเอาเรื่องราวนี้ ขึ้นกราบบังคมทูลต่อพระเจ้ากรุงหงสาวดีผู้ทรงพระปัญญา เพื่อพระองค์จะได้เสด็จยตราทัพมาตามลายแทงนี้ หากว่ากองทัพของพระองค์ไม่هلكลาญเสียก่อนในป่าดงขุนเขาอันกว้างใหญ่ก้นคารและลึกลับเต็มไปด้วยสรรพอันตราย และสามารถบุกเข้าไปจนถึงดินแดนแห่งความโหดเหี้ยม ทารุณ อันเต็มไปด้วยภูตผี และอาคมแห่งมรกตนคร พระองค์ก็จะเป็นพระมหากษัตริย์ที่ร่ำรวยที่สุดในโลก

ข้าพเจ้าได้เห็นมหาสมบัติขุมเพชรอันเหลือคณะ ภายในขุมทรัพย์พระอุมานี้แล้ว ด้วยตาของข้าพเจ้าเองปรากฏอยู่เบื้องหน้า ก่อนกายมรณะของข้าพเจ้า แต่โดยการทรยศหักหลังของวาชิกา นางแม่คุมหาอุบาทว์ ข้าพเจ้าจึงไม่สามารถนำออกมาได้ แม้แต่ชีวิตของข้าพเจ้าเอง

ขอให้ท่านผู้ที่มาตามทางในลายแทงนี้ จงพยายามฝ่าความก้นคารของ ‘ถันพระอุมา’ ทางเบื้องซ้ายจนบรรลุถึงยอดของเต้านมแห่งขุนเขาลูกนี้ ทางด้านเหนือของมันจะเป็นถนนราบเรียบกว้างใหญ่ ที่พระศิวะได้สร้างไว้ จากนั้นเป็นเวลาสามวันในการเดินทาง ตามถนนสายนั้น ก็จะบรรลุถึงมหาปราสาทของพระอุมาเทวี

ขอให้ท่านจงสังหารแม่คุมหาวาชิกาเสียด้วย เป็นการแก้แค้นให้แก่วิญญูณของข้าพเจ้า...

ลาก่อน

“มังมหานรธา”

ทุกคนอึ้ง แต่หญิงสาวผู้ทำหน้าที่อ่านดั่งๆ ผิวปากหวือออกมาเมื่ออ่านจบ สีหน้าพรายไปด้วยรอยยิ้มขัน

“คุณรพิินทร์!”

หล่อนเอ่ยเรียกนามเขาชัดเจนเสียงใส กลิ้งไปกับอาการหัวเราะ

“น่าเสียดายเหลือเกิน ที่คุณไม่ได้เอาต้นฉบับเดิมที่เขียนขึ้นด้วยมือของมังมหานรธาเองมาให้เราดูด้วย”

เวาตาและรอยยิ้มของหล่อน เต็มไปด้วยการเยาะหยัน

“ขออภัยเถิดครับ”

เขาหัวเราะต่ำๆ อยู่ในอาการปกติเหมือนเดิม ไม่ยินดียินร้ายอะไรกับสีหน้าอาการของบุคคลที่นั่งฟังเรื่องที่เขากำลังอยู่

“สิ่งที่ผมเล่าเหล่านี้ มันเป็นการขอร้องอ่อนวอนของพวกคุณเอง และผมก็ไม่ได้มีประโยชน์อะไรเลยสักนิด ในการที่จะบรรยายถึงเรื่องที่คุณเห็นเป็นสิ่งขบขันเหล่านี้ และผมก็ขอเว้นที่จะออกความเห็นหรือโต้แย้งว่ามันเป็นความจริงหรือความเท็จใดๆ ทั้งสิ้น ผมทราบหรือผมเห็นมาอย่างไร ผมก็เล่าให้ฟังไปเช่นนั้น”

คารินชักไหล่

“ถ้าคุณโกรธ ฉันขอโทษ ฉัน พี่ใหญ่ และไชยยันต์ เดินทางรอบโลกมาแล้วคนละสองครั้ง และก็ได้อ่านเที่ยวไปตามสถานที่ต่างๆ มากมาย แต่ฉันขอรับรองว่า ไม่เคยได้ยินได้ฟังเรื่องอัศจรรย์พิลึกกึกก็อย่างนี้มาก่อนเลย นอกจากในนิทานหรือหนังสืออ่านเล่น”

“ผมไม่ได้โกรธอะไรเลยครับ คุณหญิงดาริน มันเป็นสิทธิของคุณหญิงและทุกคนที่ได้ยินจะนึกคิดเช่นนั้นได้”

รพินทร์เน้นเสียงตอบชัดเจน ยืนยันๆ ที่ริมฝีปากอันครี้มไปด้วยคราเขียว ม.ร.ว.หญิงคนงามตัวดีหางตาเหมือนจะก้อนให้ เพราะรู้สึกในน้ำเสียงกระแทกของคำว่า ‘คุณหญิง’ ที่เขาเรียกนั้น หลอนเสือกเอกสารแผ่นนั้นคืนมาให้เขา รพินทร์ ไพรวลัย พับเก็บหน้าตาเฉยพร้อมกับลุกขึ้นยืน แต่ ม.ร.ว.เชษฐา รีบลุกพุดขึ้นโดยเร็ว พร้อมกับเอื้อมมือมาอุคแขนไว้

“โปรดนั่งเถิดครับ คุณรพินทร์ ผมต้องขอโทษแทนน้องสาวด้วย ผมทราบว่าคุณไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย ในการที่จะมาเล่านิทานโกหกให้เราฟังโดยเจตนา แต่คุณก็ควรจะยอมรับว่า เรื่องนี้ประหลาดมากเหลือเกิน”

“ดูเหมือนผมจะเตือนไว้ล่วงหน้าแล้วว่า ผมเล่าอะไรให้ฟังเกี่ยวกับเรื่องนี้ละก็ ทางฝ่ายคุณจะต้องระงับสติอารมณ์ให้ดีขึ้น ผมก็ทราบว่ามันเป็นเรื่องเหลือเชื่อ และตัวผมเองก็คิดว่ามันเหลือเชื่อ แต่บอกแล้วยังไงว่า ผมเล่าในสิ่งที่ผมได้เห็นและได้ยินได้ฟังมา ไม่ได้รับรองยืนยันเลย ถ้าพวกคุณทั้งหมดสนใจในเรื่องนี้ อาจจะเห็นต้นฉบับแท้จริง ซึ่งเป็นลายมือที่เขียนด้วยเลือดลงไว้ในแผ่นหนังโบราณละก็ ตามผมไปที่บ้านพักหนองน้ำแห่งเถิดครับ ผมยินดีที่จะให้พวกคุณเห็นและวินิจฉัยเอาเอง”

“คุณยังไม่ได้เล่าให้เราฟังถึง ชด ประชากร เลยครับ”

พ.ต.ไชยยันต์ตัดบทมาอย่างอ่อนโยน

พรานใหญ่หัวเราะหึๆ อยู่ในลำคอ ซ้ำเสียงไปทาง ม.ร.ว.ดารินอีกครั้ง คราวนี้หล่อนค่อนข้างจริงจังๆ สะบัดหน้าไปทางอื่น พอดีกับที่ผู้อำนวยการบริษัทมาช่วยวิงวอนขอร้องมาอีกคน เขาจึงทรุดกายลงนั่งตามเดิม

“หนานอิน คนใช้ฉันเป็นพรานพื้นเมืองของคุณชด ผมรู้จักสนิทสนมดีมาก่อน”

เขาเล่าต่อไป

“เป็นพรานมือดีคนหนึ่งทีเดียว เช้าวันที่คุณชดจะออกเดินทาง ผมเห็นหนานอินยืนอยู่ข้างๆ แคมป์ของผม กำลังหันไปกัญชาอยู่กับตอไม้เกลี้ยง”

“หนานอิน ลุงกับเจ้านายกำลังจะไปไหนกันนะ หาข้างงาหรือ?”

ผมถาม

“เปล่าครับ เจ้านาย เราจะเดินทางไปหาอะไรสักอย่างหนึ่งมีค่ายิ่งกว่างาเสียอีก”

“อะไร? พลอยกระมัง”

“เปล่าครับ มีค่ายิ่งกว่านั้น”

หนานอินยื่นกราน หัวเราะขำขัน ผมก็ไม่ได้ถามเข้าชี้อะไรเขาอีก และที่ถามก็ถามไปงั้นเอง ไม่เจตนาจะซอกแซกสอดรู้อะไร หนานอินหันและขำกัฏฐาใส่กระบอกสูบ อัดควันเข้าไปสองบ๊อง ก็เดินเข้ามากระซิบกระซาบกับผม

“เจ้านายครับ”

“ฮืมม ว่าไง มีอะไรหรือลุงอิน”

“ผม กับเจ้านายของผม กำลังจะเดินทางไปหาเพชร”

“เพชร!”

ผมอุทานออกมาอย่างประหลาดใจ

“ปะ! อะไรกัน ไปหาเพชร เพชรที่ไหนกันในดงโน้น ลุงจะไปหาเพชร ลุงก็ต้องไปเดินอยู่แถวบ้านหม้อในกรุงเทพฯ”

ผมสัพยอกเขาปนหัวเราะ แต่คราวนี้เขาไม่ได้หัวเราะ หรือเห็นเป็นเรื่องขบขันด้วย พุดด้วยเสียงจริงจังขึ้น

“เจ้านายไม่เคยได้ยินถึงขุนเขาพระศิวะมาบ้างเลยหรือครับ”

ผมยิงหัวเราะดั่งขึ้น

“เออวะ เคยได้ยินนิทานสัพประรังเกที่นั่นอยู่เหมือนกันแหละ ทำไม?”

“ไม่ใช่นิทานครับ เจ้านาย มันเป็นเรื่องจริง ครั้งหนึ่งผมได้รู้จักผู้หญิงชาวเขาคคนหนึ่ง หล่อนมาจากที่นั่น และมาถึงพร้อมกับลูกชายเล็กๆ ของหล่อน หล่อนเล่าให้ผมฟัง แต่เดี๋ยวนี้หล่อนตายเสียแล้ว”

“เจ้านายของลุงจะกลายเป็นอาหารของอิเร้งเสียก่อน ถ้าหากว่าเขาพยายามไปให้ถึงขุนเขาพระศิวะอย่างงั้น ลุงอินเองก็เหมือนกัน พวกหมาในมันจะแทะกระดูกของลุงอย่างอรรอยทีเดียว”

หนานอินยิ้ม ผมเห็นตาเขาเป็นประกายแห่งความเชื่อมั่นและหวังเต็มเปี่ยม

“คนเราเกิดมามีนั้นก็ตายทั้งนั้นแหละครับเจ้านาย ผมมันนักเผชิญภัยเสียด้วย ว่าอันที่จริง ช้างงาแถวนี้ก็ดูเหมือนจะลดน้อยหายากไปทุกวัน คนมันกวนหนัก”

“ฉันเตือนลุงด้วยความหวังดีจริงๆ นาลุงอิน บอกเจ้านายของลุงให้เปลี่ยนความตั้งใจเสียดีกว่า”

เขาได้แต่หัวเราะ แล้วก็ผละไป

ครึ่งชั่วโมงต่อมา ผมได้เห็นเกวียนของคุณชดเริ่มออกเดินทาง ทันใดนั้นเอง หนานอินก็วิ่งหน้าตั้งย้อนกลับมาที่แคมป์ของผม พุดละล่ำละลัก

“ผมลาก่อนละครับ เจ้านาย ชักสังหรณ์ใจพิกลในคำพูดของเจ้านาย แต่ถึงอย่างไร ผมก็ทิ้งคุณชดไม่ได้”

“แปลว่าลูกกับเจ้านายไม่เปลี่ยนความตั้งใจแน่ะ”

“ครับ”

“ถ้าจันทน์คอยเดี๋ยว ฉันจะฝากอะไรไปให้เจ้านายของคุณหน่อย แต่ลูกจะสัญญากับฉันได้ไหมว่า จะยังไม่ส่งให้กับเขาจนกว่าจะเดินทางไปถึง ‘หล่มช้าง’”

“ผมรับรองครับ”

ดังนั้น ผมจึงรีบฉีกกระดาษโน้ตแผ่นหนึ่งออกมา แล้วเขียนข้อความลงไปว่า

“ขอให้ท่านผู้ซึ่งมา จงฝากความทูลกระดุงของ ‘อันพระอูมา’ ทางเบื้องซ้าย จนบรรลุถึงยอดของเต้านมแห่งขุนเขานี้ ทางด้านเหนือของมันจะเป็นถนนราบเรียบกว้างใหญ่ ที่พระศิวะได้สร้างไว้ จากนั้นเป็นเวลาสามวันในการเดินทางตามถนนสายนั้น ก็จะบรรลุถึงมหาปราสาทของพระอูมาเทวี...”

ข้อความที่ผมเขียน ก็คือข้อความที่ผมคัดลอกออกมาจากลายแทงของมังมหานรธา ที่ผมได้รับมอบต่อมาจากเววินที่ตายนั่นเอง ด้วยความคิดว่า ถ้าเขาบุกบันฟันฝ่าไปยังเทือกเขาพระศิวะจริง ข้อความเหล่านี้อาจเป็นผลประโยชน์แก่เขาได้บ้าง

แล้วผมก็สั่งกับหนานอินว่า

“นี่ ลูกอิน เมื่อลูกเอาจดหมายของฉันให้กับเจ้านาย จงบอกเขาด้วยว่า เขาได้คำแนะนำที่ดีอันนี้โดยสิทธิ์ขาด จงไปตามนั้นเถิด อย่าเพิ่งให้เขาเดี๋ยวนี้นะ เพราะว่าฉันไม่ต้องการให้เขาย้อนกลับมาซักถามอะไรฉันอีก เอาละ ลูกไปเถอะ เกวียนของคุณชดกำลังจะลับไปโน่นแล้ว”

หนานอินรับจดหมายจากผม แล้วก็รีบวิ่งผละตามเกวียนนั้นไป “นี่เป็นเรื่องราวทั้งหมดที่ผมรู้เห็นได้ประสมมากับตนเอง เกี่ยวกับน้องชายของคุณที่ใช้ชื่อว่า ชด ประชากร ผมเกรงเหลือเกินครับ คุณเชษฐา เกรงว่า...”

พรานใหญ่หยุดพูดไปเสียเฉยๆ โดยเว้นระยะไว้ให้ทุกคนคิดเอาเอง

4

ภายหลังจากกรีนเบิร์นดีเพิ่มเติมให้กับจอมพรานผู้เล่าเรื่องราวทั้งหมด และรินให้แก่ตนเอง ยกขึ้นจิบแล้ว ม.ร.ว.เชษฐา พุดขึ้นด้วยเสียงชัดเจน หนักแน่น

“คุณรพินทร์ครับ ผมได้ตัดสินใจเดินทางแน่นอนแล้ว ผมกำลังจะออกเดินทางตามตัวน้องชายของผมจนกว่าจะพบเขา หรือจนกว่าจะแน่ใจว่าเขาได้เสียชีวิตไปแล้ว เมื่อรู้แน่จากคุณว่าเขามุ่งหน้าไปยังเทือกเขาพระศิวะ ผมก็จะบุกบันติดตามไปที่นั่น ปัญหาฉันมีอยู่อย่างเดียวเท่านั้นขณะนี้ก็คือ ผมต้องการคนนำทางที่มีสมรรถภาพที่ผมไว้วางใจได้ หรือพุดให้ตรงก็คือ ผมมองไม่เห็นใครเลยที่จะเหมาะสมเท่าคุณ”

ความเงิบก็ปกคลุมห้องนั้นอีกครั้ง ทุกสายตาจับมาที่จอมพรานเป็นจุดเดียว เห็นเขาขยับตัวอย่างอึดอัด ยิ้มออกมาอย่างสรววม

“ก่อนอื่น ผมขอขอบคุณที่ทำให้เกียรติผม และผมก็ขอเรียนตามตรงเหมือนกันว่าผมยังรักชีวิตของผมอยู่ แม้จะเป็นชีวิตที่แร้นแค้นยากเข็ญหาเช้ากินค่ำ อย่างที่ผมเป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ ลำพังผมน่าจะไม่มีท่าไหนหรือกรครับ ผมยังมีแม่ผู้อยู่ในอุปการะดูแลของผมนอีกคนหนึ่ง ท่านแก่มากแล้ว และมีผมเป็นที่พึ่งของท่านเพียงคนเดียวในโลก”

ทุกคนหันมามองดูตากันเองอีกครั้ง

“คุณพุดเหมือนกับว่า การเดินทางของเราในครั้งนี้ คือการเดินทางไปสู่ความตาย”

ไชยยันตร์ร้องออกมาเบาๆ

“หรือจะพุดเสียใหม่ว่า ความคิดที่จะเดินทางไปยังเทือกเขาพระศิวะ เป็นความคิดที่โง่เขลาที่สุดก็ได้ครับ”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ตอบเรียบๆ ชนิดที่ทำให้ทั้งหมดอึ้ง

“ก็ไหนกิตติศัพท์รำลือกันนักยังงี้ว่า เลือดของพรานใหญ่ รพินทร์ ไพรวัลย์ ขึ้นยิ่งกว่าน้ำมากนัก”

ม.ร.ว.หญิงคาริน พุดมาลอยๆ พร้อมกับอาการยิ้มเยาะ ดูหล่อนเจตนาโดยตรงที่จะใช้วาจาอาการเป็นเครื่องกระตุ้น และเขาก็รู้เท่าทัน ตอบหน้าตาเฉย

“ครับ เป็นความจริง แต่คนเลือดร้อนอย่างรพินทร์ ไพรวัลย์ ยังไม่มีเหตุผลอันใดที่จะต้องมาฆ่าตัวตายเสียก่อน ด้วยการกระทำเช่นนั้น”

“น้อย! ฉันอยากจะขอร้องให้เธอเฉยๆ เสียก่อนดีกว่า”

พ.ต.ไชยยันต์หันไปมองดูตาเพื่อนสาวเชื้อสายราชสกุลผู้คลุกคลีสนิทสนมกันมาแต่เล็กแต่น้อยของเขา ด้วยสายตาปรามและพุดน้ำเสียงจริงจังขึ้นเป็นครั้งแรก หล่อนหัวเราะหึๆ ก้มลงคว้าแมกกาซีนที่วางอยู่บนโต๊ะเล็กข้างๆ ขึ้นมาพลิกเปิดดูเสีย

“ผมเชื่อพรานผู้จัดเจนและชำนาญทางอย่างคุณครับ ว่าการเดินทางไปยังเทือกเขาพระ
ศิวะ เป็นการเสี่ยงอันตรายที่สุด”

ม.ร.ว.เชษฐา กล่าวต่อมาด้วยความพยายาม

“แต่ผมมีความมั่นใจอยู่ในบางสิ่งบางอย่าง นั่นก็คือความเจตนาอันแน่วแน่และตั้งใจจริง
ของพวกเราทุกคน ซึ่งถ้าได้ผนวกกับฝีมือและความสามารถอันเยี่ยมยอดของคุณแล้ว ผมคิดว่ามัน
คงไม่พินความพยายามไปได้ในการเดินทางครั้งนี้ ผมขอบอกตรงๆ ว่า ชีวิตของเราทุกคนย่อมขอ
ฝากไว้กับคุณคนเดียว และไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เราพร้อมแล้วที่จะเผชิญ ต่อให้ความตายมาขวาง
หน้า ก็เปลี่ยนความตั้งใจของเราไม่ได้ ติดขัดอยู่ประการเดียว ก็คือเรื่องคุณเท่านั้น”

“เราพร้อมแล้วที่จะออกค่าใช้จ่ายในการเดินทางทั้งหมด ไม่ว่าจะงบประมาณสูงสัก
เพียงไร และยินดีที่จะสนองบุญคุณตอบแทนคุณ ด้วยค่าจ้างตามแต่คุณจะเสนอเรียกร้อง คุณไม่คิด
จะให้ความหวังแก่เราบ้างเชียวหรือครับ”

ไชยยันต์ช่วยพูดมาอีกคนหนึ่ง

นายอำพล ผู้อำนวยการบริษัทซึ่งนั่งฟังเงียบๆ ไม่แสดงความเห็นอะไรมาตลอดเวลา
เอื้อมมือมาตบแขนจอมพราน

“คณะของคุณชายจะเป็นนายทุนหมดทุกอย่าง รวมทั้งจ่ายค่าจ้างพิเศษล่วงหน้าให้แก่คุณ
ตามแต่คุณจะเรียกร้อง เพื่อให้คุณเป็นพรานนำทางในครั้งนี้ ต้องการเพียงให้คุณนำไปยังเทือกเขา
พระศิวะให้ถึงเท่านั้น ส่วนจะค้นพบคุณชายอนุชาหรือไม่ นั่นก็แล้วแต่บุญแต่กรรม ไม่เกี่ยวข้องกับ
เงื่อนไขในการว่าจ้างคุณ ผมคิดว่ามันเป็นโอกาสดีชนิดหนึ่งของคุณ ที่จะลองรับไว้พิจารณาจะครับ
ท่านมีเจตนาแน่วแน่เหลือเกิน และได้บุกบันมาจนพบคุณแล้ว พร้อมทั้งขอร้องวิงวอน ส่วนเรื่องคุณ
แม่ของคุณ ก็ไม่น่าจะเป็นห่วงอะไรเลยนี้ครับ คุณเรียกร้องหลักประกันไว้ให้ท่านล่วงหน้าได้เลย
โดยให้ท่านรับเงินค่าเลี้ยงดูไปเป็นเงินก้อนสักก้อนหนึ่ง หรือจะให้ทางคุณชายจ่ายให้เป็นรายเดือน
ตลอดไป จนกว่าจะถึงที่สุดของชีวิตท่าน ในกรณีที่คุณพลาดพลั้งเป็นอะไรลงไป คุณชายยอม
เช่นนั้นไม่ใช่หรือครับ?”

ประโยคหลัง เขาหันไปถาม ม.ร.ว.เชษฐา อดีตทูตทหารบกเชื้อพระวงศ์กัมพูชา โดยเร็ว
รับหนักแน่น

“ครับ แน่نون เรื่องนั้นไม่มีปัญหาอะไรเลย ผมบอกแล้ว ขอให้ทางคุณรพินทร์เรียกร้อง
มาเถิด ผมยอมทั้งนั้น อีกอย่างหนึ่งไม่ใช่คุณรพินทร์จะเสี่ยงชีวิตคนเดียวเท่านั้น พวกเราก็เสี่ยง
เท่ากันทั้งนั้น เพราะเราไปด้วยกัน ชีวิตเราฝากไว้แก่กัน”

“ก็เหมือนเราลงเรือลำเดียวกันนั่นแหละ โดยมีคุณเป็นกัปตัน”

ไชยยันต์สรุปท้ายยิ้มๆ

ทุกคนเห็นสีหน้าอันวางเฉยของรพินทร์ปรากฏรอยยิ้มกว้างๆ ออกมาเป็นครั้งแรก
หันหน้าเป็นประกายพึงพอใจนิยมยกย่องจับอยู่ที่ใบหน้าของเชษฐาและไชยยันต์อย่างเปิดเผย

“ผมขอคำนับให้แก่ความเป็นลูกผู้ชาย และความเป็นนักกีฬาของคุณทั้งสองครับ ผมเองยอมรับว่าไม่เคยเห็นใคร มีน้ำใจกล้าหาญเด็ดเดี่ยวและกว้างขวาง เหมือนอย่างคุณทั้งสองเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ชาวกรุงที่มีชีวิตและสิ่งแวดล้อมอยู่ท่ามกลางความสะดวกสบาย ผาสุก นานาประการ เราเลยปัญหาข้อนี้ไปเสียก่อนเถิด สมมติว่าผมตกลงนำทางให้ และเราได้ถึงที่นั่นโดยไม่ตายเสียก่อน มิหนำซ้ำยังได้พบกับ ‘ขุมเพชรพระอุมา’ อันเป็นความฝันลมๆ แล้งๆ นี้ ฝ่ายคุณอันเป็นฝ่ายนายทุนว่าจ้างผม ได้คิดอะไรไว้บ้างหรือยังว่า เราจะจัดการกันอย่างไร”

ม.ร.ว.เชษฐาตอบโดยไม่มีการลังเลเลยว่

“ด้วยเกียรติยศของลูกผู้ชาย ผมขอให้คำมั่นสัญญาว่า โชคลาภใดๆ ก็ตาม ที่เราจะไปประสบพบมันในการเดินทางครั้งนี้ เราจะแบ่งกันออกเป็นสามส่วนเท่าๆ กัน คือผมฝ่ายหนึ่ง ไชยยันต์ผู้ยอมเสี่ยงชีวิตมาด้วยฝ่ายหนึ่ง และคุณเองในฐานะที่เป็นหุ้นส่วนร่วมเป็นร่วมตาย เพราะพรานนำทางอีกฝ่ายหนึ่ง หรือเท่ากับเอาสามหาร ยุติธรรมดีไหมครับ?”

จอมพรานลุกขึ้นยืน พร้อมกับก้มศีรษะให้เชษฐา

“นี่เป็นข้อเสนอที่เผื่อแผ่ มีน้ำใจนักกีฬาเสียยิ่งกว่าที่ผมคิด และผมก็ไม่เคยได้รับจากใครมาก่อนเลยในชีวิตนักล่าสัตว์จริงๆ ปราศจากความหมายใดๆ สำหรับใครทั้งสิ้นอย่างผม”

“หมายความว่า คุณตกลง”

ไชยยันต์ร้องออกมาอย่างลึกลับ

“มันเป็นงานชิ้นใหญ่ที่สำคัญยิ่งในชีวิตของผมครับ ดังนั้น ขอให้ผมได้มีเวลาใคร่ครวญอีกสักนิด จะให้คำตอบแก่พวกคุณได้ภายในไม่เกินสามวันนี้ ก่อนหน้าที่ผมจะกลับไปยังสถานีดักสัตว์ของผมที่หนองน้ำแห่ง ผมยังพักอยู่ที่ตำบลนี้อีก 2-3 วัน”

ยกเว้นจาก ม.ร.ว.คาริน ผู้อ่านหนังสือเฉยอยู่ในขณะนี้ ทุกชายภายในห้องอันเป็นฝ่ายเจ้าภาพยืนขึ้นหมด นายอำพลผู้อำนวยการบริษัทจับแขนเขาไว้ พร้อมกับพูดอย่างกระตือรือร้นว่า

“ถ้างั้นเย็นนี้ ผม คุณชาย คุณไชยยันต์ และคุณหญิงคาริน ขอเป็นเจ้าภาพ เชิญคุณร่วมรับประทานอาหารเย็นที่นี่ คุณจะขัดข้องไหมครับ?”

“ผมต้องขออภัยครับ เย็นนี้ผมบังเอิญไม่ว่าง เพราะติดนัดเลี้ยงพวกพรานพื้นเมือง เพื่อนเก่าๆ ของผมเสียแล้ว นานๆ เราจะได้พบปะสังสรรค์รวมหมู่กันเสียที และผมเองก็เปรียบเหมือนหัวหน้าของเขาเหล่านั้น ได้อาศัยพึ่งพาเขาอยู่เสมอ กรุณาอย่าให้ผมผินผายกับเขาเลยครับ”

“ถ้างั้นคุณจะให้โอกาสนี้แก่เราได้เมื่อไหร่ครับ”

เชษฐาถามโดยเร็ว สีหน้าเข้มข้มมีความหวังขึ้น

“ถึงอย่างไร พวกผมก็จะต้องค้างพักอยู่กับคุณอำพลที่นี่ก่อน บอกตามตรง อยู่ที่นี่ก็เพื่อรอคำตอบจากคุณนั่นแหละครับ ชัก...พรุ่งนี้เที่ยง คุณพอจะปลีกเวลาได้ไหม?”

“ได้ครับ”

รพินทร์ตอบสั้นๆ แล้วกล่าวอ้อๆ คน หยิบหมวกคาดด้วยหนังเสือดาวของเขาขึ้นมาสวม เดินคุ่มๆ ออกจากห้องนั้นไป ทั้งหมดมองตามร่างของพรานใหญ่ไปจนกระทั่งลับ แล้วมายืนคักอยู่ที่หน้าต่างบานเดิม เมื่อร่างเพรียวของรพินทร์เดินอยู่ยังบริเวณด้านล่าง อันเป็นสถานีกักสัตว์ของนายอำเภอ

“บราโว! เห็นจะพอมีหวัง หรือยังไงคุณอำเภอ”

ไชยยันตร์ร้องออกมา พลังหันมาขอความเห็นเจ้าของสถานที่

“ครับ ผมก็คิดอย่างนั้น บางทีเราอาจจะได้คำตอบแน่นอนจากเขาในตอนเที่ยงพรุ่งนี้ก็ได้”

“การไปครั้งนี้ ชีวิตของพวกเราทุกคนฝากไว้กับเขา”

ม.ร.ว.เชษฐา อันเป็นหัวหน้าคณะ กล่าวขึ้นอย่างแผ่วเบาอย่างสุขุมรอบคอบ ขณะที่มองจับร่างอันเดินอยู่คุ่มๆ ของรพินทร์ ซึ่งกำลังจะลับหายเข้าไปในรถจี๊ปคันหนึ่ง

“ถึงแม้ผมจะพอใจและมั่นใจในสมรรถภาพของเขาสักเพียงไรก็ตาม ขอให้ผมได้รับความเห็นจากคุณอีกครั้งเถิดอำเภอ ชีวิตอนาคตของเราทั้งหมด พอดีจะฝากไว้กับเขาได้แน่หรือ?”

“เท่าที่ผมรู้จักเขามา นะครับ คุณชาย ผมขอรับรองได้ในเฉพาะด้านความซื่อสัตย์สุจริต และความเป็นสุภาพบุรุษ”

เชษฐาถอนใจออกมาอีกครั้ง พึมพำ

“สองสิ่งนี้เท่านั้น เราพอใจแล้ว ให้ตายสิ มองเห็นเขา ได้พูดจาสนทนากับเขา รวมทั้งสิ่งแวดล้อมอันเป็นป่าเขานี้ ทำให้ผมอดนึกไปถึงพวก ‘ไวท์ฮันเตอร์’ หรือพรานผิวขาวในแอฟริกาไม่ได้ นึกไม่ถึงว่าในป่าเมืองเรา จะมีพรานป่าที่เจริญแล้ว พวกมันได้รู้เรื่องอย่างคนได้รับการศึกษาดีอย่างนี้”

“แต่น้อยไม่ค่อยจะถูกชะตากับเขาเลย พรานไพรใจฉกาจคนนี่”

ม.ร.ว.คาริน กล่าวออกมาปนหัวเราะน้อยๆ

“เห็นครั้งแรก พวกมันคำสองคำก็รู้ว่าคนคนนี้เป็นคนยโส พอๆ กับเลือดเย็น”

หล่อนหันมาทางนายอำเภอ

“อย่างน้อย คุณก็คงพอจะทราบประวัติของเขามาบ้าง ถ้าบอกให้เราได้ว่าไว้ก็จะเป็นการดี อดีตของเขา ความเป็นมา”

อำเภอยิ้มอย่างสุภาพ แล้วก็ตอบเรียบๆ ว่า

“รพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นนักเรียนนายทหารจากเยอรมนีครับ ยศเดิมของเขาคือร้อยตำรวจเอก ประจำหน่วยตระเวนชายแดน เหตุผลในทางการเมืองและการหมั่นผลัดเปลี่ยนเจ้านาย ทำให้เขาถูกปลด เขาไม่มีความรู้ความชำนาญอะไรมากไปกว่าการยิงปืนและการเดินป่า ถึงได้หันมาหาอาชีพนี้ ความจริงบรรพบุรุษเขาเองก็มีความชำนาญมาก่อน เป็นการสืบเชื้อสายโดยที่เขาก็ไม่ตั้งใจ

หรือรู้ตัวมาก่อน พูดยาชาชาวป่าได้ทุกแขนง และเดินป่าได้เหมือนพวกเราเดินไปตามถนนราชดำเนิน”

คำบอกเล่าของผู้อำนวยการบริษัทไทยไวลด์ไลฟ์ ทำให้ทุกคนผงะตะลึงพรึงเพริดไปนับัดนั้น

“อกแตก! ตาย!”

ม.ร.ว.หญิงคาริน อุทานออกมา

“ตาพรานไพรใจฉกาจ หน้าเหี้ยวราวกับโจรป่าคนนี้นะหรือนักเรียนเยอรมัน เคยเป็นร้อยตำรวจเอกตระเวนชายแดน”

“ครับ คนนี้แหละ”

หญิงสาวมีอาการเหมือนจะเป็นลม ชะโงกหน้าออกไปทางหน้าต่างอีกครั้ง ขณะนี้ชีพจรของรพินทร์กำลังเคลื่อนออกจากประตูสถานีกักสัตว์ของนายอำพลไป จะเป็นการบังเอิญหรืออะไรก็ตามที พรานใหญ่เหือบขึ้นมาและก็พบกับดวงตาของหล่อนพอดี ดูเหมือนเขาจะยกมือขึ้นแตะกับปีกหมวกล่าสัตว์ ส่งการการระน้อยๆ มาให้แก่หล่อน ดารินกัดริมฝีปากจ้องจนลับตา

“ไม่น่าเชื่อเลย มีน้ำละ พูดยาเลี้ยวลดสำคัญนัก แต่ตีหน้าเซ่อที่มอย่างสนิท พี่ใหญ่คะ เปลี่ยนพรานนำทางใหม่เถอะ ขึ้นเอาคนนี้นำทาง มีหวังทะเลาะกับน้อยฆ่ากันตายเสียก่อนกลางทางแน่ๆ”

หล่อนบ่นออกมาครึ่งหัวเราะครึ่งบึ้งอย่างจุกๆ แต่พี่ชายไม่ได้สนใจอะไรด้วย หันไปทางอำพล

“โชคดียิ่ง ผมไม่คิดมาก่อนเลยว่าพรานของเราจะเป็นคนที่มีการศึกษาดีเยี่ยมมาแล้ว เช่นนี้จริงๆ นะ เหมือนฝันไปงั้นแหละ ผมปลอดโปร่งใจเหลือเกิน แทบจะพูดได้เต็มปากว่า หหมดความกังวลอะไรทุกอย่างแล้ว ต่อไปมันก็เป็นเรื่องของโชคหรือเคราะห์ ที่เราจะเผชิญตามแต่บุญกรรมเท่านั้น”

“ฉันเองก็สังหรณ์แต่แรกแล้ว”

ไชยยันต์ว่า

“สังเกตลักษณะการพูดยา คุณรพินทร์เป็นคนที่มีการศึกษาดี ไม่ใช่พรานพื้นบ้านอย่างที่เรารู้จักกันแต่แรก ว่าแต่น้อยเถอะ ทำไม่ถึงไปเขม่นเขาทั้งๆ ที่ชีวิตของเราทั้งหมดกำลังจะฝากอยู่กับเขา”

“ไม่รู้! ฉันไม่ถูกชะตาเลย ตาพรานไพรคนนี้พูดยาอะไรขวางหูพิกล”

ม.ร.ว.หญิงคนสวยตอบสะบัดๆ

คณะของ ม.ร.ว.เชษฐา ทั้งหมดพักอยู่ในบ้านพักรับรองของนายอำพล ในฐานะแขกผู้ทรงเกียรติ ภายในสถานีกักสัตว์อันกว้างใหญ่ เรือนรับรองแขกเป็นตึกครึ่งไม้หลังใหญ่ ปลูกแบบทันสมัย ตั้งอยู่ทางด้านหลังของบริเวณแวดล้อมไปด้วยทรงนกกานาชนิด และพันธุ์ไม้ที่ปลูกไว้

อย่างเป็นทางการเป็นเบี่ยงงามตา ความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันมาก่อนตั้งแต่ครั้งบรรพบุรุษด้วยความเคารพนับถือ ทำให้ผู้อำนวยการบริษัทไทยไวลด์ไลฟ์ให้การรับรองแขกของเขาเป็นอย่างดี

วันรุ่งขึ้น ก่อนเที่ยงเล็กน้อย ขณะที่ทุกคนนั่งสนทนากันอยู่ในห้องนั่งเล่น โดยมีนายอำพลเจ้าของบ้านร่วมอยู่ด้วย รพินทร์ ไพรวลัย ก็โผล่เข้ามาตามเวลานัด

วันนี้ จอมพรานดูเหมือนจะเรียบริ้วสคิโสกว่าภาพที่อยู่ในชุดเดินป่าอันขมุกขมอม เหมือนที่เห็นเมื่อวาน หนวดเคราอันเขียวครึ้มถูกโกนเกลี้ยง ทำให้มองเห็นผิวหนังสีทองแดงได้ถนัดขึ้น

ทุกคนต้องรับทักทาย เว้นไว้แต่ ม.ร.ว.หญิงคาริน ผู้มองดูเฉยๆ แม้ว่าเขาจะหันไปก้มศีรษะให้เป็นการเคารพตามธรรมเนียม วันนี้หล่อนอยู่ในเซิร์ตโปโล และกางเกงผ้ายัดรีดรูปทางสี่ดอกตะแบก แจ่มเจิดเลิศล้ำกษณ์นำพิศวง แต่มันดูเหมือนจะไม่มีประโยชน์อะไรเลย เพราะ ‘พรานไพโรจน์กาจ’ (ที่หล่อนว่า) ไม่เห็นแสดงความตื่นเต้นสนใจอะไรเลยสักนิด ผิดกับผู้ชายสามัญธรรมดาที่หล่อนเคยพบเห็นมานักต่อนัก

“ศรศิลป์ไม่กินกันเลย อีตาพรานป่าคนนี่!”

หล่อนบ่นอุบอิบอยู่ในลำคอคนเดียว แล้วโฉบหางตาค้อนในใจอย่างไม่มีเหตุผล คนถูกค้อนคงไม่เห็นเพราะมัวแต่พูดอยู่กับคนอื่น ๆ

ทั้งหมดรับประทานอาหารเที่ยงร่วมกัน และสนทนา คงมีผู้ร่วมวงคนเดียวเท่านั้นที่ไม่ได้ปริปากพูดอะไรออกมาทั้งสิ้น คือราชสกุลสาวคนสวย นอกนั้นก็พูดคุยกันอย่างสนุก รพินทร์เล่าถึงชีวิตในป่าของเขาให้ทั้งหมดฟัง ตลอดระยะเวลาที่ร่วมรับประทานอาหาร แต่ไม่มีใครพูดข้องแวะไปถึงเรื่องสำคัญที่เป็นเป้าหมายพูดค้างกันไว้เมื่อวานนี้

ภายหลังเวลาอาหาร นายอำพลเชิญทุกคนกลับมานั่งสนทนากันต่อที่ห้องนั่งเล่นตามเดิม ต่างสูบบุหรี่และดื่มบรั่นดี

“คุณตกลงใจแล้วหรือยังครับ สำหรับเรื่องสำคัญที่เราพูดกันเมื่อวาน?”

ม.ร.ว.เชษฐา เริ่มขึ้นด้วยเสียงแจ่มใส

“เราเชื่อเป็นอย่างยิ่งว่า คุณคงจะไม่ทำให้เราต้องผิดหวัง”

ไชยยันต์เสริม จ้องหน้าพรานใหญ่หนึ่ง ขณะนี้ รพินทร์ ไพรวลัย อัดควันบุหรี่ลึก และปล่อยให้มันค่อยๆ ระบายออกทางปากและจมูก ตาสีเข้มของเขา ทอดจับไปยังหัวกระต๊องขนาดใหญ่ซึ่งสตัฟฟ์ติดประดับไว้กับฝาผนัง

“คงไม่มีอะไรขัดข้องไม่ใช่หรือครับ คุณรพินทร์”

ผู้อำนวยการบริษัทไทยไวลด์ไลฟ์ อันเอาใจช่วยขณะที่มาจากกรุงเทพฯ กล่าวมาพร้อมกับหัวเราะเบาๆ

“ขอให้ผมได้ถามย้าอีกสักครั้ง”

เขาพูดซ้ำๆ ด้วยเสียงห้าวกังวาน

“พวกคุณแน่ใจแล้วหรือในการที่จะเอาชีวิตไปเสี่ยงครั้งนี้”

“ไม่มีอะไรเคลือบแคลงเลย คุณรพินทร์”

“ถ้าเช่นนั้น ผมก็จะได้ยื่นข้อเสนอ”

“เชิญเลยครับ เรากำลังรอฟังอยู่”

“ข้อที่หนึ่ง...คณะของคุณจะต้องออกค่าใช้จ่ายทั้งสิ้นในการเดินทางครั้งนี้ ข้อที่สอง...ผลประโยชน์อันเกิดจากสิ่งมีค่าใดๆ ก็ตามที่เราอาจพบในการเดินทาง ผมจะต้องมีส่วนแบ่งด้วยหนึ่งในสาม ข้อที่สาม...คุณจะต้องจ่ายค่าจ้างผมเป็นจำนวนเงินสองแสนบาทล่วงหน้า ข้อที่สี่...ก่อนการออกเดินทางในครั้งนี้นี้ คุณจะต้องตกลงทำสัญญาในกรณีแห่งความตายหรือความทุพพลภาพของผม โดยรับรองว่าถ้าเหตุการณ์ชนิดนี้เกิดขึ้น คุณจะต้องจ่ายเงินค่าเลี้ยงดูอุปการคุณแม่ของผมเดือนละสามพันบาททุกเดือนไปจนกว่าชีวิตของท่านจะสิ้น เป็นยังไงครับ ข้อเสนอของผม ออกจะมากมายเกินไปหรือเปล่า?”

โดยไม่ต้องใคร่ครวญอะไรเลยแม้แต่ชนิดหนึ่ง ม.ร.ว.เชษฐา ยิ้ม ส่งมือมาให้พรานใหญ่จับและบีบแน่น

“ตกลงครับ ผมขอรับข้อเสนอนี้โดยไม่มีเงื่อนไขขอร้องเกี่ยวงอนอะไรเลยทั้งสิ้น”

“ผมจะรับใช้คุณอย่างซื่อสัตย์สุจริต จนกว่าคุณจะล้มเลิกผลงานของคุณเสียเอง หรือจนกว่าจะสำเร็จ มิฉะนั้นก็จนกว่าจะถึงวาระสุดท้ายของพวกเราทุกคน ในทันทีที่คุณทำสัญญาตามข้อเสนอของผมนี้เสร็จสิ้นลงเรียบร้อย”

ไชยยันต์ยิ้มแจ่มใส เข้ามาจับมือจอมพรานเข่าโดยแรงอย่างยินดี นายอำพลพลอยตื่นปีติแสดงความยินดีกับทั้งสองฝ่าย ม.ร.ว.หญิงคารินเพียงแต่ยิ้มมุมปาก ใช้หางตาจับอยู่ที่พรานใหญ่เงียบๆ

“เอาล่ะครับ”

รพินทร์พูด ยิ้มกร้านๆ มองผ่านไปยังทุกคน

“ไหนๆ ผมก็ได้ตกลงรับจ้างนำทางในครั้งนี้แล้ว ก็จะขอบอกกับคุณตามสัตย์จริง ก็คือผมไม่คิดเลยว่า เราจะได้กลับออกมาอีกในการมุ่งหน้าไปยังเทือกเขามรณะแห่งนี้ อะไรเป็นผลกรรมที่เกิดขึ้นกับมังมหานรธา เมื่อเกือบสี่ร้อยปีก่อนโน้น...อะไรเป็นบาปเคราะห์ที่เกิดขึ้น กับเนวินผู้สืบทระกูลของเขาเมื่อ 5 ปีก่อนนี้ และอะไรที่จะบังเกิดขึ้นกับคุณชายอนุชาผู้เป็นน้องชายของคุณชายเชษฐา สิ่งนั้นแหละครับจะพลันบังเกิดขึ้นกับพวกเรา”

คำพูดของเขา สร้างความเงียบงันให้แก่ทุกคน ด้วยความรู้สึกลึกภายในที่ไม่อาจทายถูก ม.ร.ว.เชษฐา คงมีสีหน้าขมขื่นสับสนเยือกเย็นเหมือนเดิม พ.ต.ไชยยันต์ กะพริบตาหายใจซัดๆ รู้สึกลึกไม่

ปอดคโปร่งนัก ม.ร.ว.หญิงคารินเม้มริมฝีปาก ส่วนนายอำพล ทั้งๆที่เขาเองไม่มีส่วนร่วมด้วยในการเดินทางครั้งนี้ยังถึงกับหน้าซึด

ในความเงิบงันไปชั่วขณะนั้น หม่อมราชวงศ์หญิงคาริน วราฤทธิ์ หัวเราะออกมาด้วยเสียงแหลมใส พร้อมกับพุดออกมาเป็นประโยคแรกของการอยู่ร่วมวงด้วยสำหรับวันนี้ว่า

“ฉันไม่เข้าใจเลย นายพราน”

หล่อนเน้นเรียกคำว่า ‘นายพราน’ อย่างเจตนา แทนที่จะเอ่ยเรียกนามของเขา

“คุณตกลงรับจ้างที่จะนำทางให้แก่เราแล้ว แต่ทำไมถึงมาพุดอะไรเป็นการข่มหรือทำลายขวัญเราอย่างนี้”

รพินทร์ ไพรวลัย ไม่ได้มองไปทางหล่อน แต่คงมองจับนิงอยู่ที่ ม.ร.ว.เชษฐา ปากก็ตอบว่า

“ผมเรียนแล้วว่า ผมพุดตามสัจย์จริง อันเป็นความรู้สึกรู้ใจของผมเอง”

“เอาล่ะ”

หญิงสาวเดินอย่างมีสง่าจากตู้ไฮด์บอร์ดที่หล่อนยืนฟังอยู่ มาหยุดยืนอยู่ในตำแหน่งทิศทางตรงเบื้องหน้าของเขา เหมือนจะบังคับให้เขามองดูหล่อนในขณะที่พุด

“สมมติว่าคุณก็รู้อยู่แล้วว่าเราจะไปตายกัน คุณเองก็ยังคงเป็นคนนำทาง แล้วคุณตกลงไปทำไม”

ครั้งนี้สายตาของพรานใหญ่แลไปประสานสายตาคมเฉียบของสาวสวยด้วยการมองตรงเต็มตา ริมฝีปากของเขาปรากฏรอยยิ้มชนิดหนึ่ง

“ผมมีเหตุผลในการตกลงรับจ้างครั้งนี้ครับ เป็นเหตุผลสองประการ”

“อะไรบ้าง?”

หล่อนเลิกคิ้ว เซ็ดหน้าถามสวนโดยเร็ว

“ประการหนึ่ง ผมเป็นคนจน ค่าจ้างและเงินเดือนที่ผมเรียกร้องเป็นการพอใจของผมแล้ว ในการที่จะเสี่ยงชีวิตครั้งนี้ มันอาจถูกไปหน่อยสำหรับราคาชีวิตคนบางคน แต่สำหรับผมเห็นว่าการพอสมควรแล้ว ประการที่สอง การเดินทางครั้งนี้มีชีวิตที่ทรงค่ากว่าผมมากมายหลายเท่าตัว ร่วมเสี่ยงอยู่กับผมด้วย คือคุณชายเชษฐา และพันตรีไชยยันต์ ก็เมื่อท่านทั้งสองยังกล้าเสี่ยง ทำไมเล่าคุณอย่างผมจะไม่กล้า”

คำตอบของเขา ทำให้หล่อนอึ้ง

“ฉันคิดว่า พรุ่งนี้เราควรจะกลับกรุงเทพ จัดเตรียมอะไรเสียให้พร้อม แล้วก็กลับมาที่นี่โดยเร็วที่สุด พร้อมกับทนายความเพื่อทำสัญญา เป็นลายลักษณ์อักษรให้คุณรพินทร์สบายใจเสีย จะได้จัดเตรียมการเดินทางต่อไป หรืออย่างไร?”

ไชยยันต์หันไปถามความเห็นเชษฐา อคิดทุดทหารบกก็มึนศีรษะลง

“ควรจะเป็นเช่นนั้น ลงได้ตกลงกันเรียบร้อยแล้วอย่างนี้ ก็ควรจะออกเดินทางให้เร็วที่สุด”

แล้วก็หันมาทางจอมพราน

“ผมจะรีบจัดการทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นไปตามข้อเสนอเรียกร้องของคุณเร็วที่สุด ขณะนี้ขอให้เรามาปรึกษาเรื่องการเดินทางกันเถาะ”

เชษฐา ไชยยันต์ และรพินทร์ ร่วมหารือกันอยู่ในเวลาประมาณเกือบชั่วโมงเต็ม จอมพรานอธิบายคร่าวๆ ให้ทราบถึงแผนเดินทาง

“ว่าแต่ทางฝ่ายคุณจะมีผู้ร่วมเดินทางไปกับคน”

ตอนหนึ่งเขาถาม

“ก็เท่าที่เห็นอยู่นี้แหละ ผม ไชยยันต์ แล้วก็...น้อย...ง่า...ผมหมายถึงคาริน”

รพินทร์จัดจั้นโดยเร็ว สีหน้าเคร่งขรึม

“คุณมีเหตุผลอะไรที่จะกีดกันไม่ให้ฉันไปด้วย”

เสียงแหลมของหญิงสาวสวนมาในทันทีนั้น หล่อนจ้องด้วยตาเป็นประกายลุกวาว ความไม่พอใจสำแดงชัด

“ผมไม่จำเป็นจะต้องอธิบายเลยในข้อนี้ ทุกคน รวมทั้งตัวคุณหญิงเอง ก็น่าจะเข้าใจดีอยู่แล้วว่า การเดินทางในครั้งไม่ได้ไปปิกนิก”

น้ำเสียงของเขาห้วนเฉียบพอๆ กับหล่อน คารินผุดลุกขี้นยืนในทันทีนั้น

“อย่าลืมว่าคุณเป็นลูกจ้างของเราละ”

“ใช่ ผมเป็นลูกจ้าง ลูกจ้างที่จะต้องนำทางและพิทักษ์ชีวิตของนายจ้างทุกคน ที่จะเดินทางไปในครั้งนี้ แต่ผมก็มีสิทธิในการที่จะปฏิเสธภาระหนักเกินไป นั่นก็คือการพิทักษ์ชีวิตของผู้หญิงด้วยอีกคนหนึ่งโดยไม่จำเป็น”

คารินหน้าแดงก่ำ กำมือแน่น จ้องตาเขานิ่งอยู่เช่นนั้น อึดใจหนึ่งก็หัวเราะแค้นๆ ออกมาเดินมาที่ราวปืนไรเฟิลขนาดต่างๆ ที่ตั้งประดับอยู่ในห้อง กระชากขนาด 30-30 แบบลิเวอร์พูลเอ็คชั่น ปลิวติดมือขึ้นมาระบอกรหนึ่ง ควักล่องกระสุนซึ่งวางอยู่ในตู้กระจกใกล้ๆ ขึ้นมาเปิดซ้าๆ บรรจูลูกอย่างเยือกเย็นเข้าไปทีละนัด ตายังมองจับอยู่ที่รพินทร์เช่นนั้น

ครั้นแล้วพริบตานั่นเอง หล่อนสะบัดตัวกลับหันออกไปทางหน้าต่าง กระชากลิเวอร์พูลหรือคานเหวี่ยงของไรเฟิลกระบอกนั้น ส่งกระสุนขึ้นลืออย่างรวดเร็วจนแล้วเสียงปืนก็แผดระเบิดขึ้นกึกก้อง จากนิ้วเรียวที่แตะไก เบรียง! เบรียง! เบรียง! สะท้านไปทั้งห้อง

ลูกนุ่นดิบพวงหนึ่งจากต้นนุ่นที่ยืนอยู่ห่างหน้าต่างบานนั้นประมาณ 40 เมตร ปลิวกระเด็นหลุดจากขั้วไปที่ละลูก ในทุกครั้งที่หล่อนปล่อยกระสุนออกไป

นัดสุดท้าย หล่อนเล็งตัดขั้วขาดหล่อนมาทั้งพวง

แล้วหล่อนก็หันกลับมา ออกตระหนางามกระเพื่อมเป็นระลอกด้วยลมหายใจหอบ เพราะความโกรธ ถามว่า

“เป็นไง ฉันจะเป็นภาระให้คุณต้องกังวลหนักใจมากไหม อย่าว่าแต่ปืนยิงนกยิงหนู กระบอกขนาดนี้เลย ขนาด .458 แอฟริกัน หรือ .600 ไนโตรเอกซ์เพรส ฉันก็เคยลั่นไกมันมาแล้ว นี่คิดว่าวันนี้คุณโกนหนวดของคุณมาแล้วนะ ถ้ามายังนี้ละก็ ในระยะร้อยเมตร ฉันจะช่วยถ่างหนวดคุณให้ด้วยลูกปืนไรเฟิลชนิดที่ไม่ทำให้ผิวของคุณต้องแสบเลย”

ทุกคนตกตะลึง ในความฉุนเฉียวของ ม.ร.ว.หญิงคาริน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นายอำพล พลากร ถึงกับพะงะเพราะเขาไม่ทราบมาก่อนเลยว่า ราชสกุลสาวคนสวยจะสามารถยิงไรเฟิลได้ด้วยฝีมือเยี่ยมยอดถึงเพียงนี้ พี่ชายกับเพื่อนชายรู้มือกันมาก่อนแล้ว ไม่ตื่นเต้นอะไรนัก แต่หันไปเพราะความเกรี้ยวกราดอาละวาด

รพินทร์ ไพรวัลย์ เฉยๆ ตอบเรียบๆ ด้วยสีหน้าตายของเขาตามเดิมว่า

“การยิงปืนแม่นยำของคุณหญิง ไม่ได้เป็นประกาศนียบัตร หรือรับรองให้ผมแน่ใจว่า ภาระของผมจะเบาบางลงไปเลย ขออภัยด้วยครับ ถ้าหากการปฏิเสธของผม ทำให้คุณหญิงโกรธ”

หล่อนถือปืนเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าเขา

“เสียดายนะ ที่ฉันเป็นผู้หญิง”

หล่อนพูดเบาๆ แต่กร้าว ใช้ปากกระบอกปืนเขี่ยที่ต้นแขนจอมพราน แล้วยิ้มหยันๆ

“ถ้าฉันเป็นผู้ชาย โคนการสบประมาทกันแบบนี้ ฉันคงจะทำคุณต่อแย่นะ”

“นี่คือเหตุผลครับคุณหญิงก็รู้ตัวเองคืออยู่แล้วนี่ว่า คุณหญิงเป็นผู้หญิง”

“ขอให้เรามาพูดกันด้วยเหตุผลหน่อย”

คารินฝืนหัวเราะ พยายามจะข่มโทสะในสีหน้าและอาการอันวางเฉยของพรานใหญ่

“จริงละ ฉันเป็นผู้หญิง แต่ไม่ว่าอะไรที่นายพรานมีฉกาจอย่างคุณเช่นที่ใครๆ เขายกย่องรำลือนักทำได้ ฉันก็ทำได้ทั้งนั้น แล้วทำไมคุณถึงจะมาจำกัดสิทธิฉัน ไม่ให้ฉันเดินทางไปไหนครั้งนี้ด้วย ทั้งๆ ที่มันก็เป็นสิทธิอันชอบธรรมของฉันแท้ๆ ในฐานะที่พี่ชายฉันจ้างคุณ คุณไม่ต้องกังวลว่า จะต้องมากอวยพิทักษ์คุ้มภัยอะไรให้ฉันหรอก ทำหน้าที่นำทางไปอย่างซื่อสัตย์ประการเดียวเท่านั้น ชีวิตและความปลอดภัยของฉัน ฉันรักษาเองได้”

พรานใหญ่ไม่สนใจอะไรกับหล่อนทั้งสิ้น เหมือนหนึ่งผู้ใหญ่ที่เมินเฉยต่ออาการตอแยของเด็กที่มาฮั่นกวนอยู่ข้างๆ หันไปทาง ม.ร.ว.เชษฐา พุดขึ้นเบาๆ

“ผมขอเชิญคุณชายพบเป็นการส่วนตัวสักครู่เถิดครับ”

ว่าแล้ว เขาก็ลุกขึ้นเดินออกไปยังระเบียงด้านนอก เชษฐาลุกขึ้นตามออกมาโดยเร็ว

“ผมทราบว่า คุณกำลังต้องการจะพูดกับผมเรื่องอะไร”

ม.ร.ว.เชษฐาพุดขึ้นอย่างอึดอัด พร้อมกับถอนใจ

“ผมเองกับไชยยันต์ก็มีความคิดอย่างคุณนั่นแหละครับ เราได้ยับยั้งห้ามปรามเขาไว้แล้ว นับครั้งไม่ถ้วน และทะเลาะกันทุกที แต่เขาไม่ยอม เขาเป็นคนดีอันดับที่สาม ต้องการจะร่วมทางไปให้ได้ เห็นจะไม่มีทางสกัดกั้นไว้ได้หรอกครับ คุณรพินทร์ น้องสาวของผมคนนี้เป็นอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ลงถ้าเขาคิดจะทำอะไร เขาต้องทำให้ได้ เขาก็มีเหตุผลของเขาเหมือนกัน ในกรณีที่จะไปตามหาพี่ชาย ผมรู้ว่ามันเสี่ยงเพียงไร แต่เราก็เหลือกันอยู่สองคนพี่น้องนี่เอง ทำยังไงได้”

“คุณชายครับ สมมติว่าผม คุณชาย และคุณไชยยันต์จะถึงแก่ความพินาศแตกดับในการใช้ชีวิตอย่างลูกผู้ชายของเราในครั้งนี้ มันเป็นการยุติธรรมและเหมาะสมแล้วหรือครับที่จะเอาคุณหญิงคาริน อันเป็นน้องสาวของคุณชายเองไปพบกับเคราะห์กรรมด้วย”

เชษฐาโคลงศีรษะ หน้าเครียดอย่างกลัดกลุ้ม

“แต่ผมไม่มีทางจะห้ามเขาได้ และใครก็ห้ามเขาไม่ได้ทั้งนั้น นอกจากว่าเราจะเลิกดื่มการเดินทางครั้งนี้เลย ซึ่งผมยอมไม่ได้ โปรดเถิดครับ อนุญาตให้เขาไปด้วยสักคน อย่างน้อยที่สุด เขายังพอจะทำประโยชน์ให้แก่เราได้ คณะเดินทางของเราควรมีหมอบไปด้วยสักคนหนึ่ง คารินเป็นแพทย์อยู่แล้ว มือเกียรตินิยมทีเดียว ทั้งทางศัลยกรรมและอายุรเวช เขาอาจเป็นภาระความหนักใจให้เราในด้านหนึ่ง แต่ก็ให้ความปลอดภัยแก่เราในอีกด้านหนึ่ง”

“อ่างั้นก็แล้วแต่คุณชายเถิดครับ ที่ผมห้ามไว้ก็ด้วยเจตนาดีนั่นเอง”

แล้ว ม.ร.ว.เชษฐา ก็ชวนเขากลับเข้าไปในห้อง

พอก้าวพ้นประตูเข้ามา รพินทร์ ไพรวลัย ก็ชะงักกึก ยืนนิ่งอยู่กับที่ไปชั่วขณะ คาริน วราฤทธิ์ หม่อมราชวงศ์หญิงคนรั้นคนนั้น กำลังประทับปิ่นเส็งอะไรเล่นอยู่ และในขณะนี้ ขณะที่เขาก้าวเข้าไป ศูนย์ปิ่นคูเหมือนจะจับดิ่งมาที่เป้าหมายหัวใจของเขาพอดี

หล่อนหัวเราะด้วยเสียงกร้าวต่ำ แล้วก็ส่ายปากกระบอก ทำเป็นเส็งเลขหัวเขาไปเสีย จอมพรานถอนใจเบาๆ

“หม่อมราชวงศ์หญิงคนนี้นี่ร้ายกาจเอาเรื่องจริงๆ คุณจะร้ายเสียยิ่งกว่าเจ้าเสือดำนั้ที่หลุดกรงเมื่อวานนี้หลายเท่าตัว” เขาบ่นอยู่ในใจอย่างรำคาญ

เมื่อกลับมา นั่งลงที่เก้าอี้ หล่อนตวัดปิ่นมาพาดตัวไว้ ถามหน้าตาเฉยว่า

“เป็นไง อนุญาตให้ฉันไปด้วยหรือยัง นายพราน?”

“ตกลงครับ”

หญิงสาวหัวเราะออกมาอย่างมีชัยเสียงสดใสขึ้น

“เห็นไหมบอกแล้ว คุณเป็นลูกจ้าง คุณต้องเชื่อฟังปฏิบัติตามคำสั่งของนายจ้างสิ”

“แต่บางขณะ นายจ้างก็ต้องปฏิบัติตามคำสั่งของลูกจ้างเหมือนกัน ถ้าหากลูกจ้างคนนั้นเป็นลูกจ้างประเภทถือหางเสือเรือ ถ้าม่ายงั้นเรือล่ม นายจ้างก็จะจมน้ำตาย”

สามคนหัวเราะอย่างขบขันขึ้นเป็นครั้งแรก ในคำพูดแบบเรียบๆ หน้าตาเฉยของพรานใหญ่ แต่คารินคือน บ่นเบาๆ

“ฉันเป็นหมอนะ คุณ ไม่คิดว่าคุณจะต้องพึ่งฉันบ้างในการเดินทางครั้งนี้ก็แล้วไป”
รพิินทร์ไม่ได้ตอบเย้ยโต้เพียงอะไรกับน้องสาวคนนั้น ของผู้ที่กำลังจะเป็นนายจ้างของเขา
อีก แต่อธิบายถึงแผนเดินทางต่อไป...

5

หนึ่งอาทิตย์ให้หลัง ทุกสิ่งทุกอย่างที่ถูกจัดเตรียมอย่างพร้อมสรรพ ทนายประจำตระกูล ‘วรฤทธิ์’ ได้ร่างสัญญาขึ้นฉบับหนึ่ง เงื่อนไขถูกต้องตรงกันกับข้อเสนอตามต้องการของ รพินทร์ ไพรวลัย ทุกอย่างเป็นที่เรียบร้อย และพร้อมกับ ม.ร.ว.เชษฐา ก็มอบเช็คฉบับหนึ่งราคาสองแสนบาท อันเป็นค่าจ้างให้แก่พรานใหญ่ตามข้อตกลง ซึ่งเขาได้นำไปขึ้นบัญชีฝากไว้ในนามของมารดา เงื่อนไขเรียกร้องต่างๆ ได้ถูกกระทำขึ้นชนิดบริสุทธิใจ ตรงไปตรงมาเป็นที่พอใจของฝ่ายรับจ้าง และฝ่ายผู้จ้างครบถ้วนทุกประการ

“อย่าถือว่าเราทั้งสองฝ่ายเป็น ‘นายจ้าง’ และ ‘ลูกจ้าง’ แต่ถือเสียว่าเราเป็นเพื่อนตายที่จะยื่นเคียงบ่าเคียงไหล่ เผชิญกับทุกสิ่งทุกอย่างร่วมกันก็แล้วกัน คุณรพินทร์”

ม.ร.ว.เชษฐากล่าวขึ้นหนักแน่น กอปรไปด้วยรอยยิ้ม ขณะที่เข้ามาจับมือเขาบีบแน่น ภายหลังจากการเซ็นสัญญา

รพินทร์ ไพรวลัย ยิ้มอย่างสำรวมสุภาพอยู่เหมือนเดิม

“ขอบพระคุณอย่างสูง ที่คุณชายกรุณาให้เกียรติผม แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ผมก็ถือตัวอยู่เสมอว่าผมเป็น ‘ลูกจ้าง’ ของคุณชาย และขอปฏิญาณว่า จะเป็นลูกจ้างที่ซื่อสัตย์สุจริตที่สุด ตั้งแต่วินาทีนี้เป็นต้นไป จนกระทั่งวินาทีสุดท้ายของเงื่อนไขสัญญาจ้างฉบับนี้”

ม.ร.ว.หญิงคารินเลิกคิ้วขึ้นยิ้มนิดๆ เสริมมาว่า

“นั่นเป็นความคิดที่ดีและถูกต้องที่สุดแล้วนายพราน”

พรานใหญ่หันไปก้มศีรษะให้แก่สาวสวย ซึ่งประกาศความเป็น ‘คู่ปรับ’ กับเขาตั้งแต่แรกพบ เป็นการโค้งคำนับอย่างอ่อนน้อมสวยงามที่สุดเท่าที่ผู้ที่อยู่ในฐานะลูกจ้าง จะแสดงต่อนายจ้างได้ เขาจะประชดหล่อนหรือเปล่าหล่อนไม่ทราบได้ แต่หล่อนเช็ดหน้าเปียก เบือนไปเสียดทางหนึ่งอย่างขวางลูกนัยน์ตา ถึงแม้จะไม่มองรับการวะอันนั้น หูของหล่อนก็ยังไม่วายจะได้ยินคำตอบรับเป็นทางการว่า

“ขอรับกระผม”

แล้วก็จุกก็ขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผลตามเคย

“เราจะถือโอกาสเที่ยวป่าล่าสัตว์ไปในตัวด้วย ระหว่างทางก่อนที่จะถึงการเดินทางอย่างมหาวิบากจริงๆ ของเรา คุณคงไม่ขัดข้องที่จะนำเราไม่ใช่หรือ?”

พ.ต.ไชยยันต์ กล่าวขึ้นด้วยอารมณ์สนุก

“ไม่มีอะไรขัดข้องเลยครับ ถ้าเป็นความประสงค์ของพวกคุณ”

รพินทร์ตอบ

อีกหนึ่งอาทิตย์เต็มๆ เป็นระยะเวลาของการเตรียมสัมภาระสิ่งของจำเป็นที่จะใช้ในการเดินทาง และใช้เป็นเวลาสนทนาหรือ กำหนดคะแนนต่างๆ ซึ่งส่วนใหญ่ ม.ร.ว.เชษฐา ได้มอบให้เป็นหน้าที่ของรพินทร์ในการจัดหาเตรียมทั้งสิ้น ยกเว้นแต่ของจำเป็นส่วนตัวของแต่ละคน เครื่องเวชภัณฑ์อาวุธ และเครื่องกระสุน ซึ่งเชษฐา คาริน และไชยยันต์ ต่างก็เตรียมกันมาเองอย่างเหลือเฟือ

คณะเดินป่าจากกรุงเทพฯ อันเป็นฝ่ายนายจ้างเดินทางมาที่ ‘หนองน้ำแห้ง’ อันเป็นสถานีกักสัตว์ของรพินทร์ โดยถือเป็นตำแหน่งเริ่มต้นของการเดินทางที่นั่น

จอมพรานให้การรับรองต้อนรับคณะนายจ้างของเขาเป็นอย่างดี ในระหว่างการพักรอคอยกำหนดเดินทาง

ความจริงหนองน้ำแห้งแต่เดิมก็เป็นใจกลางดงแห่งหนึ่งนั่นเอง เพิ่งจะกลายเป็นหมู่บ้านย่อยๆ ขึ้นมา ก็โดยฝีมือของรพินทร์นั่นเอง ซึ่งเขาเห็นว่าทำเลเหมาะสม จึงมาสร้างแคมป์ถาวรขึ้นสำหรับเป็นสถานที่พักพิงในระหว่างการตระเวนดง แล้วก็ขยับขยายมาเป็นสถานีกักสัตว์ ปลูกสร้างบ้านพักขึ้นในเวลาต่อมา

พวกบรรดาชาวป่าและพรานทั้งหลายที่ท่องเที่ยวผ่านไปพลอยเห็นดีด้วย อพยพมาตั้งหลักแหล่งถาวร กลายเป็นหมู่บ้านเล็กๆ ขึ้น โดยยกย่องให้เขาเป็นนายบ้านด้วยความนับถือเคารพจากอหิชาสัยไมตรีจิตและความเผื่อแผ่กว้างขวางของเขา พวกตระเวนป่าพื้นเมืองทั้งหลายจึงเต็มไปด้วยความรักใคร่เลื่อมใส ไม่มีพรานหรือชาวบ้านป่าคนใดจะไม่รู้จักรพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้มีฐานะไม่ผิดอะไรกับ ‘เจ้าพ่อแห่งดงดิบ’ รพินทร์เป็นที่หวัง ที่พึ่งอันอบอุ่นของคนเหล่านั้นตลอดเวลามา

‘หนองน้ำแห้ง’ และอาณาจักรป่าดงพงพีเท่าที่เท่าของพรานทั้งหลายในเขตนั้นจะเหยียบย่ำไปถึง จึงเปรียบเสมือนเป็นอาณาจักรของเขาเอง

คณะเดินป่าจากกรุงเทพฯ ถูกเชิญให้พำนักอยู่ในเรือนใหญ่ซึ่งสร้างด้วยซุงทั้งต้น ครอบอยู่บนลำธารน้ำใสเล็กๆ ที่มีต้นทางมาจากขุนเขาใหญ่ ภายใต้ร่มเงาของไทรยักษ์ บรรยากาศรอบด้าน สวยสดชื่นรมย์ไปด้วยธรรมชาติของป่าแท้จริง ตัวเขาเองย้ายไปนอนอยู่ที่เรือนหลังเล็กที่ปลูกอยู่บนคาบของไม้ใหญ่ไม่ห่างออกไปนัก โดยมีสะพานเชือกเชื่อมโยงกับเรือนใหญ่เดินไปมาหากันได้ จะมาร่วมในเรือนหลังใหญ่ด้วยก็เฉพาะเวลาสนทนาหรือ และเวลาอาหารเท่านั้น

และเวลาที่เขาจะมาร่วมวงรับประทานอาหารด้วย ก็เฉพาะแต่ตอนค่ำเท่านั้น เข้าและเที่ยงเขาปล่อยให้คณะนายจ้างรับประทานอาหารกันตามลำพัง โดยมอบหน้าที่จัดหาอาหาร ตลอดจนการรับใช้ปรนนิบัติให้แก่คนสนิทของเขา ยกเว้นแต่ ม.ร.ว.เชษฐา จะสั่งให้คนของเขาไปตามมาร่วมด้วย

สองวันแรก ภายหลังจากที่คณะของ ม.ร.ว.เชษฐา ล่วงหน้ามาพำนักอยู่หนองน้ำแห้ง รถจี๊ปบรรทุกของของบริษัทไทยไวลด์ไลฟ์ โดยการเอื้อเฟื้ออย่างแข็งขันของนายอำพล ก็บรรทุกของอันเป็นสัมภาระอุปกรณ์และเสบียงกรังต่างๆ ทอยมาส่งให้เที่ยวแล้วเที่ยวเล่า

รพินทร์ผู้ทำหน้าที่เป็นผู้ตรวจรับของ เริ่มจะอึดอัดใจอย่างไรพิกล สิ่งของเหล่านั้นส่วนมากเป็นของไม่จำเป็น มีปริมาณมากมายเกินความต้องการกองพะเนินเทินทึก ล้วนเป็นสิ่งของฟุ่มเฟือย อำนวยความสะดวกสบาย ซึ่งในทฤษฎีของพรานนักเดินป่าอาชีพอย่างเขา เห็นว่าไม่มีความจำเป็นอย่างใดทั้งสิ้น นับตั้งแต่อหารกระป๋องเป็นล้งๆ วิกกี บรันดี และเบียร์เป็นหีบๆ ขึ้นไปจนกระทั่งเต็นท์และเตียงสนาม ตลอดจนเครื่องนอนต่างๆ มันนอกเหนือไปจากบัญชีของจำเป็นที่เขาสั่งให้นายอำพลช่วยจัดทำให้

“ไอ้โฮ! อะไรกันนี่ ของพวกนั้นฉันไม่ได้สั่งเลยนี่หว่า มันมาได้ยังไง”

พรานใหญ่ร้องออกมา ขมวดคิ้ว ขณะที่พนักงานขับรถและคนงานของนายอำพลช่วยกันลำเลียงของลง

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันครับ ท่านผู้อำนวยการสั่งให้พวกผมขนมา”

คนงานที่คุ้นเคยดีกับเขาหัวเราะยิงฟันตอบ รพินทร์กะพริบตาปริบๆ งุนงง นายผินคนขับรถจี๊ปบรรทุกคันนั้นก็เดินเข้ามาเอียงหน้ากระซิบบอกว่า

“ของที่นอกเหนือไปจากบัญชีส่งของคุณรพินทร์เหล่านี้ เป็นของที่คุณหญิงคนสวยน้องสาวของหม่อมราชวงศ์เชษฐาเธอส่งทั้งนั้นแหละครับ ทีแรกผมก็ท้วงแล้วว่าคุณรพินทร์ไม่ได้สั่ง แต่ท่านผู้อำนวยการบอกให้พวกผมขนมา บอกว่ารายการสั่งเพิ่มเติมเป็นคำสั่งของคุณผู้หญิงคนนั้น”

แล้วนายผินก็หัวเราะ

“อย่าว่าแต่อะไรเลยครับ ขนาดเสื้อผ้าเครื่องใช้ส่วนตัวของเธอ ก็เข้าไปตั้งสองหีบเหล็กใหญ่ๆ แล้ว คุณผู้ชายสองคนนั้นนะ ไม่เท่าไรหรอก เรื่องการจัดการสั่งของทั้งหลายเป็นของคุณผู้หญิงทั้งนั้น”

จอมพรานทำท่าเหมือนจะเป็นลม ยกมือขึ้นกุมขมับ พุดอะไรไม่ออก ได้แต่กลอกตาขณะนั้น ม.ร.ว.เชษฐา และไชยยันต์ก็เดินเข้ามาสมทบตรวจของ พอเห็นสิ่งไม่จำเป็นอันเหลือเฟือต่างๆ ก็ทำหน้าที่เหยงๆ ไปเหมือนกัน พอดีกับที่เสียงตะโกนแจ้วๆ ของ ม.ร.ว.คาริน ผู้ยืนอยู่บนระเบียงบ้านพัก ร้องส่งคนงานให้ขนของเหล่านั้นลงด้วยความระมัดระวังเป็นพิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหีบเหล็กเครื่องใช้ส่วนตัวของหล่อนสองใบ

“ตายละวา ขายน้อยแจะจะไปตั้งพระราชวังสำราญกลางป่าหรือยังงัย”

ไชยยันต์ครางอุ้อออกมา เชษฐาจู้ปากพร้อมกับโคลงศีรษะซ้ำๆ หันไปมองคุณน้องสาวผู้ยืนมองอยู่บนระเบียงของบ้านพักปลุกสูงอยู่บนโขดหินใหญ่

“ถึงว่าซิ นึกแล้วไม่มีผิด ว่าเด็กนี่คงจะต้องทำความยุ่งใหญ่ให้แก่พวกเรา”

แล้วก็หันมาทางรพินทร์ หัวเราะด้วยจิตๆ

“คุณรพินทร์คงจะอึดอัดลำบากใจมากนะ”

พรานใหญ่อื่นๆ มองดู ม.ร.ว.เชษฐา และไชยยันต์ด้วยดวงตาที่แจ่มใสเป็นประกาย เขาก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่า ทำไมจึงมีความเลื่อมใสนิยม และถูกชะตากับสองชายผู้อยู่ในฐานะนายจ้างของเขาตั้งแต่แรกเห็นอย่างบอกไม่ถูก มีอะไรหลายต่อหลายอย่างของบุคคลทั้งสองที่กลมกลืนเข้ากันได้สนิทกับเขา ทั้งเชษฐาและไชยยันต์ มีลักษณะเป็นชายชาตรีตามแบบฉบับลูกผู้ชายแท้ๆ ด้วยกันทั้งคู่ ซึ่งหาได้ไม่ถนัดในชาวกรุงที่มีชีวิตหรูหราสะดักสบาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกที่เกิดมาในตระกูลสูง

“ถ้าผมมีน้องสาวเพียงคนเดียวเหมือนอย่างคุณชาย และเป็นน้องสาวที่รักพี่ชายอย่างที่สุดเหมือนคุณหญิงคาริน ผมก็คิดว่าผมควรจะต้องรักและเอาใจใส่เธอ เหมือนอย่างที่คุณชายมีความรู้สึกต่อคุณหญิงคารินในขณะนี้เหมือนกัน ปล่อยให้เธอตามสบายเถอะครับ อย่าขัดใจเธอเลย”

รพินทร์พูดด้วยเสียงอ่อนโยนปนหัวเราะน้อยๆ

พอวันที่สาม รถบรรทุกจากบริษัทไทยไวลด์ไลฟ์ก็มาส่งสัมภาระอีกเที่ยวหนึ่ง เป็นพวกเครื่องเวชภัณฑ์ หีบอาวุธปืน พร้อมเครื่องกระสุน แต่แล้วพรานใหญ่รพินทร์ก็มุ่งงงไปอีก เมื่อมองเห็นเครื่องพิมพ์ดีดแบบกระเป่าหิ้ว กระเป่าเอกสารที่บรรจุเครื่องเขียน และที่ทำให้เขาถึงกับอ้าปากค้างไปก็คือเครื่องเล่นงานเสียงสเตอริโอแบบกระเป่า ใช้ระบบทรานซิสเตอร์ และหีบงานเสียง

ยังไม่ทันที่เขาจะเอ่ยปากซักถามอะไรกับคนขับรถที่เอามาส่ง ม.ร.ว.คารินก็ก้าวอาดๆ ตรงเข้ามาที่รถ บงการลำเลียงขนถ่ายด้วยตัวเอง โดยไม่สนใจกับพรานใหญ่ผู้ยื่นชอยเปลือกคางคักๆ อยู่ก่อนแล้ว

“พวกเรามีใครเป็นนักประพันธ์อยู่ด้วยหรือครับ?”

เขาถามขึ้นเขาๆ บัญปากไปที่เครื่องพิมพ์ดีดและเครื่องเขียน คารินหันขวับมาโดยเร็ว ตัวตาสายตาปราดตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า พูดแบบมะนาวหน้าแล้ง

“ไม่มีใครเป็นนักประพันธ์หรอก มีแต่นักศึกษามานุษยวิทยา ที่ทำวิทยานิพนธ์ค่างไว้ยังไม่เสร็จ และในระหว่างเดินทาง นักศึกษาคนนั้นจะทำงานส่วนตัวต่อในเวลาว่าง ลูกจ้างผู้เป็นพรานนำทางก็ไม่เห็นจำเป็นต้องมาเกี่ยว”

“อ้อ!”

เขาลากเสียงยาวหน้าตายอยู่อย่างเดิม มองไปที่เครื่องเล่นงานเสียง

“คุณชายเชษฐา หรือมีจะนั่นก็คุณไชยยันต์ คงจะเป็นนักเพลงที่ขาดเสียงดนตรีมิได้”

ตางามของ ม.ร.ว.คนสวยเขียวปัดปะหลับปะหลือกขึ้นมาในบัดนั้น ตาสื่อสมิงก็เห็นจะไม่คมνάกลัวเท่า สำหรับพรานใหญ่อย่างรพินทร์

“ของพวกนี้มันเป็นของของฉันทันทีนั่นแหละ ทำไม...คุณขัดข้องอะไรหรือ ที่ฉันทจะเอามันไปด้วย หรือว่าตัวคุณเองจะต้องมารับภาระแบกหาม ไหนลองบอกมาซิ ในการที่เราจ้างให้คุณ

นำทางครั้งนี้ คุณกำหนดโควตาให้เราจะมีอะไรติดตัวไปได้บ้าง หรือว่าเราจะต้องปฏิบัติตัวอยู่ในกฎข้อบังคับอะไรของคุณ”

หล่อนพูดเร็วปรือ

รพิทร์ ไพรวลย์ ชิดเท้าตรง ก้มศีรษะให้ พูดเสียงหนักแน่นแข็งแรง เหมือนพลทหารรายงานกับผู้บังคับบัญชา

“หามิได้ครับผม กระผมกำลังจะเสนอความเห็น ถ้าเราได้โทรศัพท์อีกสักเครื่อง และผู้เขียนอีกสักตัวไปด้วยในการบุกคดคิบกันดารครั้งนี้ คณะของเราจะมีความสุขมีใช้น้อยครับผม”

คารินหน้าแดงก่ำ จ้องตาเขารวกับจะกินเลือดกินเนื้อ แล้วก็อุทานอะไรออกมาคำหนึ่งอย่างฉุนเฉียว กระทีบเท้าสะบัดหน้าเดินผละขึ้น ไปบนบ้านพักโดยเร็ว รพิทร์เป่าลมพรูออกจากปาก มองตามหลังร่างงามที่ก้าวฉับๆ ไปด้วยอารมณ์เดือดดาลเกรี้ยวกราดคุบคุบป้องกัน พร้อมกับโคลงศีรษะซ้ำๆ คนขับรถของนายอำพลและพนักงานขนของ ซึ่งยืนอยู่ที่นั่นด้วย พวกกันกลืนหัวเราะจนหน้าแดง บางคนเลียไปบังอยู่หลังรถแล้วปล่อยก้างงอหาย

หัวค่ำของวันนั้น เมื่อรพิทร์ขึ้นไปบนเรือนหลังใหญ่ในเวลาอาหาร เป็นเวลาที่คณะนายจ้างของเขากำลังสาละวนอยู่กับการรื้อสัปดาห์ของออกตรวจสอบ เศรษฐากับไชยยันต์ง่วนอยู่กับไรเฟิลขนาดต่างๆ ที่จัดขึ้นมาจากหีบ ส่วนคารินนั่งทอดอารมณ์อยู่ที่เก้าอี้ไม้ยาว มือหนึ่งคิบบุหรี อีกมือหนึ่งถือแก้วรันดี เสียงเครื่องเล่นจานเสียงสเตอร์โอดังอยู่แผ่วๆ ที่โต๊ะอาหารต่อด้วยไม้แผ่นเดียวกลางห้อง จุดพร่าวไปด้วยเทียน ไวน์แดงแช่อยู่ในถังไม้หมกน้ำแข็ง กับแก้วสำหรับกินเล่นๆ ฆ่าเวลาก่อนจะถึงเวลาอาหารแท้จริง มีทั้งจำพวกเนื้อสัตว์ป่าที่ปรุงในลักษณะต่างๆ โดยฝีมือพ่อครัวบ้านป่าของเขา และพวกอาหารกระป๋องวางเรียงรายอยู่เต็ม

คนใช้ชาวพื้นเมืองของเขาสามคนที่มอบไว้ให้สำหรับคอยดูแลรับใช้ปรนนิบัติแขกพิเศษหรือคณะนายจ้าง พวกนั้นนั่งอยู่กับพื้น พวกนั้นกำลังชอบอกชอบใจอยู่กับเสียงเพลงจากจานเสียง

เมื่อเขาก้าวเข้าไป และมองดูสภาพของห้องอาหารที่ถูกคิดแปลงขึ้นอย่างวิจิตรด้วยอาคารตึ๊งๆ งงๆ เศรษฐาและไชยยันต์ก็หันมาร้องทัก

“เป็นไง ห้องโถงนี้รวมในบรรยากาศที่แวดล้อมไปด้วยกลิ่นไอป่าดงพงพีของเราในวันนี้”

ไชยยันต์พูดขึ้นปนหัวเราะอย่างอารมณ์ร่าเริง

“โรแมนติกชวนเคลิ้มมากครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแสงเทียน ไวน์แดง แล้วก็เซเรนดเพลงนั้น”

พรานใหญ่ตอบยิ้มๆ กราดสายตาไปรอบๆ และผ่านแวบไปที่ ม.ร.ว.หญิงคาริน เขาเพิ่งจะสังเกตเห็นเดี๋ยวนี้อเอง หญิงสาวอยู่ในไนท์กาวน์สีกลีบกุหลาบสด ปล่อยผมสยายยาวผิดไปกว่าทุกวัน ลักษณะของหล่อนอยู่ในสภาพปล่อยกายสบายอารมณ์ เหมือนจะอยู่ในห้องอาหารในคฤหาสน์

สมบูรณ์พูนสุขของหล่อนเอง หล่อนคงอยู่ในอาการทอดอารมณ์เฉย เหมือนจะไม่เห็นว่าเขาได้ก้าวเข้ามา

“น้อยเขาเป็นคนจัดการขึ้นทั้งนั้น” ม.ร.ว.เชษฐาบอก “เขาบอกว่า คำวันนี้เขาจะขอเป็นเจ้าภาพเลี้ยงฉลองในการเซ็นสัญญา ขอมเป็นผู้นำทางของคุณ หรือจะพูดให้ตรงที่สุดก็คือ ฉลองในการที่ชีวิตของเราทั้งหมด จะไปร่วมเผชิญกับเหตุการณ์ที่เรายังไม่สามารถทำนายได้ถูกในอนาคตเบื้องต้น”

รพิินทร์เบิกตาตื่นเล็กน้อย หันไปทางดาริน ผู้ไม่มองสบตาเขา แล้วก้มศีรษะ

“เป็นความกรุณาเหลือเกินครับคุณหญิง ผมขอรับเชิญนี้ด้วยความยินดี”

“ฉันนี่กว่าฉันจะทำความรำคาญ ไม่พอใจให้คุณเสียอีก”

ดารินพูดขำเย้ย พร้อมกับลุกขึ้นยืน รพิินทร์หัวเราะขำๆ ขยับเก้าอี้หัวโต๊ะให้กับหล่อน หญิงสาวทรุดกายลงนั่งพร้อมกับบอกขอบคุณเรื่อยๆ ม.ร.ว.เชษฐานั่งที่หัวโต๊ะอีกด้านหนึ่ง รพิินทร์และไชยยันต์นั่งตรงข้ามกัน

การร่วมรับประทานอาหารค่ำมือนั้น เต็มไปด้วยรสชาติอันน่าตื่นใจสำหรับสามชาย ผู้มีความรู้สึกเหมือนรู้จักสนิทสนมกันมานาน รพิินทร์สุภาพอ่อนโยน และสงบเสงี่ยมเยี่ยมตัวอยู่ในฐานะลูกจ้าง โดยไม่มีอะไรบอกร่อง ทั้งหมดสนทนากันไปพลาง เว้นดารินคนเดียวที่รับประทานอยู่เงียบๆ ขณะที่สามชายชนแก้วและดื่มให้แก่กัน หล่อนก็ไม่ได้ร่วมด้วย เพียงแต่คลังแก้วไวน์ในมือเฉย รพิินทร์ชูแก้วขึ้นให้แก่หล่อน

“สำหรับคุณหญิงดาริน ผู้กรุณาเป็นเจ้าภาพเลี้ยงผม” แล้วก็ดื่มรวดเดียวหมด

หล่อนดูเหมือนจะเลิกกังวลข้างหนึ่งขึ้นน้อยๆ กระดกแก้วไวน์ขึ้นนิดๆ แล้วจิบ

“เซเรเนดบทนี้ไพเราะมากนะครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในบรรยากาศอย่างนี้”

เขาชวนหล่อนพูดอย่างเอาใจ เพราะเห็นนั่งเฉยอยู่ตลอดเวลา

“อ้อ! คุณเข้าใจคุณค่าของคนตรีเหมือนกันหรือ?”

ดารินถามเรื่อยๆ พรานใหญ่แทบจะสำลักไวน์

“ไม่เข้าซึ่งถึงนักหรือครับ เพราะสิ่งแวดล้อมในชีวิตอย่างผม ทำให้ไม่มีโอกาสอภิรมย์กับมันนัก ผมเคยได้รับของขวัญจากคุณอำพลชิ้นหนึ่ง เป็นวิทยุทรานซิสเตอร์อย่างดี สำหรับเอาไว้ให้ผมนำติดตัวในเวลาตระเวนป่า แต่น่าเสียดายเหลือเกิน พวกช่างป่ามันช่วยกันกระเทีบทวิทยุของผมพังหมด ตอนที่มันเข้ามาเยี่ยมแค้นผม ในขณะที่ผมไปนั่งห้าง ตั้งแต่นั้นผมก็เลยไม่มีดนตรีฟัง”

พี่ชายกับเพื่อนชายของหล่อนหัวเราะครื้นเครง ด้วยอาการพูดแบบหน้าตายของเขา แต่ดารินยิ้มไหล่

หลังอาหาร อันเป็นเวลาที่นั่งพักผ่อนอยู่กับกาแฟ และบรันดี หล่อนก็หันมาถามเขาแทรกการสนทนาอื่นๆ ขึ้นว่า

“คุณรู้สึกว่าการที่เราจะเอาติดไปด้วยเหล่านี้ มากมายเกินกว่าจำเป็นหรือ?”

พรานใหญ่ทำหน้าที่

“เรามีได้เยอะครับ มหาราชินีในอินเดีย หรือควีนอลิซาเบธ เวลาเสด็จประพาสป่า พระองค์มีสัมภาระข้างของที่จะโดยเสด็จด้วยตั้งมากมายก่ายกอง มากกว่าคณะของเราหลายเท่า呢”

ทุกคนรู้นั้นเป็นคำประชดแบบกึ่งสัพยอกล้อเลียนโดยสุภาพของเขา ม.ร.ว.เชษฐา ไชยยันต์ หัวเราะด้วยอารมณ์สนุก ม.ร.ว.หญิงคนสวยหน้าจ๋า หล่อบางข้อศอกลงกับโต๊ะ เอาฝ่ามือรองรับคางไว้ มองจ้องมายังเขา

“ความจริงมันไม่น่าจะเป็นภาระอะไรที่น่าวิตกกังวลไปเลย งบประมาณการเดินทางครั้งนี้ เราวางไว้อย่างไม่อั้น และก็ควรจะต้องถือหลักความสะดวกสบายให้มากที่สุดเท่าที่เราจะหาได้ คุณอาจหัวเราะหรือนึกดูหมิ่นฉัน ในข้อที่ว่าฉันเป็นผู้หญิงเมื่อร่วมคณะเดินทางไปด้วย ฉันก็อุ่นใจจัดเตรียมอะไรชนิดที่ทำให้คุณดูเป็นการมโหฬาร เกินความจำเป็นไป แต่คุณลืมนึกไปเสียว่า ฉันเป็นคนรอบคอบ และหวังดีต่อพวกเราทุกคน ขอบอกให้ทราบเสียหน่อยนะ คุณจะเชื่อหรือไม่ก็ตาม ฉันไม่ใช่ผู้หญิงประเภทผิวบาง ที่เหมือนผู้หญิงทั่วไปอย่างที่คิดหรือก ฉันเคยผ่านกับชีวิตกร้านๆ หนื่อยยากลำบากมากมายมาแล้ว ถึงจะไม่เก่งเท่าคุณ ก็ใช่ว่าจะไม่เคยลืมน้ำมันเสียเลย ฉันเคยเดินป่ามาแล้วหลายแห่ง ที่ถือกันว่าเป็นป่าดุร้ายกันดารที่สุด ไม่ว่าจะในแอฟริกาหรือดงดิบแถบอเมริกาใต้ การศึกษามานุษยวิทยาของฉัน บังคับฉันให้ต้องบุกบั่นเข้าไป เพราะฉะนั้นถ้าคุณจะระแวงอยู่ในข้อที่ว่า ฉันไม่เข้าใจ ‘ชีวิตการเดินทางป่า’ ละก็ คุณเข้าใจผิดมาก”

“โอ!...”

รพินทร์อุทานออกมาทำท่าตกใจ แต่หล่อนรู้ว่าเขาอยู่ในอาการล้อเลียนเช่นเดิม

“ผมไม่ได้มีความคิดจะดูหมิ่นอะไรคุณหญิงเลยครับ เป็นความจริง แต่ผมเกรงไปว่าการศึกษามานุษยวิทยาของคุณหญิง กับการไปเพื่อติดตามค้นหาคุณชายอนุชาคราวนี้ มันอาจไม่เหมือนกันนะ”

“ไม่เหมือนกันยังไง?”

“ความหมายของ ‘การไป’ มันแตกต่างกันชัดเจนอยู่แล้วนี่ครับคุณหญิง คุณหญิงเคยไปเพื่อการศึกษา ก็คือไปเพื่อการศึกษา แต่ในคราวนี้เราไปเพื่อค้นหาบุคคลที่สาบสูญ ซึ่งเรายังไม่รู้เลยว่า จะพบเขาหรือไม่ และไม่มีกำหนดการว่าเมื่อไหร่จะสิ้นสุดการเดินทางของเรา เท่าๆ ที่ยังทายไม่ถูก ทั้งสิ้นว่าอะไรมันจะเกิดขึ้นบ้าง คุณหญิงเองก็น่าจะทราบคืออยู่แล้วว่า ภายหลังจากที่ผมได้เซ็นสัญญาการนำทางฉบับนั้นเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผมก็ได้ทำพิธีกรรมขึ้นอีกฉบับหนึ่ง มอบทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่คุณแม่ของผม สิ่งนี้มันยืนยันชัดเจนอยู่แล้วว่า ผมหวังไว้น้อยเหลือเกินว่าจะได้กลับมาเลี้ยงดูท่านอีกในการเดินทางครั้งนี้”

ทุกคนนั่งงันกันไปอีกครั้ง

ม.ร.ว.หญิงคารินเคาะนิ้วลงกับโต๊ะ ยิ้มมุมปาก

“เอาละ เราจะไปตายหรือไปพบกับกาลวิบัติเช่นไรก็ตามอย่างคุณว่า ก็ไม่เห็นมีอะไรจะต้องทำให้เราละทิ้งความสะดวกสบาย เท่าที่เราจะหาได้เสียเลย มันเป็นความหมายว่าสิ่งของต่างๆ ที่นั่นเตรียมมา และคุณเห็นว่าเกาะกรุงรังนี้ ก็เพื่อจะเอาไว้ใช้ต่อสู้แบ่งเบากับความลำเค็ญทุรกันดารในป่า ให้บรรเทาลง เพื่อเราจะได้มีกำลังบุกบั่นกันต่อไป ทำไมคุณไม่คิดอย่างนั้นบ้าง คุณก็รับรองไว้แล้วไม่ใช่หรือว่า ลูกหาบของเราหาได้อย่างเหลือเฟือ จะเอาสักเท่าไรก็ได้”

พรานใหญ่หัวเราะเบาๆ จุณห์หรือสูบเงียบไปครู่ ก็เอ่ยขึ้นด้วยเสียงทุ้ม สุภาพราบเรียบว่า

“เอาละครับ ผมจะได้ขอถือโอกาสนี้เรียนให้ทราบชัดถึงการเดินทางของเราเสียที ถูกแล้วครับ ลูกหาบและเกวียนเทียมควาย ที่จะบรรทุกสัมภาระสิ่งของ ซึ่งเราจะเอาไปด้วย จะหาสักกี่ร้อยก็ได้ แต่มันหมายความว่าคนและกองเกวียนอันเป็นคาราวานของเราเหล่านั้น จะช่วยเราได้เพียงแค่ระยะทางที่เราไปถึง ‘หล่มซ้าง’ เท่านั้น ต่อจากนั้น พวกเราจะต้องเดินทางกันไปเอง พร้อมกับคนแก่คนแก่ของผมโดยเฉพาะอีกเพียง 4 คน ซึ่งพร้อมที่จะร่วมตายกับเราได้ ว่าอันที่จริงผมก็ได้ใช้ความพยายามอย่างสุดความสามารถ ที่จะเกลี้ยกล่อมให้พวกลูกหาบเหล่านั้น เดินทางกันไปด้วยจนถึงจุดสุด แต่ไม่ว่าจะจ้างเขาด้วยเงินจำนวนสูงสักเท่าไร ก็ไม่มีใครเอาสักคน พวกเขาารู้จดหมายว่าเราจะมุ่งหน้าไปยังเทือกเขาพระสิวะ ซึ่งเขาถือกันว่าเป็นแดนมรณะ และเมื่อถ้าจะเอาชีวิตไปทิ้งเสียแล้ว เช่นนั้น ตามความรู้สึกนึกคิดและเชื่อมั่นของเขา เขาก็ไม่มีเหตุผลใดๆ ที่จะมาหวังค่าจ้างอยู่ เรื่องมันเป็นยังจ้ะครับคุณหญิง เพราะฉะนั้นสัมภาระต่างๆ ที่คุณหญิงเตรียมไว้อย่างมากมายเหล่านี้ เราจะใช้มันให้เป็นประโยชน์ได้ก็แค่เพียงระยะทางที่เราจะเดินทางไปถึงหล่มซ้างเท่านั้น ต่อจากนั้นเราต้องเดินทางกันด้วยเท้าเปล่าตามลำพัง และสิ่งที่จะติดตัวไปได้ก็เพียงแต่เท่าที่กำลังของเราจะเอาไปได้เท่านั้น”

เขาหยุดหัวเราะเบาๆ อีกครั้ง มองประสานตาดำขลับที่จ้องนิ่งมาของหล่อน กล่าวต่อมาว่า

“การเดินทางเพื่อศึกษามานุษยวิทยาของคุณหญิง กับการเดินทางเพื่อตามหาคุณชายอนุชามันผิดกันซัดๆ อีตรงนี้แหละครับ เพราะฉะนั้น นี่จึงเป็นโอกาสสุดท้ายของคุณหญิง ที่จะตัดสินใจให้ได้ว่า เลิกล้มความตั้งใจเดิมเสีย หรือว่ายังจะคิดไปลำบากยากแค้นกับพวกเราชนิดที่เปล่าประโยชน์”

“รู้สึกว่าคุณพยายามจะงู้นเสียเหลือเกินนะ”

หล่อนพูดเบาๆ ยิ้มด้วยอาการฝืน

“ไม่ได้ขู่เลยครับ แต่ผมเรียนด้วยความสัจย์จริงเหมือนอย่างที่เรียนไว้แล้วแต่แรก”

“ก็เหมือนกันนั่นแหละ อย่างที่ฉันบอกคุณไว้แต่แรกเช่นกัน ไม่มีอะไรจะมาเปลี่ยนความตั้งใจของฉันเสียได้ คุณเดิน ฉันก็เดินไป คุณคลาน ฉันก็คลาน คุณทำอะไรฉันก็ทำไ้ฉันนั้น เข้าใจหรือยัง”

“เข้าใจแล้วครับ ก็...เป็นอันว่าหมดปัญหาไปเสียที”

“และก็ขอให้แน่ใจเสียทีว่า ตั้งแต่คุณเกิดมา คุณคงจะไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนคือรีนเอา แต่ใจตัวเท่ากับสุภาพสตรีผู้นี้”

ไชยยันต์เสริมมาหน้าตาเฉย

คารินหันไปมองเพื่อนชายจนตาคว้าง ขยับแอปเปิ้ลในมือขึ้น ทำท่าเหมือนจะขว้างเพื่อนชายร้องลั่นตั้งท่าหลบ บนโต๊ะมีบรรยากาศครื้นเครงขึ้นอีก ในสายตาของรพินทร์ครั้งแรกที่เขาได้เห็นไชยยันต์และ ม.ร.ว.หญิงคาริน เขาคิดว่าคนทั้งสองน่าจะเป็นคู่รักกัน แต่แล้วเมื่อดูๆ ไปก็รู้แล้วว่าหนุ่มสาวทั้งสองเป็นเพื่อนที่สนิทสนมกัน ไม่มีคิดอะไรกับเพื่อนชาย มีแต่สัมพันธ์ฉันเพื่อนรัก หรือมีอะไรที่พี่น้องอันเนื่องมาจากคลุกคลีกันมาแต่เล็กแต่น้อยเท่านั้น ไม่มีอะไรที่จะเอนเอียงไปในด้านผู้สาวเลยแม้แต่น้อย

ไชยยันต์เป็นคนมีอารมณ์สนุกสำราญอยู่ตลอดเวลา และช่างแหย่ เท่ๆ กับที่คารินก็ขี้จ้องโมโหง่าย บางขณะทั้งสองทะเลาะกันเหมือนเด็กๆ

“ที่หล่มช้ำนี้ใช่ใหม ที่คุณได้ข่าวว่าอนุชาทิ้งเกวียนของเขานั้น และเดินทางบุกบันต่อไปพร้อมกับพรานพื้นเมืองอันเป็นคนใช้ของเขาที่ชื่อหนานอิน”

ม.ร.ว.เชษฐา ถามขึ้นด้วยเสียงเคร่งขรึม

“ครับ ที่นี่แหละเป็นแหล่งสุดท้ายเหมือนอย่างที่ผมเรียนแล้วว่า เราจะต้องทิ้งสัมภาระไม่จำเป็นของเราทั้งหมดไว้ที่นั่น คุณชายอนุชาจำต้องละเกวียนและเดินทางไปตามลำพังกับคนใช้ร่วมตาย ก็เพราะเหตุผลที่เรียนแล้วคือ ไม่มีใครที่จะยอมสมัครร่วมทางไปด้วย”

“เราจะใช้ระยะเวลาเดินทางสักกี่วัน ถึงจะถึงหล่มช้ำ”

ไชยยันต์หันมาถามขึ้นข้าง น้ำเสียงจริงจังจึงเป็นงานเป็นการขึ้น

“ประมาณ 2 อาทิตย์ครับ”

“แล้วต่อจากนั้น?”

คารินเอ่ยขึ้นลอยๆ ขณะที่ใช้เล็บขีดโต๊ะเล่น

“สวรรค์เท่านั้นที่จะรู้ได้”

ม.ร.ว.เชษฐา จุกดล้อง รู้สึกว่าเขาจะใช้ความคิดอย่างหนักหน่วง

“ตามแผน คุณบอกไว้ว่าเราจะใช้คนอาสาสมัครร่วมตายกับเรา 5 คน เดินทางไปด้วยไม่ใช่หรือ ภายหลังจากออกจากหล่มช้ำ”

“ครับ”

“หาได้ครบแล้วหรือยัง?”

“เราได้มาแล้วสี่คนครับ เป็นพรานพื้นเมืองมือดีที่เคยร่วมเดินป่า รู้เห็นนิสัยและมีมือพอจะไว้วางใจได้ พวกเขาอาสาสมัครอย่างเต็มใจเพราะรักใคร่นับถือผม ยังขาดอยู่เพียงคนเดียว ผมประกาศหาไปในหมู่พวกเขาหลายวันแล้ว แต่ก็ยังไม่เห็นมีใครมาสมัคร คงมีอยู่แค่สี่คนเท่านั้น แต่

เราก็จะไม่รออีกแล้ว เมื่อถึงกำหนดเริ่มเดินทาง เราจะออกเดินทางทันที ถึงแม้จะขาดไปคนหนึ่งตามแผนที่เรากำหนดไว้เดิมก็ช่างมัน”

ว่าแล้วรพิณทร์ก็โผล่หน้าต่างออกไปตะโกนสั่งอะไรกับคนของเขาโหวกเหวกเป็นภาษาพื้นเมือง ครู่เดียวชาวบ้านป่าสี่คน ก็เดินขึ้นมาบนเรือน ต่างทรุดกายลงกับพื้น และพนมมือไหว้ขณะเดินป่าชาวกรุงทั้งสาม แล้วย่นั่งสงบเสงี่ยมอยู่

“นี่ยังไงละครับ สักคนที่จะไปกับเราด้วยจนถึงที่สุด”

พรานใหญ่แนะนำเป็นรายตัว ให้คณะนายจ้างของเขารู้จัก บุญคำ...เป็นชายร่างผอมสูง อายุประมาณ 55 ปี เสี่ย...เป็นกะเหรี่ยงลำสันแข็งแรง คูแครงไปทั้งตัว อายุอยู่ในวัยฉกรรจ์ จัน...ตัวเล็กนิดเดียว เลี้ยวใบกระท่อมอยู่ตลอดเวลา แต่ผิวพรรณและท่าทีบอกชัดว่า ชำนาญต่องานกรากกราเพียงไร และเกิด...เป็นเด็กหนุ่มรูปร่างชะลูดอ่อนแอแต่หิยมหาญบึกบึน

ทุกคนมองดูพรานพื้นเมืองอาสาสมัครเหล่านั้นด้วยความพอใจ พุดจาทักทายด้วยครู่หนึ่ง รพิณทร์ก็พยักหน้าบอกให้คนเหล่านั้นออกไปได้

“ระยะทางก่อนที่เราจะไปถึง ‘หล่มช้าง’ ถ้าหากเราจะคิดล่าสัตว์ไปด้วย ก็จะทำให้ได้อย่างเต็มที่ครับ”

พรานใหญ่อธิบายต่อไป

“ผมรับรองว่ามีสัตว์จะให้ล่าทุกชนิด นับตั้งแต่เล็กสุดไปจนกระทั่งใหญ่สุด ความจริงระยะทางระหว่างนี้ก็เป็นป่าลึก และถ้าไม่ชำนาญลู่ทางมาก่อน ก็ไม่มีหวังจะไปถึงหล่มช้างได้ นอกจากจะหลงเสียก่อน เราจะสนุกสนานกันอย่างเต็มที่ และได้ใช้ประโยชน์ในสัมภาระสิ่งของที่คุณหญิงเตรียมมาอย่างเต็มที่ด้วย เพราะมีการวานเกวียนควายไปกับเราอย่างอบอุ่นคับคั่ง ระยะทางตอนนี้จะเป็นการพักผ่อนเที่ยวป่าไปในตัว แต่ภายหลังจากเริ่มต้นเดินทางที่หล่มช้าง ความหมายในการเดินทางของพวกเราจะเปลี่ยนไปในอีกลักษณะหนึ่งทันที ของทุกอย่างเราจะฝากไว้กับหัวหน้ากะเหรี่ยงที่หล่มช้าง พวกลูกหาบก็จะเดินทางกลับ และเราเดินทางต่อไปด้วยสัมภาระจำเป็นเท่าที่จะนำติดตัวไปได้เท่านั้น อย่างที่เรียนแล้ว เพราะถ้าเราขนมันไปด้วยมากเท่าไร ก็เท่ากับเราแบกน้ำหนักเพิ่มขึ้นเท่านั้น”

“เราพอจะเอาเกวียนไปด้วยสักคันหนึ่ง และเราควบคุมเองไม่ได้หรือครับ เมื่อออกจากหล่มช้าง”

ไชยยันต์เสนอความเห็น

จอมพรานยิ้มนิดๆ สันสิริยะ

“เห็นจะไม่มีหวังหรอกครับ ถ้าทำได้คุณชายอนุชาก็คงจะทำเสียก่อนแล้ว เกวียนต้องใช้ควายเทียม และระยะที่เราจะเดินกันต่อไปหลังจากจุดหมายปลายทางสุดท้าย ควายจะต้องตายเพราะ

ขาดน้ำและความทุกกันดารภายในไม่เกิน 7 วัน อีกอย่างหนึ่ง เราต้องปีนภูเขาด้วย เกวียนควายไม่สามารถจะตามไปได้ ขึ้นเอาไปที่เปล่าประโยชน์ ต้องไปทิ้งเกวียนเสียกลางทาง”

พร้อมกับพูดจบ รพินทร์ก็คลี่แผนที่ออกให้ทุกคนดู

“นี่ไงครับ เป็นแผนที่ซึ่งมังมหานรธาเขียนไว้ เมื่อเกือบสี่ร้อยปีก่อน โน้น เราจะเริ่มใช้แผนที่นี้ตั้งแต่เริ่มออกจากหล่มช้าง อาจเรียกว่าหลับตาเดินไปในความมืดก็ได้”

ทั้งหมดเข้ามาดู รพินทร์อธิบายจุดหมายในแผนที่ให้ทราบคร่าวๆ

“ถิ่นน่าชมเหมือนกันนะ ในการที่เราจะใช้แผนที่ซึ่งเขียนขึ้นจากมือของคนสมัยสี่ร้อยปีก่อนเป็นเครื่องนำทาง”

คารินครางออกมา

“ถึงอย่างไรก็ตาม เราต้องฟังแผนที่อันนี้แน่ๆ แม้จะเป็นการเสี่ยงขนาดไหน”

ไชยยันต์ว่า ภายหลังจากฟังพิศแผนที่ฉบับคร่ำคร่ำนั้น

“ผมเชื่อถึง 90 เปอร์เซ็นต์ ว่าจะอย่างไรเสีย มันก็ต้องมีเค้ามาจากความจริง”

ม.ร.ว.เชษฐา พิมพ์อัศควันไปปลื้ม แล้วปล่อยให้ระบายนอกมาทางช่องจุกเป็นทางยาว หน้าเครียดขริม

“ลักษณะของป่าอาจเปลี่ยนแปลงไปได้ ในระยะเวลาสี่ร้อยปี แต่พวกภูเขาที่จะต้องอยู่ในรูปลักษณะเดิม เชื่อว่าพอจะคลำได้ถูก เอาละ เราพบแผนที่นี้เก็บไว้เสียก่อน มานี้แน่ๆ คุณรพินทร์ มาดูปิ่นกันดีกว่า ผมขนมาจากกรุงเทพฯ อย่างเหลือเพื่อทีเดียว และต้องขอความเห็นความแนะนำจากคุณบ้าง ในฐานะที่คุณเดินป่ามานาน”

เชษฐาอุดหนุนรพินทร์ ให้ตรงไปที่หีบลังปีนขนาดต่างๆ อันวางอยู่มุมห้องอย่างกระตือรือร้น ไชยยันต์และคารินเดินตามมาด้วย เชษฐาหยิบปิ่นขึ้นมาส่งให้พรานใหญ่ดูทีละกระบอก เขารับมาดูอย่างสนใจ ออกปากชมอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งไรเฟิลแฝด ขนาด .600 ไนโตรเอกซ์เพรส ซึ่งด้ามและพานท้ายปืนแกะสลักไว้อย่างวิจิตรตระการตา น่าจะเป็นปิ่นตั้งโชว์เสียมากกว่าที่จะเอามาใช้สมบุกสมบันในป่า

“เป็นไงนายพราน คุณเคยยิงปืนขนาดนี้ไหม?”

คารินถามยิ้มๆ ขณะที่เห็นเขาลูบคลำอยู่อย่างพอกพอใจ

“อย่าว่าแต่เคยยิงเลยครับ ตัวจริงของมันผมก็เพิ่งเคยเห็น เคยตะตะต้องครั้งนี้เป็นครั้งแรก นอกเหนือไปจากการเห็นในแคตตาล็อก”

จอมพรานตอบอย่างสงบ ยกขึ้นส่องดูศูนย์

“ลองดูสักนิดสิ แล้วคุณจะรู้ว่าไดโนเสาร์ ถ้ายังมีเหลืออยู่ก็ลี้มทั้งเป็น”

“ไม่หรอกครับ ผมกลัวว่าตัวผมเองจะถูกอำนาจสะท้อนหลังของมัน ถีบลี้มลงเสียก่อนที่ไดโนเสาร์จะลี้ม”

รพินทร์พูดยิ้มๆ แล้วก็เปลี่ยนไปหยิบ .458 แอฟริกันแมกนัมขึ้นมากระซอกลูกเลื่อน ทดลองดู ปากก็พิมพ์ต่อไปว่า

“ให้ตายซี ผมเห็นคลังปืนของคุณชายแล้ว ดันเด็นเสียวว่าที่จะได้เห็นขุมเพชรพระอุมา เสียวอีก มันน่ารักไปเสียวทุกกระบอก และคนอย่างผมก็คงไม่มีปัญญาจะหามันมาเป็นสมบัติได้... น่าเสียดายเหลือเกิน ถ้าเราขมันไปหมดก็ต้องแปลว่า เราต้องเอามันไปทิ้งไว้ชั่วคราวที่หล่มช้าง ซึ่งยังไม่รู้แน่เลยว่า จะได้อกลับมาเอามันคืนไปหรือเปล่า”

“ตามปกติ คุณใช้ปืนขนาดและชนิดไหนเป็นปืนประจำมือในเวลาเข้าป่า?”

เชษฐาถาม

“สำหรับคนอื่นผมไม่ทราบนะครับ แต่สำหรับผมเอง ผมใช้ปืนอยู่เพียงสามชนิดเท่านั้น ชนิดหนึ่งคือลูกซองสำหรับเก็บสัตว์เล็ก สัตว์หนังอ่อนบางจำพวก และสำหรับนั่งห้างในเวลา กลางคืน ซึ่งใช้โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยศูนย์ ชนิดที่สองก็ไรเฟิลขนาด 30-06 ซึ่งใช้โดยสถานการณ์ ทั่วๆ ไป แต่ถ้าช้างมันกวน หรือต้องการจะตามรอยกระทิง ผมก็ใช้ .375 เอชแอนด์เอชแมกนัม ซึ่ง มันก็เหลือเฟือแล้ว ปืนของผมก็เป็นปืนตลาดพื้นๆ ธรรมดา ราคาถูก ไม่พิเศษมีลวดลายสวยงาม เหมือนปืนที่คุณชายขมาเหล่านี้”

“คุณใช้ .375 ล่อช้างกับกระทิง!”

ไชยยันต์อุทานออกมา ลืมตาโต

“ไอ้โฮ มันไม่เสี่ยงไปหน่อยเรื่อ”

“มันอาจเสี่ยงไปหน่อยครับ สำหรับพรานสมัครเล่น แต่สำหรับพรานอาชีพอย่างผม ถึง เสี่ยงยังไงผมก็ต้องยอม เพราะผมไม่มีปัญญาที่จะไปหาปืนที่มีขนาดใหญ่ อานุภาพดีไปกว่านี้ได้ มัน เกี่ยวกับการทุนทรัพย์”

คำตอบที่เต็มไปด้วยการถ่อมตัวอย่างสุภาพของเขา ทำให้ทุกคนหัวเราะ คารินตวัดหางตา อย่างไม่วายหมั่นไส้

“ไม่ใช่จิ้งจอกมะรัง มันอาจเป็นเพราะคุณถือว่ามีอย่างคุณ ยิงนัดเดียวต้องอยู่ ถึงได้กล้าใช้ ปืนแคลิเบอร์ขนาดกลางล่าสัตว์ขนาดใหญ่ แต่สำหรับพวกเรา อย่างน้อยที่สุด ถ้าจะเจ้างหรือ กระทิง ก็ต้องขอถือไอ้กระบอกที่มีลำกล้องโตๆ ไว้ก่อน แม้ว่าเราจะไม่ได้ยิงมันก็ตาม”

หล่อนพูดเยาะๆ รพินทร์ยิ้มเฉยเสีย ไชยยันต์ก็เอ๋อมาว่า

“ใช่ มันก็น่าจะเป็นอย่างนั้นแหละ สัตว์ทุกชนิดลงถ้ายิงเข้าที่สำคัญได้ทุกนัดเหมือนตั้ง ปัญหาเรื่องปืนเล็กปืนโต ก็ไม่มีความหมาย ข้อนี้นี่ผมแน่ใจ เพราะวันนั้นคุณคงจะไม่หัวเราะเรานะ หากเห็นผมกับเชษฐาเลือกเอาพวกคัมเบลไรเฟิล เราขอรับว่าเราไม่ชำนาญเท่าคุณ และถ่ออกจะชี้ ขลาดอยู่สักหน่อย ขอเลือกวิธีปลอดภัยไว้ก่อน”

“แต่ต่อให้ .600 ไนโตรเอกซ์เปรส กระบอกนี้ ถ้าแคะยิงหัวช้างแต่ไปถูกหางมัน ก็ไม่ ช่วยให้รอดจากการถูกช้างกระทืบได้ จริงไหม คุณรพินทร์”

เชษฐาแย่งมาหน้าตาย ทุกคนหัวเราะขึ้นมา

“ว่าอันที่จริง ถ้าจะพิจารณาถึงพื้นภูมิประเทศป่าในบ้านของเราที่เป็นดงดิบ ชนิดที่เรายัง สัตว์ใหญ่กันในระแวกจะประชิดตัวกันแล้ว ผมมีความเห็นด้วยครับว่า ปืนไรเฟิลแฝดที่มีขนาดใหญ่ จะให้ผมมากที่สุดเท่าที่ปรากฏอยู่ตลอดเวลานั้น เราพบห่างจากตัวเราในระแวกจะ เรียกว่าเผาขน คือพอใส่ลู่ซุ่มไม้ก็เห็นยื่นขวางทางอยู่ตรงหน้าแล้ว ในกรณีนี้ดับเบิลไรเฟิลขนาดใหญ่ ให้ความเชื่อมั่นและปลอดภัยกับเราที่สุด แต่ก็มีข้อเสียอยู่เหมือนกัน คือถ้าสองนัดในลำกล้อง ที่บรรจุไว้ ไม่สามารถจะหยุดมันลงได้โดยเฉียบขาด โอกาสซ้ำของเราจะไม่มีเหลืออยู่เลย แต่ถ้าเป็น ปืนแบบโบลท์แอ็คชั่น หรือลูกเลื่อน ซึ่งบรรจุกระสุนได้มากกว่า ถึงแม้จะมีขนาดย่อมกว่าหน่อย เรา ก็สามารถจะยิงซ้ำได้ในวงกระสุนที่มากกว่านั้น ก็ดีและเสียไปคนละอย่าง จะให้ประเสริฐสุดละก็ เราควรจะมีปืนทุกขนาดไปด้วย และเลือกใช้ให้ถูกต้องกับสถานการณ์แต่ละครั้ง ปัญหามันก็มีแต่ เพียงว่า เราจะมีปัญหาหอบมัน ไปได้หมดหรือเปล่าเท่านั้น”

“เป็นอันว่าเราขนไปให้หมดก็แล้วกัน ในระยะทางที่ก่อนจะถึงหล่มซ้าง จะได้ล่าสัตว์กัน ให้สนุก หลังจากนั้นแล้ว เราค่อยมาพิจารณาเลือกกันอีกครั้งว่า เราจะใช้ปืนขนาดไหนเป็นปืน ประจำมือในการเดินทางมหาวิบากของเรา”

ไชยยันต์ลงความเห็น เชษฐาและคารินก็เห็นพ้องด้วย จอมพรานไม่คัดง้างหรือสนับสนุน เช่นไร เพียงแต่บ่นว่าเขาเสียค่ายที่ปืนเหล่านั้น จะต้องนำไปฝากไว้ที่หล่มซ้างไม่สามารถจะนำติดตัว ไปด้วยได้ทั้งหมด ซึ่งก็ยังไม่ว่าจะสูญหายอย่างไรหรือไม่เมื่อกลับมา แต่คณะนายจ้างของเขาไม่ แสดงความกังวลในข้อนี้

“ในการเดินป่าคุณใช้ปืนสั้นติดตัวไปด้วยหรือเปล่า?”

ผู้ถามคือไชยยันต์ ขณะที่ยังอีกหีบหนึ่ง ซึ่งเป็นหีบและเครื่องกระสุนปืนสั้นโดยเฉพาะ

“ไม่เลยครับ มันไม่จำเป็นสำหรับผม ผมมีแต่มีดเดินป่าเท่านั้น แต่ถ้าพวกคุณเตรียมปืน สั้นมาด้วยในการเดินทางครั้งนี้ ผมก็ขอสนับสนุนและเห็นด้วยว่า ควรจะมีติดตัวในการออกเดินจาก หล่มซ้าง”

ไชยยันต์จัดเอาปืนสั้น ขนาด .44 แม็กนัม แบบซิงเกิ้ลแอ็คชั่นขึ้นมาสามกระบอก เป็น ขนาดที่มีลำกล้องยาว 6 นิ้ว และมีขนาด .357 อยู่กระบอกหนึ่ง กะทัดรัดสวยงาม ซึ่งรพินทร์คิดว่า มันน่าจะเป็นปืนสั้นติดตัวของ ม.ร.ว.คาริน เมื่อไชยยันต์ส่งมาให้ เขาก็รับมาชมอย่างคนที่มินิสัยรัก ปืนทั้งหลาย

“ผมเตรียมมาสำหรับพวกเราโดยเฉพาะ”

ไชยยันต์บอก

“357 กระบอกนั้นเป็นของคาริน เขาถนัดมันมาก ผมเองกับเชษฐา อันที่จริงก็ไม่ใช่นักยิงปืนสั้นชั้นดีอะไรนัก ที่ติดตามด้วยก็คิดว่ามันอาจช่วยเราได้ในเวลาที่คับขันที่สุด สำหรับคุณที่

ถามเมื่อถึงนี้ ก็ต้องการทราบว่าคุณใช้ปืนสั้นเป็นประจำหรือเปล่า ถ้ามีอยู่ก่อนแล้ว และเป็นปืนที่ถนัดมือคุณก็แล้วไป แต่ถ้ายัง หวังว่าคุณคงจะไม่รังเกียจที่จะรับเอา .44 ไปสักกระบอกหนึ่ง เราทั้งหมดเตรียมมาสำหรับเป็นของขวัญแก่คุณ”

“โอ! เป็นพระคุณอย่างสูงที่เดียวครับ”

เขาอุทานออกมาเบาๆ มองไปยังคณะนายจ้างทุกคนด้วยสายตาแสดงความขอบคุณ รับปืนสั้นกระบอกหนึ่งมาเคาะ ชั่งน้ำหนักในมือแล้วงานกในจังหวะฟรี หมุนลูกไม่เล่น เซษฐาส่งกล่องลูกปืนมาให้

“คุณลองดูก็ได้ นี่ ตามทฤษฎีเขาบอกไว้ว่า ถ้าเกิดความจำเป็นขึ้นมาจริงๆ .44 แม็กนัมสามารถที่จะหยุดสัตว์ใหญ่ที่มันซาร์จสวนเข้ามาได้ โดยอนุภาพขนาดน้องไรเฟิลทีเดียว แต่ผมเองก็ยังคงล้ารับรองทฤษฎีนี้ ดัดตัวมาด้วยก็เพื่อจะได้อบอุ่นใจปลอบขวัญตัวเองเท่านั้น ในกรณีที่ถ้าไรเฟิลมันหลุดไปจากมือ อย่างน้อยเราก็ไม่ถึงกับมือเปล่าแน่”

จอมพรานหัวเราะหึๆ ในลำคอ แทะกล่องกระสุนออก หยิบลูกขึ้นมาบรรจุใส่รังเพลิงที่ตะนัดจนครบ แล้วคว้าไฟฉายล่าสัตว์ขนาดแปดท่อน ส่องปราดออกไปทางหน้าต่าง

ทุกคนเข้ามาชื่นมื่น คารินยิ้มหยันๆ เดินกอดอกเข้ามาดูอยู่ด้วย รพินทร์สายกราดไปมาแล้วส่องจับไปยังลูกมะขวิดป่าที่ห้อยระย้าอยู่บนต้นสูงใหญ่ ห่างออกไปประมาณ 25 เมตร งามกขึ้นช้าๆ ส่องปืนออกมา

“ปืนสั้น ไม่เหมือนปืนยาวนา นายพราน แต่...ได้ข่าวว่า คุณเคยเป็นนายตำรวจตระเวนชายแดนมาก่อนไม่ใช่หรือ”

เสียงใสของคารินดังชัดขึ้น รพินทร์ชะงัก ‘คู่ปรับคนสวย’ ของเขาเล่นงานเขาเข้าให้อีกแล้ว ร้ายเสียจริงๆ ม.ร.ว.หญิงคนนี้ เขาคิด

จอมพรานยิ้ม เล็งต่อไปแล้วลั่นไก เสียงของมันแผดระเบิดกึกก้องราวแก้วหู ท่ามกลางความเงียบสงัดของป่าดงพงพีที่แวดล้อมอยู่ มะขวิดลูกที่เขาเล็งยิง ไม่ได้สะดุ้งสะเทือนเลย

“เหลว!”

เสียงหวานใสร้องขึ้นเบาๆ ยั่วเขาโดยเจตนา

รพินทร์เล็งอีก และปล่อยกระสุนออกไปอีกอย่างเข้มซ้าทั้งสามนัด ต่อมามันไม่ได้เข้าเป้าหมายเลย พรานหนุ่มหัวเราะออกมาพร้อมกับโคลงศีรษะ เซษฐา ไชยยันต์ ดบไหล่เขายิ้มๆ แต่คารินพูดลอยๆ มาอีกว่า

“ศิลปะการยิงปืนยาวกับปืนสั้น มันไม่ยากเหมือนกันนะ คุณตัดสินใจถูกแล้วที่ใช้มีดเดินป่า แทนปืนสั้นติดตัว”

เขาไม่ได้ตอบคำใดทั้งสิ้น นอกจากหัวเราะพร้อมกับพูด คารินคว้า .357 ของหล่อนขึ้นมาบรรจุกระสุน หัวเราะเห็นฟันขาวสะอาดเป็นระเบียบงามแล้วก็พยักหน้า

“ไหน ส่องไฟเหมือนอย่างตะกั้งอีกซิ”

รพินทร์คงยิ้มอยู่เช่นนั้น ส่องไฟให้จับไปที่ลูกมะขวิดลูกเดิม ดารินชำเลื่องหางตามองดูเขา รู้สึกคล้ายๆ กับว่าหล่อนจะยื่นหน้าให้นิดหนึ่ง แล้วสะบัดหน้าไปทางเป้า เส้นผมสยายปลิวกระจาย หล่อนยกปิ่นขึ้น

เปรี้ยว!!

มะขวิดลูกนั้นกระจายแฉะเป็นสะเก็ดเห็นชัดในแสงไฟ และโยนตัวห้อยแกว่งอยู่ไปมา ด้วยอำนาจของกระสุนที่เจาะผ่านไป

อีกห้าเปรี๊ยะที่หล่อนปล่อยติดต่อกันออกไป เข้าเป้าหมายทุกนัด และนัดสุดท้ายมะขวิดลูกนั้นถูกปลิดออกจากขั้วร่วงหายลงไปเบื้องล่าง

แล้ว ม.ร.ว.หญิงคนสวยก็วางปิ่นลงกับโต๊ะซ่าๆ หันมามองดูหน้าจอมพราน พลังเดินไปทิ้งตัวนั่งไขว่ห้างอยู่ที่เก้าอี้ยาวตัวเดิม ทอดแขนทั้งสองข้างกายโอบไปตามพนักพิงทำเป็นเอียงหน้าขึ้นมองดูเปลวเทียน ซึ่งจุดอยู่บนเชิงข้างๆ เฉย เอาลิ้นคุณแค้น

รพินทร์ ไพรวัลย์ ชิดเท้าตรง ก้มลงโค้งคำนับให้หล่อนอย่างงดงามที่สุด เป็นเครื่องหมายยอมแพ้ เชษฐาบนอะไรน้องสาวพิมพา เดินมารินบรันดีดื่ม แต่ไชยยันต์เอียงหน้าเข้ามากระซิบกับจอมพราน

“เป็นวิธีที่ดีที่สุดแล้วที่คุณยกให้ขายน้อยเสียคน ถ้าคุณขึ้นแข่งละก็ แม่เฮียไม่มีที่สิ้นสุดหรอก ขนาดทำอะไรใครไม่ได้เลย นอนคืนปัดๆ ร้องไห้กรีดๆ ก็เอา แก่เขม่นคุณเรื่องที่คุณพยายามหักท้วงไม่ให้แกไปด้วยนั้นแหละ ขอบๆ เอาใจเสียหน่อยเดี๋ยวก็ดีเอง นิสัยของน้อยเป็นเงื่อนงำ ผู้หญิงกับผู้ชายปนอยู่ในตัวเขาอย่างละครึ่ง อะไรๆ ก็ดีพร้อม เสียอย่างเดียวขี้เอาแต่ใจตัวเอง”

“ผมไม่ได้แกล้งยกให้หรอกครับ ผมยิงปืนสู้คุณหญิงไม่ได้จริงๆ”

จอมพรานกระซิบตอบ อดีตนายพันตรีหนุ่มตบหลังเขาโดยแรง หัวเราะก๊าก

“โธ่! คุณรพินทร์ คุณหลอกขายน้อยได้สำเร็จนะดีแล้ว แต่อย่ามาหลอกผมกับเชษฐาหน่อยเลย เรามันผู้ชายด้วยกัน ตามทันกันหรอกนะ”

คำของวันรุ่งขึ้น มันเป็นอาหารเย็นร่วมกันมื้อสุดท้ายที่จะมีขึ้นได้ ณ บ้านพัก ‘หนองน้ำแห้ง’ ของพรานใหญ่รพินทร์ ทุกสิ่งทุกอย่างในการเดินทางได้ถูกเตรียมพร้อมสรรพแล้ว กำหนดเริ่มต้นออกเดินทางคือ ย่ำรุ่งของวันรุ่งขึ้น

ระหว่างที่ทุกคนนั่งจิบกาแฟสนทนากัน ภายหลังจากอาหารค่ำได้ผ่านไปแล้ว บุญคำพรานพื้นเมืองอาวโส มือขวาคนสนิทของรพินทร์ อันเป็นคนหนึ่งในจำนวนสี่คน ที่จะเดินทางร่วมเป็นร่วมตายไปด้วย ก็ขึ้นมารายงานว่ามีกะเหรี่ยงต่างถิ่นแปลกหน้าคนหนึ่ง จะเข้ามาขอพบเขา

“ใคร?”

รพินทร์ขมวดคิ้วถามต่ำๆ

“เคยคุ้นๆ หน้า แต่จำชื่อมันไม่ได้ เป็นคนหนุ่ม”

“มาคนเดียว?”

“ครับ คนเดียว”

“บอกหรือเปล่านั้นมีธุระอะไร?”

“ผมถามมันแล้วครับ มันบอกแต่เพียงมันจะมาขอพบนาย อ้อ! มันเรียกนายว่า ‘ผู้กอง’”

รพินทร์ยังงงจัด ใครก็ตามที่เรียกเขาว่า ‘ผู้กอง’ อันเป็นตำแหน่งเดิมของเขา ในขณะที่ยังรับราชการเป็นนายตำรวจตระเวนชายแดน ก็ย่อมแสดงว่าบุคคลผู้นั้นรู้จักอดีตของเขาอย่างดี โดยปกติแล้วพรานพื้นเมืองทั่วไปไม่เคยเรียกเขาเช่นนี้เลย

“เขาอาจมีธุระสำคัญอะไรกับคุณก็ได้”

ม.ร.ว.เชษฐาพูดขึ้นเบาๆ

จอมพรานพยักหน้ากับคนของเขา บอกว่า

“ให้เขาขึ้นมาบนนี้ซิ บุญคำ”

บุญคำรับคำสั่งแล้วผลัดลงไป เพียงจิตใจเดียวก็นำร่างของใครคนหนึ่งก้าวเข้าประตูห้องมา สายตาของรพินทร์และทุกคนมองไปยังร่างนั้นเป็นเป้าหมายเดียวกัน

สูงตระหง่านขนาดหกฟุต ผิวเป็นสีทองแดง ตาใหญ่คมกริบ ในกรอบลึกเป็นประกาย สดใส ผมหยักศกยาว ปรกท้ายทอย รพินทร์ ไพรวัลย์ จ้องไปที่ร่างนั้นอย่างพิลึก เขาบอกกับตัวเองว่า เขาไม่เคยเห็นชาวบ้านป่าหรือกะเหรี่ยงคนไหนมีรูปร่างและใบหน้าคมสันเท่าเจ้าหนุ่มร่างยักษ์ผู้นี้มาก่อนเลย

อายุของชายผู้นั้นประมาณ 25 ถึง 30 ปีเป็นอย่างสูง แต่งกายแบบพวกพรานกะเหรี่ยงอย่างที่เห็นๆ อยู่ทั่วไป ในมือถือปืนวินเชสเตอร์ขนาด .44-40 แบบโบราณ กระบอกเก่าคร่ำคร่า อันเป็นปืนบนหลังม้าสมัยที่ใช้กันในต้นศตวรรษที่ 19

ใบหน้านั้น คลับคล้ายคลิบคลาต่อสายตาของรพินทร์อย่างไรชอบกลว่าจะเคยเห็นมาก่อน แต่ขณะนี้เขานึกไม่ออก

หนุ่มกะเหรี่ยงผู้นั้น เมื่อก้าวเข้ามาแล้วก็ทรุดกายลงนั่งขัดสมาธิกับพื้น วางปืนไว้ข้างๆ ตัว ยกมือไหว้เคารพมายังจอมพราน แล้วก็นั่งนิ่งอยู่ด้วยอาการสงบสำรวม

“แกชื่ออะไร?”

“แงชาย”

เป็นเสียงหัวต่ำ มีกังวาน ผ่านออกมาจากลำคออวบใหญ่

“เอ...ดูเหมือนฉันจะคุ้นหน้าแกมาก่อนนะ”

ใบหน้านั้นปรากฏรอยยิ้มกว้าง มองเห็นฟันสะอาดเป็นระเบียบ

“ถูกแล้วครับ ผู้กอง ท่านกับผมเคยพบกันมาครั้งหนึ่งแล้ว ที่ห้วยกวาง ในวันก่อนหน้าที่กองโจรกะเหรี่ยงจะบุกเข้าทำลายค่ายตำรวจตระเวนชายแดนหนึ่งวัน”

รพินทร์ ไพรวลัย เบิกตากว้าง เขาระลิกขึ้นมาได้แล้ว สมัยที่เขายังเป็นผู้บังคับกองตำรวจตระเวนชายแดนประจำค่าย ‘หมีดำ’ ครั้งที่มีการสู้รบกับพวกกองโจรกะเหรี่ยงคนนี้มาก่อนแล้ว เป็น การพบในวันสุดท้ายก่อนหน้าที่ค่าย ‘หมีดำ’ จะถูกกองโจรบุกเข้าโจมตีทำลายย่อยยับลง ซึ่งในครั้ง นั้นเขาดีหึกการรบอย่างซูลมุน ประจัญบานเอาชีวิตรอดออกมาได้อย่างหวุดหวิด

เจ้าแงชายคนนี่เองปลอมตัวเป็นชาวพื้นเมืองบ้านป่า เข้ามาป่วนเปี่ยนเลียบเคียงสอด แนมใกล้กับบริเวณที่ตั้งค่ายของเขา หมอได้พูดเป็นเชิงบอกใบ้เตือนให้เขารู้ตัวว่าค่าย ‘หมีดำ’ ไม่อยู่ในฐานะแข็งแรงมั่นคงเพียงพอที่จะตั้งรับการบุกโจมตีของกองโจรกะเหรี่ยงได้ และพูดเป็นนัย เหมือนจะเตือนให้เขาเร่งปลิกหนีเอาตัวรอดไปเสียก่อน ซึ่งในขณะนั้น เขาแทบจะยิงหมอทิ้งเสีย เพราะความเดือดดาลที่ถูกสบประมาท แต่แล้ว เมื่อค่ายหมีดำถูกขี้นเพลิงเผาผลาญจริงๆ ในวันรุ่งขึ้น เขาก็หวนคิดไปถึงคำพูดของเจ้าหนุ่มกะเหรี่ยงคนนั้นได้ และยังจำได้จนกระทั่งบัดนี้

เดี๋ยวนี้หมอนั่น เข้ามานั่งอยู่ตรงหน้าเขาเดี๋ยวนีเอง

“อ้อ! ฉันจำแก่ได้ละ แงชาย”

รพินทร์พูดออกมาด้วยเสียงเครียดขรึม จ้องนิ่งไปยังกะเหรี่ยงผู้นั้น

“เสียค่ายเหลือเกินนะ ที่ฉันได้พบแกเมื่อฉันออกจากหน้าที่ราชการแล้ว วันนั้นแกเข้าไป สอดแนมไซ้ไหม และวันรุ่งขึ้น แกก็จะต้องเป็นคนหนึ่งในกองกำลังของพวกโจรกะเหรี่ยง บุกเข้า ทำลายค่ายตำรวจตระเวนชายแดน”

แงชายยิ้ม ก้มศีรษะรับอย่างกล้าหาญ

“เป็นจริงตามที่ท่านพูดครับ ผู้กอง”

“เอาละ แกมาหาฉันด้วยฐานะอะไร คิดจะปล้นสถานีกำสัตว์ของฉัน แล้วก็เข้ามาเตือนฉัน ให้รู้ตัวไว้ล่วงหน้าก่อนเหมือนเมื่อครั้งนั้นหรือ?”

“หามีได้ครับผู้กอง ผมมาพบท่านอย่างชาวคงเร่ร่อนพเนจรคนหนึ่ง ไม่ได้มาอย่างศัตรู ของท่านเหมือนสมัยนั้น”

“เอาละ ว่าฐานะของแกไปซิ”

“คืออย่างนี้ครับ ผมได้ยื่นข่าวน่าว่า ท่านจะออกเดินทางบุกคงไปทางด้านเหนือ อันเต็ม ไปด้วยความกัณคาร เพื่อบายหน้าไปยังขุนเขาพระศิวะอันไกลโพ้น ข่าวนี้นี้เป็นความจริงหรือเปล่า ครับ?”

รพินทร์หันไปมองดูหน้าคณะนายจ้างของเขา เศษฐา คาริน และไชยยันต์ ผู้นั่งมองและ ฟังอย่างสนใจ ตั้งแต่หนุ่มกะเหรี่ยงร่างใหญ่ก้าวเข้ามา บัดนี้ต่างก็มองดูตากัน

“ใช่ เป็นความจริง ทำไมหรือ?”

ม.ร.ว.เศษฐา ตอบแทนมา

“และท่านก็ประกาศรับสมัครคนใช้ ที่จะเดินทางไปกับท่านด้วย?”

เสียงหัวลิกนั้นกล่าวต่อมา

“ถูกแล้ว แกจะมาขอสมัคร ไปกับเราด้วยกระมัง?”

ไชยยันต์รับถามมาโดยเร็ว

“ครับ ผมขอสมัครเป็นคนรับใช้ของท่าน ในการเดินทางครั้งนี้คนหนึ่ง”

ทุกคนต่างหันมามองคุรพิณทร์เหมือนจะขอความเห็น พรานใหญ่นิ่งเฉย คาทริจับนั่งอยู่ที่
แกชยตลอดเวลา

“เหมาะไหม คุรพิณทร์ เรากำลังขาดคนอยู่คนหนึ่งพอดี”

ไชยยันต์ร้องถามเขามาอย่างลึงโลด แต่จอมพรานคงพินิจสำรวจอยู่ที่เจ้าหนุ่มกะเหรี่ยงอยู่
เช่นนั้นครู่ใหญ่ เหมือนจะค้นหาอะไรที่แอบแฝงอยู่

ในที่สุดเขายิ้มกว้างๆ หันไปพูดเป็นภาษาอังกฤษกับนายจ้างของเขา เพื่อป้องกันไม่ให้แกชยเข้าใจ เล่าคร่าวๆ ให้ฟังถึงว่า เจ้าหนุ่มกะเหรี่ยงผู้นี้ เคยมีพฤติกรรมไม่น่าไว้วางใจเช่นไรมาในอดีต เพราะเคยเป็นทหารโจรกะเหรี่ยง ทุกคนเมื่อได้ทราบก็พากันเงยบงกไป

“แกชย แกนึกว่าแกจะใช้อุบายเก่าๆ มาเล่นกับฉันได้อย่างสะดวกง่ายดายอีกหรือ ไหนลองบอกมาซิว่า กองโจรกะเหรี่ยงใช้ให้แกเข้ามาเป็นสาย โดยขอสมัครมาเป็นคนใช้ของเราในระหว่างเดินทาง แล้วก็ดักปล้นเราตอนไหน ส่วนตัวแกเองล่ะ แน่ใจหรือว่าในครั้งนี้จะรอดไปได้”

แกชยมองตอบเขาด้วยสายตาดำตรงๆ มีประกายแจ่มใส พร้อมกับโคลงหัวน้อยๆ

“เป็นความสัจจริงครับ ผู้กอง ผมมาขอสมัครเป็นคนใช้เพื่อร่วมทางไปกับท่านด้วยสุจริตใจ ไม่ได้มีอุบายอะไรซ่อนเร้นอยู่ทั้งสิ้น ขณะนี้ ผมเองก็ไม่ได้เป็นทหารโจรกะเหรี่ยงอีกแล้ว ในอาณาจักรป่าดงพงพีนี้ ท่านย่อมเปรียบเสมือนเสือใหญ่ เป็นเจ้าแห่งป่า ชีวิตของผมที่ติดตามไปด้วย ก็ย่อมจะเป็นประกันอยู่ในมือของท่านอยู่แล้ว จงฆ่าผมเสีย ถ้าท่านมีความรู้สึกที่ผมทรยศ”

“หมอนี้พูดจาสำคัญแสะ หน้าตาท่าทางก็เข้าที่ไม่ใช่ย่อย หรือยังงั้น”

เสียงไชยยันต์พิมพ์ออกมาเบาๆ กับเขยฐา ส่วนคารินจ้องเบิ่งไปยังหนุ่มกะเหรี่ยง รู้สึกว่าคณะนายจ้างของเขาทุกคน ดูจะพอใจแกชยมาก แต่ทุกคนก็ปล่อยให้เป็นที่ของรพิณทร์ในการสอบซักเจรจา

“พฤติกรรมของแกลึกลับ ไม่น่าไว้วางใจเลย แกชย”

จอมพรานพูดตรงๆ

“ไหน ลองเล่าประวัติของแกไปให้ละเอียดซิ”

“ผมชื่อแกชย เป็นชาวกะเหรี่ยง แต่ก็ไม่ใช่กะเหรี่ยงแท้้นัก ถิ่นฐานเชื้อชาติของผมเป็นชนอีกเผ่าหนึ่ง ใช้ชีวิตอยู่ยังดินแดนไกลโพ้นไปทางด้านเหนือ ผมไม่มีที่อยู่หลักแหล่งแน่นอนตลอดเวลามา เร่ร่อนพเนจรไปทั่ว ผมได้จากดินแดนอันเป็นแหล่งเกิดมาตั้งแต่ยังเป็นทารกเล็กๆ ครั้งหนึ่งผมได้เป็นทหารของนายพลองซาน ประจำกองร้อย ‘เสือดาว’ ภายใต้งับบัญชาของผู้บังคับกองอินตอง ที่ถูกฝ่ายของท่านเรียกว่าเป็นกองโจรกะเหรี่ยง ต่อมาผมได้หนีออกจากกองร้อย

‘เสือดาว’ ของยินตอง แล้วก็เร่ร่อนลงมายังเขตแดนไทย โดยสมัครเป็นกรรมกรในเมืองแรม
บางครั้งก็ล่าสัตว์หาของป่าไปขายในเมือง เดี่ยวนี้ผมเบื่อเต็มทีแล้ว อยากจะกลับไปทางด้านเหนืออีก
เพราะแถบนี้ไม่ใช่บ้านเกิดเมืองนอนของผม ท่านได้โปรดให้ผมได้ร่วมเดินทางไปกับท่านสักคน
เถิดครับ ผมไม่ได้ขอสมัครเพื่อหวังค่าจ้าง หรือผลประโยชน์อันใดทั้งสิ้น นอกจากจะขอเพียง
เดินทางไปด้วย ผมขอปฏิญาณในเรื่องความซื่อสัตย์สุจริต และความกล้าหาญ จะปฏิบัติตนรับใช้
พวกท่านอย่างทาสผู้ซื่อสัตย์คนหนึ่ง ตามแต่ท่านจะใช้ทุกสิ่งที่ผมกล่าวเป็นวาจาสัตย์”

รพินทร์เองก็ออกจะงงๆ ไปเหมือนกัน ในวาจาอันจะฉานคมคายผิดไปจากพวกพื้นเมือง
สามัญของหนุ่มกะเหรี่ยงผู้ลี้ภัย อย่างไรก็ตาม เขามองไม่เห็นแสงทิวไรต์ หรือไฟรุชใด ๆ จากแวตาส
ทุกใต้วงนั้น

สำหรับคณะนายจ้างของเขาทั้งสามคนย่อมไม่มีปัญหา ทั้งหมดมีความเห็นเป็นเอกฉันท์
ตรงกันในด้านที่พอใจคนใช้ผู้สมัครใหม่นี้อย่างยิ่ง โดยเฉพาะคาริน หล่อนผิวกปากหิวออกมา
ในทันทีที่เสียหูฟังสำเนียงแปร่งๆ ของแฉชายจบลง ร้องออกมาอึมๆ เป็นภาษาอังกฤษ

“ไม่น่าเชื่อเลยว่า เขาจะพูดได้น่าฟังอย่างนี้ มันไม่เหมาะสมกับสภาพอันเป็นชาวคงของ
เขาสักนิด คำพูดและสำนวนของเขา มันส่อออกซัดๆ ว่าเขาน่าจะได้รับการศึกษามาบ้าง ถึงจะไม่ดี
นัก ก็คงพอสมควรทีเดียว คงไม่ใช่ชาวคงพื้นๆ ธรรมดาหรอก ถ้าฉันทายไม่ผิด”

“ฮือม! แปลกมาก พี่ก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน”

ม.ร.ว.เชษฐา พึมพำล้อยตาม จ้องนั่งอยู่ที่แฉชายอย่างประหลาดใจ

“พับผ่าซิ ไอ้หมอนี้มันจะต้องซ่อนคมอย่างร้ายทีเดียว แต่ถึงยังไงก็บอกตามตรงว่า ฉันชัก
ถูกชะตากับมันยังไงพิกล”

ไชยยันต์ร้องออกมาบ้างอย่างนิสสัยเปิดเผย ระหว่างที่รพินทร์ยังนั่งด้วยอาการพิเคราะห์อยู่
ม.ร.ว.คารินก็ปราศรัยกับหนุ่มกะเหรี่ยงมาอึมๆ เป็นภาษาไทยว่า

“แฉชาย เคยเคยเรียนหนังสือที่ไหนมาบ้างหรือเปล่า?”

แฉชายเปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่หญิงสาว ประกายตาคู่่นั้นสำรวจอ่อนโยน แล้วก็ตอบ
อย่างสงบว่า

“เคยเรียนมาบ้างเล็กน้อยครับ นายหญิง”

“ที่ไหน อย่างไร ไหนลองบอกหน่อยซิ?”

“ผมเรียนอยู่ในเมืองมณฑลทะเลย์ 8 ปี เมื่อสงครามมหาเอเชียบูรพาเกิดขึ้น ก็ถูกส่งให้มา
กระโดดร่มเข้ายึดพม่าร่วมกับกองทหารอังกฤษ”

ทั้งหมดแทบจะพังไปด้วยความตะลึงพรึงเพริด ในคำบอกเล่าอย่างเรียบๆ สงบเสถียร
ของแฉชาย

“วาว!!”

ไชยยันต์ร้องออกมาลั่นห้อง ทำตาเหลือก จ้องหน้าหนุ่มกะเหรี่ยงอย่างงงงันที่สุด รพินทร์เองก็ตะลึงคอแข็งไป ทุกคนประมาธการณั้ชาวดงผู้มาสมัครเป็นคนใช้ผู้นี้ผิดไปหมด ชนิดหน้ามือเป็นหลังมือ มันเนื่องมาจากความสงสัยและช่างซักของ ม.ร.ว.คารินแท้ๆ ประกอบกับความบริสุทธิ์ใจมิได้คิดจะปกปิดอำพรางของแงชาย ความจริงจึงได้ปรากฏออกมา

“ตายละวา ถ้าหมอนี้จะเป็นชาวดง ก็เรียกได้ว่าชาวดงที่ผ่านหลักสูตรของมนุษย์ที่เจริญมาแล้วอย่างดีทีเดียว”

แล้วไชยยันต์ก็ถามมาเป็นภาษาอังกฤษเร็วปรือว่า

“จั้นแกก็ต้องใช้ภาษาอังกฤษได้นะซี”

สีหน้าอันสงบสำรวมของแงชายมิได้เปลี่ยนแปลงใดๆ เลย ในขณะที่ตอบเป็นสำเนียงที่ชัดที่สุดเท่าที่ลิ้นของชาวเอเชียจะพูดได้มาว่า

“ก็พอพูดได้บ้างครับ ท่าน”

“เป็นไง?”

ไชยยันต์หันไปมองดูหน้าเชษฐาและคาริน ครางออกมา

“ยังไม่ทันจะเดินทางไปสู่ความลึกลับพิสดารทั้งหลายเลย เรื่องพิสดารมันก็เกิดขึ้นเสียแล้วใหม่ละ พวกเราเคยตะลึงอ้าปากค้าง เมื่อรู้่านายพรานผู้นำทางของเรา แท้ที่จริงเป็นนักเรียนการทหารเยอรมันมาทีหนึ่งแล้ว เดียวนี้เราก้มาตะลึงกับคนใช้กะเหรี่ยง ผู้เคยศึกษาวิชาการรบในป่าที่กองบัญชาการสัมพันธมิตรจริงอีกคนหนึ่ง ชาวดงผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพด้วยลิ้นบ้านป่า แต่พูดภาษาสากลของโลกด้วยสำเนียงชาวลอนดอน เป็นลมคิดว่าเรา”

ว่าแล้วไชยยันต์ก็ยกมือขึ้นตบหน้าผากตนเองดังเฝียะ

“เธอทำให้พวกเราง และมหัศจรรย์ใจมากนักนะแงชาย จันสงสัยตั้งแต่ฟังเธอพูดแล้วเธอพูดอย่างคนเจริญ ไม่ได้พูดอย่างชาวป่า ถึงแม้รูปลักษณ์ภายนอกของเธอจะเป็นชาวป่าก็ตาม”

รพินทร์ ไพรวัลย์ หัวเราะหึๆ พูดมาต่ำๆ

“แกเป็นคนลึกลับมากนะ แงชาย แต่ก็ชอบใจที่บอกตามจริงโดยไม่ปิด อย่างน้อยที่สุดมันก็แสดงให้เห็นว่า แกมีความบริสุทธิ์ใจกับพวกเรา เอาละ ขอถามอีกสักนิดเถอะ ขณะที่แกสังกัดอยู่ในกองทหารอิสระของนายพลองซาน แกมีตำแหน่งเป็นอะไร?”

“ผมเป็นผู้บังคับหมวดลี ยศร้อยโทครับผู้กอง เป็นหมวดที่ดีโอบด้านหลังของค่าย ‘หมีดำ’ ด้วยปืนกลเบาและเครื่องยิงระเบิด ถ้าท่านไม่คิดว่าผมโอหังจนเกินไป ผมก็จะถือโอกาสนี้เรียนตามสัตย์จริงว่า ในวันที่กองทหารโจรกะเหรี่ยงขยี้ค่าย ‘หมีดำ’ ของตำรวจตระเวนชายแดนวันนั้น ผมเห็นตำรวจในค่ายแหกล้อมหนีไปได้เพียง 3 คนเท่านั้น หนึ่งในจำนวนสาม ผมจำได้ว่าเป็นท่าน แต่ความจริงแล้วจะไม่มีเหลือรอดไปได้เลยแม้แต่คนเดียว ท่านแหกล้อมออกมาทางด้านรั้งปืนของผมพอดี ผมบอกไม่ถูกเหมือนกันว่าเหตุไร ผมจึงส่งผลประจำปีให้หยุดยิง จนกระทั่งท่านลี้ภัยพลอดภัยลงไปในลำห้วย บางทีจะเป็นเพราะผมชอบท่านเป็นการส่วนตัวก็ได้”

“อ้อ แปลว่าแกช่วยชีวิตของฉันไว้ในครั้งนั้นสิ”

“ผมไม่ได้ช่วยหรือครับ แต่ผมไม่ต้องการจะฆ่าท่าน”

“ให้ตายเถอะ! มันน่าจะจับแกส่งให้ศาลทหารพิพากษายิงเป้าเสียจริงๆ”

แกชายยิ้มกว้างตามเดิม คูบริสุทธิเหมือนรอยยิ้มของเด็ก ไม่ได้โต้ตอบคำใดทั้งสิ้น สายตาของเขาที่กราดไปรอบๆ เต็มไปด้วยอาการวิงวอนขอร้อง ม.ร.ว.หญิงคารินมองไปทางจอมพรานเอ๋ยขึ้นเหมือนจะเตือน

“คุณยังไม่ได้ออกเขาเลยว่าจะยอมรับเขาให้ร่วมทางไปกับเราหรือเปล่า”

“ผมขอมอบหน้าที่ในการพิจารณานี้ให้แก่คุณชายเชษฐา และพวกคุณทุกคนครับ”

รพินทร์ตอบเรียบๆ

“เราอยากจะขอความเห็นจากคุณ นั่นเป็นสิ่งสำคัญที่สุด”

เชษฐาว่า เต็มไปด้วยความรอบคอบสุขุม ตาจับนั่งมายังจอมพรานอย่างพยายามจะอ่านความรู้สึก ไชยยันต์ก็เสริมว่า

“ถูกแล้ว หน้าที่ในการพิจารณาคงจะเป็นของคุณ ผู้เปรียบเหมือนกับต้นเรือ เพราะคุณรับผิดชอบในทุกสิ่งทุกอย่าง และเป็นผู้นำเรา พูดยันตรงๆ ก็คือ ถ้าคุณระแวงว่าเขาจะมีแผนทุจริตอะไรในการสมัครครั้งนี้ เราก็ไม่ต้องการเขา คุณรู้สึกอย่างนั้นหรือเปล่า?”

สายตาของแกชายเปลี่ยนมาจ้องประสานตาของพรานใหญ่อีกครั้ง มันมีประกายขอร้องวิงวอนอย่างประหลาด รพินทร์ยิ้มออกมานิดหนึ่ง ยกถ้วยกาแฟขึ้นจิบ

“ผมเชื่อว่าเขาคงไม่มีแผนทุจริต เป็นพิษเป็นภัยอย่างใดต่อคณะของเราหรือครับ”

“นั่นสิ ควรจะเป็นอย่างนั้น อย่างน้อยที่สุด เขาก็เคยช่วยชีวิตนายตำรวจตระเวนชายแดนไทยค่ายแตกคนหนึ่งไว้”

เสียงคารินเปรยออกมาเบาๆ เจตนาจะให้รพินทร์ได้ยิน เมื่อเขาชำเลื่องมาก็พบกับหางตาชำเลื่องอยู่ก่อนแล้วของหญิงสาว หล่อนทำเป็นเมินไปเสีย ริมฝีปากพรายไปด้วยรอยยิ้มเขี้ยว

ม.ร.ว.เชษฐา ลุกขึ้นจากที่นั่งเดินมายังแกชายผู้นั่งอยู่กับพื้น แล้วพยักหน้าออกคำสั่งให้หนุ่มกะเหรี่ยงยื่นขึ้น แกชายปฏิบัติตามคำสั่ง เมื่อเขายื่นขึ้นเต็มส่วนสัด ก็มองเห็นได้ว่าเป็นชายฉกรรจ์ร่างงามเยี่ยมคนหนึ่ง ยากที่จะหาได้ในเผ่ากะเหรี่ยงอันเป็นชาวคง เชษฐาพิจารณาใบหน้าและรูปร่างนั้นอย่างถี่ถ้วน ด้วยความพึงพอใจ

“สองคนนี้นั่นได้คู่กันจริงแฮะ”

เสียงไชยยันต์ร้องออกมาเบาๆ

“ใหญ่พอพิດกันได้อย่างเหมาะสมทีเดียว”

จริงอย่างที่ไชยยันต์ว่า รูปร่างของแกชายและเชษฐาสูงใหญ่ตระหง่านงาม มีส่วนสัดไล่เลี่ยกันทุกอย่าง ผิดกันแต่ว่า คนหนึ่งผิวขาวเกลี้ยงสะอาดแบบชาวกรุง แต่อีกคนแดงจัดราวกับผิวหม้อใหม่ ดูร้าวแกร่งบึกบึนอย่างคนใช้ชีวิตอยู่อย่างสมบุกสมบัน

“ฉันชอบรูปร่างของแกเสียจริง แงชาย”

เชษฐาเอ่ยยิ้มๆ

“เอาละ เป็นอันว่าฉันยินดีที่จะรับสมัครแกเป็นคนใช้ร่วมเดินทางไปกับคณะของเรา”

แงชายตาเป็นประกายด้วยความปิติ ทุกคนเห็นเขายิ้มจนเห็นฟันทั้งสองแถว พิมพ์

ออกมา

“เป็นพระคุณอย่างสูงครับเจ้านาย ท่านกรุณาผมเหลือเกิน”

“เราจะออกเดินทางเช้าพรุ่งนี้ แกพร้อมแล้วหรือ?”

รพิินทร์ถามมา

“ผมพร้อมเสมอครับ”

จอมพรานได้ถามอะไรหนุ่มกะเหรี่ยงผู้เป็นคนใช้มาสมัครใหม่อีกสองสามคำ ก็บอกให้นุญค่านำลงไปจัดหาที่พักให้ เพื่อเตรียมพร้อมออกเดินทางในวันพรุ่งนี้

ทั้งหมดร่วมวงสนทนากันต่อไป ภายหลังจากแงชายได้ผลลงไปแล้ว เป็นการสนทนาที่อยู่ดีก็เป็นพิเศษผิดไปกว่าทุกคืน ความจริงรพิทร์อยากจะปลื้มตัว และกล่าวเตือนให้คณะนายจ้างของเขาพักเอาแรงไว้ เพราะพรุ่งนี้จะเริ่มต้นออกเดินทางแล้ว แต่ทั้งเชษฐาและไชยยันต์ เหนียวรั้งคะยั้นคะยอเขาไว้ โดยอ้างเหตุผลว่าคืนนี้จะเป็นคืนสุดท้ายที่จะมีโอกาสได้สนทนาหารือกัน ภายในสถานที่อันเป็นที่พักสะดวกสบายแห่งนี้

รพิทร์ข้อมูรีคิดว่า คณะนายจ้างของเขาตกอยู่ในอารมณ์ดีตื่นเต้น อันเป็นธรรมดาของผู้ที่รู้ว่ากำลังจะออกเดินทางไปสู่ออนาคต ซึ่งยังไม่มีใครทำนายถูก มันอาจเป็นการผจญภัยชนิดที่ทุกคนไม่เคยพบมาก่อนในชีวิต และมันเป็นวันสุดท้ายที่จะเริ่มต้น คนเหล่านั้นคงจะหลับนอนลงไม่ได้ง่ายนัก และเมื่อทุกคน ไม่มีใครคิดจะอยากนอนในหัวค้ำนี้ แน่นนอนละ ก็ต้องรั้งเขาไว้เป็นเพื่อนคุยด้วย พรานใหญ่ไม่ต้องการจะขัดใจคณะนายจ้างของเขา

เรื่องที่คุยกันส่วนมาก เป็นเรื่องของกรล่าสัตว์ และการใช้ชีวิตในป่า ซึ่งทุกคนเป็นฝ่ายซักถามเขา คำถามส่วนมากมักจะมาจากไชยยันต์ ซึ่งสังเกตว่าเขาจะมีความคึกคักตื่นเต้น และชอบการล่าสัตว์อยู่ไม่น้อย เชษฐานั่งฟังยิ้มๆ แต่ก็สนใจไม่น้อย มักจะกล่าวซักถามเป็นกิจจะลักษณะบ้าง บางคราวเท่านั้น ส่วนคารินจะจ้องจ้องหะขวางล่าซัดคอเป็นไม้เบื่อไม้เมากับเขาอยู่ตลอดเวลา ม.ร.ว.คนสวยผู้มีนิสัยแก่นกล้าผิวดำผู้นี้ ดูจะจงใจเป็นปรปักษ์กับเขาเอาเสียจริงๆ แต่รพิทร์ไม่สนใจ และยังเขาไม่สนใจหรือถือเป็นสาระมากเท่าไร หล่อนก็ยังเฝ้าหมอกขึ้นเท่านั้น

สิ่งที่ทำความพอใจให้แก่จอมพรานเล็กน้อยก็คือ คณะนายจ้างของเขาแต่ละคน ถึงแม้จะเป็นชาวกรุงที่ใช้ชีวิตสะดวกสบายอยู่กับอารยธรรมรอบด้าน ทว่าคนเหล่านั้นก็พอจะเคยคุ้นกับการเข้าป่า และสามารถเข้าใจกับชีวิตป่าได้บ้างตามสมควร ไม่ใช่คนใหม่ที่โม้รู้จักอะไรเอาเสียเลย

เขษฐากับไชยยันต์เคยเป็นนักล่าสัตว์สมัครเล่น ออกเที่ยวป่าในทุกครั้งเท่าที่โอกาสจะอำนวยให้ได้ ส่วน ม.ร.ว.หญิงคาริน ก็เคยออกป่าเกี่ยวกับการศึกษาในด้านมานุษยวิทยา ผนวกกับนิสัยที่ชอบชุกชุกชนชอกแซกผิดหญิงของหล่อน อันเป็นธรรมชาติประหลาดที่ไม่น่าจะมิอยู่ในผู้หญิงสามัญทั่วไป แต่จะอย่างไรก็ตาม คนเหล่านั้นไม่ใช่บุคคลที่ใช้ชีวิตอยู่ในป่าเป็นอาชีพอย่างเขา ซึ่งย่อมจะเปรียบเทียบเหมือน ‘ผู้เยาว์’ สำหรับ ‘ป่า’ อยู่ดี

“จากประสบการณ์และทรศนะพรานใหญ่อย่างคุณ การยิงสัตว์ในลักษณะไหน ที่เป็นโคลแมกซ์ของความตื่นเต้นสนุกสนานที่สุด” ไชยยันต์ถามอย่างกระตือรือร้น

“ความตื่นเต้นออกธศอกชาติที่สุดในการยิงสัตว์ก็คือ สัตว์ใหญ่มีอันตรายในขณะที่มันได้รับบาดเจ็บอยู่ก่อน ทวีความดุร้ายยิ่งขึ้น และวิ่งสวนเข้ามาหมายจะเอาชีวิตของเรา และเราก็มั่นในขณะนั้นนั่นแหละครับ แต่ผมไม่ขอสนับสนุนหรือแนะนำวิธียิงสัตว์ในแบบนี้แก่ใครทั้งสิ้น เพราะมันเป็นวิธีที่เสี่ยงอันตรายอย่างที่สุด และผิดหลักของพรานทั่วไป ผมเองก็ไม่นิยมปฏิบัติ นอกจากว่ามันจะเกิดขึ้นเพราะความจำเป็นบังคับ ผมเกือบจะเอาชีวิตไม่รอดมาครั้งหนึ่งแล้ว ในการขึ้นปีกหลักยิงกระตังที่สวนซาร์จเข้ามา แต่ในขณะนั้นมันจวนตัวจริงๆ หาที่หลบหรือกำบังไม่ทัน กระตังตัวนั้นถูกปราบลงได้ แต่ตัวผมเองก็ไปนอนโรงพยาบาลเสียเดือนกว่า ความจริงน่าจะตาย แต่โชคของผมยังคงอยู่”

“เราได้ทราบข่าวเรื่องนี้อยู่เหมือนกัน คุณอำพลเล่าให้เราฟัง”

เขษฐาพูด

“ความตื่นเต้นที่รองไปจากนี้ก็คื การยิงสัตว์ในขณะที่อยู่พื้นดินอย่างเดียวกับมัน ไม่ว่าจะเป็นการเดินแกะรอยยิง หรือนั่งซุ่มยิง เพราะโอกาสที่มันจะทำให้เราตื่นเต้นหวาดเสียวมีอยู่มาก ผิดกับการนั่งห้างยิง ซึ่งแทบจะเรียกว่าเราไม่มีการเสี่ยงอะไรเลย เอาเปรียบมันทุกประตู”

“สัตว์ป่าชนิดไหน ที่เป็นอันตรายที่สุดในการเดินป่า”

คารินตั้งคำถามมาบ้าง

“คุณหญิงลองทายซิครับ”

“ช้างกระมัง”

“ไม่ใช่ครับ”

“เสี้ยนรี ฉันทเคยได้ยินได้ฟังอยู่บ่อยๆ เหมือนกันว่า ถ้ามันดุจริงๆ มันจะย่องเข้ามาเล่นงานพวกล่าสัตว์จนถึงแก้มปีทีพักในขณะที่นอนหลับ”

“ก็ไม่ใช่ฉันทนั่นแหละครับ เสือ ช้าง หรือสัตว์ใหญ่น่ากลัว มีอันตรายต่างๆ แท้ที่จริงไม่ได้เป็นภัยที่น่ากลัวสำหรับนักเดินป่าเลย ธรรมชาติของพวกนี้โดยปกติแล้วมักจะหนีคนอยู่เสมอ จะสู้หรือคิดทำร้ายก็เฉพาะเมื่อตอนเจ็บและจวนตัวเท่านั้น”

“ถ้ามันอะไรละ หรือว่าไม่มี”

“มีชิครีบ มีเน่าๆ นักเดินป่าหรือล่าสัตว์ทุกคนกลัวมันทั้งนั้น และก็ไม่มีทางจะป้องกันได้ นอกจากจะใช้ความระมัดระวังรอบคอบให้มากที่สุด ภูพิชทุกชนิดขึงง่าละครีบ คุณหญิง เจ้าพวกนั้น มักจะเล่นงานเราโดยไม่รู้ตัวเสมอ อาจเป็นการเดินไปเหยียบมันอย่างบังเอิญ อาจผ่านไปในขณะที่มันหลบซ่อนอยู่ หรืออาจแอบเข้ามากัดในขณะที่เรานอนหลับ ชีวิตของนักเดินป่าส่วนมาก ลื่นไถลไปก็เพราะอันตรายจากพวกภูพิชเหล่านี้ มากเสียกว่าสัตว์อื่นๆ”

“เส้นผมบังภูเขaley หรือยังงน้อย?”

ไชยยันต์หันมาล้อคารินพร้อมกับหัวเราะ

“แต่น้อยคงไม่กลัวไม่ใช่หรือ เห็นเตรียมเซรุ่มมาตั้งแยะนี่”

ม.ร.ว.คารินหน้างำ พุดกระแทกเสียง

“เมื่อฉันถามถึงสัตว์ป่า ฉันไม่ได้หมายความว่าความถึงจำพวกภู ฉันหมายถึงสัตว์สี่เท้าสองเท้าทั้งหลาย ก็ไม่นึกเหมือนกันว่าเขาจะตอบแบบกำปั้นทุบดินแบบนี้ ภูนะใครๆ ก็รู้ว่ามันมีทุกหนทุกแห่งนั่นแหละ ป่าดงพงพีตามทุ่งตามนา หรือแม้กระทั่งลานเทอเรสหินอ่อนในบ้านของฉันที่กรุงเทพฯ ภูเห่ามันยังเคยเลื้อยขึ้นมาเลย”

“เออเนาะ อยากจะถามเพื่อหาความรู้กับเขาแล้ว พอเขาตอบให้ก็มีโมโห ยายน้อยนี่”

พี่ชายตำหนิมาด้วยอารมณ์ขันๆ กิ่งรำคาญ

“คุณหญิงต้องถามใหม่ชิครีบว่า สัตว์ป่าที่เราจะล่ามันชนิดไหน เป็นสัตว์ที่น่ากลัว และมีอันตรายที่สุดในระหว่างการล่า”

“ไม่ถามแล้ว”

หญิงสาวตอบสะบัดๆ หัวเราะออกมาอย่างถอนใจ แล้วกล่าวต่อว่า

“แต่อยากจะถามอีกข้อหนึ่ง ในฐานะที่คุณเป็นพรานใหญ่ ชื่อเสียงเกรียงไกรถึงขนาดนี้ คุณเล่า ไร่ใหม่ว่าการล่าสัตว์อะไรที่ถือกันว่าเป็นสัตว์ใหญ่อันตรายที่สุดของโลก”

“ผมไม่ทราบหรอกครับ บางทีจะเป็นเพราะผมไม่ใช่พรานใหญ่ของโลก อย่างคุณหญิงว่าก็ได้”

รพินทร์ตอบอย่างสุภาพ ซ่อนยิ้ม บอกกับตนเองว่า นิสัยผู้หญิงมักจะเป็นอย่างนี้เอง ต่อให้ฉลาดปราดเปรื่อง ผ่านอะไรต่ออะไรมาสักขนาดไหนก็ตาม แต่ก็หนีอะไรที่เป็นไปในแบบ ‘ผู้หญิง’ หรือ ‘เด็ก’ ไปไม่ได้

และในขณะนี้ เขามีความรู้สึกเหมือนจะล้อเด็กเล่น ล้อให้มิโมโหเคียดดาล แล้วก็พิจารณาดูความน่าเอ็นดูของคนไปกับนำรำคาญนั้นด้วยอารมณ์ครื้นเครง

ไชยยันต์ ผู้ดูเหมือนจะเป็นขมื่นกับปุ่นมาตลอดเวลากับคาริน ก็กระทุ้งแทนมาให้ว่า

“แต่น้อยว่าอะไรละ ไหนลองขยายภูมิของนักล่าสัตว์ที่คุยว่าผ่านมาแล้วทุกป่าทั่วโลกหน่อยซี”

“หมีโคเดียกยะ วงการล่าสัตว์ทั่วโลก ถือกันว่าเป็นเกมที่ยิ่งใหญ่และมีอันตรายที่สุด รองลงมาก็คือควายป่าแอฟริกัน ซึ่งทั้งสองชนิด นั้นเคยยิงมันมากับมือแล้วด้วยซ้ำ”

หล่อนเซิดหน้า จีบปากบอก พี่ชายและเพื่อนชายพากันหัวเราะ

“ไอ้การล่าสัตว์แบบบันเทิง ชนิดที่ตีตัวราคาแพงเข้าไปในบริเวณป่าสงวน ที่ทางการเขา เลี้ยงเอาไว้ให้นักท่องเที่ยวซุ่มมือเล่น แล้วก็ต้องจ้างพรานผิวขาวให้คอยถือปืนคุ้มกันให้ในขณะที่ ยิงนั่นนะ มันก็เหมือนการล่าสัตว์อยู่ในกรงนั่นแหละ น้อยไม่น่าเอาคุณเลยพับผ่าซิ และในขณะที่ เรา ก็ไม่ได้บุกอลาสก้าหรือบุกแอฟริกา แต่เรากำลังจะบุกป่าดิบในเอเชีย ความเก่งกล้าสามารถของน้อย ในการลี้หนีหมีโคเดียกหรือควายป่าแอฟริกัน เอามาคุยกับคุณรพินทร์ไม่ได้หรอก เราควรจะเรียนเพื่อ หาความรู้ความชำนาญจากเขา แม้ในด้านทฤษฎีก่อนก็ยังดี ไม่ใช่มาคุยถึงการตีตัวเพื่อล่าสัตว์ อัน เป็นกีฬาบันเทิงของนักท่องเที่ยว เข้าใจ”

ไชยยันต์พูดพลางหัวเราะ

“ก็ขอคุยบลัฟมังซิ มีอย่างรี ถามดี ๆ กลับตอบเลี้ยวลดหาเรื่อง ยั่วโมโหอยู่ได้” คารินบ่น อุบอิบ ซ้ำเลื่องก่อนให้

ทั้งหมดพากันหัวเราะกันขึ้นอีก

“สัตว์อะไรยิ่งยากที่สุด และมีอันตรายที่สุดในป่าของเรา ตามความรู้สึกของคุณ”

ม.ร.ว.เชษฐา หันมาทางรพินทร์ ถามอย่างสนใจ

“ความรู้สึกของพรานทุกคน อาจไม่เหมือนกันนักหรอกครับคุณชาย”

เขากล่าวขึ้นซ้ำๆ

“บางคนกลัวช้าง เพราะช้างมักจะมาเป็นโขลง และถ้ามันรวมกำลังกันบุกตะลุยเข้ามา จริงๆ เรามักจะยิงมันไม่ทัน ตัวหนึ่งล้ม อีกตัวหนึ่งอาจถึงตัวเราเสียก่อน...บางคนกลัวเสือเพราะเคย พิสูจน์กันได้หลายครั้งแล้วว่า เสือเป็นสัตว์ที่มีเล่ห์เหลี่ยมไหวพริบฉลาดที่สุด ในบรรดาสัตว์ป่า ด้วยกัน ถ้าลงมันได้จ้องจะเป็นศัตรู อาฆาตแค้นกับคนล่ามันจริงแล้ว ก็เรียกว่ามีอันตรายที่สุด บาง คนก็ว่าหมีเป็นสัตว์ที่มีความอึดอย่างรุนแรงที่สุด ลงถ้าคู่ของมันตัวหนึ่งถูกยิงตาย อีกตัวหนึ่ง จะต้องแก้แค้น จนกว่ามันจะฆ่าศัตรูของมันได้ หรือจนกว่าตัวมันจะตายทีเดียว ส่วนบางคนไม่ยอม เข้าใกล้อีเก้งที่ถูกยิงล้มลงไปแล้ว จนกว่าจะซุ่มให้ตายสนิท เพราะเคยปรากฏว่าเก้งที่กำลังจะตาย ลูก ขึ้นขวิดเอาคนยิงมันบาดเจ็บสาหัส หรือถึงตายไปก็มี ซึ่งจะประมาทมันไม่ได้ บางคนก็ระมัดระวัง วัวแดงเสียยิ่งกว่ากระทิง เรื่องต่างๆ เหล่านี้ มันล้วนแล้วแต่ว่า ใครจะมีประสบการณ์กับตนเองมา อย่างไร และนำมายึดถือเป็น ซึ่งมันไม่มีทฤษฎีใดจะเที่ยงแท้แน่นอนเสมอไปนัก”

แล้วเขาก็หัวเราะออกมาเบาๆ จุกหูหรือสูบ

“สำหรับผม ถ้าจะล่าหมูป่ากันละก็ ผมจะต้องเตือนตัวเองอยู่เสมอ ให้มีความรอบคอบ ระมัดระวังเป็นพิเศษ หมูป่ามันชื่อของมันค้ำกับบุคลิกลักษณะ และพิษร้ายของมันอย่างชนิดเป็น ตรงกันข้ามทีเดียว ที่ผมถือว่าหมูป่าเป็นสัตว์อันตรายที่สุด ก็เพราะผมเคยเห็นพรานเก่งๆ หลายคน

ต้องเสียชีวิตเพราะหมูป่า อันเนื่องมาจากความประมาทว่ามันเป็น ‘หมู’ และตัวผมเองเกือบตาย เพราะเจ้าหมูป่ามาหลายครั้งแล้ว ยิ่งเสียวว่าสัตว์ชนิดใดทั้งสิ้น ในขณะที่นัดแรกที่ผมยิงมัน ‘ไม่อยู่’

ทุกคนมองดูเขาอย่างประหลาดใจงงัน

“แปลกจริง หมูป่านะเรือ คุณถือว่าเป็นสัตว์อันตรายที่สุดในการล่า”

ไชยยันต์ครางออกมา

จอมพรานก้มศีรษะ

“ครับ หมูป่านี้แหละ ร้ายกาจเกินเชื่อนัก”

เขาคิดว่า ม.ร.ว.หญิงคารินคงจะหัวเราะงอหายออกมาในคำพูดของเขา แต่หล่อนกลับขยับตัวแสดงอาการสนใจอย่างยิ่ง มองมายังเขาด้วยอาการเตรียมฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ

“โปรดอธิบายซิ คุณรพินทร์”

เชษฐาพูดอย่างทิ้งๆ

“การซำหรือการทำร้ายได้ตอบของมัน ในขณะที่ถูกจับผิดกับสัตว์อื่นทุกชนิดครับ คุณชาย สัตว์อื่นถ้าวิ่งเข้าใส่เมื่อพลาดเป้าหมายโดยเราหลบเสียทันหรือมีกำลัง มันก็จะวิ่งเตลิดผ่านไปเลย แต่หมูป่าไม่ใช่อย่างนั้น มันวิ่งเข้าใส่เรา เมื่อผิดก็จะหวนกลับเข้ามาใส่อีก ชนิดคลุกคลีปลิววันหลายตลบ โดยไม่เปิดโอกาสให้เราตั้งตัวคิดทีเดียว ยิ่งกว่านั้นยังคล่องแคล่วว่องไวที่สุด ดูแทบจะไม่ทัน ตัวมันก็ไม่ใช่อะไรใหญ่ไร้นัก การจะยิงซ้ำในขณะที่มันปลิววันเข้าเล่นงานเรา ทำได้ยากมาก การตามรอยหมูที่ถูกยิงเจ็บไป หรืออีกนัยหนึ่งที่เราเรียกกันว่า หมูล่าปากก็เหมือนกัน ยากกว่าการตามรอยเสือล่าปากเสียอีก เสือที่ถูกเจ็บไป ไม่ว่าจะหลบซ่อนอยู่ที่ใด ถ้าเราตามเข้าไปได้ระยะที่มันรู้ตัวได้กลิ่น ก็มักจะกำรามให้เสียงเป็นเชิงบอกให้เรารู้ตัวเสียก่อนว่า มันแอบอยู่ตรงไหน ทำให้เราสะดวกในการที่จะเข้าไปยิงซ้ำ แต่หมูไม่ใช่อย่างนั้น มันจะซุ่มนิ่งอยู่กับที่ ไม่กระโดดกระดากอะไรเลย พอเราเข้าไปได้ระยะของมัน ก็จะจู่โจมเข้าใส่ทันทีโดยไม่รู้ตัว อีกอย่างหนึ่ง การตามรอยหมูก็น่ากว่าการตามรอยสัตว์อื่นๆ มาก มันมักจะซอกแซกไปตามที่รกชัฏ เป็นอุปสรรคในการติดตาม ยิ่งกว่านั้น หมูป่ายังมีนิสัยปากบอน ไม่ว่าจะผ่านไปทางไหน ก็กัดแทะ ขุดคุ้ยบริเวณที่มันผ่านไป เป็นนิสัย บางทีมันไปเจองูในทิศทางที่มันเดินผ่านไป แทนที่มันจะเลี้ยวหลีกเลี่ยง มันก็จะกัดงูตัวขาดทิ้งไว้ มักจะปรากฏอยู่บ่อย นี่เป็นอันตรายมาก งูถูกกัดตัวขาดยังไม่ตายสนิท เลื้อยไปไหนก็ไม่ได้ นอนรอคอยอยู่นั่นเอง พอเราตามรอยหมูที่ล่องหน้าไปก่อน ไม่ทันเห็นไปเหยียบเองที่มันกัดทิ้งไว้ งูก็กัดเราตายเสียก่อน อันตรายจากการล่าหมูป่าก็มีอย่างนี้แหละครับ ถ้าไม่เคยชินกับสัญชาติญาณของมันจริงๆ คนก็มักจะไม่รู้ คิดประมาทว่ามันเป็นหมู โดยมองข้ามพิษร้ายของมันไปเสียพรานที่ถูกหมูกัดหรือขวิดตายก็เพราะความประมาทเป็นต้นเหตุ”

“ฮือ! นี่เป็นความรู้ใหม่ที่เดียว”

เชษฐาและไชยยันต์ครางออกมาพร้อมๆ กัน

“เป็นการดีเหลือเกิน ที่เรามีโอกาสคุยกันเสียก่อนที่จะออกเดินทางเข้าป่าแท้จริง ถึงอย่างไรก็ตาม ขณะนี้คุณก็เปรียบเหมือนครูของพวกเราแล้ว อย่างละเอียดเลยในการที่จะสอนอะไรให้รู้ในเรื่องของป่า เราขอยอมรับว่าพวกเราไม่มีความชำนาญมาก่อน และเป็นฝ่ายขอรับความรู้หรือจะพูดตรงๆ ก็คือ ขอเรียนจากคุณนั่นแหละ”

“แล้วถ้าจะล่าหมูป่า จะให้ทำยังไงถึงจะปลอดภัย”

คารินถามอ่อยๆ

“จำไว้สองอย่างเท่านั้นครับ ถ้าอยู่บนพื้นดินเดียวกับมัน ไม่ใช่อิงจากห้าง ก็อย่าอิงสวนหน้ามันเป็นอันตราย ธรรมชาติของสัตว์ป่าทุกชนิด เวลาหน้าของมันหันไปทางไหน ความตั้งใจจะหนีหรือจะสู้ มันก็เผ่นไปข้างหน้า ประการที่สอง อย่าชะล่าใจเชื่อในฝีมือของตัวเอง ถ้านัดแรกคิดทิ้งปืนกระโดดขึ้นต้นไม้ก่อน ใครเชื่อว่าจี๋ลาดก็ช่าง เอาความปลอดภัยไว้ก่อน”

คำพูดแบบอารมณ์ขันของเขา ทำให้ทั้งหมดพากันหัวเราะครืนขึ้นอีก ม.ร.ว.คารินชักพลางหัวเราะพลางมาอีกว่า

“อ้อ! นี่เป็นทฤษฎี คุรเองผู้ได้ชื่อว่าเป็นจอมพรานก็ทำอย่างนี้เหมือนกันรี พอยังคิดก็กระโจนขึ้นต้นไม้เลย”

“ครับ ผมรอดตายเพราะหมูป่า ก็ด้วยวิธีกระโจนขึ้นต้นไม้แหละ สัตว์อื่นไม่ว่าจะเป็นช้างหรือกระทิง ถ้านัดแรกคิด ผมก็ยังพอจะยื่นปีกหลักยิงนัดที่สอง ที่สาม ในเวลามันวิ่งสวนเข้ามาได้ แต่หมูป่า ผมต้องเผ่นขึ้นต้นไม้ก่อน ทิ้งปืนชั่วคราว”

“ตกลงจัง!”

ร้องออกมาพร้อมกับหัวเราะงอหาย รพินทร์ ๒พรวัลย์ เพิ่งจะเห็นอารมณ์ขันแท้จริงของ ม.ร.ว.หญิงคารินครั้งนี้เป็นครั้งแรก หล่อนเริ่มจะมีความสุขเพลิดเพลินในการคุย และเป็นกันเองกับเขาขึ้นบ้าง

“ว่าแต่เราเอะ จะไม่สอนวิธียิงมีโคเดียก หรือควายป่าแอฟริกันให้คุณรพินทร์ได้ศึกษาไว้บ้างรี?”

ไชยยันต์ร้องบอกมา หล่อนหัวเราะจนหน้าแดง สะบัดเส้นผมดำกลับที่ปลิวลงมาปรกหน้า ให้กลับไปเคลียอยู่กับไหล่

“ฉันคุยไม้ไปนั่นเองแหละ ความจริงฉันไม่เคยยิงสัตว์อะไรได้เลยสักอย่าง นอกจากพวกนก ฉันยิงปืนมากก็จริง แต่ส่วนมากจะเป็นการยิงเป้ากระดาษ คุณคงไม่ถือและอย่านึกหมั่นไส้ไปเลยนะ นายพราน ในกรณีที่ฉันอวดไม้ไปบ้าง แล้วก็ควรจะถือฉันเป็นลูกศิษย์ในการเดินป่าของคุณสักคน”

“เออ ให้มันรู้จักรับรองสภาพความจริงอย่างนี้เสียมั้งซิ อย่าเอาแต่อวดดีนัก” พี่ชายว่า

“ผมเคยนั่งห้างดักสัตว์มาหลายครั้ง”

ไชยยันต์ชวนสนทนาต่อไปอย่างสนุก

“พบอะไรๆ หลายอย่างที่มันเป็นข้อสงสัย แต่ยังไม่เคยพูดให้ใครฟังเลย ตามปกติเราขึ้นห้างกันตั้งแต่บ่ายสี่โมง แล้วก็แกร่วทรมาณอยู่บนนั้นจนกว่าจะรุ่งเช้าของอีกวันหนึ่ง เท่าที่ผมเคยยิงสัตว์ได้ทุกครั้ง เป็นเวลาที่พระอาทิตย์ยังไม่ตกดิน มีแสงสว่างพอให้เห็นศูนย์ปืน แต่พอมืดแล้ว ผมไม่เคยยิงอะไรได้เลยสักครั้ง ทั้งๆ ที่สัตว์มันเข้ามาได้ห่างมากมายก่ายกองไปหมด ไฟฉายที่ส่องออกไปมักจะติดบังไฟของตัวห้างเอง หรือมีละนั้นก็ติดกิ่งไม้ใบไม้เสียหมด กว่าจะพบตาสัตว์ พวกมันก็เปิดอ่าวไปหมดแล้ว หรือต่อให้พบมัน ผมก็ยังนึกไม่ออกว่า ในระหว่างไฟฉายที่เราส่องสะกดตาสัตว์ไว้ และในระหว่างปืนที่เราพยายามจะเล็งศูนย์ มันคงจะหลุกหลุกขลักพิกล มันไม่ถนัดเลย และผมเคยทำไฟฉายตกจากห้างในเวลาฉุกเฉินบ่อยๆ คุณเคยพบกับความยุ่งยากในข้อนี้บ้างไหม หรือว่าคุณมีวิธีแก้ไขยังไง จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ ผมก็ยังสงสัยนั่นเองว่า พวกที่เขานั่งห้างยิงสัตว์กลางคืนโดยใช้ไฟฉายนั้นนะ เขายิงสัตว์ได้โดยวิธีไหน ถ้าหากบริเวณที่จัดห้างเป็นทุ่งโล่งก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เพราะไม่มีอะไรมาขัดขวางเงอะงะถ้าไฟฉายเป็นอุปสรรค ทำให้ส่องเห็นได้ง่าย แต่ถ้าบริเวณที่จัดห้างเป็นดงทึบ มีกิ่งไม้บังไพรหนาแน่น เขาจะส่องไฟยิงได้ยังไง”

“นักล่าสมัครเล่น หรือพรานฝึกหัด พบปัญหาอย่างที่คุณไขยยันต์ว่ามาแล้วทุกคนครับ”

จอมพรานอธิบายในขณะที่ยิ้มอย่างสุภาพ

“ความสำเร็จในเรื่องนี้ มักขึ้นอยู่กับแบบของปืนที่จะใช้ยิง และความชำนาญในการยิง จะมาว่าพะวงพึ่งไฟฉายอยู่ไม่ได้ ถูกแล้วครับ การใช้ไฟฉายส่องบนห้างที่มีบังไพรหรือซุ่มไม้หนาแน่น ไม่ทำให้เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาได้เลย นอกจากจะทำให้สัตว์รู้ตัว เกล็ดหนีเสียก่อนที่เราจะเห็นมันถนัดด้วยซ้ำ นักล่าสัตว์ที่ชำนาญจะไม่พยายามใช้ไฟฉายเลย ในขณะที่นั่งซุ่มอยู่ในที่มีบังไพรและพุ่มไม้ทึบ เสียงการเคลื่อนไหวของสัตว์ก็ดี เสียงกัดกินอาหารหรือกินน้ำก็ดี พรานที่ชัดเจนจริงๆ จะคำนวณดูในทันทีว่าควรจะเป็นชนิดไหน หรือถ้าคลาดเคลื่อนไปบ้างก็ไม่มากนัก คงอยู่ในประเภทใกล้เคียงกันนั้นแหละ และจะต้องรู้ด้วยว่า สัตว์อยู่ห่างออกไปทางด้านไหน สักเท่าไร และอาศัยยิงตามเสียงโดยใช้การคำนวณ มันออกจะยากอยู่มากสำหรับคนฝึกใหม่ และในการยิงซุ่ม โดยอาศัยเพียงแค่เสียงของสัตว์ประกอบการคำนวณนี้ ไม่มีปืนชนิดไหนจะให้ผลดีเท่ากับประเภทลูกซอง ผมถึงได้บอกแต่แรกแล้วไงครับว่า ผมชอบใช้ปืนชนิดนี้ สำหรับยิงสัตว์ในเวลากลางคืน คือตัดปัญหาในเรื่องการมองเห็นศูนย์ปืนหรือไม่ออกไป พอวาดปากกระบอกตรงเราก็เห็นวไกได้ทันที ผิดกับไรเฟิล ซึ่งจะต้องใช้การเล็งพิถีพิถัน ถ้ามองไม่เห็นศูนย์ปืน ก็ไม่มี ความหมายอะไรเลย ไฟฉายนั้นเอาไว้ส่องสำรวจดูผลการยิงเท่านั้น คือยิงเสียก่อน แล้วค่อยส่องดูทีหลังว่าถูกหรือเปล่า โดยปกติแล้ว การนั่งห้าง สัตว์มักจะเข้ามาให้อยู่ในระยะใกล้มากอยู่แล้ว เราใช้ปืนลูกซองยิงตามเสียง และการคำนวณส่วนมากก็ไม่ค่อยจะผิด หรือถ้าบังเอิญเราไม่ได้ถือปืนลูกซอง ถือปืนไรเฟิลแทน ก็ใช้ยิงในวิธีเดียวกันนี้แหละ คือยิงซุ่มเข้าไปในที่หมาย ซึ่งเราแน่ใจว่าสัตว์ควรจะอยู่ที่นั่น เว้นไว้แต่ว่าไรเฟิลมันมีโอกาสดูกสัตว์ได้น้อยกว่าลูกซองเท่านั้นในการยิงเดาสวนชนิดนี้”

“อ้อ เขายังกันแบบนี้เองนะหรือครับ”

ไชยยันต์ร้องลั่นออกมา หน้าตื่น หันไปมองดูเชษฐาผู้ฟังอย่างตั้งใจ

“ฉันเพิ่งจะรู้จากคำบอกเล่าของรพินทร์เดี๋ยวนี้เอง นั่นซิสงสัยอยู่ว่า เมื่อใช้ไฟฉายไม่ได้ ถนัด เขายังกันได้ยังไง เล่นยิงตามเสียงนี้เอง และไอ้การยิงแบบนี้ มันต้องใช้ความชำนาญอย่างสูงทีเดียว”

“ฉันก็เคยบอกแก่แล้วว่าเป็นปืนลูกซองนะ ความจริงมันให้ผลมากที่สุดในการล่าสัตว์ในป่าเมืองเรา แก่ก็มัวแต่คิดว่าปืนลูกซองเป็นปืนชั้นต่ำ ผู้ไรเฟิลไม่ได้ จริงละ มันผู้ไรเฟิลไม่ได้ในอานุกาการประหัดประหารระยะไกล หรือต้องการจะล้มสัตว์ใหญ่ แต่มันก็ได้เปรียบไรเฟิลในอีกหลายๆ ทางอย่างที่คุณรพินทร์บอกมาตะกี้ี้ สำหรับฉันถ้าจะมีปืนให้ถือได้เพียงกระบอกเดียวแล้ว ฉันขอถือลูกซองแบบกึ่งอัตโนมัติบรรจุครั้งละห้านัดดีกว่าให้แบกคัมเบลไรเฟิล มันอุ่นใจที่สุดในการล่าสัตว์ หรือป้องกันตัวในทุกสถานการณ์ ถ้าไม่คิดหวังจะไปรบกับช้างหรือโรมรันกับแรดกระทิง”

เชษฐากล่าว รพินทร์สนับสนุนมาว่า

“ลูกของคุณชายแล้วครับ คุณไชยยันต์ ปืนลูกซองที่เราพิจารณากันว่าเป็นปืนพื้นบ้านธรรมดาดีแหละ ความจริงมีประโยชน์ที่สุดถ้าหากเราจะเลือกใช้ให้ถูกกับสถานการณ์ ถ้าเราเกรงไปว่าในเกมส์เสี่ยงอันตราย อันหมายถึงจะต้องยิงเข้าไปในวงกระสุนที่มากกว่าสองนัด แทนที่เราจะใช้แฝดเราก็เลือกใช้แบบกึ่งอัตโนมัติหรือแบบปั๊มแอกชั่นเสีย เพื่อให้มันบรรจุกระสุนได้มากกว่านั้น สัตว์ป่าเมืองไทยที่ล้มตายอยู่ทุกวันนี้ 90 เปอร์เซ็นต์ตายด้วยลูกปืนลูกซองทั้งนั้น ป่าเมืองเราเป็นป่าที่บึงการยิงสัตว์เรายังกันในระยะไม่ห่างเกินไปนัก ซึ่งในระยะอย่างงี้ ลูกซองมีอำนาจในการประหัดประหารได้พอเพียงทีเดียว ยกเว้นสัตว์หนังหนาเพียงไม่กี่ประเภท”

ไชยยันต์ชักไหล่

“สำหรับผมไม่รู้เป็นยังไง ผมถือว่าปืนลูกซองควรจะเป็นปืนที่อิงสัตว์มีปีกอย่างเดียวเท่านั้น เวลาเข้าป่าล่าสัตว์ใหญ่ ผมไม่เคยถือลูกซองเลย”

“เพราะฉะนั้นนะซิ ในเวลากลางคืนแกจึงไม่เคยยิงอะไรได้เลย เพราะมัวแต่มะงุม มะงาหรา หาศูนย์ปืนไม่พบ สัตว์มันผ่นหนีเสียก่อน”

“ท่าจะจริงแฮะ ไปคราวนี้ต้องลองใช้ลูกซองนั่งห้างในเวลากลางคืนอย่างคุณรพินทร์ว่าบ้าง ปัญหามีอยู่ว่า ถ้าช้างมันเข้ามาหรือห้างที่นั่นอยู่...”

“ในป่า ย่อมจะมีอันตรายทุกฝีก้าวแหละครับ และคนที่รักในการผจญภัยเท่านั้นที่นิยมเที่ยวป่า ซึ่งต้องยอมรับรู้ล่วงหน้าแล้วว่ามันเต็มไปด้วยการเสี่ยง ต่อให้คุณถือ .600 โนโตรอกซ์เปรส ถ้าช้างมันจงใจยกขบวนเข้าหรือห้างของคุณจริงๆ คุณก็ไม่มีทางจะยับยั้งมันไว้ได้ ผมเองเคยล้มช้างมานับครั้งไม่ถ้วน ในขณะที่เดียวกันก็เคยวิ่งหนีช้างป่าราบมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วนเหมือนกัน”

พรานใหญ่กล่าวด้วยเสียงเรียบๆ

“คุณจะไม่แนะนำให้เรารู้ล่วงหน้าเสียหน่อยหรือ ถ้าเราไปนั่งห้าง แล้วข้างมันเกิดคอก โขลงมาป่วนเปียนอยู่ใกล้ห้าง เราจะทำยังไงดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ห้างที่ใช้ซัดยิงสัตว์ก็เป็นห้างเดี่ยว สูงจากพื้นดินไม่มากเท่าไรหรอก และก็ไม่ได้ปลุกอย่างแน่นหนาอะไรเลย ชนิดที่มันเอาสี่ข้างไถ ที่เดียว ก็น่าจะถล่มลงมาแล้ว นั่งห้างอยู่หลายครั้ง ผมก็เสียในเรื่องนี้อยู่ตลอดเวลา ภาวนาไม่ให้ข้าง มันเข้า โขคคิที่มันก็ไม่เคยเข้าในระหว่างที่ผมนั่งอยู่สักที”

“เท่าที่ปฏิบัติอยู่ ถ้าข้างมันบังเอิญเข้ามาป่วนเปียนอยู่ใกล้ห้าง และปิ่นในมือของผมเล็ก กว่ามัน ไม่สามารถจะล้มมันได้ ผมก็ใช้วิธีนั่งสงบ มองดูมันเฉยๆ การมันเข้ามาใกล้เรา แสดงว่ามัน ไม่ได้เจตนา เพราะธรรมชาติของสัตว์ป่าทุกชนิด ถ้าได้กลิ่นเราก่อนแล้ว มันจะไม่เข้ามาใกล้เลย นอกจากจะเผ่นหนีทันที เมื่อข้างเข้ามาใกล้ห้าง ก็แปลว่ามันไม่รู้ที่เราอยู่บนห้าง มันจะพากันเดิน ผ่าน หรือหากินกันตามปกติธรรมดาแล้วก็จะไปเอง หรือถ้าขณะนั้นมันบังเอิญได้กลิ่นเรา มันก็จะ เคลื่อนโขลงผลไปทันที ข้อสำคัญที่สุดก็คือ อย่าทำอะไรกระโดดกระดากให้มันตกใจเป็นอันขาด เพราะถ้ามันตกใจตื่น เกิดวิ่งป่วนขึ้น มันอาจวิ่งเข้ามาชนต้นไม้ที่เราซัดห้างอยู่ โดยที่มันไม่ เจตนาก็ได้ สรุปแล้ววิธีปลอดภัยที่สุดก็คืออย่าตกใจ ถ้าเห็นสัตว์มันมีขนาดใหญ่กว่าปิ่นในมือ และ ไม่อยู่ในฐานะที่จะยิงมันได้ก็เฉยเสีย อย่าไปยิงมัน เกือบจะเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับผมทีเดียว ใน การนั่งเฉยๆ มองดูโขลงข้างเดินลอดใต้ห้างของผมไป ชนิดที่สันหลังของมันห่างจากใต้ห้างที่ซัดไว้ แล้วเดียวเท่านั้น”

“ไอ้โฮ! ผมกลัวว่าผมจะไม่ใจเย็นเท่าคุณรพินทร์นะซี เจอเข้าอย่างนั้นมีหวังตัวสันตกจาก ห้างลงมาให้เหยียบเสียก่อน”

ไชยยันต์พูดอย่างคนมีอารมณ์สนุก เปิดเผย

“ขอท้วงหน่อยนะ นายพราน จะว่าซัดคอกก็ว่าเถอะ”

เสียงใสที่เงียบ ม.ร.ว.คารินดังมา เขานึกว่าหลอนนั่งหลับไปแล้ว ที่แก้อียาวมีนามรองตัว นั้น แต่ที่ไหนได้เห็นลืมหิมตาแจ้ว

“เชิญครับ คุณหญิง ผมเกือบจะง่วงอยู่แล้ว ที่คุณหญิงเงียบจากการซัดคอกไปตั้งนาน”

เขยฐากับไชยยันต์หัวเราะกันขึ้นอีกในคำตอบของเขา หญิงสาวยิ้มแค้นๆ ลำเนียงและ แวดตาบอกซัดว่าต้องการรวนเขาอีก

“คุณบอกว่าธรรมชาติของสัตว์ป่าทุกชนิด ถ้าได้กลิ่นคนแล้วจะไม่เข้าใกล้ หรือจะแปล ให้ซัดก็คือ สัตว์ป่าจะต้องหนีคนเสมอ ถ้ามันเสียทำไมถึงเอาคนไปกินล่ะ บางรายนอนอยู่ในแควบปี แห้วๆ มันยังข่องมากาบเอาไปเลย พวกหมาก็เหมือนกัน ฉันเคยได้ยินได้ฟังว่า มันเข้ามารังควานคน บ่อยๆ ซ้างในอินเดียก็เคยปรากฏว่า ยกโขลงข้างเข้าทำลายหมู่บ้านเสียทั้งหมู่บ้าน ยิ่งกว่านั้นสัตว์คู่ร้ายอีก หลายประเภท พอเห็นคนเข้าก็ปรี๋เข้าไปใส่ทันที โดยเห็นเป็นเหยื่อโอชะไปเสียด้วยซ้ำ”

พรานใหญ่หัวเราะในเสียงเรื้อยเฉื่อย อันเป็นปกติธรรมดาของเขา ก่อนหน้าการเซ็น สัญญาจ้างนำทาง เขาไม่เคยสนใจอะไรกับ ม.ร.ว.คารินเลย แต่เดี๋ยวนี้เขาจำเป็นต้องสนใจหลอน

แล้วในฐานะนายจ้าง และก็น่าจะเป็นนายจ้างชนิดที่ทำความหนักอกหนักใจแก่เขาไม่ใช่น้อย ในระหว่างการเดินทางมหาวิทยาลัยครั้งนี้ เรียกว่าเป็นภาระหนักอึ้งอันหนึ่งที่เดียว

“เอ น้อยนี้เป็นไงซะ คุณจรวนคุณรพินทร์อยู่เรื่อย” ไชยยันต์หันมาบ่น พร้อมกับจู้ปาก

“ไหนเราว่าเราขอมเป็นลูกศิษย์เดินป่าเขาแล้วยังไง ทำไมถึงมาอวดคึกกับอาจารย์ ค้าน โน่น ขัดนี่อยู่ตลอดเวลา”

“ใช่ ขอมเป็นลูกศิษย์ แต่ลูกศิษย์ที่ดีก็ต้องช่างถามหน่อยซิ แล้วในการซักถาม หรือค้านใน เวลาสงสัย จะหาว่าเป็นการขัดคออาจารย์ก็ไม่ถูก หรือยังไง อาจารย์?”

ประโยคหลัง หล่อนหันไปถามจอมพรานหน้าเฉย แต่ตายิ้มเต็มไปด้วยประกายท้าทาย

“ครับ ถูกต้อง ผมก็เห็นหน่วยก้านมานานแล้วว่า คุณหญิงจะเป็นลูกศิษย์เดินป่าของผม ชนิดหนึ่งประเภทหนึ่งที่เดียว เอาเถิดครับ ในการเดินทางครั้งนี้ คุณหญิงจะได้พบกับภาคปฏิบัติ เป็นการฝึกเรียน ไปในตัว มีคุณค่ามากกว่าทฤษฎีมากมายนัก”

“แล้วอนุญาตให้ร้องไห้ หรือบ่นกระปอดกระแปดก็ได้ แต่อย่าหวังที่จะให้เลิกเรียนเสีย กลางคัน โดยการย้อนกลับมาส่งบ้าน จนกว่าจะจบหลักสูตรนั่นคือ ตามหาอนุชาได้พบ ตอบเขาไป อย่างนี้ซิ คุณรพินทร์”

ไชยยันต์สอออกมา

หล่อนทำตาเขียวใสเพื่อนชายผู้มีนิสัยขี้แหย่ แล้วหันมาทางรพินทร์

“ไม่ต้องมาประชดประชันกัน คุณยังไม่ได้ตอบข้อแย้งของฉันเลย”

“เอาละครับ ผมจะตอบในข้อแย้งของคุณหญิง ขอยืนยันอยู่อีกครั้งว่า สัตว์ป่าทุกชนิดจะไม่พยายามขึงแวงเข้ามารังควานมนุษย์เลย นอกจากจะหลีกไปให้พ้น แต่มันก็มีกรณีพิเศษยกเว้นอยู่บ้างเหมือนกัน เป็นต้นว่า ถูกมนุษย์รังควานมาก่อน และต่อสู้เพื่อป้องกันตน หรือตอบแทนเป็นการแก้แค้น ‘เสือกินคน’ ก็คือเสือที่ชราภาพ หรือทุพพลภาพ ไม่มีปัญญาที่จะไปจับสัตว์อื่นกินได้อีกแล้ว และบังเอิญมีโอกาสที่จะจับคนกินได้ จนกระทั่งคิดเป็นนิสัย ‘ช้าง’ จะดุร้ายและเห็นคนเป็นศัตรูตัวฉกาจ ถ้าโขลงของมันถูกตามล่า ถูกยิงอยู่บ่อยๆ ได้รับบาดเจ็บทุกข์ทรมาน สัตว์ดุร้ายอื่นๆ ก็เหมือนกัน ที่มันเห็นมนุษย์เป็นศัตรู ก็เพราะมนุษย์กระทำมันก่อนทั้งสิ้น แต่ละสัตว์เหล่านั้น ถ้ามันไม่เคยล้มรสรูพิษสงกับลูกปืนมาก่อน มันก็ไม่อยากจะมาป่วนเบียดเข้ามารังควานคนหรอก นิสัยของสัตว์ป่าทุกชนิดที่ตื่น คอยระวังภัยอยู่ทุกฝีก้าว แล้วอะไรที่ผิดกลืนผิดทำ มันจะต้องผละหนัก่อนเสมอ แต่กฎทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ไม่มีอะไรตายตัวทั้งสิ้น มันอาจมีกรณีพิเศษเกิดขึ้นได้เหมือนกัน ทว่าก็น้อยมาก ที่พูดให้ฟังนี้เป็นหลักโดยทั่วๆ ไป รวมความแล้วก็คือ การใช้ชีวิตอยู่ในป่าจะประมาทไม่ได้เลยแม้แต่นิดหนึ่ง และถ้าเผชิญกับปัญหาเฉพาะหน้า ให้ใช้สติสัมปชัญญะการตัดสินใจที่ถูกต้องเหมาะสม อย่าตื่นเต็นจนเกินไปนัก ฝากความไว้วางใจทุกชนิดไว้กับอาณาภาพของปืนที่ถืออยู่ในมือ และฝีมือการยิง คิดเสมอว่า สัตว์มันไม่มีทางที่จะวิเศษไปกว่ามนุษย์ได้ ยกตัวอย่างเช่น คุณหญิงนี้เป็นต้น สามารถยิงปืนสั้นและยาวได้อย่างแม่นยำที่สุด แต่ถ้าคุณหญิงสามารถยิงสัตว์

ได้แม่นยำถูกต้องเหมือนกับการยิงเป้ากระดาดทุกนัด คุณหญิงก็สามารถจะท่องปาได้อย่างไม่จำเป็นต้องกังวลกับอะไรเลย”

“ฉันก็ไม่เห็นกังวลอะไรสักนิด คนอื่นซิ ที่มากังวลกับฉันโดยไม่จำเป็น”

หล่อนพูดเบาๆ หัวเราะเสียงใส

“เอาเถิดครับ แล้วพรุ่งนี้คุณหญิงก็จะรู้ตัวเอง และจะรู้ซึ่งขึ้นทุกขณะเมื่อเรารลึกลเข้าไปยัง เขาพระศิวะ อันเป็นจุดหมายปลายทาง เรื่องของปามีอาภรณ์ของมันอยู่ในตัว บางขณะมันลึกลับ มีดมน ชนิดที่วิทยาศาสตร์ก็พิสูจน์ไม่ได้ ถ้าเล่าออกไปแล้ว พวกคุณก็อาจจะหัวเราะเห็นเป็นเรื่องเหลวไหลขบขัน เอาไว้เผชิญด้วยตาเองดีกว่าครับ จะอย่างไรก็ตาม ขอเตือนย้ำไว้อีกครั้งว่า ไม่ว่าจะพบเห็นอะไรที่ผิดปกติ วิกลวิการ คุณสติไว้ให้ดี อย่าขวัญเสีย ปืนในมือนั้นแหละครับ จะเป็นเครื่องรางป้องกันตัวเราได้อย่างประเสริฐสุด พินิจพิจารณาดูให้แน่เสียก่อน แล้วก็ดึงให้แน่น เหนี่ยวไกตูมออกไปเถิดครับ อะไรๆ ก็ระเจิงหมด”

เสียงของเขาเคร่งขรึมจริงจังผิดไป คณะนายจ้างทั้งสามหันมามองดูหน้ากัน ม.ร.ว.หญิงคารินหน้าตื่นขึ้นในบัดนั้น กอดคอห่อไหล่

“เอ๊ะ! คุณพูดเป็นนัยยังงิพิกล ฟังแล้วชักขนลุก อธิบายให้ชัดๆ หน่อยซิ มันหมายถึงอะไร เอ...นายพรานนี้พิลึกจริงเชียว ยิ่งใกล้จะออกเดินทางก็ยิ่งพูดให้ใจไม่ดี สิ่งผิดปกติวิกลวิการที่คุณว่านะ มันคืออะไร?”

รพินทร์หัวเราะหึๆ สีหน้ากร้านเกรียมของเขาดูเป็นเงาสลัว ยากที่จะอ่านออก ในแสงรางๆ ของตะเกียงรั้วซึ่งจุดไว้

“ใครบอกว่าผมพูดให้ใจไม่ดีครับ ผมพูดเพื่อให้เตือนสติไว้ก่อนตะหาก ป่าที่เราจะบุกบั่นเข้าไป เป็นป่าที่สูงที่สุด เต็มไปด้วยสรรพอนัตรายานานาชนิด รวมทั้งสิ่งที่เราอาจไม่คาดฝันว่าจะได้พบเห็น ชีวิตที่คลุกคลีหากินอยู่ในป่ามานานของผม ทำให้ผมพอจะได้เรียนรู้กับมันมาบ้างพอสมควร ผมเองก็เคยผ่านโลกที่ถือกันว่าเจริญที่สุดมาแล้ว วิทยาศาสตร์ผมก็เรียนมาพอจะรู้ความหมายของมัน แต่ทฤษฎีของโลกเจริญเหล่านั้น มันไม่แน่ว่าจะนำมาใช้และตัดสินใจในป่าได้เสมอไปนัก บางขณะมันก็ค้ำกันชนิดหน้ามือเป็นหลังมือ แต่ผมมีความเชื่อมั่นว่า พวกคุณลงได้ ตั้งใจแน่วแน่ที่จะเดินทางโดยไม่คำนึงถึงอะไรแม้แต่ชีวิตแล้วเช่นนี้ อะไรทั้งหลายแหล่มันก็เป็นเรื่องเล็กไปหมด”

“ผมเข้าใจความหมายของคุณ รพินทร์”

เขษฐาพูดขึ้นต่ำๆ ยิ้มอย่างเยือกเย็น ขณะที่เอื้อมมือมาตบไหล่จอมพราน

“ผมกับไชยยันต์ก็ถือหลักเดียวกันกับคุณนั่นแหละ คือสติสัมปชัญญะและปืนในมือ เราไม่หวั่นในการจะเผชิญกับอะไรทั้งสิ้น ภายใต้การนำของคุณ เอาละ ดีมากแล้ว เรานอนกันเถอะ”

6

ก่อนที่ฟ้าจะสางเล็กน้อย ขบวนการเดินทางก็พร้อม เกวียนทั้งหมดมีจำนวน 8 คัน แต่ละคันมีคนคุม หรืออีกนัยหนึ่งลูกหาบประจำสองคน ห้าคันใช้บรรทุกสัมภาระเต็มเพียบ สองคันใช้เป็นเกวียนสำรอง และอีกคันหนึ่งซึ่งอยู่หน้าขบวนใช้เป็นเกวียนนั่งโดยสารของคณะนายจ้าง บรรทุกเฉพาะสิ่งของจำเป็น ที่จะหยิบใช้อย่างปัจจุบันทันด่วนของคนเหล่านั้น เกวียนทั้งหมดเทียมด้วยควายใหญ่ฉกรรจ์แข็งแรง เคยชินกับการเดินป่า ซึ่งได้เลือกสรรแล้วเป็นอย่างดี

คนทั้งหมดที่จะร่วมเดินทางไป ก็คือคณะนายจ้าง 3 คน พรานพื้นเมืองคนเก่าแก่ของรพินทร์อันเป็นพวกอาสาสมัคร 4 คนรวมกับแฉขาย หม่อมชาวคงพเนจรผู้มาอาสาสมัครใหม่ รวมเป็น 5 พวกลูกหาบคุมเกวียนอีก 16 คน เมื่อรวมทั้งรพินทร์อันเป็นพรานใหญ่ผู้นำทาง ตลอดจนรับผิดชอบในทุกอย่างในการเดินทางมหาวิบากครั้งนี้ ก็รวมทั้งสิ้นเป็นจำนวน 25 คน

เมื่อเชษฐา ดาริน และไชยยันต์ เตรียมตัวเสร็จและลงจากเรือนพักมา ก็พบว่าคาราวานเกวียนเหล่านี้ตั้งขบวนกันอย่างเป็นระเบียบรอกคอยอยู่แล้ว ทุกคนยืนประจำอยู่กับหน้าที่ของตน จอมพรานกำลังเดินตรวจตราดูความเรียบร้อย และพูดจาสั่งงานอยู่กับคนเหล่านั้น เขาอยู่ในชุดเดินป่า ลักษณะเดียวกับที่ทุกคนมองเห็นในวันแรก เป็นเสื้อผ้าหนา ตัดแบบรัดกุม และคำนึงถึงการใช้ประโยชน์ได้รอบตัวมากที่สุด โดยไม่มุ่งหวังในความโก้เก๋สวยงามอย่างใดทั้งสิ้น รองเท้า...เป็นรองเท้าแบบเดินป่าของตำรวจตระเวนชายแดน หมวกสักหลาดคาดหนังเสื่อดาวครอบอยู่บนศีรษะ เขาไม่ได้คาดเข็มขัดปืนสั้น แต่มีมีดโบว์ยาวขนาด 8 นิ้ว ร้อยติดอยู่กับเข็มขัด อยู่ทางเอด้านซ้าย ยื้องไปทางหลัง ใหญ่ขวาสะพาย 30-06 อันเป็นไรเฟิลประจำมือ

เมื่อคณะนายจ้างของเขาเดินลงมา พรานใหญ่ก็ตรงเข้าไปรับ เชษฐากับไชยยันต์อยู่ในชุดเดินป่าทันสมัย อย่างนักล่าสัตว์ชาวกรุงทั้งหลาย คาดเข็มขัดปืนสั้นขนาด .44 แม็กนัมคนละครบอกร ส่วนดารินไม่ต้องสงสัย ขนาดจอมพรานกราดสายตาชำเลืองเพียงผ่านๆ เขาก็อดที่จะต้องงงเง้งไปเสียมิได้ นางเอกของเรื่องในภาพยนตร์เกี่ยวกับการเดินป่าอย่างไรรออย่างนั้น หรือจะเรียกว่าเป็นการแสดงแฟชั่นของนางแบบสาวเกี่ยวกับชุดเดินป่าก็ไม่ผิด

ม.ร.ว.หญิงคนสวย ทั้งงามทั้งเก๋อยู่ในชุดเข้าป่า ตัดเย็บประณีตรัดรูปทางอย่างเจตนาจะให้มันเป็นแบบที่สวยงามจริงๆ สีเขียวใบไม้ ความสมบูรณ์ของวัยและความมีส่วนมีทรงอันดีอยู่แล้ว เมื่อเข้ามาเป็นหุ่นของชุดนั้น มันทำให้สายตาใดก็ตามที่เห็นเข้า ย่อมจะต้องจ้องตะลึงไป

หล่อนเป็นคนมีรสนิยมสูงในการแต่งกายเอาเสียจริงๆ แม้กระทั่งเวลาที่จะเดินทางเข้าป่า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เข็มขัดของปืนอันบรรจุเจ้า .357 แบบซิงเกิลแอ็คชั่นของหล่อน ที่คาดแผล่อยู่ครึ่งเอวครึ่งตะโพก หล่อนก็ใช้เข็มขัดแบบ 'เวสต์เทอร์น' คือแบบ 'คาดต่ำ' ในระดับตะโพก ไม่ใช่คาดรั้งชิดเอวเหมือนเชษฐาและไชยยันต์ ของปืนก็เป็นแบบ 'ซัคเร็ว' มีสายหนังเป็นเข็มขัดคาดตัดติดอยู่

กับลำขา ‘เถี่ยว’ ไปตลอดกายกลมกลืนสวยงามไม่มีที่ติอะไรเลย ถ้าหากหล่อนจะเตรียมเข้าหน้ากล้องภาพยนตร์ แต่สำหรับการเตรียมออกเดินทางกันจริงๆ ครั้งนี้ รพินทร์ ไพรวลัย เต็มไปด้วยความอ่อนนอกอ่อนใจ

หล่อนก็ดูเหมือนจะอ่านสายตาของเขา ที่ชำเลืองผ่านมาย่อๆ ได้ ตามมาว่า

“รำคาญฉันทักละชิ นายพราน”

“เปล่าเลยครับ โช้...คุณหญิง! ผมกำลังจะชมว่า คุณหญิงสง่างามเหลือเกิน แต่ก็ไม่กล้าชม”

“อย่าเลย!”

หล่อนร้องปนหัวเราะ มีอาการเหมือนจะค้อน

“ฉันอ่านสายตาคุณออกหรอกนะ คงนึกนินทาอยู่ในใจสินะ ถ้าฉันเป็นคุณ ฉันจะชอบใจอย่างที่สุด ถ้ามีใครสักคนมาแต่งตัวสวยๆ ให้คุณดูเล่น ในขณะที่คุณมองไม่เห็นอะไรเลยนอกจากควายป่าเถื่อนเปล่าเปลี่ยวของธรรมชาติรอบด้าน”

“เอาอีกแล้ว ว้า! น้อยนี้เป็นยังไงแฮะ เจอะหน้าคุณรพินทร์เป็นต้องชวนทะเลาะทุกที เราจะออกเดินทางกันอยู่เดี๋ยวนี้แล้วนะ”

ไชยยันต์จู้ปากบ่นพร้อมกับโคลงศีรษะ พรานใหญ่หัวเราะเบาๆ

“คุณหญิงอาจนึกสนุกก็ได้ในการทะเลาะกับผม แต่ผมนะ เห็นจะไม่ทะเลาะกับคุณหญิงหรอกครับ ขอมให้คุณหญิงทะเลาะข้างเดียวตามหน้าที่ของลูกจ้างที่ดีจ้า...”

เขาพิจารณาคุณเครื่องแต่งกายของหญิงสาว ด้วยตาสุกใสเป็นประกาย ยิ้มขำๆ ระบายอยู่ที่ริมฝีปาก

“คุณหญิงเห็นจะเตรียมชุดเดินป่ามาหลายชุดกระมังครับ”

“อ้อ ไม่ต้องมาประชด เจ็ดวันเจ็ดคืนเลย ไม่มีซ้ำ”

คารินเชิดหน้าบอก ถอดหมวกสักหลาดของหล่อนออกมอดัดปีก

“น้อยไปหน่อยครับ ควรจะเป็น 30 วัน 30 คืน ตลอดทั้งเดือนจะได้ไม่ต้องซ้ำ ลูกหาบเรามีตั้ง 16 คน”

“ถึงว่าชิ!”

เพื่อนหนุ่มเสริม หันไปพยักหน้ากับรพินทร์

“ปล่อยพระเดชพระคุณเสียดคนหนึ่งเถอะ พอเราเริ่มเดินทางออกจากหล่มช้าง เหตุการณ์มันคงจะสอนเขาเอง ระยะนี้ปล่อยให้เจ้าหญิงประพาสป่าในเชิงสำราญอิริยาบถไปพลางๆ ก่อน ข้าทาสบริวารอุปกรณ์บำรุงบำเรอความสุขของเราในตอนนี้อย่างพร้อมเพรียง เจ้าหญิงจะทรงชุดแฟนซีสนุกสนานยังไงก็คงจะได้”

ม.ร.ว.เชษฐา พี่ชาย พุดมาอีกคนพร้อมกับหัวเราะหึๆ มองคุณน้องสาวคนสวยอย่างอ่อนระอา หญิงสาวไม่สนใจ หัวเราะเสียงใส แกล้งซ่อมซักปิ่นอย่างรวดเร็วจากซองข้างตะโพกขึ้นมาควงเล่น แล้วพยักหน้าไปที่หมวกของรพินทร์

“ว่าแต่หนังเสื้อดาวที่คาดหมวกของคุณนั่นเถอะ สวยดีนี่ ขอให้ฉันเอามาคาดหมวกของฉันใ้ก็ๆ มั่งจะได้ไหม”

จอมพรานยิ้มพรายริบถอดแถบหนังเสื้อที่ติดอยู่กับหมวกเขาออก คว่าหมวกของหญิงสาวไปจากมือของหล่อน จัดการคาดพันไว้ให้อย่างเรียบร้อย แล้วก้มศีรษะส่งคืนมาให้

“เอาเลยครับ ผมขอมอบให้คุณหญิงด้วยความยินดี และเต็มใจยิ่ง”

“ขอบใจมาก”

หล่อนร้องออกมาและหัวเราะแจ่มใส มองดูหมวกที่คาดหนังเสื้อดาวของหล่อน ซึ่งเขาทำให้อย่างดีอกดีใจ แล้วรวบรวมบรรจงสวมหมวกใบนั้นเดินไปเปิดหีบเล็กๆ บนเกวียนคันหนึ่งขึ้นส่องกระจก พี่ชายกับเพื่อนชายพากันถอนใจเฮือกสั้นหัวอยู่ดิกๆ

“ผมเกรงใจคุณรพินทร์เหลือเกินที่มีขายน้อยมาเพิ่มภาระให้แก่คณะของเรา”

เชษฐาพูดเบาๆ ตามมองอยู่ที่พรานใหญ่ด้วยความรู้สึกแท้จริงตรงกับคำพูด รพินทร์ยิ้มให้นายจ้างผู้เป็นสุภาพบุรุษสูงศักดิ์ของเขาอย่างอ่อนโยน พร้อมกับสั่นหน้าปฏิเสธซ้ำๆ

“ไปรออย่ากังวลอะไรไปเลยครับคุณชาย เดี่ยวนี้ผมมีความรู้สึกอย่างจริงใจว่า คุณหญิงคารินมีคุณค่าจำเป็นยิ่งสำหรับคณะของเรามากมายทีเดียว เกี่ยวกับความรู้ในด้านการแพทย์ของเธอ พวกเราจะต้องพึ่งเธอแน่ๆ เรื่องจุกจิกอื่นๆ ส่วนตัวของเธอ อันเป็นธรรมชาติสามัญของผู้หญิง ความจริงก็ไม่ได้เป็นภาระยุ่งยากอะไรสำหรับพวกเราเลย และสำหรับตัวเธอซึ่งเป็นเพียงผู้หญิงคนเดียวในคณะของเรา ก็คงไม่เหลือปากว่าแรงอะไรนัก ในการที่เราจะช่วยกันให้การพิทักษ์คุ้มครอง ผมคิดว่าถ้าความจำเป็นจริงๆ มาถึง คุณหญิงคารินจะเป็นผู้หญิงที่กล้าหาญ บึกบึน ทรหด พอที่จะสมบุกสมบันกับเราได้เป็นอย่างดีทีเดียว”

เชษฐายิ้มออกมาอย่างพึงพอใจ เขาเป็นคนรักและตามใจน้องสาวมิใช่น้อย คำพูดของจอมพรานทำความปลอดโปร่งใจให้แก่เขาอย่างยิ่ง

“ทุกอย่างเรียบร้อยแล้วไม่ใช่รี?”

“ครับ เรียบร้อยทุกอย่าง เราจะรอให้ฟ้าสว่างกว่านี้อีกสักนิด ฤกษ์เดินทางของเรา 6 นาฬิกาตรง เหลือเวลาอีก 15 นาที”

นายอำพลผู้อำนวยการบริษัทไทยไวลด์ไลฟ์ พร้อมทั้งนายประเสริฐผู้จัดการ และคนงานในบริษัทที่มักคุ้นกับรพินทร์ ได้มาถึงหนองน้ำแห่งก่อนกำหนดออกเดินทางเล็กน้อย พวกนั้นมากันเต็มคันรถจี๊ปบรรทุกใหญ่ เป็นการมาคอยส่งและอำวยพรให้ด้วยอหิชาลัยไมตรีจิตอันดี

ทั้งสองฝ่ายต่างทักทาย และจับกลุ่มคุยกันอยู่ที่ลานกว้างหน้ากองคาราวาน

บรรยากาศเต็มไปด้วยความครึกครื้นอบอุ่น แต่ลึกลงไปในความรู้สึกแท้จริงของฝ่ายมาส่งทุกคน คือความเป็นห่วง เพราะต่างย่อมตระหนักดีอยู่ว่าจุดหมายของการเดินทางของคณะ ม.ร.ว.เชษฐา ครั้งนี้อยู่ที่อะไร

ในที่สุดเวลาเดินทางก็มาถึง รพินทร์ตะโกนสั่งให้คนของเขาทุกคนเตรียมตัว และเขาเป็นคนสุดท้ายที่เข้ามาจับมืออำลานายอำพล

“ผมลาละครับ คุณอำพล”

จอมพรานกล่าวเพียงสั้นๆ ขณะที่ยิ้มให้ ผู้อำนวยการบริษัทส่งสัตว์ออกนอกประเทศ ซึ่งทำงานติดต่อกับเขามาเป็นเวลานาน รวบรวมรพินทร์เข้าไปบีบไว้แน่น พุดด้วยเสียงต่ำลึกลับ

“ก่อนที่คุณจะจากไปยังขุนเขาพระศิวะเบื้องหน้านั้น ขอให้ผมได้ย้าขอร้องคุณเป็นครั้งสุดท้าย ผมขอฝากคณะของคุณชายเชษฐาไว้กับคุณด้วย รพินทร์ ไม่มีพรานคนไหนอีกแล้วที่ผมจะไว้วางใจเท่าคุณ ในการเดินทางครั้งนี้”

“วางใจเถิดครับ ผมขอปฏิญาณด้วยเกียรติยศของลูกผู้ชาย ในอันที่จะนำทางและปกป้องพิทักษ์ภัยให้แก่คณะนายจ้างของผมด้วยชีวิต”

“ขอให้คุณ โชคดี ผมหวังอย่างเต็มเปี่ยมว่า ผมจะได้พบคุณกับคณะทุกคนอีกครั้ง ไปเถิด...รพินทร์ พวกเราทุกคนจะภาวนาวิงวอนให้แก่คณะเดินทางของคุณ”

“ขอบคุณครับ”

รพินทร์ ไพรวัดย์ กล่าวคำอำลาทุกคนที่มายืนรอคอยส่งเขาจนครบ แล้วก้าวเดินสวนๆ ออกไปยืนอยู่หน้าเกวียนคันแรก แหงนมองดูตะวันรุ่งที่เพิ่งจะโผล่ขอบสีทองสุกใสขึ้นมาทางทิวเขาเชษฐา ดาริน ไชยยันต์ ขึ้นนั่งประจำอยู่บนเกวียน พร้อมลูกหาบ และพรานอาสาสมัครทุกคนประจำที่ตามที่ได้กำหนดไว้ สายตาของทั้งหมดจับนั่งอยู่ที่ร่างเพรียวแกร่งไปทั้งตัวของจอมพราน ที่ยืนตระหง่านอยู่เบื้องหน้าเป็นเป้าเดียว ความเงียบปกคลุมไปชั่วขณะหนึ่ง ไม่มีใครเคลื่อนไหวหรือปริปากพูดคำใดทั้งสิ้น

อีตใจนั้น รพินทร์ก็ยกมือขึ้น โบกเป็นสัญญาณพร้อมกับตะโกนสั่งให้เคลื่อนขบวน ด้วยภาษาพื้นเมือง

กองเกวียนทั้งหมดเริ่มเคลื่อนออกจากที่ ตัดเข้าสู่ป่าโปร่งตามการนำของเขา ร่างของจอมพรานเดินคุ่มนำไปเบื้องหน้า ที่ระยะห่างจากเกวียนคันแรกประมาณ 30 เมตร ลักษณะการเดินของเขาดูเบาเงียบได้จังหวะสม่ำเสมอ และเหมือนจะก้าวไปด้วยฝีเท้าปกติ แต่เมื่อเทียบกับการเดินของเกวียน จึงสังเกตได้ชัดว่า เขาเดินได้เร็วเกินคาด เพราะเห็นหยุดรอหันกลับมามองการวานเกวียนบ่อยๆ

พวกพรานอาสาสมัครของเขาสี่คนนั้น สองคนเร่งฝีเท้าตามเขาไปโดยทอดระยะห่างเล็กน้อย ส่วนอีกสองคนคุ่มอยู่ที่ท้ายขบวน

คณะนายจ้างทั้งสามเพิ่งจะสังเกตเห็นว่า แงชายหนุ่มชาวคองนักพนเจรเดินอยู่ชิดแอก
เกวียนทางด้านขวา ร่างสูงใหญ่ตระหง่านงามราวกับหุ่นปั้นนั้นอยู่ในชุดกะเหรี่ยง โปกหัวด้วยผ้า
แดง ไหล่สะพายวินเซสเตอร์ 44-40 อันเป็นปืนประจำมือคู่ชีพที่ติดตัวมา เขาไม่ได้สูงถึงพุดจาเล่น
หัวกับพวกลูกหาบทั้งหลาย ซึ่งเดินกันไปก็สนทนากันไปพลางเป็นที่สนุกสนานรื่นเริงเหล่านั้น ตา
สุกใสเป็นประกายทั้งคู่ กราครคมไวไปรอบด้านอย่างตื่นพร้อมด้วยสัญชาติญาณเจนไพร

“อ้าว! แงชาย แกมาเดินอยู่ตรงนี้เองหรือ”

เชษฐาร้องทักลงมาจากเกวียน

อดีตนายทหารกองโจรกะเหรี่ยง ยิ้มเห็นฟันขาว

“ครับ เจ้านาย ผู้กองสั่งให้ผมอยู่ใกล้เกวียนคันนี้ คอยรับใช้เจ้านาย”

แงชายตอบด้วยลิ้นบ้านป่าอันเป็นสำเนียงพื้นเมืองทั่วไป

“รู้ไหม เราเดินทางกันอีกนานสักเท่าไหร่ จึงจะถึงที่หยุดพักและล่าสัตว์เป็นแห่งแรกของ
เรา”

ไชยยันต์ ผู้ตลอดเวลาเมื่ออารมณ์คึกคักอยู่กับการล่าสัตว์ ถามมาบ้าง

“ผมไม่ทราบว่าผู้กองกำหนดไว้เช่นไร แต่ถ้าผมทายเป็นไม่ผิด ผ่านหุบเขาข้างหน้าโน้น เลย
ไปอีกปากหนึ่งเป็นทุ่งโล่ง และภูเขาเตี้ยๆ หลายลูก เลียงผาชุมมาก ผู้กองอาจให้คณะของท่าน
ทดลองล่าเลียงผาคูเป็นครั้งแรกก่อนก็ได้ เส้นทางเดินของผู้กองจะต้องผ่านทางนั้นอยู่แล้ว”

“อีกสักเมื่อไรรเราจะถึงที่นั่น”

“ตะวันบ่าย”

“ขณะนี้ เรายังไม่ได้เข้าเขตป่าลึกที่พอจะมีสัตว์กระมัง”

คารินเปรย กวาดสายตาสองข้างทางเกวียนเดินผ่านไป ลักษณะของหล่อนอยู่ในอารมณ์
ตื่นเต้นเป็นสุขและสดชื่นอยู่กับธรรมชาติ อันเป็นดั่งเถื่อนรอบด้าน

เสียงแงชายหัวเราะหัวๆ อยู่ในลำคอ แล้วก็ตอบมาว่า

“เพียงก้าวแรกที่นายหญิงลงมาจากเรือนพัก ก็คือป่าลึกแล้วครับ”

พร้อมกับพุด แงชายชี้มือไปให้ดูรอยเท้าของโคลงช้าง และกองมูลที่ถ่ายไว้เกลื่อนกลาด
ทั่วไป แทบว่าจะไม่มีตารางวาใดเว้นว่าง แวดล้อมอยู่รอบทางที่เกวียนเคลื่อนผ่านไป มีทิ้งรอยใหม่
สดๆ ร้อนๆ ชนิดที่เพิ่งจะผ่านไปเมื่อคืน และรอยเก่า

“เราอาจเดินสวนทางกับเจ้าพวกรอยดินเหล่านี้เวลาใดก็ได้”

“หา! นี่ไม่ใช่รอยช้างบ้านหรือหรือ?”

ไชยยันต์ลืมหูลม ร้องออกมาดังลั่น

“ที่นี่ไม่มีช้างบ้านครับเจ้านาย แม้รอยเท้าที่ย่ำไว้ในบริเวณใกล้เคียงกับสถานีพักสัตว์ของ
ผู้กอง ก็เป็นรอยช้างป่าทั้งนั้น ขณะนี้เราก็คงอยู่ในดงลึกแล้ว สัตว์ทุกชนิดอาจวิ่งผ่านหน้ามาให้เห็น
เมื่อไรรก็ได้ ตั้งแต่แก๊งจิ้งไปจนกระทั่งวัวแดง”

“เอ ถ้าฉันก็มีหวังจะได้ยิงไปในระหว่างทางนี่นะซี”

เชษฐาพูดอย่างตื่นเต็น

“ถ้าท่านไม่อยากจะนั่งเบาะในเกวียนก่อนจะถึงที่หยุดพัก ท่านถือปืนลงไปเดินกับผู้กองเถอะครับ อาจมีหวังได้ยิงอะไรแน่ๆ อย่างน้อยก็กว้าง”

“ปาดโซ่! แล้วก็ไม่ต้องบอกแต่แรกด้วย ปล่อยให้เรานั่งหงาวอยู่ในเกวียนนี่เอง ไม่เห็นได้ความอะไรเลย”

ไชยยันต์จู้ปากลั่น หันไปคว้า .458 จากราวปืนที่ทำติดไว้กับเกวียน ซึ่งตั้งปืนขนาดต่างๆ ไว้เป็นแถวขึ้นมาขยับลูกเลื่อนตรวจดูกระสุน

“คุณรพินทร์คงไม่อยากจะให้เราเดินเหยี่ยวก่อนที่จะถึงที่หยุดพัก และทำการล่ากันจริงๆ กระมัง ถึงไม่ชวนให้เราลงไปเดินด้วย”

“แกกับน้อยนั่งอยู่บนเกวียนนี้ไปสองคนเถอะ ฉันขอลงไปเดินกับพรานใหญ่ของเราดีกว่า เพื่อจะเจออะไรที่มันตื่นเต็นบ้าง”

ว่าแล้ว ไชยยันต์ก็กระโดดลงจากเกวียนพร้อมกับปืนในมือ

“เดี๋ยว รอด้วย ฉันไปมั่งซี”

คารินร้องมาเร็วปรือ ฉวย .270 ขึ้นมาบ้าง แล้วกระโดดลงวิ่งตามไป ม.ร.ว.เชษฐา พลอยนึกสนุก เพราะซีเกียจะทนนั่งรำคาญอยู่คนเดียวในเกวียน จึงหยิบเอฟเอนกึ่งอัตโนมัติ บรรจุกะสุนลูกซอง 5 นัดขึ้นมา หันไปสั่งแวงชายว่า

“แวงชาย แกคอยคุมเกวียนนี้ไว้ให้ดีนะ อย่าให้ใครไปแตะต้องปืนในราวเหล่านี้เป็นอันขาด เราจะเดินล่วงหน้าไปก่อน”

แวงชายยิ้มรับคำ เชษฐาแผ่นลงจากเกวียน สาวเท้าตามหลังไชยยันต์กับคารินไป

ทั้งสามเดินไปทันรพินทร์ผู้หลิวหลังกลับมาพอดี และเบิกตาตื่นๆ และยิ้มงบเล็กน้อย ที่เห็นคณะนายจ้างทั้งหมดพากันลงจากเกวียนถือปืนเดินเข้ามาสมทบ

“พวกเราขอเดินไปกับคุณมั่ง ซีเกียนั่งรำคาญอยู่ในเกวียน”

ไชยยันต์ว่า ขณะที่ทั้งสามเดินเคียงขนابرพินทร์ กลายเป็นแถวเรียงสี่

“เชิญครับ ถ้านี้ก็จะสนุกออกกำลังกายมั่งก็เอา”

จอมพรานตอบยิ้มๆ คงสาวเท้าสับหน้าต่อไปด้วยฝีก้าวอันสม่ำเสมอ

“เอาเปรียบนี่ เล่นเดินอ้าวๆ นำหน้ามาคนเดียว ให้พวกเรานั่งแกร่วกันอยู่ในเกวียนเหมือนตัวอะไรนั่นแหละ”

คารินพูดขึ้นลอยๆ

“ผมต้องการอำนวยความสะดวกสบายให้แก่ นายจ้างของผมมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ครับ ไม่อยากให้ลงมาเดินเหยี่ยวเสียเปล่าๆ ในระยะที่เรายังมีอะไรพร้อมเช่นนี้ ไม่ต้องกลัวว่าจะไม่ได้”

เดินหรือกรับ ออกจากหล่มข้างแล้ว เราก็ต้องเดินกันแน่นๆ และเดินกันไม่ไหวทีเดียว ตอนนี้มีผมก็เลยอยากจะให้อ้อมแรงเอาไว้ก่อน”

“ถึงอย่างไรเราก็ลงมาเดินเคียงบ่าเคียงไหล่กับคุณแล้ว คงไม่ไล่เราให้ขึ้นไปจ้องอยู่บนเกวียนอีกไม่ใช่หรือ?”

หญิงสาวกล่าวต่อมาเสียงแข็งๆ

“อ้อ ไม่จำเป็นต้องไล่หรือกรับ พอเดินเหนื่อยเข้าก็คงจะกลับขึ้นไปนั่งบนเกวียนเองแหละ”

พรานใหญ่ตอบหน้าตาเฉย เชษฐา ไชยยันต์อดหัวเราะออกมาไม่ได้

“ว่าแล้วไม่มีผิด พอเข้าใกล้ก็เปิดศักราชรวนคุณรพิทร้ออีก เรานี่มันเกรงเหตุแก่ๆ น้อยคุณรพิทร้อสุดสำหรัเดินหนีหน้าหน้ามาไกลลิบ ก็ยังไม่วายตามมาทะเลาะ”

เพื่อนชายบ่นเบาๆ

ม.ร.ว.หญิงคนสวยเซ็ดหน้าแบกปืนเดินล้าหน้ารพิทร้อไปประมาณ 10 ก้าว สอดสายสายตามองอะไรไปเรื่อย ปล่อยให้สามชายเดินสนทนากันเบาๆ อยู่เบื้องหลัง

“คุณกำหนดไว้แล้วหรือยัง จะให้พวกเราทำอะไรกันก่อนในอันดับแรกนี้” เชษฐาถาม

“ผมคิดว่าจะให้เริ่มตั้งแต่เกมเบาๆ ไปก่อนเป็นไคร้บ เป็นการซ้อมมือลองปืนไปด้วยก่อนที่จะไปถึงเกมใหญ่และเสียงอันตรายเพิ่มขึ้น ประมาณบ่ายเราจะถึงเขาไล่น ที่นั่นพอจะหาเสียงผาได้ คนของเรามีมามาก และทุกคนก็ชำนาญคืออยู่แล้ว ผมจะให้เขาไล่ราวเสียงผาให้พวกคุณชายคักยิง และเราจะหยุดพักที่นั่นในคืนนี้”

“วิเศษสุด! สำหรับผมละก็ ในการยิงสัตว์กันแล้ว ไม่มีอะไรสนุกเท่าวิธีไล่ราว มันเป็นบ้าเลย!”

ไชยยันต์ร้อออกมาอย่างกะนอง

“แต่...เหม แงชายทายใจคุณไม่ผิดเลยสักนิดเดียว”

“เอ๊ะ! หมายความว่ายังไงกันครึบ?”

เชษฐาก็หัวเราะ ตอบแทนไชยยันต์มาว่า

“แงชายบอกกับพวกเราเมื่อตะกี้นี้เองว่า ประมาณบ่ายๆ เราจะถึงภูเขาเตี้ยๆ ทิวหนึ่ง ที่นั่นเสียงผาซม แงชายบอกว่า คุณอาจให้เราล่าเสียงผากันที่นั่น ซึ่งมันก็ตรงกับที่คุณเจตนาไว้”

จอมพรานขมวดคิ้วนิดหนึ่ง ยิ้มบางๆ ปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากเขา

“อ้อม ไอ้เสือนี่มันมีอะไรลึกลับยังไงพิกล พรานของผมที่เดินป่าร่วมกับผมเป็นปีๆ ยังทายไม่ถูกว่าผมมีจุดประสงค์อะไรอยู่ที่ไหน ในเวลาผมออกเดินป่า แต่เจ้าแงชายกลับรู้ทัน หมอคงจะสังเกตเห็นทิศทางการบ่ายเข็มของผม และหมอก็จะต้องเชี่ยวชาญชำนาญป่าในแถบนี้มาอย่างปรูโปรงไม่ด้อยไปกว่าผมทีเดียว”

“คุณไม่ชักบอกให้เรารู้ตัวล่วงหน้าสักนิดว่า พอเราเริ่มต้นออกเดินทาง เราก็อยู่ใจกลางของดงลึกแล้ว ทีแรกพวกเรทั้งหมดหลงคิดว่า เรายังเดินกันอยู่ในละแวกหมู่บ้าน”

“แกชายบอกอีก?”

เซษฐาหัวเราะ พยักหน้า

“ก็ถูกของแกชายแล้วครับ ความจริงสถานีกักสัตว์ และบ้านพักหนองน้ำแห่งนี้ก็คือใจกลางดงนั่นเอง เมื่อ 4-5 ปีก่อน สมัยที่ผมจะมาตั้งเป็นบ้านพักถาวรขึ้นได้ ผมก็ต้องรบกับช้างอยู่นานทีเดียว ทุกวันนี้ก็เหมือนกัน ผลอไม่ได้อันสองวันเสียมันร้องอยู่ใกล้ๆ ในเวลากลางคืน คุณอำพลเพิ่งจะตัดทางให้รถจี๊ปวิ่งเข้ามาได้เมื่อไม่กี่เดือนนี้เอง ก่อนหน้านั้นผมต้องให้เกวียนบรรทุกสัตว์ออกไป เขตป่าแถบนี้ว่าอันที่จริงแล้วก็เรียกว่าเป็น ‘ป่ามรณะ’ พรานถ้าไม่ชำนาญจริงๆ แล้วก็มักจะกล้าออกเดินอย่างเด็ดขาด แต่ไหนแต่ไรมา ก็มีผมและคนของผมเพียง 7-8 คนเท่านั้นที่ท่องเที่ยวอยู่พรานต่างถิ่นแปลกหน้าจะไม่เผ้วพานเข้ามาเลย หรือถ้าจะเข้ามาก็ต้องอาศัยพวกเรา ที่เรียกว่าป่ามรณะก็คือ แหล่งน้ำ ป่าบริเวณนี้กันดารน้ำอย่างที่สุด ถ้าไม่ชำนาญรู้ตำแหน่งที่ตั้งของหนองน้ำแล้วเดินเจ็ดวันเจ็ดคืนก็ไม่พบน้ำ มีหวังอดน้ำตาย เพราะพวกเดินป่าจะเอาน้ำติดตัวไปด้วยอย่างเก่งที่สุดก็ใช้ได้ไม่เกิน 3 วัน เฉพาะดื่มอย่างเดียว ผมสงสัยว่าคนใช้บรรดาศักดิ์ของเราคนนี้ คงจะชอกชอนไปปฏิบัติเดียวในละแวกนี้ แต่ผมหรือคนของผมก็ไม่เคยเจอหมอนี่สักที ในระหว่างเดินป่าแถบนี้มาเป็นเวลานาน ผมพบเขาครั้งแรกและครั้งสุดท้าย ก็ตอนสมัยที่ผมยังเป็นตำรวจชายแดนในคราวโน้นอย่างที่เล่าให้ฟังแล้ว จากนั้นก็ไม่ได้พบอีก จนกระทั่งเขาเข้ามาสมัครเป็นคนใช้ของเรา”

ชั่วโมงเศษผ่าน ไปป่าที่โปร่งโล่งแดงโกรัน เริ่มจะหนาแน่นเขียวชอุ่มขึ้นเป็นลำดับ รพินทร์บอกให้ทุกคนทราบว่ กำลังจะเข้าเขตหุบแห่งหนึ่ง ตลอดเวลาตั้งแต่ออกเดินทางมา นอกจากรอยเท้าช้างที่แทบจะลึกลืมไปแล้ว ก็ไม่ปรากฏร่องรอยของสัตว์ชนิดใดเผ้วพานมาให้เห็นทั้งสิ้น นอกจากเหยี่ยวดวงตัวใหญ่ ที่เกาะเด่นอยู่บนยอดกระหว่าง ซึ่ง ม.ร.ว.ดารินใช้ .270 ดิคศูนย์กล้องที่ถืออยู่ในมือ ส่องร่วงลงมาด้วยความมั่นใจ

คณะนายจ้างทั้งสามเริ่มจะคืบหน้าด้วยความกระหายเพราะอากาศที่ทวีความระอุอบอ้าวขึ้นทุกขณะ ผสมกับความเหนื่อยจากการเดิน ส่วน รพินทร์ ไพรวลัย ยังเฉยๆ ไม่รู้สึกอะไรเลย ฝึเท้าทุก้าวอย่างคงได้ระดับอยู่เหมือนเดิม ในขณะที่ทุกคนเริ่มรู้สึกในการล่า แต่ยังไม่มีการคิดจะกลับไปนั่งเกวียน

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ม.ร.ว.หญิงดาริน ภายหลังจากหยุดขอน้ำดื่มจากรพินทร์แล้ว ก็ออกเดินนำหน้า เหมือนจะเป็นผู้นำต่อไป ผิวแก้มทั้งสองของหล่อนแดงปรั่ง เหงื่อเกาะพราวไปตลอดทั้งใบหน้า

“ไม่เห็นจะพบอะไรสักหน่อยเลย นอกจากไอ้เหยี่ยวทุเรศตัวนั้น!” หล่อนบ่น

จอมพรานยิ้มๆ อยู่ในลักษณะเดิมของเขา

ลึกเข้าไปสู่บริเวณหุบ และเริ่มเดินโดยอาศัยด่านข้าง สองฟากทางเป็นไม้ใหญ่ที่บรพินทร์ปลด 30-06 ออกจากไหล่ที่สะพายอยู่ลงมาถึงไ้วในมือ เชษฐาและไชยยันต์สังเกตเห็นปฏิบัติตามในทันที ปลดป็นจากการสะพายลงมาถึงไ้วบ้าง จอมพรานกระซิบกับเชษฐา ให้เรียกหญิงสาวลงมาเดินรวมกลุ่ม เขานึกว่าหล่อนจะคือเหมือนเคย แต่ปรากฏว่าดารินปฏิบัติตามโดยดี

“ทำไม .270 ที่ฉันถืออยู่นี้ มันเล็กเกินไปซะไหมสำหรับการเดินไปข้างหน้า” หล่อนถาม

“เปล่าหรอกครับ คุณหญิงเดินเร็วเกินไป ผมกลัวว่าพวกเราจะเดินตามไม่ทัน แล้วคุณหญิงก็จะทิ้งให้เราหลงทางเสีย”

เป็นคำตอบเรียบๆ หน้าตาเฉยตามเคย

หล่อนค้อนขยับแล้วก็ไม่พูดอะไรอีก เดินอยู่ชิดพี่ชาย

รพินทร์บ่นปากให้คณะนายจ้างคูที่กึ่งตะแบกต้นหนึ่ง ขึ้นอยู่ข้างๆ ทาง เป็นกิ่งขนาดท่อนขามิรอยหักลู่ลงมา โดยห้อยติดเปลือกอยู่นิดเดียว ลำต้นเต็มไปด้วยรอยเล็บจิกสิกราวกับตอกด้วยสว่าน เขาอธิบายให้ทราบว่ นั่นเป็นการลองเขี้ยวด้วยความคะนองของเจ้าหมีควาย มันเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่กี่คืนนี้เอง สังเกตดูจากรอยที่ยังสดอยู่ เมื่อผ่านไปได้อีกสองสามก้าว ก็ชี้ให้ดูรอยกระทิง ที่ตัดทางข้ามจากฝั่งซ้ายไปฝั่งขวา

“เมื่อคืนนี้เอง โทนเสียด้วย”

“เรามีหวังจะพบอะไรระหว่างที่เดินไปไหมนี่?”

เชษฐาถามขึ้นเบาๆ

“อาจจะครับ ทั้งไอ้ที่เราต้องการพบ และที่เราไม่ต้องการพบ สิ่งสำคัญที่สุดก็คือ อย่าเดินคุยกันอะอะนั่น”

ยังไม่ทันจะขาดเสียงของจอมพราน ก็มีเสียงตะโกนอะอะดังมาจากกองเกวียนท้ายขบวน ทั้งหมดหยุดชะงักในทันทีนั้น รพินทร์ตะโกนถามไปด้วยภาษาพื้นเมืองได้ตอบกันอยู่ครู่ เขาก็หันมาทางคณะนายจ้าง ทีพากันยืนหน้าต้น

“อะไร? เกิดอะไรขึ้นคุณรพินทร์?”

“ไม่มีอะไรหรอกครับ เส่กับเกิดที่เดินคุ่มอยู่ท้ายขบวน เห็นเสือดำวิ่งผ่านหลังไป เขาบอกว่า พอเขาเดินคล้อยหลัง มันก็เผลอข้ามตัดทาง ยังไม่ทัน”

เขาตอบพร้อมหัวเราะเบาๆ ออกเดินนำต่อไป เชษฐายิ้มอยู่ในอาการเรียบๆ เป็นปกติ ไม่ตื่นเต้นอะไรนัก แต่ไชยยันต์ผิวปากหวิว เปลี่ยนลักษณะการถือปืนมาอยู่ในท่าเตรียมพร้อม ส่วนดารินแทนที่จะถือปืนเหมือนแต่แรก หล่อนกลับส่งไปให้นุญคำ...พรานของรพินทร์ช่วยสะพายให้ หล่อนอาจเริ่มรู้สึกหนัก เพราะเดินทางมาไกลพอสมควร และคงเบื่อกับที่รู้สึกว่าจะไม่พบอะไรมาเป็นป้เลย คงเดินตัวเปล่าโดยมีปืนสั้นที่ติดอยู่กับซองข้างตะโพกเท่านั้น

หนทางอันเป็นด่านข้างราวโค้งกว้างใหญ่ ราวกับโครมาตัดไว้เป็นถนน เป็นลอนคลื่นสูงต่ำสลับกัน สามารถมองในระดับราบไปเบื้องหน้าได้ไม่เกิน 50 เมตร เพราะความสลับเป็นลอนของพื้นที่ บางครั้งก็ไต่ขึ้นสูงและบางครั้งก็ลาดเทลึกลงไป ขวามือเป็นเหวลึก ซ้ายมือเป็นเนินของดินเขาใหญ่รกรกชฎไปด้วยป่าทึบ

แสงตะวันใกล้เที่ยงเริ่มจะผ่อนความร้อนแรงลง

เมื่อเข้าอยู่ในเขตหุบก็จะมองเห็นฝูงนกเงือกบินโฉบเป็นระยะ นานๆ ครั้ง พวกชะนีหรือฝูงค้าง ก็ส่งเสียงกรียวกราวอยู่บนยอดไม้สูง พอเห็นพวกนกเงือกและฝูงค้าง หญิงสาวก็เกิดคันมือขึ้นมาอีก จัดแจงขบปิ่นจากบุญคำที่หล่อนฝากให้สะพายไว้ แต่พี่ชายสะกดห้ามเสียก่อนโดยให้เหตุผลว่า ถ้ายิ่งค้างหรือนกเสียก่อน ป่าอาจแตกและโอกาสที่จะได้พบสัตว์ใหญ่ก็จะไม่มี หล่อนจึงชะงัก

ไต่ขึ้นทางลาดสูงอีกครั้งหนึ่ง ทันใดนั้นเอง เงาสีเทาของอะไรชนิดหนึ่ง ก็แผ่นแผ่ัวออกมาจากป่าด้านขวา ระยะห่างเพียงไม่เกิน 40 เมตร

สิ่งที่เห็นเด่นชัดที่สุดก็คือ เขางานอันแตกแยกออกเป็นกิ่ง

ทุกคนมองเห็นพร้อมกัน และตะลึงไปชั่วเสี้ยวของวินาทีที่ไม่คาดฝันมาล่วงหน้า ยกเว้นรพินทร์คนเดียว ขณะนั้นเขาเดินนำอยู่เบื้องหน้าของทุกคน จอมพรานทรุดตัวลงนั่งในพริบตา นั้นเพื่อหลบทางปิ่นของคนเบื้องหลัง ร้องออกมาเบาๆ เร็วปรือ

“อิงชิครับ ยิง!”

ไชยยันต์และเชษฐาประทับปิ่นขึ้นพร้อมกัน เป็นจังหวะเดียวกับที่กวางหนุ่มตัวนั้นแผ่นเสียงไรเฟิลขนาดหนักกับลูกซองระเบิดสะท้านป่าขึ้นแทบจะเป็นเสียงเดียวกัน

กวางใหญ่ที่กำลังจะโลดเข้าริมหาง กระโจนไปสุดช่วงตัวแล้วคอบปลงพลิกหงายท้อง คืบตะกุกตะกอยอยู่ในพงไม้ ทั้งหมดดูทานออกมาอย่างดีใจจนลืมตัว พวกมันวิ่งพรวดเข้าไปทันทีที่รพินทร์เดินยิ้มๆ เข้าไปถึงเป็นคนสุดท้าย เจ้ากวางตัวนั้นขณะนี้หยุดคืบ ตายสนิทลงแล้ว

ผลของการตรวจสอบรอยกระสุน ปรากฏว่าทั้งเก้าเม็ดลูกปรายของกระสุน โอ-โอ บั๊ก จากลูกซองที่ยิงโดยเชษฐา เจาะเป็นกลุ่มเข้าก้านคอของมันพอดี แต่กระสุนขนาด .458 ของไชยยันต์ไม่รู้หายไปไหน เพราะไม่ปรากฏอยู่บนร่างกายส่วนใดของกวางตัวนั้นเลย มันพิศูจน์ชัดออกมาบัดนี้เองว่า คนเฉยๆ เจ็บๆ อย่าง ม.ร.ว.เชษฐา ถ่อมตัวและไม่เคยคุยอะไรเลย แท้ที่จริงฝีมือในการล่าสัตว์เหนือกว่าไชยยันต์เพียงไร

จอมพรานนึกทำนายไว้ล่วงหน้าแล้วไม่ผิด เขาสังเกตดูจากการเลือกถ่อปิ่นของบุคคลทั้งสอง ในภาวะเช่นนี้...ไชยยันต์เลือกเอาปืนไรเฟิลขนาดใหญ่เกินความจำเป็น แแรงสะท้อนถอยหลังสูง มีหน้าข้ายังติดศูนย์กล้อง ซึ่งไม่สามารถจะเล็งยิงได้ทันการ ในเวลาจุกละหุกกะทันหันเช่นนี้ ผิดกับเชษฐา ซึ่งใช้ปืนลูกซองอันเป็นปืนที่เหมาะสมที่สุดในการยิงอย่างฉับพลัน แทบจะเรียกว่าไม่ต้องเล็ง

ประณีตอะไรเลย ผลก็คือเชษฐายังเข้าเป้าอย่างแม่นยำ ส่วนไชยยันต์ยังคงติดที่ๆ ที่ต่างก็ลั่นไกพร้อมกัน

“วิเศษมากครับคุณชาย เป็นการประเดิมชัยที่วิเศษสุด ผมยังนึกว่าคุณชายกับคุณไชยยันต์ จะยังไม่ทันเสียอีก มันกำลังเผ่นแล้ว”

รพินทร์ยิ้มพราย เข้ามาจับมือนายจ้างของเขาบีบแน่น กล่าวชมเชยอย่างจริงใจ

“มันฟลุ๊กนะคุณรพินทร์ ผมก็คิดว่าผิด เพราะผมยังคงหันหน้ามันตั้งว่า ประจวบเหมาะกับมันเผ่นพอดี”

เชษฐาตอบยิ้มๆ ด้วยอาการถ่อมตามนิสัยอย่างเดิม แต่ไชยยันต์เกาหัว จู๋ปากลั่น

“โชคดีเหลือเกินที่เกลี้ยมันได้ ลูกปืนของฉันทันไม่รู้ว่าหายไปทางไหน ว้า! ไม่ได้ความ บอกตรงๆ อีตอนคุณรพินทร์บอกให้อิง ฉันทันยกปืนขึ้นยังไม่ทันเห็นศูนย์ปืนถนัดเลย อารามตื่นตื่น กลัวว่ามันจะเผ่นไปเสียก่อน ก็เหนี่ยวตุนไปงั้นเอง ไอ้ศูนย์กล้องนี่มันไม่ได้ความสะะ ยิ่งกันแบบกะทันหันอย่างนี้สิ่งไม่ทัน ไม่เอาละ เปลี่ยนมาเป็นลูกของเผดของฉันทันดีกว่า”

“ก็มีอย่างรี เอาปืนยิงข้างมายิงกว้าง”

คารินว่า ทุกคนพากันหัวเราะครึกครื้น ชันในท่าที่อันติดตลกและรื่นเริงอยู่ตลอดเวลาของไชยยันต์ เขาบ่นพึมพำอยู่เช่นนั้น จัดเจงจะเดินกลับไปทีเกวียนเพื่อเปลี่ยนมาเป็นลูกของ แตร่พิณทร์ เหนี่ยวแขนไว้

“ผมว่าเพื่อความไม่ประมาท เป็นการดีแล้วละครับ ที่คุณไชยยันต์ถือไอ้ .458 นี้ ผมเองมี 30-06 คุณชายถือลูกซอง บุญคำกับจันที่เดินตามเรานี้ก็มีลูกซองเหมือนกัน ขณะนี้เราอาศัยทางเดินของข้างเดิน เจ้าของทางมันอาจกโหลงเดินสวนกับเราเมื่อไหร่ก็ได้ ถือปืนใหญ่ๆ ไว้ข้างสักกระบอกก็ยังพอจะรับหน้ามันไว้ได้”

ไชยยันต์ยิ้มแห้งๆ บ่นอุบอิบ

“เฮ้อ! เอาที่เอา เป็นอันว่าผมไม่ต้องยิงอะไรกันจนกว่าจะเจอไอ้จมูกยาว ซึ่งบอกตามตรงว่า ผมก็ไม่อยากเจอมันนัก”

“ช่วยไม่ได้ อยากถือมันมาเองทำไมละ คนไม่เคยชินกับปากก็แบบนี้แหละ ต้องเลือกถือปืนโตๆ ไว้ก่อน ทั้งที่ว่าอันที่จริงแล้ว ปืนโตมีโอกาสยิงได้น้อยที่สุด”

คารินได้โอกาส พุดเขาะมาปนหัวเราะ

“เอาใจดีกว่า คุณรพินทร์มีหน้าที่คุ้มกันเรา เปลี่ยนเอาไอ้ปืนไปถือไว้เถอะ เพราะถ้าไอ้จมูกยาวมันโผล่มา ผมก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกันว่า ผมจะรับหน้ามันไว้ได้หรือเปล่า เปลี่ยนเอา 30-06 ของคุณมาให้ผมชั่วคราวดีกว่า ผมจะได้มีโอกาสยิงอะไรได้บ้าง ประเดี๋ยวต้องขอแก้หน้าเสียหน่อย”

รพินทร์ส่งปืนของเขาไปแลกกับปืนของไชยยันต์ ด้วยสีหน้ายิ้มขำๆ อยู่เช่นนั้น นายพันตรีหนุ่มรีบไปอย่างยินดี จอมพรานขับลูกเลื่อนของรถไฟขนาดหนักที่เขารับมาจากไชยยันต์ แล้วก็พบความหละหลวมอีกข้อหนึ่งของไชยยันต์ คือภายหลังจากยิงนัดแรกไปแล้ว ไชยยันต์ยังไม่ได้

สลัดปลอกกระสุนเก่าออกทิ้ง คงปล่อยให้คารังเพลิงอยู่เช่นนั้น อันเป็นความเผอเรอทั่วไปของนักล่าสัตว์มือใหม่ทั้งหลาย ในการใช้ปืนแบบโบลท์แอ็คชั่น เขาไม่ได้ทำอะไรทั้งสิ้น เพียงแต่กระชากลูกเลื่อนสลัดปลอกกระสุนเก่าทิ้ง แล้วส่งลูกใหม่เข้าประจํารังเพลิง พร้อมกับลดคนกลงเสีย

ขณะนั้นพวกลูกหาบทั้งหลายก็พากันละหน้าที่วิ่งกันเข้ามามุงอยู่ที่ตัววางนั้น รพินทร์สั่งให้ขืนขึ้นบรรทุกในเกวียนสำรองและออกคำสั่งเดินทางต่อไป

ไชยยันต์ไม่ยอมพูดคุยอะไรอะอะอีก ถือ 30-06 ของรพินทร์อย่างเตรียมพร้อมเอาจริงเอางัง สอดสายตากราดค้นหาสัตว์ไปตลอดทาง ดูเขามีความตั้งใจแน่วแน่ ในอันที่จะล้มอะไรให้ได้สักอย่างหนึ่งเพื่อโชว์ฝีมือ และไม่ให้เป็นการน้อยหน้าเพื่อนสาวเท้าตามหลังรพินทร์แฉ

เขยฐาก็ดูเหมือนจะรู้ใจ ยิ้มๆ อยู่ในสีหน้าปล่อยให้ไชยยันต์เดินเคียงคู่กับรพินทร์ไปอย่างใกล้ชิดที่สุด โดยตนเองผ่อนระยะคล้อยหลังลงมา เป็นความหมายว่า ถ้าเจอะสัตว์อะไรต่อไป ก็จะเปิดโอกาสให้ไชยยันต์ยิงโดยไม่แย่งยิงเสีย

ม.ร.ว.คารินพูดกระเซ้าเย้าแหย่เพื่อนชายไปตลอดทางอย่างร่าเริงสนุกสนาน มันเป็นที่ของหล่อนแล้วที่จะแกล้งพูดปลุกุ่ปรับ เดินไปก้าวสองก้าว หล่อนก็แกล้งทำหน้าตื่น ซึ่หลอกพร้อมกับร้องบอกว่า เก้ง กวาง หรือวัวแดง ยืนอยู่ที่โน่นที่นี้ ให้ไชยยันต์หน้าตื่นหันขวับมาเสียทีหนึ่ง แล้วหล่อนก็หัวเราะคิก บรรยากาศเต็มไปด้วยความครึกครื้นบันเทิง

“แล้วกัน น้อย! อะอะอะมะเทิงแบบนี้ก็เดินแบกปืนเปล่าทั้งนั้น ไม่มีได้ยิงหรอก”

ไชยยันต์ขมวดคิ้วหน้า บ่นอย่างหัวเสีย

อีกชั่วโมงเต็มๆ ผ่านไป ก่อนจะผ่านหุบลงป่าโปร่งอีกครั้ง โชคก็เข้านายพันตรีหนุ่มนอกราชการ ช่วยให้เขาภูหน้าอวดพวกพรานพื้นเมืองได้อย่างเต็มภาคภูมิ หมูป่าฝูงหนึ่งประมาณ 5-6 ตัว โผล่เช่ซอซ่าขึ้นมาจากลำห้วยข้างทาง และพากันวิ่งตัดหน้าอย่างรวดเร็วจะข้ามฝั่งป่า รพินทร์ผู้เดินอยู่ข้างหน้าทรุดคุกเข่าลงอีก เปิดโอกาสให้กับไชยยันต์ นายทหารหนุ่มประทับ 30-06 ในทันทีนั้น ชุดแรก 4 ตัว ข้ามฝั่งทางไปได้โดยที่เขาไม่ทันจะจับเป้าได้ถนัด แต่อีก 2 ตัวที่วิ่งตามมาเบื้องหลังเป็นหมูขนาดใหญ่ และเข้าทางปืนพอดี

ไชยยันต์ลั่นโกสนันป่า ตัวที่วิ่งรั้งท้ายกระโจนผ่านไปได้ แต่ตัวล้าหน้าพลิกดีลังกาสามทอด ส่งเสียงร้องแหลมยาว ชักพรวดๆ อยู่กับที่ กระสุนขนาด 200 เกรน หัวซิลเวอร์ทิป ตัดชอกขาหน้าตรงบริเวณรักแร้แดงพอดี

ทุกคนชมเชยแสดงความยินดีกับเขา เว้นแต่คารินคนเดียวที่อึมึมเฉยๆ ไชยยันต์มีสีหน้าเบิกบานแจ่มใสกระปรี้กระเปร่าขึ้น

ตามความรู้สึกของรพินทร์ เขาบอกกับตนเองว่า ฝีมือการยิงของไชยยันต์ ความจริงแล้วอยู่ในขั้นดีทีเดียว เสียตรงที่เป็นคนบุ่มบ่ามใจร้อน และอ่อนในศิลปะการล่าสัตว์ตามประสาของคน

ที่ยังไม่ชำนาญกับเรื่องของป่าไปบ้างเท่านั้น ผิดกับเชษฐา ผู้นอกจากจะยิงได้แม่นยำแล้ว ยังเป็นคน
ถึถ้วน รอบคอบใจเย็น และเข้าใจในธรรมชาติของสัตว์ป่าได้ดีพอใช้

“มันเป็นการเริ่มต้นที่มีโชคเหลือเกินครับ”

จอมพรานบอก

“เรายังไม่ตั้งใจจะล่ากันจริงๆ เลย แต่ก็อุตส่าห์มีสัตว์มาเข้าทางปืน และยิงได้ดีๆ กันถึง
สองครั้ง อาหารค่ำของเรานี้หรรุหามาก ทั้งกวางของคุณชาย และหมูป่าของคุณไชยยันต์ เฉพาะ
ไ้สองตัวนี้ พวกเราทั้งคณะก็อิ่มกันไปหลายวัน โดยไม่จำเป็นต้องพึ่งอาหารกระป๋องเลย”

“เราเริ่มออกorstกกันตั้งแต่ออกเดินทางที่เดียวนะ”

ไชยยันต์พูดอย่างร่าเริงตื่นเต้น

“แต่ถ้าไม่ใช่เพราะแงชายแะนะให้เราลงมาเดินกับคุณรพินทร์ เราก็คงนั่งเบื่อกันอยู่บน
เกวียนนั้น จนกว่าจะถึงการล่าจริงๆ ที่คุณกำหนดให้”

ภายหลังจากให้ลูกหาบแบกหมูป่าขึ้นไปบรรทุกเกวียนอีกตัวหนึ่งแล้ว รพินทร์ก็ให้
สัตยูณออกเดินทางต่อ เขาหันมาทางไชยยันต์ผู้กำลังอิมอกอิมใจอยู่

“คุณไชยยันต์สลัดปลอกกระสุนเก่าออกแล้วหรือยังครับ”

ไชยยันต์ทำท่าเพ็งคิดขึ้นมาได้ ลืมตาโตร้องออกมาว่า

“เอ้อ จริงซี ลืมไป”

ว่าแล้วก็กระซกลูกเลื่อนคายนปลอกเก่าทิ้ง ส่งลูกต่อไปเข้ารังเพลิง จอมพรานหัวเราะ
เบาๆ กล่าวต่อมด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ว่า

“คราวหลังกันลืม เอาอย่างนี้ซีครับคุณไชยยันต์ พอเรายิงไปหนึ่งนัด จะผิดหรือจะถูกช่าง
มันก่อน ไม่ต้องไปคำนึงถึงผล รีบกระซกลูกเลื่อนคายนปลอกเก่า ใ้ลูกใหม่เข้าไปก่อนทันที
พยายามทำให้คิดเป็นนิสัยเลย เวลาเราใช้ปืนแบบลูกเลื่อนอย่างนี้ ม่ายงั้นพอเราเกิดความจำเป็นจะยิง
ขึ้นมาอีกครั้ง มันจะขลุกลกไม่ทันการ หรือม่ายก็คิดไปว่าสัตว์มีอาถรรพณ์ ทำให้ปืนของเรายิงไม่
ออกไปเลย”

ไชยยันต์ยิ้มเจื่อนๆ อย่างสารภาพ พูดอ่อยๆ ว่า

“ขอบคุณมากที่เตือน ผมมักจะพลอเสมอ ลืมคิดไปว่ามันเป็นปืนแบบโบลท์แเอ็คชั่น เอา
ละ ทีหลังผมจะถือหลักปฏิบัติ พอยิงนัดแรกก็กระซกลูกเลื่อนเลยทันที”

แล้วเขาก็บู้ปากไปที่ .458 ของเขา ที่เปลี่ยนไปให้จอมพรานถือ บอกพร้อมกับหัวเราะ
แหะๆ ว่า

“คุณพูดทำให้ผมนึกขึ้นมาได้ .458 กระบอกนั้น ตั้งแต่ผมยิงกวางผัดไปแล้ว ผมยังไม่ได้
คายนปลอกเก่าทิ้งเลย”

“ผมจัดการให้เรียบร้อยแล้วครับ”

รพินทร์ตอบ

ม.ร.ว.เชษฐา จู้ปากเบาๆ บ่นมาว่า

“เกละมันเป็นเสียอย่างนี้ ไม่รอบคอบเลยพับผ่า เสียแรงเป็นนายทหาร จำเรื่องเก่าไม่ได้ เหนือ เมื่อหน้าร้อนปีก่อนโน้น แกก็เข้าป่าประจวบศิริจันทร์กับฉัน ก็ไอ้แบบนี้แหละ ยิ่งแล้วไม่คาย ปลอกทิ้งแล้วก็ลืม พอกวางมันเข้ามาได้ห่าง แกก็เหนียวไถใหญ่ แล้วก็สบตสาบานลั่นว่า ไอ้กวางตัว นั้นมันมีดี เพราะปิ่นของแกยังไม่ออก ที่แท้ก็เพราะแกไม่ได้กระชากลูกเลื่อนเตรียมไว้ นั่นเอง นั่นดี ว่ามันเป็นกวาง แล้วก็เข้ามาให้แกยิงได้ห่างนะ ถ้าเป็นเสือหรือช้าง มันซาร์จรีเข้ามาแล้ว แกมัวแต่จี้ หลงจี้ลืมแบบนี้ก็มีหวังเกม”

“ก็ไชยยันต์นี่น้ำ”

คารินไม่ยอมปล่อยโอกาสให้ผ่านไป

“ถึงเขาจะเป็นนายทหาร เขาก็เป็นนายทหารปืนใหญ่ ที่ใช้ยิงด้วยกลไกอัตโนมัติ เพราะฉะนั้นพอมายังไรเฟิลแบบลูกเลื่อน ก็คิดอยู่รำไปว่ามันคงจะอัตโนมัติสัดปลอกกระสุนเอง”

“เอาเลย ได้ทีจี๊พะไล่เข้า น้อย!”

เพื่อนชายร้องมา ทำหน้าขี้ขี้

ในที่สุดทั้งหมดก็เดินลงไปตามทางลาดต่ำ มองเห็นป่าโปร่งอยู่เบื้องหน้า ขณะที่ทุกคน กำลังเดินคุยกันเพลิน รพินทร์ผู้เดินนำอยู่เบื้องหน้า ก็หยุดชะงักกับที่อย่างกะทันหัน เชษฐา ไชยยันต์ และคาริน ซึ่งเดินตามกันมาอย่างไม่เป็นระเบียบเบื้องหลัง ก็วามันทันและต่างก็พลอยหยุดก็กลง หมดทุกคน

บนพื้นดินเบื้องหน้า ห่างออกไปไม่เกิน 15 เมตร ล้ำวามีส่วนอวบขนาดท่อนขาของ อะไรชนิดหนึ่ง ทอดขวางอยู่กลางทาง สีของมันเป็นสีน้ำตาลอ่อนกลมกลืนกับใบไม้ที่ร่วงกลาด เกลื่อนอยู่กับพื้น จนแทบเป็นสีเดียวกัน ถ้าไม่ใช่เพราะอาการเคลื่อนไหวแสกสากไปกับพื้นอย่าง แหม่ขำ มันเคลื่อนไปในลักษณะเฉื่อยไม่เห็นหัว และไม่ปรากฏส่วนหาง ทว่าแต่แล้วบัดนั้นเอง ลักษณะคล้ายๆ กันอีกส่วนหนึ่ง ก็ซู่ร่าขึ้นมาอย่างรวดเร็วจับพลัน ตั้งเป็นลำสูงกว่าระดับพื้นเลย ระดับศีรษะของคณะเดินป่าทุกคนที่พากันยืนนิ่งอยู่ ขึ้นไปเกินกว่าช่วงแขนแผ่พังพานแบบใหญ่ ออกไปเกือบจะเท่ากระดิ่งย่อๆ พร้อมกับดวงตาทั้งคู่ที่ฝังอยู่ในเข่าลึกลงแดงฉาน ราวกับทับทิม และ ปลายลิ้นสองแฉกอันตัวด้อยู่แปลบปลาบ

มัจจุราชร้ายแห่งดงดิบ! พญาจางอาจ!

ใครคนใดคนหนึ่ง...จากเบื้องหลังของเขายับตัว แต่รพินทร์กระชิบเฉียบขาด

“อย่า! เฉยไว้!”

“สวรรค์โปรดเถอะ ถ้ามันฟาดหัวกลงมาก็ถึงพวกเราแล้ว”

ใครอีกคนหนึ่งครางแหบๆ ออกมาเบาที่สุด

“คุณชายครับ”

“ผมอยู่นี่ ทางด้านซ้ายของคุณ”

“ลูกซองของคุณชาย บรรจูลูกอะไรไว้”

“ลูกปรายชนิดเก้าเม็ดทั้งสิ้นนี่”

“กรุณาส่งมาให้ผม ซ้ำๆ นะครับ ทุกคนอยู่นิ่งกับที่ก่อน อย่าเพิ่งเคลื่อนไหวแม้แต่นิดเดียว”

ม.ร.ว.เชษฐา ค่อยๆ ส่งเอฟเอนไปให้รพินทร์ ทุกคนก้มลงมหายใจ ภาวะนั้นเหมือนตกอยู่ในมนต์สะกด จอมพรานรับปืนมาอย่างแผ่วเบาแถมซ้ำ ตาเขาจับนิ่งอยู่ที่พญาอสรพิษไม่กระพริบ ค่อยๆ วาดลากล้องขึ้นเตรียมพร้อมเล็งจับอยู่ที่บริเวณฟังพานใหญ่ แล้วก็กระซิบบอกต่อมาโดยไม่เหลียวหลังว่า

“เอาล่ะ! ทุกคนถอย ซ้ำๆ นะครับ พยายามถอยไปให้ห่างที่สุด เร็วเข้า!”

“แต่ คุณ...”

“ไม่ต้องเป็นห่วงผม ทำตามคำสั่ง!”

เชษฐาคว่าแขนคารินก้าวถอยหลังไปที่ละก้าว พร้อมกับ ไชยยันต์ กองเกวียนทั้งหมดที่เดินตามมา พลันหยุดชะงักลงหมด พวกลูกหาบทุกคนยืนตะลึงอยู่กับที่

จิตใจเต็มๆ รพินทร์จ้องประทับปืนเฉย จงอาจยักษ์ก็ยิ่งชุกอระแผ่ฟังพานหრა ส่วนที่ยกขึ้นไปในอากาศตั้งตรงเหมือนเสาไม้ โดยไม่เคลื่อนไหวอยู่เช่นนั้น แต่ส่วนหางที่ทอดขวางอยู่กลางทาง ค่อยๆ ลากตัวดัดซ้ำๆ ไปรวมกลุ่มอยู่ยังป่าปากเดียวกับส่วนหัวของมัน พอส่วนหางของมันลากเข้ามารวมกันได้ ส่วนที่ชูอยู่ในอากาศก็เริ่มส่ายไปมาน้อยๆ และสูงขึ้นเป็นลำดับ

เอฟเอนในมือของรพินทร์ก็แตกกิ่งขึ้นไปในบัดนั้น เขายังพร้อมกับกระโดดแผ่นออกจากที่ยืนเดิมไปทางหนึ่ง มันก็ดูเหมือนจะเป็นเวลาเดียวกับที่ลำตัวอันตั้งอยู่ในอากาศนั้น ฟาดโครมลงมายังตำแหน่งที่จอมพรานยืนอยู่ในครั้งแรก เสียงกระทบพื้นดังได้ยินถนัด อสรพิษร้ายม้วนลำตัวจนป่าข้างทางไหวสะเทือน ผงกหัวอันแดงฉานไปด้วยเลือดสดชื่น พุ่งเข้าติดตามจอมพรานอย่างรวดเร็ว

รพินทร์สะบัดปากกระบอกปืนเข้าใส่อีกครั้ง แต่เขาไม่ทันจะลั่นไก เสียงลูกซองก็ระเบิดลั่นมาจากเกวียนเบื้องหลังคิดๆ กันสองนัดซ้อน ส่วนหัวที่กำลังจะผงกชูของมันสะบัดเริดไปกองอยู่กับลำตัวอันยาวเหยียด หางฟัดฟาดตัวดัดอยู่ไปมา รพินทร์ปล่อยกระสุนติดตามเข้าไปอีกสองนัดที่หมายบริเวณศีรษะของมัน ซึ่งบัดนี้เป็นรอยกระสุนยับเยินพุ่มไปด้วยเลือด

มฤตยูคงดับก็ถึงกาลอวสานสิ้นฤทธิ์ลงเพียงแค่นั้น มีแต่บริเวณปลายหางเท่านั้น ที่ยังคงเคลื่อนไหวอยู่อย่างน่าขนพองสยองเกล้า

ทุกคนหันขวับไปทางเบื้องหลัง ก็เห็นเงาชายยืนตระหง่านอยู่บนเกวียนของคณะนายจ้าง ในมือถือปืนลูกซองแฝดของไชยยันต์ ซึ่งวางไว้ในราวปืนข้างเกวียน

หนุ่มชาวคองนักพนันจรกระโดดลงจากเกวียน วิ่งตรงมาที่พรานใหญ่ และซากของงูร้ายในระหว่างที่ทั้งหมดยังคงพากันยืนตะลึงอยู่ กระชากดาบที่ขัดหลังออกมากระหน่ำฟันลงไปบนบริเวณส่วนหัวอันใหญ่โตของมันจนขาดแฉก แล้วยกมันมาทางรพินทร์ ถามห้าวๆ ขึ้นว่า

“ผู้กองไม่เป็นอะไรไม่ใช่หรือครับ”

“อือม! ขอบใจแก่มากแงชาย ที่แกช่วยยิงฆ่ามาอย่างทันการ ฉันยังเดาไม่ถูกเหมือนกันว่า ถ้านัดที่สองแกยิงมาช้ากว่านัดสักนิดเดียว มันจะพุ่งเข้าถึงตัวฉันหรือเปล่า”

จอมพรานพูดต่างๆ ยกแขนขึ้นปาดเหงื่อสลัดออกไป แงชายหันมาทางเชษฐา

“ผมต้องขอภัยที่บังอาจขึ้นไปหยิบปืนของท่านมาใช้โดยไม่ได้รับอนุญาต มันเป็นคราวคับขันมาก ปืนของผมเองเป็นไรเฟิลแบบเก่า ถ้าผมเอาปืนของผมยิงมันอาจผิดก็ได้”

ม.ร.ว.เชษฐา เข้ามาจับไหล่แงชายบีบแน่น และตบหนักหน่วง

“แงชาย! ตั้งแต่เห็นแกครั้งแรกแล้ว ฉันมีความรู้สึกเชื่อมั่นอย่างไรพิกลว่า แกจะต้องเป็นประโยชน์ต่อคณะของเราเป็นอย่างมาก และมันก็เป็นความจริง แกเป็นคนกล้าหาญ ตัดสินใจได้ถูกต้องฉับไวและฉลาด อย่างน้อยที่สุด การกระทำของแกในครั้งนี้ ก็เป็นการช่วยพวกเราทุกคนไว้ พวกเราไม่มีใครถือปืนลูกซองสักคนนอกจากฉัน ซึ่งก็ส่งให้กับรพินทร์ไป ส่วนบุญคำกับจันจะช่วยยิงฆ่าก็ไม่ถนัด เพราะคิดพวกเรางวางหน้าอยู่ แกอยู่ใกล้เกวียนและใกล้ปืนที่สุด แล้วแกก็ขึ้นไปยืนอยู่บนเกวียน โดยผ่านหัวพวกเราไป ไม่เสียแรงหรือที่เรามีแกร่วมทางมาด้วย”

หนุ่มชาวคองผู้ลึกลับเพียงแต่ยิ้มน้อยๆ ให้แก่คำชมของนายจ้าง และตรงเข้าไปช่วยพวกลูกหาบทั้งหลาย ลากซากจางอวยักษ์ให้หลีกทางเกวียนออกไป

รพินทร์ขึ้นสูบบุหรี่อัดควันลึกลับเป็นครั้งแรก นับตั้งแต่เริ่มออกเดินทางมาเป็นเวลาถึง 6 ชั่วโมง ดาของเขาหริ่มองจับอยู่ที่แงชายเจิบๆ

“ผมเห็นคุณเล็งอยู่ตั้งนาน ตอนที่มันชูหัวอยู่ ทำไมคุณไม่ยิง จนกระทั่งมันตกลงมา”

ไชยยันต์ถามแหบๆ ทำทางเขายังไม่หายจนลูกขนชันในสภาพวาดเสียวเมื่อครู่นี้

“ผมไม่แน่ใจว่ามันจะเล่นงานพวกเราจริงหรือเปล่า ผมพบกับพวกมันบ่อยๆ ชูคอว่าในลักษณะนี้ แต่ส่วนมากถ้าเฉยสงบเสีย มันจะลดลงและเลื้อยหลีกทางไปเอง ผมไม่อยากจะยิงมันโดยไม่จำเป็น ยกเว้นแต่ถ้ามันจะเล่นงานเราจริงๆ ก็ต้องฆ่ามัน ไร่ตัวนี้ใหญ่ที่สุดตั้งแต่ผมเคยพบเห็นมา และก็เป็นตัวแรกที่เข้ามาเล่นงานเราก่อน มันใหญ่เหลือเกิน ใหญ่เสียจนกระทั่งกระสุนลูกปรายขนาด 9 เม็ด ที่รวมกันเป็นกลุ่ม ยิงเข้าไปในบริเวณใต้ลำคอ ก็ยังไม่สามารถจะหยุดมันได้ในนัดแรก ต้องซ้ำกันหลายนัด ตามปกตินัดเดียวก็อยู่แล้ว บางตัวเพียงนัดเดียวก็ถูกเด็ดหัวขาดไปเลยด้วยซ้ำ”

ไชยยันต์ห่อไหล่

“แล้วคุณรู้ได้ยังไงว่า มันเจตนาจะเล่นงานเราแน่ ถึงได้ยิง แล้วก็หลบทัน”

“มันขดตัวเข้ามารวมกลุ่มแล้วยกหัวสูงขึ้นไปอีก นั่นแปลว่ามันเอาเราแน่ ผมชักสงสัยเสียแล้ว ถ้ามันจะไม่เหมาะยังไงพิกล”

“คุณสงสัยอะไร?”

“ตามปกติมันอยู่เป็นคู่ เราอาจพบคู่ของมันอีกตัวในรัศมีหนึ่งกิโลเมตรที่เราจะเดินไปนี้ได้ ทางที่ดีที่สุด ผมอยากจะขอร้องให้พวกคุณกลับขึ้นไปนั่งบนเกวียนเสีย จนกว่าจะถึงที่ซึ่งผมจะกำหนดให้พัก ความจริงพวกคุณก็เดินกันมาหลายชั่วโมงแล้ว ออมแรงไว้ยังเสียดายในตอนเย็นนี้ดีกว่า”

เชษฐา ไชยยันต์ และคาริน หันมามองคูหน้ากัน แล้วเชษฐาผู้เป็นหัวหน้าคณะก็ยิ้มพยักหน้า

“ความจริงเรายังไม่อยากจะกลับไปนั่งเกวียน อยากจะเผชิญอะไรเคียงบ่าเคียงไหล่กับคุณให้สาสมกับที่เราก็ได้ตั้งใจมาแล้ว แต่พวกเราในฐานะที่ฝากชีวิตไว้กับคุณ ก็จะถือว่าคำสั่งของคุณสำคัญที่สุด เอาละ พวกเราจะกลับไปอยู่บนเกวียน”

“ขอบพระคุณครับคุณชาย การเผชิญภัย เรายังจะต้องเผชิญร่วมกันอีกมาก และไม่มีขอบเขตจำกัด แต่ผมไม่ต้องการให้คณะของคุณชายมาเผชิญและเสี่ยงกับไอ้สัตว์ไม่มีดินชนิดนี้เลย มันไม่มีประโยชน์และไม่น่าสนใจ ผมเองเดินป่ามานานก็ไม่รู้สึกสนุกในการที่จะพบมันเลย และก็ไม่อยากจะพบเห็นมันด้วย มันบังเอิญมาให้พบเอง ไม่ถือเป็นเกมสกีฬาหรือว่าจะอะไรทั้งนั้น นอกจากว่าเป็นเรื่องโชคไม่ดี ทุนราคาอยู่ในเกวียนอีกสักชั่วโมงกว่าๆ เท่านั้นเองครับ เราก็จะถึงที่พักแห่งแรกของเราแล้ว”

“อ้อ! บางทีคุณอาจต้องการปืนลูกซองมากกว่านี้ บนเกวียนมีอยู่ตั้งสามกระบอกให้แฉะ ขนลงมาได้เลย”

“เห็นจะไม่ต้องหอรอกครับ ผมถือ เอฟเอนของคุณชายกระบอกนี้แล้ว แฉะเองก็ถือแฟลคของคุณไชยยันต์ติดมืออยู่นั่น นอกนั้นพรานของผมและพวกลูกหาบก็ล้วนใช้ลูกซองกันอยู่ทุกคน ถึงแม้จะเป็นแบบเดี่ยว บรรจู่เดี่ยว แต่หลายๆ กระบอกก็พอจะช่วยกันได้ทัน”

เชษฐานำคณะกลับขึ้นนั่งเกวียน รพินทร์สั่งจัดขบวนการเดินทางใหม่ ถอนแฉะชายจากการเดินเฝ้าอยู่ใกล้ชิดกับเกวียนของคณะนายจ้าง ให้ขึ้นมากู้กับเขาพร้อมกับจันและบุญคำ ซึ่งให้คอยตามหลังเป็นแถวเรียงสอง ตะโกนบอกเสียกับเกิดผู้คุมอยู่ด้านหลัง รวมทั้งลูกหาบทุกคนให้ตื่นพร้อมคอยระวังภัยจงอาจร้าย ที่อาจถูกดักหรือตามโจมตี แล้วก็เคลื่อนขบวนต่อไปอย่างระแวดระวัง

“แฉะชาย แกคงจะมีส่วนช่วยชีวิตฉันมาสองครั้งแล้วนะ”

จอมพรานพูดขึ้น ขณะที่เดินเคียงคู่ไปกับบอดิคนายทหาร โจระกะเหรียง
แฉะชายยิ้มกว้างๆ

“ใครจะรู้ได้ สักวันหนึ่งผู้กองอาจช่วยชีวิตผมไว้บ้างก็ได้ และผมก็ต้องการให้ผู้กองช่วย!”

“หมายความว่ายังไง?”

ชาวคองพเนจรหัวเราะเฉยเสีย ใช้ดาบฟันกิ่งไม้เล่นไปเป็นระยะที่ผ่านไป
รพิินทร์สังเกตเห็นอาการพิริงแล้วก็บอกกับตนเองว่า เป็นการพักผ่อนอย่างปราศจาก
ความหมาย ไม่ใช่ทำเครื่องหมายชี้ทาง หรือสัญลักษณ์อะไรอย่างเช่นที่เขาระวาง
แล้วขบวนทั้งหมดก็มาถึงที่พักแห่งแรกตามกำหนดของจอมพราน

WSJMM

7

รพินทร์สั่งให้ปลดควาย ตั้งแคมป์ชั่วคราวขึ้นที่บริเวณพื้นราบตอนหนึ่ง ขิดกับหน้าผาชัน อันเปรียบเสมือนกำแพงธรรมชาติ ต่ำกว่าระดับที่ตั้งแคมป์ลงไป เบื้องล่างเป็นลำธารไหลลงมาจากเทือกเขาใหญ่ ห่างประมาณ 100 เมตร เป็นธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมงดงามน่าตื่นใจของชาวพระนคร อันเป็นคณะนายจ้างของเขาทั้งสามอย่างยิ่ง ตำแหน่งนี้พรานใหญ่บอกให้คณะนายจ้างของเขาทราบว่า คือสถานที่ซึ่งพรานพื้นบ้านทั้งหลายขนานนามว่า ‘เขาโล้น’

เขาบอกให้ทุกคนหยุดพักรับประทานอาหารกลางวัน

“ผมจะออกไปสำรวจก่อน ประเดี๋ยวจะกลับ ระหว่างที่ผมไม่อยู่ กรุณาอย่าเดินออกไปให้ห่างบริเวณแคมป์ของเรานักนะครับ”

จอมพรานสั่ง แล้วก็คว้าปืนเดินดุ่มๆ หายไปอย่างรวดเร็ว พร้อมกับบุญคำ เกิด จัน และเส่ย อันเป็นพรานพื้นเมืองคู่ใจของเขาทั้งสี่คน ประมาณเกือบชั่วโมงก็โผล่กลับมา

“เรียบริ่อยครับ เตรียมตัวเถอะ ผมจะพาไปนั่งประจำที่”

“เลียงผารึ?”

“ครับ”

“พอมีสัตว์อื่นๆ บ้างไหม?”

“ผมตรวจดูแล้วที่ลำธารใต้แคมป์ของเรานี้ มีรอยกระทิงลงกินน้ำสองสามตัว แต่เป็นรอยเก่าหลายวันมาแล้ว เหนือขึ้นไปอีกนิด ก็มีรอยหมูลงเกลือกปลักรอยใหม่สักเมื่อเช้านี้เอง ตัวเดียวเท่านั้น ถ้าไม่รีบร้อน เราหยุดอยู่ที่นี้สักสองคืน ในเวลากลางคืนจะนั่งห่างในละแวกใกล้ๆ หรือจะเดินส่องไฟพวกแก้ง กวาง ก็คงจะเหลือเฟือ เพราะดอกมะค่าโมงกับลูกหมากกำลังร่วง”

“นอยชอบที่นี้จังคะพี่ใหญ่ เราพักที่นี้สักสองคืนตามคำของนายพรานใหญ่ของเราดีไหมคะ”

ม.ร.ว.หญิงคารินพูด ในขณะที่ยื่นกวาดสายตาสดใสเป็นประกายขึ้นชอบไปรอบด้าน

“เอาเถอะ คีนนีค่อยหาหรือกันดูใหม่ แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือ เราไม่ควรจะใช้เวลาให้มันสิ้นเปลืองไปกับการเที่ยวสนุกสนานเกินไปนัก จุดหมายสำคัญของเรามีอยู่ อย่าลืมว่าเราไม่ได้มาเพื่อการเที่ยวป่าล่าสัตว์”

ม.ร.ว.เชษฐา พูดเป็นงานเป็นการ แล้วหันมาทางจอมพราน

“คุณบอกไว้ว่าเราจะใช้เวลาเดินทางประมาณ 2 อาทิตย์ไม่ใช่หรือ ในการไปถึงหล่มช้าง”

“ครับ 2 อาทิตย์ แต่ต้องหมายถึงว่าเราจะต้องเดินทางกันจริงๆ โดยไม่แวะไกลพักที่ไหนเกินกว่าแห่งละคืนเลย”

“ว่า! ถ้าจะตั้งหน้าตั้งตาเดินกันจริงๆ อย่างนั้น มันจะไปมันอะไรเล่า ไหนๆ เราก็มาแล้ว อุปกรณ์ทุกอย่างก็พร้อมอย่างนี้ เราควรจะถือโอกาสเที่ยวล่าสัตว์ให้เต็มทีไปด้วย ระยะเวลาที่ถือเป็นการล่าสัตว์มันก็น่าจะพอเหมาะพอดีอยู่แล้ว”

ไชยยันต์ร้องออกมา หญิงสาวก็สนับสนุนมาว่า

“จริงด้วย พี่ใหญ่ไม่เห็นหระหระ น้อยเตรียมอะไรมามากมายก่ายกองถึงอย่างนี้ เราควรจะใช้มันให้เป็นประโยชน์ในการเที่ยวป่าของเราให้คุ้มทีเดียว ก่อนที่จะทิ้งมันไว้ที่หล่มซ้าง การติดตามพี่กลางนะ มันไม่มีความจำเป็นที่เราจะต้องรีบร้อนอะไรเลย ระยะเวลาที่พี่กลางเริ่มออกเดินทางเข้าป่า จนกระทั่งที่เราเริ่มต้นออกค้นหาเขา มันก็ล่วงเลยมานานแล้ว ถ้าเขาเดินโดยไม่หยุดเราก็ไม่มีวันจะตามเขาได้ทัน หรือถ้าเคราะห์ร้ายยามร้ายพี่กลางถึงแก่ชีวิตไปแล้ว ไม่ว่าเราจะเร่งรีบสักขนาดไหน เราก็ไม่สามารถจะช่วยเขาได้ ทุกสิ่งทุกอย่างมันขึ้นอยู่กับโชคชะตาของเขาเองทั้งสิ้น เหตุการณ์มันไม่ได้เกิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ ชนิดที่เรารู้ว่าเขากำลังรอความช่วยเหลือจากเราอยู่ยังที่ใดที่หนึ่ง การตามพี่กลางในครั้งนี้ เป็นการเสี่ยงบุญเสี่ยงกรรมของเราตะหาก มันก็เหมือนกับงมเข็มในมหาสมุทรนั่นแหละ พี่ใหญ่โปรดอย่าเข้าใจผิดว่าน้อยไม่เป็นห่วงพี่กลางนะคะ น้อยเป็นห่วง ถ้ามายังนี้ น้อยจะขอมาด้วยทำไม แต่ขอให้พิจารณากันถึงเหตุผลเถอะว่า มันไม่มีประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย ถึงแม้ว่าเราจะเร่งรีบกันสักขนาดไหน หรือว่าเข้าไปกว่ากำหนดสักอาทิตย์สองอาทิตย์ ข้อสำคัญที่สุดก็คือ เราต้องไปตามค้นหาเขาแน่ๆ โดยไม่ถอยหลังกลับจนกว่าเราจะพบตัวเขา หรือมิฉะนั้นก็จนกว่าจะแน่ใจว่าเขาหาชีวิตไม่แล้ว ดังที่เราได้ตั้งเจตนาเดิมไว้”

เขยฐานิ่งไปครู่เหมือนจะใช้การใคร่ครวญ สีหน้าของเขาขมเคร่งลง แล้วก็หันมาทางจอมพราน

“คุณมีความเห็นเช่นไร รพินทร์?”

“ผมไม่อาจออกความเห็นใดๆ ได้ทั้งสิ้นครับ ทุกสิ่งทุกอย่างต้องแล้วแต่คุณชายผู้เป็นนายจ้างของผม บอกได้แต่เพียงว่า ถ้าเราถือโอกาสล่าสัตว์กันไปด้วยอย่างคุณหญิงและคุณไชยยันต์ว่า กำหนดเดินทางของเราที่จะไปถึงหล่มซ้างก็ต้องยืดออกไปอย่างไม่มีปัญหา”

รพินทร์ตอบอย่างสำรวม

“เอากันตามสบายๆ โดยไม่เร่งร้อนนัก คุณคิดว่าสักกี่วันเราจะไปถึงที่นั่น?”

“หนึ่งเดือนกำลังสวยครับ แปลว่าเราสามารถจะหยุดพักได้แห่งหนึ่งเท่าที่เราพอใจ พร้อมทั้งล่าสัตว์ทุกชนิดที่เราต้องการจะล่าได้ ผมคิดว่าเอาอย่างนี้ดีกว่าครับ ผมจะนำไปยังหล่มซ้าง และโดยวัตถุประสงค์ในการล่าพร้อมกันไปในตัว ถ้าเบื่อในการล่าสัตว์เมื่อไหร่ เราก็ยุติเสีย และหันมาเร่งในการเดินทาง ผมกะว่าอย่างช้าก็คงไม่เกินเดือนหนึ่งหระหระครับ อาจเร็วกว่านั้นก็ได้อีก ถ้าพวกคุณเมื่อในการล่าขึ้นมา”

“ก็ลูกของน้อยกับไชยยันต์เหมือนกัน ในข้อที่ว่าถึงเราจะเร่งร้อนนัก มันก็ไม่เห็นจะมีประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย”

ม.ร.ว.เชษฐา พุดขึ้นต่ำๆ ด้วยอาการซึมเศร้า แล้วก็ถอนใจพยักหน้า

“เอาล่ะ ค่อยปรึกษากันใหม่เป็นคราวๆ ไป ว่าเราจะหยุดที่ไหนนานสักเท่าไร มีเวลาคุยกันถนัดไป”

ทั้งสามเตรียมปืน นำขันสำหรับรพินทร์อีก คือในการจะไปดักยิงเลียงผาตามวิถีไร่ราวครั้งนี้ ไชยยันต์ผู้เจ็ดต่อการใช้ปืนไรเฟิล และเพิ่งจะเห็นประสิทธิภาพของปืนลูกซองในการยิงแบบกะทันหันรวดเร็ว หันไปคว้าปืนลูกซองแฝด ตรงข้ามกับเชษฐา ผู้บัดนี้แทนที่เขาจะใช้ลูกซองเหมือนเดิม เขากลับเลือกปืนไรเฟิลขนาด 30-30 แบบลิเวอร์แอ็คชั่น ซึ่งเป็นปืนเหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับสัตว์ขนาดเลียงผา แต่ก็ต้องหมายความถึงว่าฝีมือในการยิงจะต้องดีจริงๆ เพราะเป็นการยิงในขณะที่สัตว์กำลังวิ่งตื่น มันส์ให้เห็นชัดอีกครั้งหนึ่งว่า เชษฐามีรสนิยมในการล่าสัตว์สูงเพียงไร เขาไม่ต้องการใช้ปืนลูกซอง ซึ่งเป็นการเอาเปรียบสัตว์เกินไปโดยไม่ใช้ฝีมือเลย

ส่วนคารินถือ .270 ดัดศูนย์กล้องกระบอกเดิมของหล่อน ซึ่งรพินทร์บอกกับตนเองว่า ถ้า ม.ร.ว.หญิงคนสวยหัวรั้นคนนี้ สามารถจะยิงเลียงผาที่กำลังวิ่งเคล็ดได้ด้วยปืนกระบอกนี้หล่อนก็น่าจะเป็น ‘จอมพราน’ ที่ยิ่งใหญ่กว่าเขาเสียอีก เขาอยากจะแนะนำให้หล่อนถือลูกซองกึ่งอัตโนมัติ แต่ก็เฉยเสียไม่พูด ต้องการให้ประสบการณ์สอนหญิงสาวเอาเอง

ในจำนวนคณะนายจ้างของเขาสามคนที่มาด้วย มีเชษฐาคนเดียวเท่านั้น ที่พรานใหญ่อย่างรพินทร์เลื่อมใสในฝีมือและชั้นเชิงในการล่า

เมื่อเตรียมตัวเสร็จ รพินทร์ก็นำทางเกณฑ์ลูกหาบของเขาไปเกือบหมด เพื่อทำหน้าที่ไล่ราว คงเหลือไว้แต่ส่วนน้อยให้เฝ้าแคมป์ และจัดเตรียมหุงหาอาหาร เมื่อทุกคนเดินผ่านลงมาที่ลำธารก็เห็นแวงชายกับลูกหาบอีกสามคนกำลังช่วยกันถลกหนังหมูป่าและกวางอยู่

“อ้าว! แวงชาย แก่ไม่ไปช่วยไล่เลียงผารึ?”

เชษฐาทักยิ้มๆ

หนุ่มชาวคองกัปกเนจรเงยหน้าขึ้น ยิ้มยิงฟันขาวเหมือนอย่างที่เคยเห็น

“ผู้กองให้ผมช่วยถลกหนังกวางกับหมูป่าครับ แล้วให้เฝ้าแคมป์ด้วย”

“ทำไมคุณไม่ให้แวงชายไปด้วย?”

นายจ้างหนุ่มหันมากระซิบถามจอมพราน

“เราไปกันหมดไม่ได้ครับคุณชาย ต้องมีเหลือเฝ้าแคมป์ไว้บ้าง และในจำนวนลูกหาบที่เราทิ้งให้เฝ้าแคมป์ คนที่เราควรจะให้ไว้ใจได้มากที่สุดก็คือแวงชาย”

ทั้งหมดข้ามลำธารได้ขึ้นเนินที่ขรุขระ ดัดทางลงสู่ป่าโปร่ง รพินทร์ออกคำสั่งกำหนดการนัดแนะกับคนของเขาไว้เรียบร้อยแล้ว บุญค้ำนำพวกลูกหาบทั้งหมดที่ตามมาด้วย แยกตัดทางอ้อม

ไปทางหลังเขา รพินทร์กับคณะนายจ้าง จีน เกิด และเส่ย คงเดินตัดป่าไปร่งต่อไปอีกประมาณ 20 นาที ก็ถึงชัยภูมิที่เขาสำรวจไว้ก่อนแล้วในอันที่จะวางปืน เขาจัดที่ซุ่มดักยิงให้แก่บุคคลเหล่านั้นเป็นลำดับไป คือเขษฐาเป็นแห่งแรก โดยให้ที่นั่งคู่กับจีน ต่อมาไชยยันต์ ให้ที่นั่งคู่กับเส่ย

พรานของเขาที่ให้คู่อยู่ด้วย จะไม่มีหน้าที่ในการยิงเลียงผา แต่ถือปืนขนาด .375 สำหรับหน้าที่คอยคุ้มกันอันตรายอันไม่คาดฝันที่อาจจะเกิดขึ้นได้ ซึ่งเป็นการให้ความปลอดภัยแก่นายจ้าง

ตำแหน่งสุดท้าย เป็นซุ่มไม้สลัดไปด้วยโขดหินงดงาม เหลือเพียงคารินคนเดียว ที่ถือปืนเดินตามหลังเขามา

“นี่แหละครับ ที่ของคุณหญิง นั่งประจำได้”

รพินทร์บ่นปากแล้วก็ถอยไปนั่งอยู่บนโขดหินอีกก้อนหนึ่งเบื้องหลัง ควักบุหรือออกมาจูดสูบ คารินกวาดสายตาไปรอบๆ แล้วดึงผ้าพันคอออกมาซับเหงื่อพร้อมกับยักไหล่

“แกลิ่งให้ฉันเดินไกลกว่าคนอื่นเสียงั้นแหละนะ นายพราน”

“ที่ไหนได้ ผมพยายามเลือกที่นั่งยิงให้คุณหญิงดีที่สุด โอกาสที่เลียงผาจะวิ่งออกมาให้ยิงมีมากกว่าที่นั่งของคุณชาย หรือคุณไชยยันต์เสียอีก มีหน้าซ้ำยังเป็นที่ร่มไม่ต้องนั่งตากแดดเหมือนสองคนนั้น”

ห่อขนทรุดตัวลงนั่งบนก้อนหินเดี่ยวๆ ฟิงปืนไว้ข้างๆ ถอดหมวกออกมาโบกพัดฆ่าเลื่องหางตามองดูเขาอย่างขวางๆ

“ไหนลองบอกกติกามาซิ ฉันจะต้องยิงยังไง?”

“ก็ไม่มีอะไรมาก”

รพินทร์ตอบหัววนๆ โดยไม่ได้หันมามองดูหน้า เอนกายลงนอนหงาย ไขว่ห้างอย่างสบายใจ ตาจับอยู่ที่ชะนีซึ่งโหนนึ่งอยู่บนยอดไม้สูงลิบเหนือศีรษะ

“พอมันวิ่งออกมาให้เห็น คุณหญิงก็ยิงเอาได้ตามถนัด สำคัญอย่างเดียวคือ ถ้ามันวิ่งเลยระดับของต้นตะเคียนใหญ่โน้น ที่ผมชี้ให้คุณแต่แรกแล้ว ก็อย่ายิงก็แล้วกัน เพราะมันเป็นทางที่พวกไถ่ราวของเราปีวนเปื้อนอยู่ที่นั่น”

“แล้วคุณมานอนเขลงอยู่นี่นะ มานอนทำไม แกลิ่งมาคอยเฝ้าดูให้ฉันประหม่า แล้วก็ยังไม่ถูก จะได้หัวเราะเยาะงั้นซิ”

“เปล่า! ไม่ได้มาแกลิ่งนอนเฝ้าดูเพื่อให้ประหม่าแล้วยิงผิดหรอก เพราะถึงยังไงมันก็ต้องผิดอยู่วันยังค่ำ แต่ที่มานอนอยู่นี่นะ กลัวว่าเจ้าลายหรือเจ้าจุมกยาว มันจะข่องเข้ามาทำเจ้าชู้กับนักมานุษยวิทยาคนสวยเสียเท่านั้น มันเป็นหน้าที่ที่จะต้องเฝ้า เพราะรับเงินค่าจ้างเขามาแล้ว”

“บ้า!”

ม.ร.ว.หญิงคารินร้องแหลมออกมาอย่างจุนเจิว หน้าแดงก่ำ ตาลูกวาว ในที่สุดก็เคঁล้นหัวเราะออกมา พุดเน้นเสียง

“นี่ก็แล้วทีเดียวน่าไม่มีผิด เห็นจากลักษณะท่าทีแต่แรก ก็พอจะเดาถูก คุณเป็นคนมีกิริยา วาจากระด้างมาก เหมาะแล้วกับอาชีพพรานใจกรรจ์ของคุณ ที่ใช้ชีวิตอยู่กับป่ากับดงมาตลอด แต่ไม่เหมาะเลยที่ฉันได้รับทราบจากคุณอ้างพลว่า คุณเป็นคนมีการศึกษามาแล้วอย่างดีเลิศ พี่ใหญ่กับ ไชยยันต์เข้าใจผิดมากที่หลงสรรเสริญอยู่ตลอดเวลา ว่าคุณเป็นคนสุภาพ ทั้งๆ ที่แท้จริง คุณเป็นคน หยาบคายไม่ใช่สุภาพบุรุษเลย อย่าลืมนะ นายพราน อย่าลืมนว่าคุณกำลังพูดอยู่กับนายจ้างของคุณ ฉันจะฟ้องพี่ใหญ่”

“เพื่อไฉนผมออกจากความเป็นลูกจ้างนะหรือครับ?”

รพินทร์ถามเรื่อยๆ มาจากอาการนอนอยู่เช่นเดิมโดยไม่เปลี่ยน หญิงสาวเม้มริมฝีปากอึ้ง ไป จอมพรานค่อยๆ ชันกายขึ้นนั่ง มองด้วยสายตาเฉยๆ มายัง ม.ร.ว.หญิงคนสวย กล่าวต่อมาว่า

“บังเอิญเหลือเกินครับคุณหญิง บังเอิญที่ผมไม่ได้ศึกษาในทางมานุษยวิทยาเสียด้วย ก็เลยไม่ค่อยจะทราบว่สังคมของมนุษย์เขาถืออะไรเป็นหลักในการจะพิจารณาว่า อะไรเป็นการสุภาพ และอะไรเป็นการหยาบคาย ถูกแล้วครับ ผมเป็นชาวดง ชาวดงมาตั้งแต่ครั้งบรรพบุรุษทีเดียว และ ชาวดงเขามักจะพูดกันตรงๆ ไม่อ้อมค้อม รู้สึกขังใจก็พูดออกไปยังงั้น มันคิดเป็นสันดานเสียแล้ว เพราะฉะนั้นอะไรก็ตามที่เป็นการล่วงเกิน ผมก็ต้องขอภัย”

“มานุษยวิทยาไม่ใช่วิชาที่จะสอนให้รู้ว่าจะอะไรสุภาพ หรืออะไรหยาบคาย แต่เป็นวิชาที่จะ แจกแจงพิสูจน์ให้รู้ชัดว่า มนุษย์แยกออกเป็นกี่เผ่า สืบเชื้อสายต้นตระกูลมาจากอะไร เราสามารถจะ รู้ได้ว่า มนุษย์ชนิดไหนถือกันว่าเป็นพวกยังไม่เจริญ เป็นต้นว่า พวกชาวดงชาวเขา อาศัยอยู่ในป่าซึ่ง ยังไม่ได้รับการพัฒนาใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นศีลธรรม จริยธรรม มโนธรรม โครงกระดูก และห้ว กะโหลกของมนุษย์ประเภทนี้มันบอกชัด จัดเป็นมนุษย์สมัยดึกดำบรรพ์ เพื่อจะวิวัฒนาการปฏิรูปมา จากสัตว์สองเท้าประเภทหนึ่ง”

หญิงสาวตอบอย่างเผ็ดร้อน

รพินทร์ ไพรวัลย์ เป่าควันบุหรี่ให้กระจายไปกับลมป่าอย่างเรื่อยเฉื่อยทอดหุ่ย

“และกั้สัตว์สองเท้า อันเป็นต้นตอของมนุษย์อย่างที่คุณหญิงว่านี่ใช่ใหมครับ ที่มาเป็นต้น ตระกูลของมนุษย์เราทั่วไป สืบเนื่องกันมาจนทุกวันนี้ ส่วนไอ้เรื่องที่ว่ามนุษย์คนไหนจะมีเลือดสี แดง โดยถือกันว่าเป็นไพร่สามัญชน หรือมนุษย์คนไหนจะมีเลือดสีน้ำเงิน อันหมายถึงฐานันดรศักดิ์ ชาติตระกูลสูง เป็นเรื่องที่มนุษย์มาแบ่งกันเองภายหลังทั้งๆ ที่ก็มีต้นกำเนิดมาจากแหล่งเดียวกัน นั่นเอง”

ม.ร.ว.คาริน ผุดลุกขึ้นยืนในทันทีนั้น

“ร้ายกาจนัก ฉันอยากจะตบหน้าคุณเสียจริง”

“ตบหน้าผมไม่สนุกหรอกครับ ยิ่งเลียงผาดีกว่า โนนแน่ะ กระโจนออกมาโน่นแล้ว ตั้งฝูง เบื่อเรอ”

ขาดเสียงของรพินทร์ ก็มีเสียงปืนระเบิดขึ้นเป็นระยะ กึกก้องไปหมด พร้อมกับเสียง ตะโกนไล่ตะเพิดอะอะของพวกลูกกราว

คารินลืมเรื่องที่ต่อปากต่อคำกับรพินทร์อย่างรุนแรงเสียชั่วขณะ หันขวับไปทางทุ่งโล่งก็ เห็นเสียงพามาเป็นฝูง ฝูงละสองสามตัว กำลังเล่นกระโดดปะปะอยู่ตามพุ่มไม้และพื้นราบ หล่อน หันไปกลัวปืนขึ้นมาโดยเร็ว อันเป็นเวลาเดียวกับที่รพินทร์ก็กระโจนจากโขดหิน ลงมายืนอยู่ใกล้ๆ

หล่อนเริ่มตื่นเต้นยกปืนขึ้นเล็ง แต่ตัดสินใจไม่แน่ ไม่รู้จะเล็งตัวไหนก่อนดี ครั้นแล้วเสียง เรียบๆ ของรพินทร์ก็ดังมากระทบ โสตประสาทของหล่อนว่า

“ยิงสัตว์มีชีวิตที่กำลังเคลื่อนที่ ไม่เหมือนยิงเป้ากระดาศหรือเป้านิ่งนา...คุณหญิง...แต่ได้ ข่าว่าคุณหญิงเคยล้มหมึกโคเคี้ยก กับควายป่าแอฟริกันมาแล้วไม่ใช่หรือ”

คารินลุกกึกขึ้นมาอีกในบัดนั้น เพราะหล่อนจำได้ว่า เขาเอาประโยคคำพูดของหล่อนเอง ที่พูดเป็นเชิงปรามาสเขาไว้ในคืนหนึ่ง ณ บ้านพักหนองน้ำแห่งนี้ ขณะที่เขาหยิบปืนสั้นขึ้นมาทดลอง ยิงลูกมะขวิดป่า โดยใช้เรียงประโยคย้อนถ้อยคำเหมือนที่หล่อนพูดกับเขาไม่มีผิด

หล่อนเล็งอย่างทิวแล้วเหนียวไถปึง เสียงผาดัวที่หล่อนหมายถึง คงกระโจนซิกแซกอยู่ เช่นนั้น

“เหลว!”

เสียงเขากรางออกมา ซึ่งมันก็เป็นคำพูดของหล่อนอีกนั่นแหละ ในขณะที่เขายิงลูก มะขวิดผิดในคืนนั้น

หล่อนเม้มปาก ปล่อยกระสุนออกไปอีกสามนัดซ้อน ผลของมันก็คือไม่มีเสียงผาดัวใดตก เป็นเป้ากระสุนของหล่อนเลย ในขณะที่ทางด้านไซยยันต์และเชษฐาก็มีเสียงยิงอย่างถี่ยับ หูดับดับ ไหม้เอ็ดอึงไปหมด ผลจะเป็นอย่างไรยังไม่รู้กัน

“อะฮ่า...ศิลปะการยิงสัตว์กับยิงเป้ากระดาศ มันไม่ต่างกันนะ คุณหญิงตัดสินใจถูก แล้วที่คิดจะตบหน้าผมแทนที่จะยิงเลียงผา”

เสียงลอยๆ ยั่วโทสะดังมาอีก มันก็ไ้การล้อเลียนประโยคคำพูดของหล่อน ที่เคยเขี่ยเขา ไว้ทุกถ้อยกระทงความไปทีเดียว คารินแทบจะร้องกรี๊ดออกมาดังๆ หันมาเล็งปืนพรวดส่งไปให้ เขาผู้ยืนยิ้มๆ อยู่ พูดด้วยเสียงแหว

“เฮ้อ! ไหนนายพรานผู้ยิ่งใหญ่ลองยิงให้ดูหน่อยซิ ฉันจะยิงถูกได้ยังไง มันกระโจนกันเร็ว ยิ่งกว่าลิง แล้วก็มองไม่เห็นศูนย์กลางล้องนี่เลย จับมันไม่ทัน”

รพินทร์รับปืนมาอย่างเชือกเย็น แกล้งพูดยั่วต่อมาว่า

“นั่นนะซิ ก็ใครใช้ให้ใช้ปืนแบบติดศูนย์กลางล้องละ ศูนย์ล้องนะเขาเอาไว้ยิงเป้ากระดาศ ยิงสัตว์ทุ่งโล่งในระยะไกลที่มันยืนเป็นเป้านิ่งให้ หรือมิฉะนั้นก็เอาไว้ลอบฆาตกรรมในระยะไกล”

“ไม่ต้องพูดมาก คุณว่าฉันยังผิด คุณก็ลองยิงให้ดูซิ โดยปืนกระบอกนี้แหละ!”

จอมพรานหัวเราะหึๆ เอานิ้วแตะน้ำลายแล้วป้ายที่ปากกระบอกปืนทำยั่วหล่อน พร้อมกับตัวปืนขึ้นประทับบ่า พิมพ์เบาๆ

“เอ...ผมก็ไม่เคยยิงปืนผู้ดีชนิดติดศูนย์ก็ลองราคาแพงอย่างนี้เสียด้วย ถ้ามันผิด ก็นี้กว่าชาวคงไม่เคยชินกับอาวุธของชาวกรุงก็แล้วกันนะครับคุณหญิง”

เสียงผาดัวหนึ่งกระโดดเลี้ยวหนีมาจากด้านของไชยยันต์แผ่นดินแล้วผ่านไปผ่านพุ่มไม้มาให้เห็นในระยะประมาณ 40 เมตร รพินทร์วาดลากล้องปืนตาม แล้วเหนี่ยวไกปัง เสียงผาดัวนั้นกระโจนทะเลิ่งโดดตัวลอยขึ้นไปบนอากาศ แล้วร่วงลงมาพบบึงอยู่กับพื้น

อีกสามตัวก็วิ่งกระเจิงให้เห็นไม่เป็นระเบียบผ่านมาอีก

ปัง! ล้ม...อีกปัง! เขี้ยวของกระสุนวิ่งไปได้สามสี่ช่วงก็ทรุดขาหน้าลง และอีกปัง! อันเป็นนัดสุดท้ายที่บรรจุอยู่ในปืนกระบอกนั้น ตัวใหญ่เขางามที่สุดพลิกตีลังกาไปอย่างน่าดู

รพินทร์ ไพรวัลย์ ลดปืนลง หันมาหรีตตาให้นายจ้างคนสวยของเขานิดหนึ่ง แล้วส่งปืนคืนไปให้ คารินไม่ได้รับปืน แต่ยื่นกอดอกเฉย หน้างอ จ้องหน้าเขา

“อ้อ แน่ละซิ ถ้าคุณยิงผิด เราจะจ้างคุณให้เป็นพรานนำทางมารี มันอาชีพของคุณอยู่แล้วนี่นะ”

หล่อนแสดงนิสัยพาล อันเป็นธรรมชาติแท้จริงของเพศ จอมพรานเบิกตานิดหนึ่งอย่าง ล้อเลียน หล่อนเพิ่งจะเห็นเขามีนิสัยขี้เล่นอย่างเจียบๆ ครั้งนี้เป็นครั้งแรก ผิดกับอาการเคร่งขรึม เขี้ยมเกรียม อันดูเป็นบุคลิกพื้นหน้า

“ขอภัย ที่ลูกแกะบังอาจกวนน้ำให้ขุ่น”

“แน่! คุณ อ้อ! นี่หมายความว่า ฉันเป็นหมาป่าขี้พาลหาเรื่องงั้นรี”

“อย่ามัวทะเลาะอยู่กับผมเลยครับ ยิ่งเสียงผาดึกว่า กำลังสนุกทีเดียว นี่ยังไงครับ ปืนของคุณหญิง บรรจุกระสุนเร็วๆ เข้าเถอะ กระสุนในปืนหมดแล้ว ประเดี๋ยวพวกนั้นคงจะไล่กระเจิงออกมาอีก เสียงผาดที่นี้หุ้มมาก ผมสำรวจมาแล้วเห็นมีอยู่ตั้ง 40-50 ตัว ที่ไล่ออกมายังไม่ถึงครึ่ง”

หล่อนยิ้มเจื่อนๆ สันติริษะปฏิเสธในการที่จะรับปืนคืนมา แต่ส่งลูกปืนให้เขา

“คุณยิงเถอะ ให้ฉันยิงก็ผิดหมด ฉันมองไม่เห็นเป้าในศูนย์กล้องนี้เลย มันกระโจนเร็วเหลือเกิน ส่งกล้องปืนตามไม่ทัน ตามจริงๆ เอะ คุณยิงยังไงนะ”

“ใจเย็นหน่อยสิครับ อย่าเอาแต่โมโห”

เขาตอบพร้อมกับบรรจุกระสุนที่หล่อนส่งมาให้ไปพลาจ พอเต็มซองกระสุนก็กระซากขึ้นลำส่งไปให้หล่อนอีก

“เอ้า! ลองดูใหม่สิครับ”

“ม่าย!”

“ถ้าจั้น...”

เขาหันไปคว้า .375 ที่วางอยู่ข้างๆ ขึ้นมาส่งให้หล่อน

“ลองเอาไอน์ยี่งดูใหม่ครับ มันเป็นศูนย์เปิดเล็งง่ายหน่อย”

“ไอ้ย! ให้ฉันยิง .375 นะรี บ้าจริง มันจะได้ถีบฉันหกดะเมนไปนะชิ”

“อ้าว! แล้วกัน ไหนว่าเคยยิง .458 แอฟริกันเม็กนมมาแล้ว .600 ไนโตรเอกซ์เปอร์ส ก็ยังเคยยิง”

“โกหกเล่นโก้ๆ ไปจั้นแหละ ก็คุณอยากดูถูกคิดกันไม่ให้ฉันเดินทางมาด้วยทำไมละ”

รพินทร์โคลงศิระชะช้าๆ มองหญิงสาวด้วยนัยน์ตาเป็นประกายแจ่มใสผุดไปกว่าเคยแล้วยิ้มให้

“ว่าอันที่จริง คุณหญิงยิงปืนได้ดีมากนะครับ ผมยังไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนยิงปืนได้แม่นยำเท่าคุณหญิงมาก่อนเลย ถ้าตั้งเป้าแข่งกัน ผมก็เห็นจะสู้ไม่ได้ อย่าเพิ่งหมดกำลังใจซิคครับ คุณหญิงเองก็เจตนาอยากจะทำอย่างนี้แล้ว ทดลองใหม่อีกครั้ง ผมจะเอาใจช่วย”

ว่าแล้วเขาก็ส่งปืนมาให้อีกครั้ง ม.ร.ว.หญิงคนสวยเจ้าทีลขี้มกร่อยๆ รับปืนมาอย่างไม่รู้จะเต็มใจนัก พอเล็งพามาอีกฝั่งหนึ่งเริ่มกระโจนมาให้เห็น หล่นก็ประทับปืนขึ้นเล็งแล้วเล็งอีก แต่ก็ไม่ได้ลั่นไกสักที ในที่สุดก็ลดปืนลง โคลงศิระชะ บ่นอุว่า มองไม่เห็นศูนย์ รพินทร์เข้ามายื่นกำกับอยู่ข้างหลัง พุดพลอบใจและสอนให้

“โน่นครับ กระโดดมาโน่นอีกสองตัว อย่าวาดปืนดักหน้ามันเข้ามาซิคครับ วาดตามหลังไปก่อน แล้วเลยหน้ามันไปประมาณสักช่วงแขน รอจังหวะที่ว่ามันกระโดดขึ้นอีกครั้ง เอ้า! ยิง!”

หล่นเห็นขวโก ปิง!

เสียงผาเจ้ากรรมตัวนั้นม้วนคว่ำลงไปอย่างน่าดู

คารินแทบจะกระโดดขึ้นทั้งตัว หัวเราะออกมาได้ หน้าแดงด้วยความตื่นเต้นปีติ หล่นเริ่มจะจับเคล็ดได้ ตัวที่สองหล่นพลาด แต่ตัวที่สามและสี่ ดิ้นไปอีกอย่างแม่นยำ รพินทร์ถอยไปยืนสูบบุหรี่อีกตัวมองยิ้มๆ จับอยู่ด้านหลังของหญิงสาว ขณะที่หล่นกำลังสาละวนยืนประทับปืนเตรียมยิงอยู่ด้วยอารมณ์ที่เริ่มจะสนุกขึ้น

กว่าจะหมดระลอก คารินยิงได้อีกสองตัว รวมทั้งหมดในแนวปืนรัศมีของหล่น มีเสียงผาที่ยิงได้ถึง 9 ตัว 4 ตัวเป็นการยิงในชุดแรกของเขษณิศตัวละนัด และ 5 ตัวหลัง เป็นฝีมือของ ม.ร.ว.คาริน โดยปล่อยให้รอดไปได้ไม่น้อยกว่า 20 ตัว

“มันเป็นสัตว์สี่เท้า ที่ฉันยิงได้เป็นครั้งแรกในชีวิต โดยมีคุณเป็นครูสอน”

หล่นหันมาบอกเขาด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มยินดี ดูเหมือนจะลืมเรื่องทะเลาะเมื่อครู่นี้ไปเสียอย่างสนิท

เมื่อการไล่รายยุติลง และพวกไล่เข้ามาสมทบเก็บพวกเสียงผาที่ถูกยิงล้มไว้เข้ามารวบรวมบรรยากาศเต็มไปด้วยความตื่นเต้นสนุกสนานอีกครั้ง พวกนั้นช่วยกันแบกหลังแอ้ม มีเสียงผาที่ยิงได้ทั้งหมดถึง 20 เป็นฝีมือของเขษณิศเสีย 6 ตัว และฝีมือของไชยยันต์ผู้พี่ที่ทั้งๆ ที่ใช้ปืนลูกซองอีก 5 ตัว

ส่วน 9 ตัวเป็นของด้านคาริน ซึ่งทำความตื่นตะลึงพิศวงให้แก่เชษฐา ไชยยันต์ และพวกลูกหาบทั้งหลายเป็นอย่างยิ่ง ในกรณีที่คารินสามารถยิงได้มากที่สุดเหนือกว่าทุกคน

รพินทร์รีบบอกกับพวกนั้นเสียก่อนว่า นั่นเป็นฝีมือของ ม.ร.ว.หญิงคนสวยอย่างบริสุทธิ์ โดยที่เขาไม่ได้ช่วยเหลืออะไรเลย

หญิงสาวลอบหันมาทำหน้าขุ่นใส่เขา

คณะล่าเหยียดทั้งหมดกลับมาถึงแคมป์ในตอนเย็น ลูกหาบมีงานหนักเป็นการช่วยกันถลกหนังเหยียด ซึ่งได้มาอย่างมากมายเหล่านั้น บางส่วนเตรียมสำหรับปรุงอาหารค่ำร่วมกับเนื้อกวางและเนื้อหมูป่าที่เหลือ ส่วนมากข้างก็ใส่เกลือไว้ และข้างก็ก่อร้านขึ้นย่างไฟรมสำหรับสตั๊กเป็นอาหารแห้งต่อไป

ทุกคนเต็มไปด้วยความเบิกบานสนุกสนาน

ก่อนตะวันจะตกดินเล็กน้อย รพินทร์สั่งให้คนของเขาจัดบริเวณแคมป์ขึ้น โดยปลดควายฉกรรจ์ที่ใช้เทียมเกวียนมาทั้ง 16 ตัว ออกผูกไว้ล้อมรอบอาณาบริเวณเป็นวงกลม เว้นระยะห่างกันพอสมควร เขาให้เหตุผลกับคณะนายจ้างของเขาว่า ควายที่ให้ล้อมอยู่เบื้องนอก จะเป็นด่านป้องกันภัยจากสัตว์ร้ายที่จะแผ้วพานป่วนเปื้อนเข้ามาในบริเวณได้อย่างดีที่สุดในขณะนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสีย เพราะควายมีสัญชาตญาณในการต่อสู้ และไม่เกรงสัตว์ป่าทุกชนิด ผิดกับวัวหรือสัตว์บ้านอื่นๆ และยามเมื่ออยู่ในป่าเช่นนี้ ควายย่อมจะรู้หน้าที่ของมันดีว่า จะต้องตื่นระวังภัยอะไรบ้าง อันเป็นธรรมชาติของมันอยู่แล้ว

ถัดจากแนวล้อมของควายเข้ามา ก็จัดพวกลูกหาบให้สูมไฟและนอนเรียงรายกันเป็นระยะ ใจกลางให้ชิงเต็นท์ใหญ่สำหรับคณะนายจ้างของเขาขึ้น เตี้ยสนาม โต๊ะสนามตลอดจนเครื่องใช้อำนวยความสะดวกทุกชนิดที่นำติดมา ถูกนำออกมาจัดเตรียมพร้อม

ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยลงอย่างรวดเร็ว

คนรับใช้ประจำเต็นท์ ม.ร.ว.เชษฐา แสดงความจำนงว่า จะขอตัวแวงชาย เพราะมีความไว้วางใจและถูกชะตาเป็นพิเศษ รพินทร์ไม่ขัดข้อง สั่งให้แวงชายมากอยรับใช้ประจำอยู่กับเต็นท์ของนายจ้างโดยเฉพาะ ตามความต้องการ หน้าเต็นท์ก่อกองไฟใหญ่ไว้ และกำหนดเวรยามผลัดเปลี่ยนให้แก่พรานทั้งสี่ของเขา

อาหารค่ำมีอนั้น เต็มไปด้วยความครึกครื้นออกรสออกชาติ สำหรับคณะนายจ้างและลูกหาบทุกคน ไม่จำเป็นจะต้องอาศัยอาหารกระป๋องที่ ม.ร.ว.คารินจัดเตรียมมาอย่างเหลือเฟือเลย นอกจากพวกส่วนประกอบในการปรุงรสอาหารต่างๆ

พวกลูกหาบจับกลุ่มกันกินข้างกองไฟ และคุยกันเป็นที่สนุกสนาน พรานใหญ่ถูกเชิญให้เข้าไปร่วมโต๊ะในเต็นท์ของนายจ้าง ซึ่งจัดเตรียมไว้อย่างหรูหรา เท่าที่สภาพการเดินทางในป่าจะถูกจัดขึ้นได้ ที่บริเวณประตูทางเข้าหน้าเต็นท์ตามไฟด้วยตะเกียงรัวเล็กๆ ส่วนภายในอันกว้างขวางสว่างนวลด้วยแสงตะเกียงเจ้าพายุ

เงาชายเป็นคนที่ไปตามเขา ในขณะที่รพินทร์เดินตรวจตราดูความเรียบร้อยของบริเวณแคมป์ ความจริงเขาตั้งใจจะกินอาหารร่วมกับพวกลูกหาบ และพรานของเขาตามแบบชีวิตป่าจริงๆ แต่เมื่อเป็นคำเชิญถึงคำสั่งของนายจ้าง เขาก็ไม่อยากจะทำอีกอย่างหนึ่งก็พอจะทราบอยู่ว่าคณะนายจ้างต้องการสังสรรค์ใกล้ชิดอยู่กับเขาตลอดเวลา

เมื่อเขาก้าวเข้าไปในคันทู ทุกคนรอกอยเขายู่ก่อนแล้วด้วยสีหน้าผ่องใส ทั้งสามอาบน้ำพลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเรียบร้อยแล้ว ทั้งเชษฐาและไชยยันต์ เปลี่ยนมาอยู่ในชุดเสื้อกางเกง สักหลาดแบบรัดกุมสำหรับเตรียมนอน แต่ ม.ร.ว.หญิงคารินคนสวย ทำให้จอมพรานต้องถอนหายใจเอือกออกมาอีกอย่างเหลือระอา หล่อนอยู่ในไนท์กาวน์ หรือเสีนอนหรูหราสีเม็ดมะปรางราวกับจะนอนอยู่ในคฤหาสน์สำราญรมย์ตามเคย กลิ่นน้ำหอมฝรั่งเศสอย่างดีโชยกรุ่น

“อ้าว! ยังไม่ได้อาบน้ำอาบทำอีกหรือ”

ม.ร.ว.เชษฐา ร้องทักมายิ้มๆ เมื่อมองเห็นรพินทร์อยู่ในชุดเดิม

“เมื่อผมเข้าป่า เรื่องการอาบน้ำ ล้างหน้า หรือแปรงฟัน กลายเป็นสิ่งไม่จำเป็นไปเสียแล้วครับ พรานหรือนักเดินป่าอาชีพทุกคนก็ถือเช่นนี้”

เชษฐากับไชยยันต์ไม่สนใจอะไรอีก เพราะเข้าใจความหมายดี แต่ ม.ร.ว.คารินจ้องหน้าเขา หัวเราะออกมาเสียงแหลม

“อ้อ แปลว่าเมื่อคุณเข้าป่า คุณไม่มีการอาบน้ำ ล้างหน้า และแปรงฟันเลยนั้นหรือนายพราน”

“อาจจะ เมื่อมีเวลาหรือโอกาสสะดวกๆ ครับ แต่ไม่ถือเป็นกิจวัตรที่จะต้องปฏิบัติชนิดพลาดไม่ได้เหมือนขณะที่อยู่ในบ้าน ในป่าเราไม่มีเวลาพอที่จะคำนึงหรือพิถีพิถันอยู่ในเรื่องนี้”

“แล้วเคยสังเกตุไหม เวลาคุณลองอาบน้ำที ปลาตายก็ตัว”

หล่อนถามหน้าตาเฉย รพินทร์เองก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ เชษฐากับไชยยันต์หันไปจู้ปากบ่นหญิงสาวพึม

“แล้วคุณหญิงจะได้ทราบจากตัวเองครับ เมื่อเราเดินทางออกจากหล่มช้างแล้ว เพราะเราอาจไม่มีโอกาสอาบน้ำล้างหน้า หรือแปรงฟันอีกเลยนับเป็นสิบๆ วัน”

รพินทร์ตอบเรียบๆ

ไชยยันต์ได้จ้งหวะลูกสอดเหน็บเพื่อนสาว ผู้สนิทกันเหมือนพี่น้องมาว่า

“แต่น้อยเขาไม่กังวลในเรื่องนั้นหรอกคุณรพินทร์ เขาเตรียมน้ำหอมมาดับกลิ่นหลายขวด มันแปลว่าเขารู้ล่วงหน้ามาก่อนแล้วเหมือนกัน แต่สงสัยเหมือนกันนะ สงสัยว่าไอ้กลิ่นที่ไม่ได้อาบน้ำเป็นสิบๆ วัน กับกลิ่นน้ำหอมนี้ เวลามันผสมกันแล้ว มันจะส่งกลิ่นไปในลักษณะไหน”

ทั้งโตะหัวเราะครื้น เว้น ม.ร.ว.คนสวยคนเดียว ที่หันไปค้อนเพื่อนชายขำขัน กระแทกเสียงออกมาหนักๆ คำเดียวว่า

“ป่า!”

แล้วก็เลยนั่งเงียบไป ไม่หาเรื่องรวนอะไรพิเรนทร์อีก

หลังเวลาอาหาร ระหว่างที่ดื่มกาแฟและสนทนากัน คารินก็แสดงสัญชาติญาณอันเป็นแพทย์หญิงของหล่อนออกมา โดยการเอาขาออกมาแจก โดยบังคับให้พี่ชายและเพื่อนชายของหล่อนกิน มันเป็นยาประเภทสกัดไขและป้องกันหวัด หล่อนเดินแจกและบังคับให้กินแม้กระทั่งแกชวย ผู้ยืนเฝ้าอยู่หน้าประตูเดินท์ แล้วก็ตรงมาที่รพิเรนทร์เป็นคนสุดท้าย

“จะเป็นการบังอาจและสู้รู้กินไปไหน ถ้าหากฉันจะให้ยาสำหรับคุณก่อนนอนคืนนี้”

จอมพรานแบมือออกไปขอโดยดี

“แพทย์ให้ยาแก่คนธรรมดา ไม่ถือว่าเป็นการบังอาจหรือสู้รู้หรือครับ คุณหญิง”

แววตาของหล่อนสื่อความพอใจขึ้น ยิ้มออกมานิดๆ โรยยาต่างชนิดสองเม็ดลงไปในฝ่ามือที่แบของเขา

“อี๋ม ให้รู้จักหน้าที้อย่างนี้เสียมังซิ ถึงจะเรียกว่าคนเจริญแล้ว ฉันคิดว่าคุณจะถูกว่า ‘ยาไม่จำเป็นสำหรับพรานใหญ่อย่างผม’ เสียอีก อ้อ! แล้วก็ตรวจตราดูแลลูกหาบของพวกเราทุกคนด้วย ใครไม่สบายหรือรู้สึกว่าจะไม่สบายอะไรก็มาบอก”

“ครับผม”

รพิเรนทร์ตอบทางเสียงลือเลือน โยนขาเข้าปาก ดื่มน้ำตามแล้วกล่าวต่อมา

“เมื่อคืนนี้ เป็นเรื่องของแพทย์กำหนดให้คนธรรมดา ซึ่งผมก็ได้ปฏิบัติตามไปแล้วโดยเคร่งครัด ทีนี้ก็จะเป็นเรื่องของพรานป่ากับชาวกรุงบ้าง”

คารินยกมือกอดอก พยักหน้าหยิ่งๆ

“คุณมีอะไรจะพูดกับเรากี่ว่าไป”

“ไม่ใช่กับ ‘เรา’ อันหมายถึงคุณชายหรือคุณไชยยันต์ด้วยหรือครับ แต่หมายถึงคุณหญิงโดยเฉพาะ”

“ทำไม คุณมีอะไรจะพูดกับฉัน โดยเฉพาะงั้นรี”

“ครับ อีกสองท่านไม่เกี่ยว”

“ก็ว่าไปซิ”

หล่อนลากเสียง

“จะเป็นการบังอาจหรือสู้รู้กินไปไหม ถ้าหากผมจะขอร้องให้คุณหญิงเลิกสวมไนท์กาวน์อย่างนั้นนอน ไม่ว่าจะที่นี่หรือที่ไหนทั้งสิ้นขณะที่เรายังอยู่ในป่า แต่ควรจะเปลี่ยนมาเป็นเสื้อและเสื้คที่รัดกุมที่สุด จริงอยู่ ถึงแม้ว่าสิ่งแวดล้อมจะให้ความสะดวกสบาย และน่าจะเรียกว่าปลอดภัยเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่มันก็ไม่ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มนัก ที่นี่เป็นป่าไม่ใช่เมือง เราอาจจำเป็นต้องตื่นพรวดพราดขึ้นมาในวินาทีใดวินาทีหนึ่งก็ได้ เสื้อนอนชนิดนี้ไม่ใช่เสื้อที่เหมาะสมสำหรับวัตถุประสงค์เช่นนั้น”

“เห็นไหม ฉันกับเชษฐาเตือนเธอแล้วว่าไอ้ชุดนอนสวยๆ ของเธอนะ มันไม่มีประโยชน์หรอก เธอก็ยังดื้อจะใส่ให้ได้ คุณรพินทร์นะ ถ้าไม่เห็นเหลือบ่ากว่าแรงนัก แยกก็ไม่พูดหรอก”

ไชยยันต์ร้องออกมา

หญิงสาวเอียงคอนิดหนึ่ง ยิ้มแฉ่งๆ แล้วก็พยักหน้า

“เอาละ ฉันเชื่อคุณ ประเดี๋ยวฉันจะเปลี่ยนเสื้อผ้าตามที่คุณต้องการ”

“อือม! ให้รู้จักหน้าที้อย่างนี้เสียมั่งซิ ถึงจะเรียกว่าคนเจริญแล้ว”

รพินทร์ป้อนหน้าเคร่งขรึม พูดเลียนประโยคของหล่อนเอง

“ผมคิดว่าคุณหญิงจะพูดว่า ‘ฉันไม่แคร์ อย่ามายุ่งกับเรื่องส่วนตัวของนายจ้าง เพราะมันไม่ใช่หน้าที่’ เสียอีก อ้อ! แล้วก็เวลานอนนะ ปีนกับไฟฉายไม่ควรจะให้ห่างมือ เอาละครับ พวกคุณเหนื่อยกันมามากแล้ว นอนพักเอาแรงเสียเถิด ราตรีสวัสดิ์”

ว่าแล้วเขาก็ก้มศีรษะให้ แล้วเดินออกไปจากเตียง ม.ร.ว.หญิงคารินกระตือรือร้นทำโดยแรงหน้าจ๋า หันมาทางพี่ชาย ผู้บัดนี้กำลังหัวเราะอยู่กับไชยยันต์ ในเวลาได้ตอบอันทันๆ กัน ในระหว่างน้องสาวกับพรานนำทาง

“ไฉนไหนคะพี่ใหญ่ ไฉนกรรมของนายพรานชั้นยอดของพี่ใหญ่ไหม คนคนนี้อยู่มาได้ยังไงนะ โดยเสียมันไม่คาบไปกินเสีย”

หล่อนพูดอย่างกระพืดกระพืด

“เสียมันไม่มีทางจะคาบเขาไปกินได้หรอก แต่เสียอาจคาบน้อยไปก็ได้ ถ้าน้อยอวดคิดกับเจ้านัก”

พี่ชายว่าเนิบๆ สีหน้ากระบายไปด้วยรอยยิ้มอย่างอารมณ์ดี น้องสาวยังโมโหจัด ร้องออกมา

“คนผีทะเลอะไรยังงี้ก็ไม่รู้ เพราะพี่ใหญ่โอ้ออกเอาใจมากเกินไป ถึงได้กล้ากำแหงกับน้อยได้ถึงเพียงนี้ เมื่อตอนยิงเลียงผาบ้านนี้ก็เหมือนกัน ทะเลาะกับน้อยไปตลอดทาง ชั่วโทสะชะมัด”

“เอ อะไรก็ไม่รู้น้อย ทำเป็นเด็กไปได้ อย่าลืมนะเรากำลังต้องพึ่งเขาอยู่นะ และฉันก็เห็นว่าเขาเป็นคนน่ารักที่สุด น้อยตะหากคอยขวางเขาอยู่ตลอดเวลาโดยไม่มีเหตุผล มันก็มาจากที่ว่าเราจะเอาแต่ใจเราเสียจนเคยตัวนั่นแหละ ตลอดเวลาน้อยเคยพบแต่คนที่คอยแต่พะนอเอาใจ พลีสไปหมดทุกอย่าง พอมาเจออย่างรพินทร์เข้า ก็เลยขม่น ความจริงเขาเป็นสุภาพบุรุษที่สุด แล้วก็ไม่ใช่สุภาพบุรุษซิกข์ทั้งหลาย อย่างที่เคยรุมล้อมหลังน้อยมาหรอก เขาเป็นผู้ชายแท้ๆ อีกแบบหนึ่ง”

“อยากจะรู้ว่าตาพรานคนนี้มีดีอะไรนัก ทั้งพี่ใหญ่กับไชยยันต์ถึงได้เข้าข้างนัก”

หญิงสาวกระแทกเสียงแล้วสะบัดหน้าเดินเข้าไปที่ฉากกั้นเตียงนอนของหล่อนเสียอย่างหงุดหงิด

จะอย่างไรก็ตาม หล่อนเปลี่ยนชุดนอนอันหรูหราอยู่ในเสลี่ยงผ้าลินินสีดำ สวมเสื้อตัวสั้นสีชมพูเข้านอน อากาศเริ่มจะหนาวเย็นขึ้นเป็นลำดับ ไชยยันต์กับเชษฐาก็หรีไฟและเข้านอนเช่นกัน ไม่นานนักทั้งสองก็หลับสนิท แต่หญิงสาวคนอนลิ้มตาโพลงอยู่เช่นนั้น

บรรยากาศและสิ่งแวดล้อมที่ใหม่ แปลกไปจากที่หล่อนเคยพบ ทำให้บังเกิดอารมณ์ตื่นเต้นประหลาด ไม่อาจหลับลงได้ง่าย เวลาผ่านไป เสียงเอะอะเฮฮาของพวกลูกหาบข้างนอก เริ่มจะซาลาเป็นลำดับ จนกระทั่งเสียงหายกลายเป็นความสงบ เงียบเชียบวังเวง ได้ยินแต่เสียงไม้ที่สูมไฟไว้ปะทุแตก นานๆ จะแว่วเสียงหมาป่าเห่าหอนแว่วมาแต่ไกล

หล่อนไม่มองเลยสักนิด

หญิงสาวสลัดผ้าห่มขนสัตว์ที่คลุมกายออก ลุกขึ้นจากเตียงสนาม คิ้วเข้มขีดป็นสันที่วางอยู่หัวเตียงขึ้นมาคาดเอว สวมแจ็กเก็ตหนึ่งทับ ถือไฟฉายล่าสัตว์ขนาด 8 ท่อนติดมือ แล้วก็เดินออกมาจากเตียง อากาศเบื้องนอกยิ่งเย็นจัด ไฟกองใหญ่ที่สูมอยู่หน้าเตียงลุกโพลง ส่องแสงสว่างเรืองรอง ร่างใหญ่ฉกรรจ์ของแฉชาย หนุ่มชวาคงพเนจร นั่งกอดเข้าอยู่หน้ากองไฟ กำลังเสือกคู้นพื้นเพิ่มเติมเข้าไป เมื่อเห็นหล่อนเดินออกจากเตียงก็ลุกขึ้นยืนยิ้มรับ

“นายหญิงยังไม่นอนอีกหรือครับ?”

เสียงห้าวๆ มีกังวานทักออกมาเบาๆ

คารินยิ้มให้คนรับใช้พิเศษ ที่มาอาสาสมัครล่าสุดก่อนการเดินทาง

“ฉันยังไม่อยากนอนหรอก แฉชาย”

หล่อนพูดเสียงนุ่มกวาดสายตาไปรอบด้านที่มองเห็น กองไฟเรียงรายอยู่เป็นระยะ และภาพเงาตะกุ่มของพวกลูกหาบซึ่งนอนกันอยู่เกาะเกาะ ไกลออกไปกว่านั้น เป็นความดำมืดอันน่าสะพรึงกลัวของป่าสูงรอบด้านในยามวิกาล

“พวกเรานอนกันหมดแล้วหรือ?”

“ครับ นอกจากพวกอยู่ยาม”

“พรานใหญ่อยู่ไหน?”

หญิงสาวถามออกมาโดยไม่ตั้งใจ แฉชายชี้มือไปทางด้านเหนือ ปลายรอบนอกที่สุดติดกับบริเวณที่ใช้ควายผูกไว้ ที่นั่นมีเกวียนคันหนึ่งปลดแอกจอดอยู่ ไม่มีกองไฟสูมเหมือนบริเวณอื่นๆ

“ผมเห็นผู้กองเดินไปทางโน้นเมื่อตอนหัวค่ำครับ”

หล่อนทอดสายตาตาม แต่มองไม่เห็นอะไรนอกจากเงาสลัววิบแวม เสียงแฉชายกล่าวต่อมา

“นายหญิงออกมาทำไมครับ ดึกมากแล้ว น้ำค้างป่าแรงเดี๋ยวไม่สบาย”

คารินหัวเราะน้อยๆ มองดูหนุ่มกะเหรี่ยงพเนจรด้วยสายตาแสดงความปรานี

“ไม่เป็นไรหรอกแฉชาย ฉันเป็นหมอเอง ฉันรู้เกี่ยวกับสุขภาพดี อยากจะเดินเล่นสักหน่อย เธอจะไปกับฉันไหม?”

“โอ เดินเล่นในเวลาอย่างนี้”

“ฉันไม่ออกไปนอกบริเวณแคมป์ของเราหรอก จะเดินอยู่ในเขตกองไฟที่พวกเรานอนอยู่นี้แหละ”

แกชายลึงเลอยู่อีจใจ ก็ไม่พูดอะไรอีก ก้มลงคว้า .44-40 คูชิพขึ้นมามีไว้

คารินเริ่มออกเดินทอดน่องไปช้าๆ หนุ่มกะเหรียงร่างยักษ์ เดินตามไปเบื้องหลังอย่างสงบ จะพูดด้วยก็ต่อเมื่อถูกถามเท่านั้น หล่อนเดินตรงไปทั่วบริเวณที่พวกลูกหาบนอนกันอยู่เป็นระยะ แล้วก็มาหยุดยืนกอดดอกอยู่ที่เกี่ยวข้องกันหนึ่ง อันเป็นเป้าหมายที่แกชายลึงให้ดูเมื่อตะกี้ นี่ รีมฟีปากงาม มีรอยยิ้มนิดๆ

ได้เกี่ยวที่ไ้แทนหลังคาถ่าน้ำค้าง รพินทร์ ไพรวัลย์ นอนอยู่กับพื้นดิน โดยมีกระสอบป่านปูรองไว้ มันเป็นลักษณะการนอนไม่ผิดอะไรกับพวกพรานหรือลูกหาบทั้งหลายนั่นแหละ ร่างนั้นนอนกอดอก มีเสื้อแจ็กเกตชนิดหนาสามอีกชั้นหนึ่ง ศีรษะพาดอยู่กับถุงข้าวสาร หมวกสักหลาดใบที่เห็นสวมอยู่เป็นประจำครอบปิดอยู่ที่หน้า ส่วนเท้าหันออกไปทางด้านป่า และส่วนศีรษะหันไปทางแคมป์ ไรเฟิลคู่มือวางแนบตัวอยู่ทางด้านขวามือ

“ผู้กองมานอนอยู่นี่เอง”

เสียงแกชายพึมพำออกมาเบาๆ

คารินแกล้งใช้ไฟฉายแปลต่อนที่ถืออยู่ในมือ ส่องจ้าเข้าไปที่ใบหน้าอันมีหมวกครอบปิดอยู่นั้น ก็ไม่เห็นเขาไหวติงอะไร ลมหายใจอยู่ในจังหวะเรื่อยๆ ได้ระดับ อันหมายถึงว่าหลับสนิท ดูเหมือนจะมีเสียงกรนเบาๆ หญิงสาวหัวเราะหึๆ

“ทำไมเธอเรียกเขาว่าผู้กอง”

หล่อนถามเบาๆ

“ผมเคยเรียกเขาเช่นนี้มาก่อนครับ เขาเป็นผู้บังคับกองร้อยหน่วยหมีดำ ตำรวจตระเวนชายแดนไทย”

“ผู้กองค่ายแตกเคนตายนะหรือ ไหนลองเล่าซิ เธอเคยช่วยชีวิตเขาไว้ยังงัย”

คารินพูดสั้นๆ

“ผมไม่ได้ช่วยชีวิตเขาโดยตรงหรอกครับนายหญิง ผมเพียงแต่ละโอกาสที่จะฆ่าเขาเสียเท่านั้น ค่ายหมีดำถูกล้อมด้วยโจรกะเหรียงที่เหนือกว่าทั้งคนและอาวุธ ผู้กองดีฝ่าหนีออกมาทางด้านผมพอดี ผมสั่งให้พลประจำปืนกลหยุดยิงจนกระทั่ง เห็นเขาหลบพันวิถีกระสุนไป”

“ก็แล้วทำไมเธอถึงสั่งให้หยุดยิง มีเหตุผลอย่างไรในการที่เธอปล่อยให้เขารอดชีวิตไปทั้งๆ ที่ขณะนั้นต่างฝ่ายต่างก็เป็นศัตรูที่จะต้องฆ่ากัน”

แกชายหัวเราะกว้างๆ สันศีรษะ

“ผมบอกไม่ถูกครับนายหญิง ที่ผมเข้าร่วมรบเป็นทหารกะเหรี่ยงอิสระในครั้งนั้น ก็เป็นไปตามหน้าที่จำเป็นเท่านั้น ผมไม่ได้คิดเป็นศัตรูกับใคร แท้จริงไม่ได้มีอุดมการณ์อะไรยึดมั่นแรงกล้าพอที่จะสังหารชีวิตมนุษย์ชนิดที่มองเห็นกันซึ่งๆ หน้าได้ลงคอโดยไม่จำเป็น ผมเพียงแต่ถูกบังคับให้รบเท่านั้น อีกอย่างหนึ่งเท่าที่ผมสืบทราบมาก่อน ผู้กองเป็นคนดีมาก”

“ดียังไง?”

หล่อนชักอวยงนึกสนุก โดยที่ผู้ถูกกล่าวขวัญถึง นอนกรนอยู่เบื้องหน้าเมื่อนอนจะไม่รู้สึกตนว่า มีใครมาขึ้นสนทนาคำสัพริษะอยู่ เสียงกรนของเขาได้ระดับอยู่เหมือนเดิม

“ผู้กองเป็นคนยุติธรรม และมีวาจาเป็นสัจจะน่านับถือ ไม่โมโหร้ายทารุณเหมือนนายตำรวจตระเวนชายแดนบางคน ตำรวจเหล่านั้นแม้จะเพียงสงสัยว่าใครเป็นสายของโจรกะเหรี่ยงก็จะยิงทิ้งทันที หรือมิฉะนั้นก็ทำทารุณ ไม่เพียงแต่พวกกะเหรี่ยงผู้ชายเท่านั้น มันเดือดร้อนไปถึงหมู่บ้านกะเหรี่ยงที่เป็นผู้หญิงด้วย ผู้กองไม่เคยทำอย่างนั้น ใครจ้านยอมแพ้ ผู้กองก็จะจับโดยดีไม่เคยฆ่า ใครบริสุทธิ์ไม่เกี่ยวข้องกับกองโจร ก็จะไต่สวนแล้วปล่อย ไม่เคยอัสถ์หลอกลวงกะเหรี่ยงคนใด ในครั้งนั้นผู้กองไม่เคยรู้จักผม แต่ผมสืบทราบประวัติผู้กองมาได้ทุกระยะเป็นอย่างดี และผมก็มีโอกาสได้คุยกับผู้กองในวันก่อนหน้าที่จะเข้าตีค่ายหมีดำ ผมเตือนให้ผู้กองทราบว่าจะถูกโจมตีด้วยอาวุธหนักจากกำลังทหารโจรเป็นกองพัน แต่ผู้กองไม่เชื่อผม เพื่อนของผู้กองคนหนึ่งชักปิ่นจะยิงผมทิ้ง โดยอ้างว่าผมจะต้องเป็นสายโจร แต่ผู้กองเป็นคนห้ามไว้ และไล่ผมไป ผู้กองก็ช่วยชีวิตผมไว้เหมือนกัน”

“อือม...”

หญิงสาวคราวพักหน้าซ้าๆ ยิ้มละไมอยู่ในสีหน้า สายตาจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าอันคมสันของหนุ่มกะเหรี่ยงผู้ลึกลับ

“ก็เรียกว่าต่างคนต่างเคยมีบุญคุณต่อกันมาก่อนนะ แต่ฉันสังเกตดูตั้งแต่วันแรกที่เธอมาขอสมัครเดินทางไปกับเราแล้ว เขาทำอะไรไม่ไว้ใจเธอนัก แต่เป็นเพราะเกรงใจพี่ชายของฉัน จึงต้องรับเธอไว้”

แกชายหัวเราะออกมาอีก เป็นหัวเราะที่บริสุทธิ์เปิดเผย

“ผู้กองเป็นคนฉลาดและรอบคอบมากครับ นายหญิง สัญชาติเสียยอมจะไม่ยอมไว้วางใจสิ่งใดเป็นอันขาด ถึงในขณะนี้ผู้กองก็ยังไม่วางใจผมสนิท ผู้กองทำถูกแล้วครับ แต่ผมถือความบริสุทธิ์ใจเป็นที่ตั้ง ถ้าผมทุจริต ผมก็ไม่กล้าเข้ามาเผชิญหน้าเขา ผมรู้ว่าไม่มีวันจะหลีกหลบซ่อนความทุจริตไว้ได้จากสายตาอันคมยิ่งกว่าพญาเหยี่ยวของเขา”

หญิงสาวยกไหล่

“รู้สึกว่าเขาจะศรัทธาเชื่อมั่น และเกรงเขาเหลือเกินนะ”

“ทุกคนในป่านี้ศรัทธาเชื่อมั่น และเกรงเขาคับ ไม่ใช่ด้วยอำนาจ แต่ด้วยความสามารถ และความดี คณะของนายหญิงมีสายตาอันฉลาดแหลมคมแล้ว ที่เลือกเอาเขาเป็นพรานนำทางครั้งนี้”

“ฉันไม่เห็นจะเลื่อมใสสักนิด ก่อนที่เราจะออกเดินทาง เรามองไม่เห็นพรานคนไหน นอกจากเขา และคนที่เราเชื่อมั่นไว้ใจก็สนับสนุนให้จ้างเขา ถ้าฉันพบเธอเสียก่อน และรู้ว่าเธอชำนาญการเดินป่าแถบนี้ไม่ค้อยไปกว่าเขา ฉันก็คิดว่า ให้เธอเป็นพรานนำทางจะดีกว่าต้องมาจ้างคนอื่นคนนี้เสียอีก รู้ไหมเราต้องอ่อนวอนเขาสารพัด แทบจะเรียกว่ากราบไหว้ทีเดียว แล้วเขาก็เรียกค่าจ้างแพงลิบ มีหน้าซำ บางขณะเขายังทำตัวเหมือนเป็นนายของเรา แทนที่จะเป็นลูกจ้าง ออกคำสั่งโน่นคำสั่งนี่อยู่ตลอดเวลา ฉันบอกตรงๆ ไม่ชอบหน้าเขาเลย”

นางชายโคลงศีรษะซ้ำๆ ตาเป็นประกายแจ่มใส มองที่คาริน แล้วเหลียวไปที่ร่างอันกำลังหลับของคนที่ถูกนิทา

“นายหญิงเข้าใจผิดครับ เรื่องป่าแถบนี้แล้ว จะไม่มีใครชำนาญเท่าผู้กองอีกแล้ว ผมขอเรียนยืนยันอีกครั้งว่า เป็นการเลือกไม่ผิดแล้ว สำหรับพรานนำทาง ผมไม่อาจนำทางให้คณะของนายหญิงได้ จะเป็นได้ก็แต่เพียงคนใช้ติดตามที่ซื่อสัตย์เท่านั้น”

“เธอรู้ข่าวได้ยังไง ว่าเราจะเดินทางแล้วมาสัคร”

หล่อนชวนคุยต่อไปอย่างถูกอัธยาศัย

“ผู้กองให้คนประกาศรับสัครคนที่จะอาสาเดินทางร่วมไปด้วย ข่าวนี้กระจายไปทั่วบ้านป่าทั้งใกล้ทั้งไกล ผมได้ข่าวผมก็มา”

“แล้วเธอมาสัครเป็นคนใช้ เดินทางไปแดนทวารันคาร เสี่ยงชีวิตกับเราในครั้งนี้ โดยไม่ขอค่าจ้างเลย เธอมีจุดประสงค์อะไร”

“ผมต้องการเพียงติดตามไปด้วยเท่านั้น”

“นั่นนะซิ เพื่ออะไร?”

นางชายยิ้มบางๆ แวดตาเป็นประกายประหลาด มองฝ่าออกไปยังความดำมืดของป่าเบื้องหน้า เสียงแผ่วต่ำเกือบจะเป็นกระซิบ

“บางที...อาจเป็นเพราะชีวิตที่เกิดมาเพื่อเร่ร่อนพเนจร ผจญภัยไปเรื่อยๆ ของผมก็ได้ กระมังครับนายหญิง อีกประการหนึ่ง อย่างที่ผมได้เรียนแต่แรกแล้ว ถิ่นเกิดของผมอยู่ทางภาพโพ้น...ดินแดนที่คณะนายหญิงกำลังจะมุ่งหน้าไป ผมอยากจะได้กลับไปเห็นแผ่นดินอันเป็นปิตุภูมิของผม”

“มันคืออะไร อยู่ที่ไหนกันแน่ บอกให้ชัดเจนหน่อยซิ”

คารินขมวดคิ้วอย่างสงสัยซักมา แต่หนุ่มพเนจรผู้ลึกลับกลับหัวเราะเฉยเสีย

“เธอจะไม่เล่าประวัติของเธอให้ละเอียดกว่าที่บอกกับเราไว้แต่แรกหน่อยหรือ ความ เป็นมาของเธอ พ่อแม่ ญาติพี่น้อง ถิ่นฐานแหล่งกำเนิด ฉันดูเธอจะเป็นคนลึกลับยิ่งงชอบกลนะ

รูปร่างหน้าตาของเธอ มันก็ไม่ใช่จะเหี้ยมอย่างที่เห็นๆ กันทั่วไป พม่าก็ไม่ชัด เจี้ยวหรือทวยาก็ไม่เชิง เธอเป็นเผ่าอะไรกันแน่”

“นายหญิงเป็นนักมานุษยวิทยาไม่ใช่หรือครับ ช่วยบอกผมหน่อยได้ไหมว่า ผมเป็นชนเผ่าไหน”

คารินยิ่งประหลาดใจเพิ่มขึ้น ในคำพูดของแกเซา

“เอ๊ะ!”

หล่อนอุทานสูง จ้องหน้า กะพริบตาถี่ๆ

“แปลกนี่ เธอรู้ด้วยหรือว่าฉันเป็นนักมานุษยวิทยา ถูกแล้วฉันเป็น แต่ฉันบอกไม่ถูกเลยว่าโครงร่างและลักษณะหน้าตาอย่างเธอเป็นชนเผ่าไหน คล้ายจะเป็นพวกไทพวน่านเจ้า หรือพวกเจ้าของถิ่นสุวรรณภูมิเดิม หรืออะไรฉันก็ยังไม่แน่ใจ เธอยังไม่ได้ตอบคำถามของฉันเลย”

“เท่าที่ผมจำความได้...”

เสียงหัวมีก้งวานนั้น กล่าวต่อมา

“ประมาณ 5 ขวบ ผมตกอยู่ในความคุ้มครองของพระธุดงค์องค์หนึ่ง ท่านเป็นชาวพม่า ท่านจาริกไปยังที่แห่งใด ผมก็เป็นลูกศิษย์ตัวน้อย ติดตามท่านไปทุกแห่ง เมื่อท่านใกล้จะมรณภาพอายุของผมได้แปดปี ท่านนำผมเข้าไปฝากไว้ที่วัดหนึ่งในเมะลาลิง ท่านสมภารวัดรับหน้าที่อุปการะผมต่อจากหลวงปู่องค์นั้น ผมเติบโตใหญ่และได้ร่ำเรียนมาอย่างเด็กวัดที่นั่น จนกระทั่งสงครามโลกครั้งที่สองเกิดขึ้น ตามเรื่องที่ผมได้เรียนให้ฟังก่อนแล้ว ผมไม่มีพ่อ ไม่มีแม่ ไม่มีแม่แต่พี่น้อง รู้แต่เพียงว่า ถิ่นฐานบ้านเดิมของผมอยู่ที่ไหน ผมก็กระหายที่จะไปให้ถึงเท่านั้น”

หญิงสาวไม่คิดใจที่จะซักถามอะไรอีก หันไปทางร่างอันนอนกรนอยู่ของพรานใหญ่ ใช้ไฟฉายส่องอีกครั้งแล้วพิมพ์่าเหมือนจะพูดกับตนเอง

“ดูเขานอนชิ ทุเรศ-ทุเรศ นี่นะเหออ อติตนายร้อยตำรวจเอกตระเวนชายแดน นักเรียนการทหารจากเยอรมนี ปัจจุบัน นายพรานใหญ่ชื่อก้องหลับไม่รู้เรื่องเลย นี่ถ้าเสื่อมา ย่อมมาคาบก็คงยังนอนกรนอยู่เนืองกระมัง พอเห็นตอนนอนแล้วไม่อยากจะเชื่อเลยว่าจะเป็นพรานได้ยังไง จี๋เซาชะมัด”

“อย่าว่าแต่เสื่อเลย มดสักตัวถ้าคลานมาอย่างศัตรูก็ต้องรู้สึก แต่ถ้าคนมายืนนินทาอยู่ละก็ ไม่รู้สึกหรอก คร้านจะฟัง!”

เสียงตอบเบาๆ กระแสเสียงแจ่มใสรอดออกมาจากใบหน้าที่ครอบหมวกสักหลาดอยู่ เสียงกรนคงได้ระดับอยู่เช่นเดิม

ม.ร.ว.หญิงคารินลืมหูลม ร้องอุทานออกมาอย่างตกใจ หันไปจ้องร่างที่นอนเฉยกรนอยู่นั้น

“เอ๊ะ! ยังไงกันนี้ เรื่องลึกลับเสียแล้ว หูฉันผาดไปหรือเปล่า”

“คงผาดไปละมัง”

เสียงตอบเบาๆ ดังมาอีก แงชายยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เมินหน้าไปทางอื่น คารินแหม่มริมฝีปาก หน้าแดง หันไปทางแงชาย พยักหน้าบอกว่า

“นี่แงชาย เธอกลับไปเฝ้าหน้าเต็นท์ได้แล้ว ไม่ต้องเป็นห่วงฉันหรอก”

แงชายผละไปตามคำสั่งในทันที

พอร่างของหนุ่มกะเหรี่ยงห่างออกไป หญิงสาวก็ทำเอวพยักหน้าเนิบๆ กับใบหน้าที่มี หมวกครอบอยู่นั้น

“ฮิ! ลูกไม้มากนัคนะนายพราน กรุณาลุกขึ้นมา นั่งพูดคุยกันหน่อยซิ”

“กำลังหลับสนิท อย่างกวนใจ”

เสียงตอบมาจากคนกรน

คารินเหลียวซ้ายแลขวา แล้วก้าวฉับๆ เข้าไปที่กองไฟกองหนึ่งสูมไว้ กระซอกพินคิดไฟ ออกมา เดินถือกลับมา

“เอาละ ถ้ายังหลับสนิทอยู่ละก็ เป็นโค่นไฟเย็นแน่ คุณจะตื่นขึ้นมาไหม ลองคุณะ”

ห่อขนยับท่อนพินคิดไฟ จะโยนลงใส่เขา ร่างนั้นจึงค่อยๆ ผงกตัวในลักษณะแข็งที่มานั่ง เสยหมวกที่ปิดหน้าให้ไปครอบอยู่บนศีรษะ คิวบะหรือออกจากกระเป๋าสื่อขึ้นมาจูดสูบ

“จะไม่ใจร้ายเกินไปหน่อยรี คุณหญิงคาริน วราฤทธิ์”

“ไม่หน่อยละ พอดูทีเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคนที่เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมลูกไม้ พราวอย่างนี้ มีอย่างรี นอนกรนอยู่ออกรอกๆ ฉันจะรู้ได้ยังไงว่าคุณไม่หลับ หลงพูดอะไรนินทา เสียใหญ่”

ห่อขนพูดปนหัวเราะอย่างถอนใจ ครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง แต่รพิทหน้าเฉย

“ทฤษฎีอะไรๆ ในโลกนี้ มันล้วนมีข้อยกเว้นทั้งนั้น วิชาแพทย์สอนให้คุณหญิงทราบ ว่าคนกรนก็คือคนหลับ แต่ทฤษฎีของนักสูบผมผมไว้ว่า อย่าไปเชื่อคนกรนว่าจะนอนหลับเสมอไป”

“อ้อ! งั้นก็แปลว่ากรนเอาเชิงงั้นสิ”

“ก็ไม่ได้เอาเชิงอะไรหรอก มันเป็นธรรมชาติของผมอย่างนี้เอง ถ้ากรน ไม่หลับ ถ้าหลับ ไม่กรน”

“คุณไม่ได้หลับเลย”

“จะหลับอะไรลงละ มาขึ้นค้ำหัวนินทาอยู่แจ๊ๆๆ”

“อ้อ! ก็เลยกรนต่อไป ดักฟังว่าจะนินทาอะไรมั่ง”

“ไม่ใช่งั้นหรอก ไม่อยากจะลุกขึ้นมาขัดคอตะหาก”

“ได้ยินหมดทุกอย่างที่ฉันพูดกับแงชาย?”

“ถึงไม่ได้ยินโดยหู ก็ได้ยินโดยพรายกระซิบ”

“เอาละ ได้ยินก็ดีแล้ว รู้สึกยังไงบ้าง?”

หล่อนยิ้มเยาะ ถามอย่างเจตนาจะหาเรื่อง

จอมพรานยักษ์ใหญ่

“เฉยๆ”

“หมายความว่ายังไงที่ว่า ‘เฉยๆ นะ’ ในเมื่อคุณก็ได้ยินหมดแล้วว่ามันพูดถึงคุณอย่างไร”

“ก็เฉยๆ นะซี”

“จะโกรธหรือจะเกลียดฉันก็ยังได้นะ ไม่ขอร้อง และไม่ขอโทษหรือแก้ตัวอะไรทั้งสิ้น”

“ก็ไม่เห็นจะต้องขอร้อง หรือขอโทษอะไรเลยนี่”

“ทำไม?”

“คนที่ว่าจ้างผมด้วยราคาสองแสนบาท ย่อมมีสิทธิในการที่จะนิทาอะไรผมได้โดยเสรี จะวิจารณ์ในงานรับใช้ของผมว่าเลวหรือไม่ เหมาะสมยังไงก็ได้ทั้งสิ้น ไม่มีสิทธิอยู่อย่างเดียวเท่านั้น คือเรียกเงินค่าจ้างคืน”

หล่อนป็นหน้าบึ้ง แต่แล้วก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ ระเบิดกระพืดพาลรีพาลขวาง

“ร่ายนักษะ แกล้งทำเป็นนอนหลับ ที่แท้ก็นอนฟัง เหลี่ยมจัดพิลึก”

“เปล่า ผมนอนของมมอยู่ที่นี่ดีๆ คุณหญิงก็มาพูดคำหัวผมเอง”

“ฉันไม่ได้คำยะ ฉันยืนห่างๆ จากหัวคุณตั้งสามสิ่วา จะบอกให้รู้ตัวสักนิดก็ไม่มี ปล่อยให้พูดอยู่ได้”

“ปล่อยให้พูดเสียได้โดยเสรี ดีกว่าจะเก็บเอาไว้”

“นี่! นายพราน”

เสียงของหล่อนอ่อนลงฝืนยิ้ม

“ความจริงฉันไม่ได้นิทาอะไรคุณหรอกนะ ฉันแกล้งพูดกับเงชายไปงั้นเองแหละ อยากจะจับพิรุฑของเขาว่าเขามีความรู้สักอย่างไรกับคุณ ที่ฉันพูดออกไปเช่นนั้นเป็นการทดลองคนนะ แต่ก็เห็นเขาเคารพเลื่อมใสยกยอคุณดี ซึ่งคุณก็คงจะได้ยินแล้ว”

“อ้าว! ไหนบอกว่าจะไม่แก้ตัวยังไงล่ะ”

“ฉันพูดความจริงตะหาก”

“งั้นเหอครับ แหม! ถ้างั้นผมก็ปลื้มใจมากนะซีที่คุณหญิงไม่ได้นิทาผม เพียงแต่เพื่อจะลองใจเจ้าเงชายของเราเท่านั้น แต่คุณหญิงอย่าเป็นห่วงเลยครับเรื่องนั้น เจ้าหมอนั้น...”

รพิฑทร์ชี้มือไปทางด้านที่เงชายเดินผละไป

“รู้ดีตลอดเวลาว่าผมไม่ได้หลับ และหมอกก็เป็นนักจิตวิทยาชั้นสูง พอที่จะได้ตอบอะไรกับคุณหญิงเกี่ยวกับผมเพื่อให้ผมได้ยิน เป็นการเรียกคะแนนไว้วางใจจากผมเพิ่มขึ้น”

“ตาย! อะไรกันนี่ คุณรู้ได้ยังไงว่าเงชายรู้ว่าคุณไม่ได้หลับ”

“ถ้าผมไม่รู้ ผมก็ไม่ใช่ รพิฑทร์ ไพรวลย์ เท่าๆ กับเจ้านั้นไม่รู้โดยคิดว่าผมหลับ หมอกก็คงไม่ใช่เงชาย”

“ก็แปลได้อีกครั้งหนึ่งว่า คนที่ไม่รู้อะไรเลยก็ควรจะเป็น คาริน วราฤทธิ์ คนนี้”

หล่อนครางออกมา ยิ้มจืดๆ

จอมพรานลุกขึ้นช้าๆ บิดจี๋เกียดปิดปากหา

“ไม่มีใครฉลาดรอบรู้ไปทุกอย่างหรอกครับ ผมไม่รู้อะไรเลยในเรื่องแพทยศาสตร์หรือมานุษยวิทยา แต่คุณหญิงเป็นผู้ชำนาญในวิชาสองแขนงนี้ ถ้าเกิดมารอบรู้ในด้านสอดแนมระวังตนของวิชาเสือพรานมันก็ผิดไป คิดเสียว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องขำขันเสียก็แล้วกันครับ”

หล่อนจู้ปาก โคลงศีรษะ ครางออกมา

“แกชายไม่ยกเตือนให้ฉันรู้สึกรู้สึกว่า คุณไม่ได้หลับ”

“ถ้าหมอฉลาดจริง มันเรื่องอะไรที่หมอจะต้องบอกให้คุณหญิงรู้ ผมบอกมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้วว่า ไอ้หมอนี้มันลึกลับที่สุด”

“แต่ฉันไม่เชื่อเลยว่า เขาจะมีอันตรายอะไรกับเรา หรือคุณคิดยังไง”

“เวลาและเหตุการณ์เท่านั้นครับที่จะพิสูจน์ได้ ขณะนี้ก็เท่ากับเราคบคนจรไม่รู้จักหัวนอนปลายตีน มีหน้าซำยังมีประวัติไม่น่าไว้ใจ แต่การเดินทางของเราครั้งนี้ เป็นการเดินทางมหาวิบากคล้ายๆ จะไปสู่ความมรณะอยู่แล้ว ผมถึงไม่แน่ใจว่าแกชายจะมาไหมไหน นอกจากหล่มซำง เราจะรู้ได้แน่ชัดว่าหมอนี้จะเป็นพิษเป็นภัยอะไรหรือเปล่า”

แล้วจอมพรานก็หันมาจ้องหน้าหล่อน เสียงที่ถามเกือบจะห้วน

“ทำไมไม่นอน?”

“ฉันนอนไม่หลับ”

หล่อนสารภาพเบาๆ ถอยไปนั่งที่โศกหินเดี่ยวๆ ก้อนหนึ่ง อันเป็นธรรมชาติราวกับจะมีมือใครมาวางเป็นแท่นไว้ ทอดสายตาออกไปยังแนวป่าที่เป็นฉากคามืดเบื้องนอก แสงไฟวอมแวมจากกองไฟที่ก่อไว้ห่างๆ สาดจับผิวหน้าแดงเรื่อเป็นเงาร่างๆ สายตาของรพินทร์จับอยู่ที่ใบหน้างามนั้น

“แล้วคุณชายกับคุณไชยยันต์”

“หลับหมดแล้ว”

“ทำไมไม่เขียนวิทยานิพนธ์อยู่ในคืนนี้ ทำไมไม่ฟังงานเสียงสเตอร์ิโอที่เตรียมมา”

หล่อนยิ้มเนือๆ หันมาสบตา

“เมื่อไหร่ถึงจะเลิกประชดฉันเสียที”

“เปล่า แน่ด้วยความรู้สึกแท้จริง ไม่ควรจะออกมาเดินตากน้ำค้างอย่างนี้”

คารินสั่นศีรษะ

“ฉันกำลังอยู่ในอารมณ์ตื่นเต้น ในสิ่งแฉดลุ่มที่ใหม่และแปลก นอนก็ยังไม่หลับ เขียนวิทยานิพนธ์ก็ไม่มีสมาธิ ฟังเพลง ฉันก็เพิ่งจะมารู้สึกเอาเดี๋ยวนี้เองว่า มันไม่มีค่าอะไรเลยในภาวะเช่นนี้ ฉันมาป่าดงพงไพร ฉันควรจะอภิรมย์กับธรรมชาติของป่า ซึ่งมันน่าจะให้ความสุขมากกว่าที่

จะฟังดนตรีจากงานเสียง ถูกของคุณแล้วนายพราน เข้าสังกรูรงที่ฉันหัวติดตัวมาด้วยเหล่านั่น มันคงไม่ให้ประโยชน์อะไรฉันในป่านี้หรอก”

เป็นครั้งแรกที่หล่อเห็นรอยยิ้มอีกชนิดหนึ่งจาก รพินทร์ ไพรวลัย หล่อไม่เคยเห็นยิ้มชนิดนี้มาก่อนจากชายผู้นี้ ถ้าเขาจะยิ้มเช่นนี้ตลอดไปมันก็น่าดูไม่ใช่น้อย อนุสติของหล่อกระทบกับตนเอง

น้ำเสียงของเขาอ่อนโยนคล้ายความกระด้างลง

“คุณหญิงชอบสิ่งอันเป็นธรรมชาติโดยบริสุทธิ์นี้เหมือนกันหรือครับ”

“คุณพูดเหมือนจะดูถูกฉันนั่นแหละ ทำไมฉันจะไม่เข้าใจกับมัน สิ่งแวดล้อมเหล่านี้มันทำให้ฉันเป็นสุข ทำให้ฉันตื่นเต้น ฉันน่าจะมีความสุขมากกว่านี้ ถ้าการมาของเราในครั้งนี้เป็นการเที่ยวป่าโดยเฉพา แต่เมื่อเมื่อขึ้นได้ว่าฉันมาก็เพื่อจะติดตามค้นหาพี่ชายที่หายสาบสูญไป มันบั่นทอนความสุขของฉันลงเกือบหมดสิ้น ไม่รู้ป่านี้เขาจะเป็นตายร้ายได้อย่างไรบ้าง”

น้ำเสียงในตอนท้ายของหล่อเศร้าไป สำหรับจอมพราน เขาก็คิดว่า ถ้าสตรีผู้นี้ตกอยู่ในอารมณ์เยือกเย็นอ่อนโยนเช่นนี้ตลอดไป หล่อก็จะเป็นคนงามไม่ใช่น้อย

“สวรรค์เท่านั้นที่จะรู้ได้ ผมคิดว่าวิธีที่ดีที่สุด คุณหญิงอย่าเพิ่งวิตกกังวลอะไร ไปดีกว่า เรามุ่งมั่นต่อเจตนาเดิมของเรา ในการจะไปติดตามเขา และเราก็ดำเนินการเป็นลำดับไปจนถึงขั้นนี้แล้ว”

หล่อควักบุหรือออกมาจากกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ต พรานใหญ่จุดไลท์เตอร์ส่งไปให้ หญิงสาวก้มลงจุดพ่นควัน

“คืนนี้คุณไม่ควรจะให้พวกเรานอนกันว่างๆ เลย อย่างน้อยที่สุดพาไปนั่งห้างหรือส่องไฟก็ยังมีดี ฉันไม่ว่างเลยสักนิด พี่ใหญ่กับชายขยันดีก็เหมือนกัน แต่ทั้งสองคนนั้นเป็นคนว่าง่าย เขาถือวินัยทหารนั่นแหละ พอคุณบอกให้นอนเขาก็นอน และก็หลับไปง่ายๆ เหมือนเด็ก”

“ผมเห็นว่าเดินทางกันมาเหนื่อยแล้วครับและเมื่อบายนี้ก็สนุกกันพอสมควรแล้ว อยากจะให้พักผ่อน เพราะพรุ่งนี้ก็จะต้องยิงสัตว์กันอีก”

ดารินพยักหน้า ลูกขึ้นเดินทอดน่องช้าๆ มายืนอยู่โคนต้นมะค่าใหญ่ริมหน้าผาหินเกลี้ยง กอดอกมองออกไปยังแนวป่าทะมึนเบื้องนอก รพินทร์เดินตามมาหยุดอยู่ข้างๆ

“นั่นเสียงอะไร?”

หล่อเงี้ยวหู แล้วถามแผ่วเบา

“ข้างแม่ลูกอ่อน เรียกหาลูก ระยะห่างมาก”

“แล้วนั่นล่ะ ลอยตามลมมาเหมือนคนหัวเราะ”

“หมาในมันร้อง อาจกำลังจับฝูงสัตว์มกวางหรือกึ่งอยู่”

นั่งเงียบกันไปครู่ กิริยาของหล่อกำลังเคลิ้มกวางค์ดื่มด่ำอยู่กับสรรพสำเนียงไพรที่ดังแทรกกลมคึกมา

“นั่นเสียงอะไรอีก”

“แก้งยังไงละครับ ร้องอยู่ห่างแค้นปีเราไม่เกิน 200 เมตรนี่เอง”

หล่อนพยักหน้า แต่แล้วอีกเสียงหนึ่งก็กระหึ่มมาท่ามกลางความเงียบ มันดังอยู่ทางลำธาร เบื้องล่างนั่นเอง หญิงสาวถอยโดยไม่รู้สึกรู้สึมาปะทะกับแผ่นอกของร่างที่ยืนอยู่เบื้องหลัง หล่อนเงยมองดูหน้าเขา จอมพรานยิ้ม กระซิบเบาๆ

“เขาละครับ ไอ้ลาย ทำทางจะหิวจัดและกำลังงุ่นง่าน”

“ปานี่ มันมีทั้งความน่ารักและน่ากลัวนะ”

หล่อนเปรย ห่อตัวด้วยความหนาวเยือก

“ก็เหมือนกับผู้หญิงนั่นแหละ”

ตาต่อตาสบกันอีกครั้ง คารินหันหน้าمينหลบ ปั่นหน้าขริบขึ้นมาอีก

ต่างเงยกันไปนาน รพินทร์ต่อหูรื้อตัวที่สอง หญิงสาวเปิดไฟฉายในมือขึ้นอย่างปราศจากความหมาย แล้วส่องกราดปะปะเป็นการช่อนอารมณ์ออกไปยังแนวป่า ในทันทีนั้น ลำไฟฉายขนาดแปดท่อนของหล่อนก็สาดไปพบกับดวงตาแดงสุกปลั่งราวกับทับทิมเข้าคู่หนึ่ง ที่โคนไม้ใหญ่ด้านซ้ายมือ ห่างออกไปประมาณ 60 เมตร หญิงสาวอุทานออกมาเบาๆ อย่างตกใจ ดวงตาคู่นั้นสู้ไฟหนึ่ง ไม่มีการเคลื่อนไหว

หล่อนเอื้อมมือมาจับแขนรพินทร์ โดยไม่รู้สึกรู้สึ ก็แว่วเสียงกระซิบปนหัวเราะต่ำๆ

“อีเห็นนะครับ”

“เสื่อ!”

หล่อนเถียงด้วยเสียงเบาที่สุด

“ผมยังไม่เถียงคุณหญิงเกี่ยวกับเรื่องยาเลย ทำไมคุณหญิงถึงเถียงผมในเรื่องสัตว์ป่า”

“คุณเอาอะไรเป็นเครื่องหมาย ก็ตาของมันแดงแจ๋ออกยังงั้น คุณซิ ยังไม่หลบอีก ไรเฟิลอยู่ในมือคุณถือไว้ทำไม ยิงซิ มันจะส่องให้”

“ตาดูเห็นกับตาเสื่อสะท้อนแสงไฟในลักษณะใกล้เคียงกันมากครับ โปรดจำไว้ด้วย ยิ่งในเวลาห่างมันเลยกินน้ำในหนองละก็ เป็นเสียงเดียวกับเสียงเสื่อไม่มีผิด เราจะสังเกตเห็นความแตกต่างง่ายๆ จากสามัญวินิจฉัย ช่วงตาเสื่อจะห่างกว่าตาดูเห็นมาก เพราะหัวเสื่อใหญ่กว่าหัวอีเห็น แล้วคุณหญิงเห็นไหม นั่นตาคู่นี้แคบนิดเดียว ไม่เชื่อผม คุณหญิงก็ลองใช้ปืนสั้นที่ติดเอวอยู่นั้นเล็งดูซิครับ ยิ่งตามแสงไฟอย่างนี้ง่ายจะตาย เป็นปืนที่ไม่มีใครเคลื่อนไหว แล้วฝีมือปืนสั้นของคุณหญิงก็ออกเยี่ยม ลองดูซิครับ”

หล่อนยิ้มตื้นๆ ถอนหายใจออกมาได้ สิ้นศิริษะ

“ฉันเชื่อคุณ ช่างมันเถอะ ฉันไม่อยากจะยิงมันหรอก ถึงยิงมาเราก็ไม่ได้กินเนื้อมัน บาปกรรมเปล่าๆ ปล่อยให้มันประดับป่าต่อไป”

หลอดกระจกแสงไฟฉายขึ้นลง ตาคู่นั้นก็หลบแวบแล้วแผ่นแผ้ว ขึ้นไปบนต้นไม้อย่างรวดเร็ว พอส่องตามก็ยังไม่วายที่จะจ้องตบมาอีก

“เนื้ออีเห็น พวกบ้านป่าเขาก็กินกันเหมือนกัน แต่มันไม่คินัก คาวจัด และว่าที่จริงมันก็ไม่ใช่สัตว์ที่เราจะล่าเป็นอาหารเลย มันไม่มีอันตรายอะไรกับเรา เว้นไว้แต่ชอบทำความรำคาญ หงุดหงิดให้”

“ทำความหงุดหงิดยังไง?”

จอมพรานหัวเราะเบาๆ

“ชอบปีนป่ายเข้ามาใกล้แค้มป์ จ้องจะขโมยเนื้อที่เราขึ้นร้านย่างไว้ หรือบางทีเรายิงสัตว์เล็กจำพวกกระเจงกิ้งไว้ได้ห่าง ยังไม่ทันจะลงมาเก็บและเปลอนอนหลับไป มันก็คอดมาขโมยลากเอาไปกินเสีย ผมเคยยิงกระเจงกิ้งไว้ตั้ง 6-7 ตัวในตอนเย็น แต่มีความจำเป็นที่จะต้องนั่งห่างต่อไปจนถึงเช้า พอเช้าขึ้นมา กระเจงพวกนั้นหายไหมดแล้ว อีเห็นลากเอาไปหมด”

หลอดนพลอยหัวเราะออกมาด้วยความเป็นอริอุกถึมไปชั่วขณะ

“คืนะค่อยๆ ได้ความรู้เรื่องป่าจากคุณไปที่ละอย่าง ความจริงคุณควรจะเปิดเลกเซอร์พวกเรา ในเรื่องเกี่ยวกับป่าเป็นเวลาสัก 1 เดือน ก่อนหน้าที่เราจะออกเดินทาง เราจะได้รู้เป็นทุนไว้บ้างไม่ใช่ออย่างนี้”

“จะเปิดเลกเซอร์ได้ยังไงครับ กับท่านนักเดินป่าที่ผ่านแอฟริกาหรือลุ่มน้ำอะเมซอนมาแล้ว”

อารมณ์ของหลอดนเปลี่ยนวับขึ้นมาในบัดนั้น ตาคู่นั้นเข้ามาอีก

“ก็บอกมาตั้งหลายครั้งแล้วว่าไม่เล่นไปงั้นเอง เอามาพูดบลัฟอยู่ได้ โมโหอีกแล้วรู้มั๊ย”

“อย่าโมโหบ่อยๆ ซิคครับ คุณหญิงเป็นนายจ้าง ผมเป็นลูกจ้าง นายจ้างโมโหลูกจ้าง ลูกจ้างก็ไม่สบายใจ”

คารินยิ้มครึ่งบึ้งอีกครั้ง ตวัดหางตา

“คุณนี่เป็นนักยั่วด้วยทีเดียวนะ เห็นขริมๆ นิ่งๆ ยังจี้อะ”

“ผมว่าคุณหญิงไปนอนดีกว่าครับ ดึกมากแล้ว”

“เออเนาะ ดูซิ บทจะไล่ก็ไล่ขึ้นมาเฉยๆ งั้นแหละ ฉันไม่ชอบอะไรที่มันดูเหมือนเป็นการออกคำสั่งหรือบังคับกันนะ จะบอกให้”

“ไม่ได้บังคับหรือออกคำสั่งหรือครับ แต่เป็นการแนะนำ”

“อวดดียังไงถึงจะมาแนะนำ ในเมื่อฉันเป็นแพทย์ ฉันรู้เรื่องสุขภาพส่วนตัวฉันดี เห็นยกย่องให้เป็นครูเรื่องการเดินป่า จัดแจงเอาใหญ่ เรื่องการนอนหรือไม่นอนนี่นะ มันไม่ใช่พิชานเกี่ยวกับเรื่องป่าหรอกนะ แต่มันเรื่องของแพทย์แล้ว”

“แต่วิชาแพทย์คงไม่ได้สอนไว้ไม่ใช่หรือครับว่า คนเราเมื่ออดนอนหรือนอนไม่เต็มตาจะทำให้ยิงปืนไม่ได้แม่นยำเท่าที่ควร และการยิงที่ไม่ดีพอย่อมจะเป็นนักล่าสัตว์ที่ดีไม่ได้ด้วย”

หล่อนิ่งไปครู่

“เป็นอันว่าฉันแพ้คุณ”

“ไม่แพ้หรือไม่ชนะหรือครับ เพราะเราไม่ได้เปิดการต่อสู้หรือแข่งขันอะไรกันขึ้น ผมเพียงแต่แสดงความรู้สึกที่ดีต่อคุณหญิงในฐานะลูกจ้างจะพึงมีต่อนายจ้างเท่านั้น”

“คุณนี่พูดเก่งเหมือนกันนะ เลี้ยวลดไปได้ต่างๆ จะให้ฟังแล้วยิ้ม หรือฟังแล้วอยากจะตบหน้าก็ได้ แล้วแต่คุณจะต้องการ”

“ผมไม่เคยคิดจะพูดให้ตัวเองถูกตบหน้าเลย นอกจากคนฟังจะมีอารมณ์วิปริตผิดอาเพศขึ้นมาเอง”

“ก็พูดแบบนี้ยัง ใจละ ที่คิดอยากจะตบจับปล้นขึ้นมา”

“สรุปไปนอนดีกว่าครับ ผมง่วงแล้ว”

“คุณเดินไปส่งฉันสิ”

“ปู่โธ่ แค่นี้เอง เห็นเด่นที่อยู่โน่น แงชายก็นั่งก่อกองไฟอยู่ทันทโ่ ผมจะนอนละ”

“ไม่ให้นอน ต้องไปส่งฉันจนถึงหน้าเต็นท์ นี่เป็นคำสั่ง เข้าใจ อย่าลืมนะสองแสนบาทรับไปเรียบร้อยแล้ว จะไม่บริการให้คุ้มค่าจ้างฉันสิ”

“ขอรับกระผม เมื่อเป็นพระราชเสาวนีย์ กระผมก็จะปฏิบัติตามคำสั่ง เจริญเจ้าหญิงเสร็จ ยุรยาตราได้ ทาสจะตามเสร็จข้างหลัง”

หล่อนยิ้มอย่างมีชัย สะบัดผมเดินนำหน้าไปอย่างมีสง่า

รพิินทร์เดินจู่ปากโคลงหัวตามไปส่งจนถึงหน้าเต็นท์

“ขอบใจ”

หล่อนหันมาบอกสั้นๆ รพิินทร์ตัวค้อมขึ้นแตะขอบปีกหมวก เหมือนจะทำวันทยหัตถ์ให้คารินยิ้มด้วยมุมปากนิดหนึ่ง ก่อนที่จะก้าวเข้าประตูเต็นท์ไป

เขายืนอยู่กับที่อีตึงหนึ่ง ดิดก้นบุหรีทิ้งแล้วหมุนตัวกลับ พลันสายตาของใครคนหนึ่งก็ประสานกับเขาพอดี เหมือนจะเฝ้ามองอยู่ก่อนแล้ว พอสบกันก็หลบ โยนพืนเข้าไปในกองไฟ จอมพรานสาวเท้าเนิบๆ เข้ามาหยุดยืนอยู่ใกล้ๆ ร่างที่นั่งอยู่บนขอนไม้ริมกองไฟนั้น

เขากลามต่ำๆ

“แกยังไม่นอนอีกหรื แงชาย”

หนุ่มชาวคงพเนจรแลขึ้นสบตาอีกครั่ง ยิ้มขึ้นสยายกว้าง แต่เป็นประกายลึก ชนิดที่สัญชาติญาณพรานของรพิินทร์ไม่อาจหยั่งได้

“เจ้าจตุรคัมภีร์ในยามที่โลกทั้งหลาหลับสนิท...นี่คือคำพูดครั้งสุดท้ายของพระครูคงคองค์ที่เลี้ยงผมมาแต่น้อย กล่าวกับผมไว้ก่อนที่ท่านจะมรณภาพ”

“นั่นมันปรัชญาของภูตพรายสมิงร้าย ที่คอยสูบเลือดมนุษย์”

“แต่มีอะไรน่าวิตกเขียวหรือ ในเมื่อผู้กองขอมอุปมาประหนึ่งหมอพราณผู้กำราบปวงภูติ สมิงอยู่แล้ว”

“แกลงรู้ว่าฉันไม่ชอบความถึกลึบของแกลยงชาย”

“และผมก็รู้ด้วยว่า ท่านก็ไม่ได้หวั่นเกรงกังวลเลย ในการที่จะอนุญาตให้ผมติดตามมา ด้วย”

จอมพรานยิ้มแฉกเขียว ตาเพ่งนั่งอยู่ที่ผิวหน้าสีทองแดงเป็นเงาวิบแวมอยู่ในแสงของกองเพลิงนั้นไม่กะพริบ

“อาณาจักรป่าในย่านนี้ตลอดไป จนกระทั่งหมู่บ้านหล่มช้ำง แกเห็นจะชำนาญปรุโปร่ง มาเป็นอย่างดีแล้วซินะ”

“ถ้าผมปฏิเสธ ผมก็เจตนาทุจริตต่อท่าน ถูกแล้ว ผมต้องเที่ยวอยู่ย่านนี้มานานพอ อาจ นานไม่น้อยไปกว่าท่าน”

“แกลงลาที่ไม่ปฏิเสธในสิ่งที่แกลงรู้ว่าปฏิเสธไปไม่ได้ ฉันทันแกลงเสมอเท่าๆ กับที่แกลงอาจ ทันฉันทันอยู่ทุกฝีก้าวอย่าง ว่าแต่เนี้ยนะ” เขาเว้นระยะ หยิบปืนวินเชสเตอร์ .44-40 แบบโบราณของแกลง ชาย ซึ่งวางพิงอยู่กับกองฟืนขึ้นมาเคาะในมือ แล้วสลัดคันเหวี่ยงออกสำรวจดูกระสุนอย่าง ปราศจากความหมาย ปากก็พูดต่อ

“ในระหว่างหล่มช้ำงกับจุดหมายปลายทางที่เรากำลังจะมุ่งไป แกลงสำรวจมาก่อนบ้าง แล้วหรือเปล่า?”

อดีตนายทหารกองโจรกระเหยิงสายสิริระแห่มซ้ำ มองตาเขานิ่งไม่หลบ

“เกินความมานะพยายามโดยสองเท้าเพชรของผมนะบุกมันไปได้ แต่ผมก็จะได้เคย ทดลองดูบ้างแล้วเหมือนกัน มันไม่สำเร็จ”

“แล้วแกลงคิดว่าเราจะไปกันได้ถึงไหน?”

เสียงหัวเราะแผ่วคำดังออกมาจากลำคออวบใหญ่ เดิมเชื้อไฟเข้าไปอีกคุ่นหนึ่ง ตา เปลี่ยนไปจับอยู่ที่เปลวเพลิงซึ่งแลบเลียอยู่ในกอง

“อย่างที่ท่านเคยพูดเสมอที่นั่นแหละ สวรรค์ที่ท่านนั้นที่จะรู้ได้ ท่านเป็นนักเผชิญภัยที่มีเลือด ชื่นมากในการกล้ารับจ้างนำทางครั้งนี้ เพราะท่านยอมตระหนกคืออยู่แล้วว่ามันหมายถึงอะไร”

“ก็แล้วตัวแกลง ที่หาญอาสาสมัครเข้ามา?”

“ชีวิตผมนะอย่างผม มีค่าต่ำกว่าชีวิตของท่านมากนัก”

“ความจริงฉัน ไม่ใช่คนกล้าหาญอะไรเลยงชาย”

เขาบอกหัววนๆ เกรงขริม

“แต่ฉันต้องทำงานเพื่อยังชีพ แม้ว่าการทำงานบางอย่าง มันจะเสี่ยงกับการเอาชีวิตตนเอง ไปทิ้ง ฉันทันก็ต้องยอม ถ้าฉันทันพิจารณาว่าได้รับผลประโยชน์ตอบแทนเหมาะสมแล้ว แกลงงชาย แกลง

เป็นคนกล้ามาก กล้าเสี่ยงเข้ามาโดยไม่หวังผลตอบแทนอะไรเลยแม้แต่ค่าจ้าง ซึ่งฉันก็ไม่เข้าใจ เหมือนกันว่า อะไรเป็นจุดมุ่งหมายแท้จริงของแก”

กล่าวจบ รพินทร์วางปืนของหนุ่มชาวคงผู้ลึกลับลงที่เดิม แล้วออกเดินผละไปยังที่นอนของเขา

ยังไม่ทันจะล้มตัวลงนอน บุญคำกับเกิดก็เดินตรงเข้ามาด้วยอาการรีบร้อนผิดปกติ ต่างทรุดตัวลงนั่งยองๆ ใกล้เคียงกระเซิบ

“นายครับ ท่านจะไม่ได้การเสียแล้ว”

รพินทร์ขมวดคิ้ว จ้องหน้าพรานพื้นเมืองคู่ชีพของเขาทั้งสอง

“ทำไม? มีอะไรหรือ บุญคำ?”

“ไอ้กูด! มันข่องตามหลังพวกเราตั้งแต่ตอนที่เราผ่านหุบเมื่อบาย จนกระทั่งเดี๋ยวนี้มันก็ยังปีนเปื้อนอยู่ใกล้แคมป์ของเราเอง”

จอมพรานตาสว่างวาบขึ้นในบัดนั้น

“ไอ้กูด’ ที่พรานของเขาเอ่ยถึง คือเจ้าลายพาดกลอนขนาดแปดศอก วายร้ายแห่งป่าหนองน้ำแห้ง กิตติศัพท์ชื่อเสียงระบือก้องไปในบรรดาพรานและชาวป่าทั้งหลาย ในด้านความเฉลียวฉลาด เล่ห์เหลี่ยม และอาฆาตพยาบาทอย่างรุนแรง ดูจะเป็นพิเศษผิดไปจากธรรมชาติสามัญของเสือทั่วไป จนกระทั่งพวกบ้านป่าทั้งหลาย เรียกมันว่า ‘สมิง’ เพราะเชื่อว่าจะต้องมีวิญญาณของภูติร้ายเข้าถึงคอยชักนำ

สาเหตุที่พรานทั้งหลายขนานนามมันว่า ‘ไอ้กูด’ ก็เพราะเมื่อปีเศษที่แล้วมา พรานพื้นเมืองเก่าแก่ของนายอำพลคนหนึ่ง ถูกมันขย้ำและลากเอาไปเป็นเหยื่อ ในขณะที่เดินส่องแก่งอยู่ในทุ่งโล่งบริเวณใกล้เคียงกับสถานีกักสัตว์ของรพินทร์เอง

ในคืนเกิดเหตุของนั้น เพื่อนอีกคนหนึ่งที่เคยกันส่องแก่งอยู่ไม่ห่างออกไปนัก ได้ยินเสียงร้องแสดงความเจ็บปวดและตกใจของพรานผู้นั้นอย่างถนัด วิ่งหน้าตื่นมาตามเขา รพินทร์พร้อมกับพรานคู่ใจของเขา ออกตามรอยในคืนนั้น พบแต่ศพชายผู้เคราะห์ร้ายถูกลากเข้าไปซุกที่โศดหินซบซ้อนบริเวณหนึ่ง ห่างจากตำแหน่งเกิดเหตุเกือบหนึ่งกิโลเมตรเต็มๆ ท้องของศพเหวอะหวะ เครื่องในถูกลากออกไปกินหมด

เขาแจ้งข่าวร้ายไปให้นายอำพล ผู้อำนวยการบริษัท ไทยไวลด์ไลฟ์ อันเป็นเจ้านายโดยตรงของผู้ตายให้ทราบ นายอำพลโกรธแค้นมาก แสดงความจำนงกับเขา ขอที่จะเป็นผู้ฆ่ามันด้วยมือเอง เพียงแต่ขอร้องให้รพินทร์เป็นผู้นำทางเท่านั้น เขาไม่อยากจะขัดใจนายอำพลผู้กำลังเต็มไปด้วยโทสะ และความเคียดแค้น จึงนำนายอำพลไปนั่งเฝ้าซากศพของพรานผู้นั้นตามประสงค์

ดึกของคืนถัดมา ระหว่างที่นั่งซุ่มเฝ้ากันอยู่เพียงสองคน ระหว่างเขากับนายอำพล เจ้าเสือร้ายก็ย้อนกลับมาที่ซาก รพินทร์เป็นคนส่องไฟและนายอำพลเป็นคนยิง แต่จะเป็นเพราะมือที่ไม่เคย

ชินมาก่อน หรือจะเป็นเพราะความตื่นเต้นอย่างใดไม่ทราบได้ ภายหลังจากกระสุนปืนของนายอำพลระเบิดออกไป เจ้าลายผีสิงผลจากเชื้อแผ่นพรวดหายเข้าไปในดงทึบ

เมื่อเข้าไปสำรวจ ก็พบว่านิ้วข้างหนึ่งจากอุ้งตีนใหญ่โตทางด้านขวาของมันขาดตกอยู่ที่เห็น กระสุนไรเฟิลแฝดของนายอำพลเพียงแต่ตัดนิ้วของมันขาดออกเท่านั้น ผลของการดักสังหารในครั้งนั้นล้มเหลวโดยสิ้นเชิง ไม่ว่าจะเพียรเฝ้าหรือแกะรอยกันสักขนาดไหนในเวลาต่อมา

มันจึงได้รับสมญาว่า ‘ไอ้กูด’ มาตั้งแต่บัดนั้น

และต่อจากนั้นมาอีกเพียงเดือนเศษ ภายหลังจากการถูกดักยิง พวกชาวป่าตัดห้วย พวกตัดไม้ของนายอำพล ตลอดจนกระทั่งพวกที่อาศัยอยู่ตามดง ถูกรังควานชนิดนอนตาไม่หลับ ดูเหมือนอีกครั้งสุดท้ายนับได้ศพที่ 13 โดยไม่รวมถึงพวกวัวควาย สัตว์เลี้ยงที่ถูกลากเอาไป มันไม่น่ากว่า ‘ไอ้กูด’ จะเข้าจู่โจมชีวิตคน และสัตว์เลี้ยงเหล่านั้น เพื่อเฉพาะเป็นอาหารประการเดียว เพราะปรากฏอยู่บ่อยๆ ว่า มันเคยฆ่าพวกตัดไม้ของนายอำพลเสียสองศพซ้อนภายในวันเดียวกัน เวลาห่างกันไม่กี่ชั่วโมง แพะและวัวควายของชาวดงที่เลี้ยงไว้ ก็ถูกกัดตายเสียเฉยๆ โดยไม่มีรอยตะกิ้น

พรานทุกคนถือมันเป็นอาชญากรร้าย และตามล่ามัน แต่ยังไม่มีการพบกับความสำเร็จสองคนพลาดลงอีก คนหนึ่งถูกกัดตาย และอีกคนหนึ่งรอดมาได้อย่างหวุดหวิด แต่ก็ต้องเข้าโรงพยาบาล ไม่เพียงแต่คนเท่านั้นที่แกะรอยล่ามัน ‘ไอ้กูด’ ก็ถือว่าคนเป็นศัตรูที่มันจ้องอาฆาต ด้วยเล่ห์เหลี่ยม ไหวพริบอันฉลาดล้ำอย่างชนิดที่ก็น่าจะเชื่อตามที่ชาวบ้านพูดกันเหมือนกันว่ามันเป็น ‘เสือสมิง’

รพินทร์เองเคยติดตามมันมาเป็นเวลาแรมเดือน ‘ไอ้กูด’ เหมือนจะมีสัญชาตญาณรู้ดีว่าการเผชิญหน้ากับจอมพรานอย่างรพินทร์ เป็นภัยกับมันเช่นไร เพราะฉะนั้นเขาจึงพบแต่รอย และผลของความย่อยยับล้มตายที่มันสร้างไว้เท่านั้น

นี่เป็นเหตุผลอีกข้อหนึ่ง ที่พรานพื้นเมืองยืนยันว่ามันเป็นเสือผีสิง

นายอำพลตั้งสินบนไว้เป็นเงินหมื่น สำหรับพรานทุกคน ไม่ว่าจะได้มันมาชนิดเป็นหรือตาย เพราะคนของเขาหลายคนต้องเสียชีวิตไปเพราะ ‘ไอ้กูด’

ตลอดเวลารพินทร์เพียงแต่เฝ้ารอโอกาสเท่านั้น เพราะการมุ่งหน้าติดตามอย่างจิ้งของเขา ไม่ได้ผล มันคอยหลีกหลบเขาเหมือนนกยูง และระยะหลังประมาณ 3-4 เดือนที่แล้วมา ข่าวกของมันก็ดูจะสร้างซาไป ไม่แฉ้วพานเข้ามาอาละวาดในเขตหนองน้ำแห่งนี้

บัดนี้ เป็นไปได้หรือที่ ‘ไอ้กูด’ วายร้ายนั้นเข้ามาแฉ้วพานป่วนเปื้อนอยู่ใกล้เคียงกับคณะเดินทางของเขา

“แกแน่ใจหรือว่าเป็น ‘ไอ้กูด’?”

รพินทร์ถาม บุญคำกับเกิดมองดูหน้ากัน

“ไม่ผิดหรอกครับ มันแน่ๆ”

เกิดเป็นคนตอบ

“จำได้ไหมครับ ตอนที่ผ่านหุบ ผมกับเส่ยเดินคุยอยู่ข้างหลัง ตะโกนบอกนายว่าเสื่อดำมันกระโดดผ่านไปทางด้านหลัง ความจริงมันไม่ใช่เสื่อดำหรอกครับ มันเป็นเสื่อโครงใหญ่ แต่ผมยังไม่อยากจะบอกนายตอนนั้น เพราะสงสัยอยู่ว่า มันอาจเป็นไอ้กูด พอเดินมาอีกสักสองชั่วโมง ก่อนที่พวกเราจะพบจางอว ผมกับเส่ยก็เห็นมันหมอบดักดูขบวนเกวียนของพวกเราอยู่ริมจอมปลวกใหญ่ ข้างต้นไม้ล้ม มันหมอบเฉยโพล่หัวมานิดเดียวเกือบจะมองไม่เห็น เส่ยสงสัยยกปืนขึ้น พอตอนยกปืนนั้นแหละครับ มันจึงหลบแหวลงหัวลึกลงไป ผมกับเส่ยเข้าไปตรวจรอย เห็นรอยตีนของมันที่ย่ำไว้ตรงแอ่งน้ำแฉะก็แน่ใจ นิ้วมันหายไปข้างหนึ่ง พวกเราเคยแกะรอยมันไปกับนายหลายครั้ง ทำให้ถึงจะจำรอยมันไม่ได้ นี่แปลว่ามันจะต้องข่องตามพวกเรามาตลอดเวลา และไอ้ที่เห็นกระโดดผ่านทางครั้งแรก ก็คือมันนั่นแหละ ไม่ใช่คนละตัวแน่ๆ”

จอมพรานเม้มริมฝีปาก บุญคำก็บอกเสริมมาอีกว่า

“สักเมื่อ 2 ทูมนี้ก็เหมือนกัน ผมส่องไฟออกไปทางด้านดงทึบ โน่น เจอตามันพอดี ยังไม่ทันจะขยับปืนมันก็หลบ แล้วเมื่อหยกๆ นี่เอง ความมันเพิ่งสะบัดสึดสึด ดึงเชือกผิดปกติยังไงพิกล ผมส่องอีก เห็นแต่ตอนบั้นท้ายของมัน ลากหางยาวหายเข้าไปในพงทางด้านลำธารข้างล่าง ผมกับเกิดเลยตามกันออกไปดู ไม่มีอะไรสงสัยอีกเลยครับนาน รอยของมันที่ย่ำน้ำในลำธารแล้วเหยียบไว้บนโขดหินชัดเจนทีเดียว ตอนที่ผมกับเกิดไปตรวจดู ยังมีน้ำหยดเป็นทางอยู่เลย เราลอกหนังเลี้ยงผาและพวกเครื่องในทิ้งเคลื่อนไ้วฝั่งโน้นเข้าไปตรวจดู ก็ไม่เห็นว่ามันจะไปกิน มีแต่รอยหมาป่ากับอีเห็น แสดงว่ามันไม่ได้เข้าไปยุ่งกับของที่จะเป็นอาหารของมันเลย”

รพินทร์คว่ำปิ่นกับไฟฉายในทันที ผุดลุกขึ้นยืน ไม่มีปัญหา เขาเชื่อสายตาพรานของเขาว่ามันคงไม่คลาดเคลื่อนไปแน่ เพราะคนเหล่านั้นก็ล้วนเคยร่วมติดตามรอย ‘เสื่อร้ายผีสิง’ ตัวนี้มากับเขาทั้งสิ้น

“เส่ยกับจันก็รู้เรื่องแล้วใช่ไหม?”

“ครับ”

“สองคนนั้นอยู่ที่ไหน?”

ยังไม่ทันจะขาดคำ พรานพื้นเมืองของเขาสองคน ก็พากันเดินตรงเข้ามา แสดงว่าไม่มีใครหลับนอนกันเลย ทั้งๆ ที่เวลาตอนนี้เป็นกำหนดยามผลัดเปลี่ยนของบุญคำกับเกิดเพียงสองคน

“ทำไมไม่บอกให้รู้ตั้งแต่ตอนหัวค่ำ ว่าไอ้กูดมันข่องตามเรามาตั้งแต่บ่าย”

“พวกเราก็ไม่คิดเหมือนกันครับว่า มันจะตามเรามาถึงที่นี่ ที่แรกคิดว่าอาจเป็นการพบโดยบังเอิญระหว่างทาง เพิ่งจะมาแน่ใจเอาตอนที่เราพบรอยของมันเมื่อหยกๆ นี่เอง เป็นการยืนยันชัดเจนว่าไม่ใช่ตัวอื่น”

บุญคำว่า

“เมื่อครู่ใหญ่ มันได้ยินเสียงคำรามมาจากด้านลำธาร”

“มันนั่นแหละครับ”

“เสียบกับจันอยู่ที่นั่นแหละ เฝ้าแก้มป์ไว้ บุญคำกับเกิดไปกับจัน”

รพิทร์สั่ง แล้วออกเดินผ่านแนวกองไฟที่สุ่มไว้รอบด้าน บ่ายหน้าลงไปยังลำธาร บุญคำกับเกิดเดินเรียงหน้ากระดานตามเขามาคิดๆ ใช้ไฟฉายส่องนำทาง และกวาดขอบแนวไปมาโดยรอบ เกิดส่องไฟไปที่โขดหินก้อนหนึ่ง งอกอยู่ในน้ำ มีระยะห่างจากฝั่งอันเป็นพื้นกรวดประมาณ 3 วา บอกให้เขาทราบ ว่า โขดหินก้อนนั้นเป็นที่ซึ่งสำรวจพบรอยตีนของมัน ชนิดที่เหยียบลุยขึ้นจากธารน้ำยังมีรอยน้ำหยดสดๆ ร้อนๆ อยู่เมื่อตะกี

รพิทร์ตรงเข้าไปในทันที แล้วก็พบว่า สิ่งที่พธานของเขาบอกไว้เป็นความจริงทุกอย่าง แม้น้ำค้างป่าจะลงจัดและจับชุ่มอยู่บนโขดหิน ก็ยังสามารถที่จะสังเกตเห็นรอยอุ้งเท้าขนาดจานรองด้วยน้ำชา ที่ปรากฏได้อย่างถนัด มันเกิดจากการย่ำน้ำเปียกชุ่มแล้วขึ้นมาเหยียบไว้ **สิ่งที่จะสังเกตเห็นได้ชัดก็คือ รอยเล็บจากเท้าข้างหนึ่งขาดหายไป และมันก็เป็นเท้าหน้าด้านขวา!**

“ฮือม มันจริงๆ นั่นแหละ!”

เขารางออกมาด้วยเสียงกระซิบ ภายหลังจากก้มลงพิจารณารอยตีนคู่นั้นอย่างถี่ถ้วนด้วยลำไฟฉาย แล้วเงยขึ้นกราดไฟส่องผ่านไปรอบๆ บุญคำและเกิดก็ส่องกราดอยู่ไปมาด้วยความรู้สึกอันไม่เป็นสุขนัก

“คืนนี้ ถ้าไม่ใช่ควาย ก็คงจะเป็นลูกหาบของเรา”

เกิดพิมพ์

“มันไม่ได้หิว มันไม่ต้องกรอาหาร แต่มันต้องการชีวิต ผีที่ลงมันแรงเหลือเกิน”

เสียงบุญคำสบถสาปแช่งอยู่ในลำคอ

รพิทร์ยอมรับกับตนเองว่าเริ่มเต็มไปด้วยความหนักใจอย่างไรพิกล หลักฐานที่เห็นอยู่ที่นี่มันบอกให้ทราบว่าเจ้าเสือร้ายแสนรู้ สะกดติดตามคณะเดินทางของเขาตลอดระยะด้วยความเพียรพยายามอย่างยิ่งยวดผิดวิสัยสามัญสัตว์

คณะเดินทางของเขาใช้เวลาไม่ต่ำกว่า 6-7 ชั่วโมง นับตั้งแต่ออกจากหนองน้ำแห่ง ผ่านหลายทุ่ง หลายดง กินระยะทางไม่ต่ำกว่า 20 กิโลเมตร ตลอดระยะเวลาและระยะทางอันยาวไกลนี้ เจ้าสมิงร้ายวนเวียนดักหน้าดักหลังมาทุกระยะ โดยไม่ยอมเบนเข็มไปทางอื่น

มันย่อมส่อเจตนาร้ายอยู่ชัดเจน ในชีวิตจอมพธานอย่างเขา เคยผจญกับเสือมาแล้วนับไม่ถ้วน ทั้งวิธีจับเป็นและจับตาย เขาสามารถจะรู้สัญชาตญาณ และจำแนกนิสัยถูกว่าเสือธรรมดาเป็นอย่างไร และเสือที่กินคนมันร้ายแค่ไหน แต่ในบรรดาเสือกินคนที่ถือกันว่าร้ายกาจยิ่งนั้น ก็ไม่เคยรอดมือเขาไปได้เลยแม้แต่สักตัวเดียว อย่างเก่งก็ไม่เกินสองอาทิตย์เป็นต้องได้ตัว ทว่าไอ้กูดตัวนี้ มัน

ผิดไปกว่าเสียกินคนทุกตัวที่เขาพบมาแล้ว มันฉลาดรู้ทันไปหมด ทุกอย่างราวกับจะมีวิญญาณฝิตาย โหงเข้าสิงสมตามทีพรานป่ารำลือ

การเฝ้าติดตามขณะเดินป่า ในการควบคุมของเขามาอย่างเงียบกริบของมัน ประหนึ่งว่าจะมีมันสมองชั่วร้ายและฉลาดเฉลียวคอยบงการ จะให้เข้าใจว่าอย่างไร จริงอย่างที่บุญคำพูด มันไม่ได้หิว และมันก็ไม่ต้องการอาหาร แต่มันต้องการรอโอกาสที่จะเอาชีวิตไม่ใคร่ก็ใครสักคนหนึ่ง ตามแต่จังหวะอันเป็นนิสัยของมัน ซึ่งเกิดขึ้นนับตั้งแต่ตัวของมันถูกลูกปืนของนายอำพลตัดด้วย หายไป เปรียบไม่ผิดอะไรกับฆาตกรร้ายแห่งไพรทิวัง

ถ้าพึ่งตัวเองและพรานมือดีของเขาเสียคน รพินทร์ย่อมจะไม่มีอะไรต้องกังวลเลยจนคิดเดียว ซึ่งถ้าไม่คิดเสียว่า เขามีหน้าที่ในการนำทางและให้ความปลอดภัยแก่คณะนายจ้างในครั้งนี้ ก็ยิ่งเป็นการดีเสียอีก ที่ไอ้กุดบังอาจแสร้งพานกรายโฉมมาให้เห็น แต่ที่เขาไม่มีโอกาสจะมุ่งหน้าจัดการกับมันได้ถนัดนักเพราะห่วงหน้าพะวงหลัง โดยคำนึงถึงความปลอดภัยของคณะนายจ้าง และลูกหาบทั้งหลายในคุ้มครองเป็นที่ตั้ง อีกทั้งยังจะต้องมุ่งอยู่ในการเดินทางรอดหน้า

ไอ้กุดมันจะต้องมีสัญชาตญาณพิเศษ สามารถรู้ได้ว่าในขณะเดินทางนี้ มีเหยื่อให้มันสังหารได้โดยง่ายอยู่เป็นจำนวนมาก และคงจะต้องตามหาโอกาสอยู่ตลอดเวลา

มันเป็นการแน่นอนเหลือเกินในข้อที่ว่า ถ้ามันยังมาป่วนเปื้อนนวนเวียนอยู่เช่นนี้ หากเขายังไม่สามารถจะกำจัดมันลงได้ ก็ต้องมีใครสักคนหนึ่งแน่ที่ตกเป็นเหยื่อของมัน ไอ้กุดทำตัวเป็นอุปสรรค และศัตรูร้ายในการเดินทางของเขาเสียแล้ว

ถึงในขณะนี้ก็เหมือนกัน ระหว่างที่เขา บุญคำ และเกิด กำลังมาสำรวจร่องรอยของมัน รพินทร์ก็เชื่อว่า ไอ้กุดคงยังไม่ได้หลบไปไหนไกล อาจซุ่มคูลอยู่ในระยะใกล้ๆ ตามสัญชาตสติมมิ่งร้ายของมัน เว้นไว้แต่ว่ามันฉลาดพอที่จะไม่จู่โจมออกมาเสี่ยงกับลูกปืนของพรานอย่างเขาเท่านั้น เสียฝิตถึงอย่างมัน ต้องรู้ว่าอะไรเป็นภัย และอะไรเป็นเหยื่อ ไม่เช่นนั้นมันคงไม่หลบรอดเงื้อมมือเขามาได้ถึงปานนี้

รพินทร์ ไพรวัลย์ หัวเราะหึๆ ออกมาจากลำคอ เดินลุยน้ำส่องไฟเข้าไปสำรวจที่ริมฝั่ง แล้วก็พบรอยขีดอีกกลุ่มหนึ่งที่บริเวณพื้นและในหมู่ต้นบอนที่ขึ้นรกที่บริเวณน้ำ เป็นรอยตีนของไอ้กุดทั้งสิ้น บุญคำและเกิด ตามเขากระชั้นชิดไปทุกระยะ

จอมพรานชวนคนของเขาลุยข้ามลำธารไปยังฝั่งตรงข้าม ตรวจตราดูโดยรอบแล้วมาสำรวจตรงบริเวณที่พวกลูกหาบลอกหนั่งหมูป่า กวางและเสียงผา ตลอดจนพวกเครื่องในทิ้งไว้ มีร่องรอยของไอ้กุดมาเดินวนเวียนอยู่ข้างเหมือนกัน แต่ไม่ได้แตะต้องกับอาหารอย่างดีเหล่านั้น คงมีแต่รอยเท้ากินของพวกอิเห็นและหมาป่าบ้างเล็กน้อยเท่านั้น

และในขณะที่สาดไฟไปรอบด้าน ก็ไม่ประสบกับตาสัตว์ชนิดใดในละแวกใกล้เคียงเลย ป่าทั้งป่าสัจด์ เงียบเชียบ มันหมายถึงว่า สัตว์เล็กเหล่านั้นเคล็ดหนีเปิดเบี่ยงไปหมดสิ้น ในการย่างกรายเข้ามาของเจ้าสติมมิ่งร้าย

“เราตามมันมานาน แต่เดี๋ยวนี้มันเป็นฝ่ายตามเราบ้างแล้ว!”

พรานใหญ่พูดเหมือนจะให้ดูเป็นเรื่องขบขัน พร้อมกับหัวเราะ แต่บุญคำกับเกิดหัวเราะไม่ออก เพียงแต่ยิ้มฝืดๆ กราดไฟส่องไปมาโดยไม่ยอมหยุดนิ่ง

“มันไม่ได้ตามเราหรอกครับ แต่มันตามควาย 16 ตัว ลูกหาบ 16 คน แล้วก็นายจ้างของเราอีกสามคน มันรู้ว่านั่นคือเหยื่อ!”

บุญคำตอบหางเสียงสะท้อน ฟังไม่ออกกว่าเป็นเพราะความหนาวเย็นหรือเพราะความสยองใจ

“ก็เหมือนกันนั่นแหละ เราจับผิดชอบต่อชีวิตเหล่านั้น”

“มีง่แงจริง โผล่ออกมาเดี๋ยวนี้ชีวะ ไอ้กูด ผีสาวที่สิงมึงอยู่ที่เชิญุกโขงออกมาด้วย”

เกิดผู้เถื่อนรื้อน สบถพรุสวาทออกมาดังๆ

“เพราะมันง่แงจริงนะซิเกิด มันถึงไม่โผล่ออกมาเดี๋ยวนี้ ตามคำทำของแก แต่มันจะโผล่ออกมาตอนที่แกไม่ได้ทำ และแกก็ไม่ทันรู้ตัว ไป! กลับแค้นปีกันเถอะ รับรองว่าคืนนี้มันไม่เข้าไปใกล้แค้นปีของเราหรอก มันรู้แล้วว่าเรารู้ตัว”

เขาบอกเรียบๆ แล้วก็เดินตัดลำธารกลับมายังแค้นปี ซึ่งจันกับเส่ยรอคอยอยู่ เมื่อถึงก็สั่งให้พรานทั้งสี่ของเราเติมพินในกองไฟที่สุ่มไว้โดยรอบ ซึ่งขณะนี้กำลังจะมอดให้ลูกโชติขึ้นอีก ปลุกลูกหาบบางกลุ่มที่นอนอยู่ในทิศทางอันไม่น่าจะปลอดภัยให้เปลี่ยนที่นอนใหม่ โดยไม่จำเป็นจะต้องบอกเหตุผลให้ทราบ ซึ่งคนเหล่านั้นก็ไม่ได้สนใจซักถามอะไรนัก เมื่อตื่นขึ้นมาและรู้ว่าเป็นคำสั่งของพรานใหญ่ ให้จัดที่นอนใหม่ก็ปฏิบัติตาม แล้วก็ล้มตัวกันลงนอนหลับต่อไป

รพินทร์เรียกบุญคำ จัน เกิด และเส่ย เข้ามากระซิบสั่งความ

“อย่าแพร่งพรายบอกอะไรกับพวกลูกหาบและนายจ้างของเราทุกคนเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย อย่างเด็ดขาด มันจะทำให้เกิดการขวัญเสีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกลูกหาบเหล่านั้น แล้วพรุ่งนี้ บุญคำสั่งเดือนพวกลูกหาบทุกคนไว้ แม้จะเป็นเวลากลางวันก็อย่าให้ลูกหาบคนไหนเดินเที่ยวคนเดียวออกไปห่างบริเวณแค้นปีนัก”

“แล้วนายจะเอาอย่างไรครับ ไอ้กูดมันตามสะกดควนเวียนอยู่ใกล้ๆ เราอย่างไร?”

บุญคำผู้อาวุโสกว่าทุกคน ถามขึ้นเบาๆ

“ก็ต้องระมัดระวังกันหน่อยซิ อย่าพลอ ถ้ามันยังเฝ้าตามอยู่อย่างนี้ ก็มีอยู่สองทางเท่านั้น ไม่มันก็พวกเรา พวกนายจ้างเราพอจะช่วยกันคุ้มกันได้ แต่พวกลูกหาบมันอยู่ที่ว่า ใครจะเคร่งครัดปฏิบัติตามคำสั่ง หรือใครจะฝืน ถ้ามันเชื่อฟังเรา ก็คงไม่เป็นอะไร พรุ่งนี้เรียกหัวหน้าลูกหาบมาสั่งให้เขากำชับพวกเขาให้ดี อย่าลืมนะ ไม่ต้องบอกอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ บอกแต่เพียงว่าป่านี้นี้ไม่ปลอดภัยนัก”

“นายคิดจะเล่นมันให้อยู่ไหมครับ หรือจะเพียงแต่เตรียมป้องกันอย่างเดียวเท่านั้น ความจริงเราก็แคะรอยมันมานานแล้ว ปล่อยไว้ก็เป็นอันตรายกับคนอื่น”

“ก็ต้องแล้วแต่โอกาส อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับว่า เราต้องปฏิบัติตามคำสั่งของนายจ้าง เกี่ยวกับการเดินทาง และการนำเที่ยว เราไม่มีเวลาที่จะหันไปจัดการกับมันได้โดยเฉพาะ และเราก็ไม่ต้องการบอกให้พวกนายจ้างของเรารู้ เราอาจให้เขารู้เรื่องเสือมาป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้แคมป์คืนนี้ได้ แต่จะให้รู้ไม่ได้เป็นอันขาดว่า เสือตัวนี้กินคนมาแล้ว 13 ศพ และเป็นเสือตัวที่เรากำลังตามล่ามันอยู่”

แล้วเขาก็ไล่คนเหล่านั้นให้ไปหลับนอน โดยเหลือไว้แต่คนที่ทำหน้าที่เฝ้ายามและเติมเชื้อไฟ

รพินทร์เดินตรงไปที่หน้าเต็นท์ อันมีแวงชายนั่งคลุมผ้าอยู่บนขอนไม้ริมกองไฟ แสงไฟวอมแวมสาดจับเป็นเงาตะกุ่มเหมือนภาพปั้น

“แวงจะนอนหรือไม่ไม่สำคัญแวงชาย แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือ อย่าให้ไฟหน้าเต็นท์กองนี้มอดเป็นอันขาด”

“แต่ผู้กองก็รู้ดีไม่ใช่หรือครับว่า ไฟจะมอดหรือไม่ ไม่สำคัญ มันสำคัญอยู่ที่ว่า คนจะหลับหรือไม่เท่านั้น สำหรับเสือกินคน”

“นี่แกเห็นจะรู้อีกละซิว่า มีอะไรเกิดขึ้นรอบๆ แคมป์ของเรา”

“ระหว่างที่ท่านและพรานของท่านทั้งหมดนำพวกเจ้านายไปล่าเสียดงเมื่อบาย ผมลอกหนังหมูป่าอยู่ริมธารน้ำ ผมเห็นมันในคางคังบน รอยที่มันฆ่าไว้ เล็บดินข้างหนึ่งขาดหายไปใหญ่มาก”

รพินทร์อึ้ง จ้องหน้าหนุ่มชาวคงผู้เพนจร บัดนี้เขามั่นใจแล้วว่า เจ้าหนุ่มแวงชายมีสายตาและประสาทสัมผัสในเรื่องของป่าเขียบไวแค้นไหน หมอทันและพร้อมต่อเหตุการณ์ทุกชนิด ไม่ได้ด้อยไปกว่าจอมพรานอย่างเขาเลย

“แกไม่ได้บอกให้ฉันรู้เลยแม้แต่นิดเดียว”

“ผมไม่บังอาจ ผมรู้ว่าพรานใหญ่อย่างท่าน ย่อมจะต้องรู้ดีกว่าผม”

“พวกลูกหาบของเราเห็นด้วยหรือเปล่า?”

“พวกนั้นกำลังคุยเล่นกันอยู่ ไม่มีใครสนใจ”

“ทำไมแกไม่ยิง?”

แวงชายยิ้มชนิดหนึ่ง แขนมือใหญ่แข็งแรงทั้งสองออกไปอึ้งผิงไฟ

“มันไวและรู้มาก ผมยิงมันไม่ทัน เพียงแต่ไหวตัวมันก็หลบแล้ว อีกประการหนึ่ง ถ้าผมไม่แน่ใจว่าจะยิงมันได้ ผมจะไม่ยิงมันเป็นอันขาด ไม่ว่าจะป็นสัตว์ชนิดใด”

“แกเคยรู้ข่าวมันมาก่อนบ้างหรือเปล่า สำหรับไอ้ตัวนี้”

“ผมเคยได้ข่าวมาบ้าง แต่ก็เพิ่งเห็นตัวและรอยของมันเป็นครั้งแรก พวกของท่านเองไม่ใช่หรือ ที่ยิงมันเจ็บไว้ก่อนเมื่อปีเศษมาแล้ว”

รพินทร์นี่ ก้มลงหยิบกากาแฟที่วางอยู่บนพื้นชั้นมารินใส่ขันเล็กๆ ยกขึ้นจิบ แงซายกล่าวต่อมา

“เรื่องนี้ ผมได้ข่าวมา ท่านมีโอกาสที่จะฆ่ามันได้แล้ว แต่ท่านก็ให้เพื่อนของท่านคนหนึ่งทำหน้าที่แทน เขายิงมันเจ็บแทนที่จะตาย มันก็เลยร้ายยิ่งขึ้น ถ้าครั้งนั้นท่านเหนียวไถป็นเสียเอง อีกหลายๆ คนก็คงจะไม่ตายเพราะมันในเวลาต่อมา และท่านก็คงไม่ลำบากใจจนถึงเพียงนี้ เสียยิ่งเจ็บยิ่งฆ่าคนได้มากเท่าไร มันก็ยิ่งร้ายขึ้นเพียงนั้น เหมือนผีสิง มันจะจ้องกวนคนไปจนกว่ามันจะตาย คณะเดินทางของเราอาจไม่ปลอดภัยนัก ลำพังตัวท่านและพรานสี่คนของท่านไม่กระไรนักดอก แต่พวกลูกหาบ 16 คน และเจ้านายอีก 3 คน เป็นเรื่องที่ท่านจะต้องหนักใจ ยกเว้นแต่ท่านจะฆ่ามันได้เสียก่อน”

“แกรู้อะไรได้ละเอียด และอ่านใจฉันออกทุกกระยะทีเดียวนะแกซาย ฉันวิตกกังวลในเรื่องแกเสียยิ่งกว่าไอ้เสือสมิงตัวนั้นเสียอีก”

“อีกครั้งหนึ่งที่ผมขอปฏิญาณว่า ผมไม่ได้เป็นภัยใดๆ ต่อท่าน หรือคณะเดินทางของท่านเลย”

“แกรู้เรื่องเสือตัวนี้ก็ดีแล้ว ฉันอยากจะขอร้องแก อย่าพูดอะไรให้คณะเจ้านายและพวกลูกหาบของเรารู้”

“คำสั่งทุกชนิดของท่านในการเดินทางครั้งนี้ เป็นสิ่งที่ผมเคารพ”

“ดีมาก! แล้วตั้งแต่นี้เป็นต้นไป แกรู้หรือเห็นอะไรผิดปกติในระหว่างการเดินทางของเราอย่างหนึ่งอมพะนำเสียขยหายทำเป็นทองไม่รู้ร้อน เหมือนอย่างที่เคยปฏิบัติมาแล้ว แต่จงบอกให้ฉันรู้ในทันที มิฉะนั้นฉันจะพิจารณาว่า แกมีแผนการร้ายต่อคณะเดินทางของเรา”

แงซายไม่ตอบ แต่เงยขึ้นยิ้มอวดฟันสองแถว รพินทร์จ้องใบหน้านั้นอยู่อีกอึดใจ ก็ผละไปอย่างหงุดหงิด

คืนนั้นผ่านไปอย่างราบรื่น โดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เช้ารุ่งขึ้น คณะนายจ้างทั้งสามตื่นขึ้นมาด้วยความสดชื่นกระปรี้กระเปร่า ก่อนตะวันจะขึ้นเล็กน้อย พรานใหญ่ออกเดินสำรวจร่องรอยในละแวกใกล้เคียงกับแคมป์ที่พักอีกครั้งในเวลาใกล้รุ่ง พอกลับมาถึงแคมป์ ก็เห็น ม.ร.ว.ดารินแต่งตัวงามแก่ตามเคย คนละชุดกับเมื่อวาน มือถือปืนลูกกรดยาวเม็กลงมกระบอกกะทัดรัด เดินเกร่อออกไปนอกบริเวณแคมป์คนเดียว สวนกับเขาพอดี

หล่อนทำท่าเหมือนจะไม่เห็นเขา เดินหลีกทางจะเข้าคาง แต่รพินทร์พรวดเข้าไปสกัดหน้าอย่างกะทันหัน สีหน้าของเขาเคร่งขรึม เสียงที่พูดเกือบจะไม่มีหางเสียง

“นั่นจะไปไหน?”

ดารินหันมาทางเขาช้าๆ วางปืนพิงพงไม้ริมทาง แล้วยกมือขึ้นเท้าเอว มองตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าของเขาสลับกันสองสามครั้ง

“ขอโทษ! คุณเป็นลูกจ้างชนิดไหนไม่ทราบ เวลาพูดกับนายจ้างถึงวางอำนาจอย่างนี้ เอ... มันซักจะบ่อยครั้งเข้าจนกลายเป็นธรรมเนียมไปแล้วหรืนี่”

“ขอโทษ! ผมเองก็ไม่เคยมีนายจ้างซึ่งเป็นสุภาพสตรีที่ตามใจตัวเองจนเคยตัวมาก่อน แม้กระทั่งเวลาอยู่กลางป่าเช่นนี้ คุณหญิงยังไม่ได้ตอบผมว่าจะไปไหน”

“ดิฉันอยากจะออกไปเดินเที่ยวหน่อยเจ้าค่ะ ท่านนายพราน”

หญิงสาวบิเบเสียงประซด

จอมพรานไม่สนใจกับท่าทีเยาะเย้ยนั้น พุดหัววนๆ ต่อมา

“ทำไมคุณหญิงไม่บอกให้ผมรู้ก่อน อยู่ไม่อยู่ก็เดินออกมาอย่างนี้”

“ถ้าจั้น ดิฉันก็เลยขอกราบเรียนประทานอนุญาตจากท่านเสียด้วยเจ้าค่ะ”

หล่อนเน้นกระแทกเสียง

รพิินทร์โคลงหัวซ้าๆ ส่ง .375 ที่ถืออยู่ในมือไปให้บุญคำ พรานพื้นเมืองของเขาที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ออกคำสั่งให้ทำหน้าที่เดินคุ้มกันหญิงสาว แล้วหันมาทางน้องสาวคนสวยหัวรั้นของนายจ้างพุดคำๆ

“เอาล่ะ คุณหญิงจะเดินเที่ยวก็ได้ แต่จะต้องมีพรานไปด้วย โปรดทราบไว้ให้ถ่องแท้เสียทีว่า ที่นี่ไม่ใช่สวนสัตว์ ไม่ใช่ปาร์คสำหรับเดินหย่อนใจ แล้วก็ไม่ใช่ถนนราชดำเนิน”

กล่าวขาดคำ เขาก็หันหลังกลับ เดินคุ่มๆ บ่ายหน้าจะกลับแค่มปี คงทิ้งให้บุญคำยืนอยู่กับหญิงสาวเพียงสองคน แต่แล้วพรานใหญ่ออกเดินไปได้เพียงไม่กี่ก้าว ก็ต้องหยุดชะงักนั่งอยู่กับที่เสียงปืนแผดระเบิดเปรี้ยงมาจากเบื้องหลัง หมวกที่ครอบอยู่บนศีรษะของเขา กระเด็นลงไปตกอยู่กับพื้นพร้อมกับลมแรงที่พัดวูบผ่านเส้นผม

เขากลับหายใจ ค่อยๆ หมุนตัวกลับมา ม.ร.ว.คารินยืนจังก้าถือปืนอยู่ หัวเราะแหลมตะโกนมา

“นี่เนาะ! หมั่นไส้หนัก เมื่อไหร่จะเลิกสร้างสถานการณ์สร้างตัวเองให้เป็นคนสำคัญเกินกว่าเหตุเสียทีนะ ไปซิ จะไปไหนก็ไป ยังมาทำยืนจ้องหน้าอยู่อีก”

รพิินทร์ ไพรวัลย์ ก้าวเนิบๆ กลับมาด้วยแววตาแข็งกระด้าง ม.ร.ว.คารินกระซอกลูกขึ้นล้ากล้ออีกครั้ง เมื่อเขาเดินเข้ามาซิดก็ใช้ปากกระบอกปืนแห่ยกไว้ ยิ้มคุดๆ

“อะไรมันจะเกิดขึ้นบ้าง ถ้าปืนกระบอกนี้มันลั่นเปรี้ยงขึ้นอีกครั้ง!”

จอมพรานปิดปากกระบอกปืนเฉไปในพริบตา นั้น พร้อมกับกระซอกหลุดออกมาจากมือของหล่อนอย่างง่ายๆ

“อะไรจะเกิดขึ้นนะรี คุณหญิงเกาะกลายเป็นฆาตกรไปด้วยความเย่อหยิ่งอวดดี เท่าๆ กับที่คณะของคุณหญิงก็หลงป่าตายกันอยู่นี่เองนะชิ จะขอเตือนให้ทราบไว้ เล่นปืนทีดี ไม่ใช่สักแต่จะสามารถใช้อาวุธปืนได้ดีหรือยิงปืนแม่นเป็นจ้วงเท่านั้น จะต้องมีการรักษาในการใช้ปืนด้วย ไม่ใช่เอาปืนมาเล่นในลักษณะเช่นนี้ นี่ดีว่าคุณหญิงเป็นน้องสาวของคุณชายเชษฐา ผู้เป็นนายจ้าง

ของผมนะ ถ้าเป็นคนอื่น ต่อให้โถมงามหยาดฟ้าลาวัลย์สักขนาดไหน ถ้าทำกับผมนี้อย่างนี้ ผมจะไม่สั่งสอนเพียงแค่คำพูดเท่านั้น”

น้ำเสียงของเขาห้วนกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา

“อ้อ จะทำอะไรกับฉันก็เชิญ...เชิญเลย!”

ห่อหน้าทำ ยึดอกตระหง่านขึ้น

รพินทร์หัวเราะหึๆ อยู่ในลำคอ โยนปืนคืนไปให้ไม่กล่าวเช่นไรอีก เดินผละมา พอถึงตำแหน่งที่ห่มวกถูกยิงตกอยู่ ก็มหยิบขึ้นมาสะบัดฝุ่น เสียงตะ โทนแจ้วๆ ของคารินดังมาอีกว่า

“ปืนมันกินสูงไปหน่อย ความจริงจะให้เจาะขมม่งนะ มันพลาดไปถูกห่มวก”

พรานใหญ่ไม่ได้ตอบ หรือหันกลับมามองใดๆ ทั้งสิ้น คว่าห่มวกที่ครอบหัวแล้วสาวเท้าคุ่มๆ แยกไปโดยเร็ว คารินเท้าเอวจ้องกระทิงล้มตา แล้วหันมาทางบุญคำผู้ยืนยิ้มๆ อยู่

“ฉันเกลียดจนบอกไม่ถูก พรานใหญ่เจ้านายของบุญคำคนนี่ นี่ถ้าลำพังฉันละก็ ฉันไม่จ้างให้ปวดหัวหรอก”

“ถ้านายหญิงไม่จ้างเจ้านายของผม นายหญิงก็ไม่มีทางจะจ้างพรานคนไหนได้อีกแล้วครับ เพราะไม่มีใครกล้ารับจ้างนำทางครั้งนี้ อาจมีคนอื่นมาอาสารับจ้างบ้าง แต่มันก็ต้องโกง ไร้ใจไม่ได้ อย่างเก่ง พอรับเงินแล้วก็เอาไปทิ้งเสียดกลางป่า หนีกลับ”

“เข้าข้างกันดีจริงนะ! อ้อ ลืมไปว่านายบุญคำเป็นคนของเขา”

ห่อหน้าพูดอย่างลุนๆ พรานพื้นเมืองผู้มีอายุหัวเราะร่วนอยู่เช่นนั้น “โธ่ ไม่ได้เข้าข้างหรอกครับ ผมพูดตามจริง นายรพินทร์เห็นนายหญิงเดินออกจากแคมป์มาคนเดียวก็เป็นห่วงไม่ใช่อะไรหรอกครับ”

“จะต้องเป็นห่วงอะไรนักเทียว กะอีแค่เดินอยู่ใกล้ๆ แค่นี้เอง ฉันคุ้มครองตัวฉันได้หรอกนะ แล้วมีอย่างระอะ มาขึ้นเสียงทำหน้าที่ดาตุดฉันเสียยังกะฉันเป็นเด็กเล็กๆ ในปกครองของเขา ฉันแหละ บุญคำจะไปไหนก็ไปเถอะ ไม่ต้องเป็นห่วงฉันหรอก ฉันจะเดินหาไก่ป่าหรือนกใกล้ๆ แค่นี้เอง ไม่ต้องมาลำบากเดินถือปืนกระบอกโตๆ คุ่มกันฉันให้เมื่อย ไม่เห็นจะมีอะไรน่ากลัวสักหน่อยแฉะนี่”

“โอ! ไม่ได้หรอกครับ”

บุญคำร้อง สิ้นศิริระ

“คุณรพินทร์สั่งให้ผมไปกับนายหญิง ไม่ให้คลาดสายตา”

“ทำไม คำสั่งของเขาเป็นประกาศิตนักรหรือ?”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกครับ”

บุญคำพูดปนหัวเราะอย่างอารมณ์ดี

“ป้ามันไม่เหมือนในเมือง ไว้ใจอะไรไม่ได้ทั้งนั้น ขนาดไม่มีอะไรเลย นายหญิงเดินห่าง แคมป์ออกไปนิดเดียว อาจหลงกลับไม่ถูกก็ได้ ให้ผมไปด้วยเถิดครับ อย่างน้อยช่วยนำทาง ช่วยเก็บ ไม้ป่าที่นายหญิงยิง แล้วช่วยแบกให้ก็ยังดี”

คารินพยักหน้า ตวัดปิ่นขึ้นพาดบ่า

“เอาตามใจ ดีเหมือนกัน พาฉันไปหาไม้ป่าหน้อยซิ เมื่อกี้ได้ยืมมันขันอยู่แถวๆ นี้แหละ”

บุญคำสะพายปืน เดินนำหน้าหญิงสาวไปตามด่านสัตว์ อันเป็นทางพาดสลัดกันไปตาม เหมือนมีมนุษย์มาทำทางไว้

รพินทร์กลับมาถึงแคมป์ เป็นเวลาที่พวกลูกหาบทั้งหลายกำลังสาละวนอยู่กับการหุงหา เชนฐาและไชยยันต์เปลี่ยนเครื่องแต่งกายเป็นเวลากลางวันเรียบร้อยแล้ว เดินสูบล้างออกจาก เต้นท์พอดี พอเห็นเขาก็โบกมือทักและเดินเข้ามา

“ตอนเช้ามีด ผมออกมาเดินไม่เห็นคุณ แงชายบอกว่าคุณออกไปสำรวจป่า”

เชษฐาว่า เดินเข้ามาตอบไหล่เขาอย่างสนิทสนม

“ครับ ผมเดินอยู่ใกล้ๆ นี้เอง คุณชายกับคุณไชยยันต์รับประทานอาหารเช้าเรียบร้อยแล้ว หรือครับ”

“เรียบร้อย แงชายบริการดีมาก เป็นทั้งคนมาปลุกและเทียบสำรับให้เราเสร็จ เป็นอาหารเช้าที่พิเศษไม่ใช่ย่อย ซุปเนื้อสันกวาง กับสเต็กหมูป่า ฝีมือพ่อครัวพิเศษของเราไม่เลวเลย ว่าแต่คุณ เถอะ ทานอาหารเช้าแล้วยัง”

ไชยยันต์ถาม ใช้มีดโกนหนวดอัตโนมัติซึ่งใช้ถ่านแบตเตอรี่ลูบอยู่ที่ปลายคาง

“ผมทานเมื่อไหร่ก็ได้ครับ ไม่เป็นเวลา มันชินเสียแล้วในเวลาเดินป่า เป็นไงครับ นอน หลับดีหรือเปล่า?”

“สบายมาก รวดเดียวตะวันขึ้นเลย ถ้าซ้ามันบุกก็คงไม่รู้สึกตัว ว่าแต่เมื่อกี้คุณเดินสวนกับ น้อยหรือเปล่า เห็นพอกินเสร็จก็จัดแจ่งคว่าปิ่น บอกว่าจะออกไปเดินใกล้ๆ ให้รอสักประเดี๋ยวก็ไม่ ยอม”

“พบกันปากทางนี่เองครับ เห็นบอกว่าจะไปหาไม้ป่า”

รพินทร์ตอบเรียบๆ

“เอ...จะเดินเรื่อยเจื้อยไปถึงไหนก็ไม่รู้ เด็กนี้มันอวดดีเสียด้วย ประเดี๋ยวก็หลงเสีย เท่านั้น”

พี่ชายบ่นออกมาอย่างกังวล กราดสายตาออกไปยังความสลัดซับซ้อนของดงที่รอบด้าน รพินทร์ก็ตอบมาว่า

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมให้บุญคำเดินไปด้วยแล้ว ประเดี๋ยวก็คงจะกลับ คงไม่ไปไกลนักหรอก”

“โล่งออกไปที เห็นบอกว่าจะออกไปเดินใกล้ๆ แคมป์แถวนี้ แต่ผมก็ไม่ไว้ใจเลย น้อยไม่
เลขชินกับป่ามาก่อน แต่ชอบอวดเก่ง”

ไชยยันต์พูดมาอีกคนหนึ่ง แล้วก็กล่าวปนหัวเราะต่อมาว่า

“เมื่อก็นี้ได้ยินเสียงปืน คงจะซัดไม้ป่า หรือม่ายถิ่นกเข้าสักตัวแล้วกระมัง”

“ยิ่งยอดไม้เล่นตามประสาเด็กมือคั่นมากกว่า”

พี่ชายผู้รู้อุปนิสัยของน้องสาวดี แย้งมา แต่รพินทร์กลืนน้ำลายฝืดๆ เกือบจะหลุดปากออก
มาแล้วว่า เสียงปืนของ ม.ร.ว.หญิงคารินที่ดังเมื่อครู่นี้ไม่ใช่ไม้ป่า นก หรือยอดไม้อย่างที่เชษฐาหรือ
ไชยยันต์เข้าใจหรอก แต่แท้ที่จริงเป้าหมายคือหมวกในขณะที่ยังครอบอยู่บนศีรษะของเขาต่างหาก
หากก็เฉยเสีย

“วันนี้คุณวางโปรแกรมยังไงไว้ให้เรา?”

เชษฐาถามขึ้นยิ้มๆ ประทับมันลิเคอร์ขนาด .30-06 กระบอกงามขึ้นส่องศูนย์

“เราจะเริ่มกันตั้งแต่บ่ายครับ”

รพินทร์บอก รินกาแพงของพวกลูกหาบที่ใส่กางวางอยู่กับนอนไม้ใส่ขันค้ม

“สักประเดี๋ยว ผมจะออกเดินสำรวจ แล้วจะขัดห้างไว้ให้เรียบร้อย พวกแก้ง กวางนะ เห็น
จะไม่มีปัญหาแน่”

“วันนี้ เกมของเราเพียงแค่ซันแก้งกับกวาง เท่านั้นเองหรือ?”

ไชยยันต์ผู้ฝึกคักในการล่าอยู่ตลอดเวลา ร้องถามมา

“ก็ยังไม่แน่อนครับ ถ้าโอกาสดี อาจมีรายการวัวแดงด้วยก็ได้ ผมจะเลยสำรวจไปทางหลัง
เขาปากโน้นด้วย ตามปกติมันเคยมี ถ้าพบรอยก็แบ่งกันออกไปได้เป็นสองทาง คือใครจะนั่งห้างยิง
แก้งกวางก็นั่ง ใครอยากจะได้ตามรอยวัวแดงก็เอา เวลากลางคืน ถ้ายังไม่เหนื่อย จะเดินส่องไฟใน
ทุ่งที่เราเคยยิงเลียงผาก็คงไม่ผิดหวัง”

ไชยยันต์กระโดดขึ้นไปบนชะง่อนหินสูง ไข้กล้องส่องทางไกลที่คล้องคออยู่ ส่องสำรวจ
ออกไปยังบริเวณป่าโปร่งทางด้านเหนือที่เห็นอยู่ลิบๆ

“รู้สึกว่ามีสัตว์ในป่าแถบนี้จะชุมเหลือเกินนะ มีนา คุณรพินทร์ถึงได้ดำเนินกิจการจับสัตว์
ส่งขายให้บริษัทของคุณอำพลเป็นล่ำเป็นสันได้”

“ก็เป็นธรรมดา มันเป็นป่าที่บึงกันดารที่นักล่าสัตว์ชาวกรุงยังไม่ถึง และคุณรพินทร์
ก็เป็นผู้บุกเบิกป่าแถบนี้ออกไปเป็นคนแรก”

ม.ร.ว.เชษฐา เป็นผู้ตอบแทนให้ หางเสียงขึ้นชมยกย่อง

“ก็พอจะมีบ้างตามสมควรครับ ไม่ถึงกับชุมหรือไม่ถึงกับหายากนัก บางวันเดินทั้งวันไม่
พบอะไรแม้แต่กตักตัว และบางวันอาจพบสัตว์ชนิดหลักไม่พิน มาด้อมๆ มองๆ อยู่ใกล้ๆ แคมป์ที่
พักก็ยังคง เยอะแยะก็เยี่ยมเขียนตกทายถึงตัวเอง ผมหมายถึงเสือ หมี แล้วก็ช้าง”

จอมพรานตอบพร้อมหัวเราะเบาๆ ไชยยันต์หดคอดลง ครางออกมา

“เอาเรื่อง ยังจี้คุณยังบอกว่าไม่ค่อยจะซุ่มอีกหรือ ว่าแต่พอขยับขึ้นจากแก๊งกวางแล้ว คุณมีอะไรจะให้เรตื้นเดินบ้าง”

“ย้ายแคมป์จากที่นี่ เดินกันอีกสักวันเต็มๆ ก็ลองกระต๊องเป็นไงครับ ถ้าจะให้ตื้นเดินมากหน่อยก็เกาะรอย ขี้เกียจเดินก็ใช้นั่งห้าง จากนั้นอีกสักสองวันก็จึงห้วยยายทอง เสือลายพาดกลอนซุ่มเหมือนแมวบ้าน อาจเดินลากหางมาให้เห็น เฉลี่ยแล้วทุกๆ 4 ชั่วโมง พอขึ้นป่าห้วยเราจะหลีกข้างไม่พ้นเลย ไม่ว่าเราจะเจตนาพบมันหรือไม่ บางทีอาจต้องออกกำลังวิ่งกันบ้าง พอยึดเส้นยึดสาย โดยเฉพาะมีโหลงพิเศษอยู่โหลงหนึ่งประมาณ 30 เห็นจะได้ เป็นข้างงาอยู่ในราว 6-7 ตัว ชาวป่าในละแวกนี้เรียกมันว่า ‘โหลงไอ้แห่วง’ เพราะตัวจำฝูงหูก้างขวาแห่วงไปข้างหนึ่ง เป็นข้างโหลงที่ดุร้ายอันตรายที่สุด สถิติของมันเท่าที่ผมรู้ เคยฆ่าหมู่บ้านกะเหรี่ยงราพนาสุรมาแล้ว 4 หมู่บ้าน รือแคมป์นักสำรวจป่า ในขณะที่เจ้าของแคมป์นอนหลับไม่ทันรู้ตัว 3 ครั้ง คนที่ตายทั้งหมดรวมๆ กันแล้วจากกองทัพของมันไม่ต่ำกว่า 40 ศพ ได้กลืนคนแทนที่จะหนี กลับบ่ายหน้าเข้าไป ผมเองตามโหลงของมันมาเป็นเวลา 7 เดือนแล้ว และถ้าไม่ติดงานนำทางในครั้งนี้อาจได้ไว้ก่อน เข้าป่าคราวนี้ผมก็ตั้งใจจะตามมันให้ได้ ถ้าคุณไชยยันต์กับคุณชายไม่คิดว่ามันจะเสี่ยงเกินไป อยากจะตื้นเดินผจญภัยให้ถึงขีดสุดของการล่า จะถือโอกาสนี้ลองตามโหลงไอ้แห่วงดูก็ได้ครับ นอกจากเราจะหวังงาแล้ว ยังเป็นการดีสำหรับนักเดินป่าหรือชาวคงในแถบนี้ทั้งหลาย จะได้นอนตาหลับกันได้บ้าง ไอ้แห่วงมันเป็นอันตรายใหญ่ระรานไปทั่ว”

จอมพรานพุดพลาหงหัวเราะพลาหงอันดูเหมือนจะเป็นเรื่องขบขันก็จริง แต่นายจ้างทั้งสองของเขาหันมามองคูตากัน ไชยยันต์ผิวปากหัวี้ออกมา

“รือหมู่บ้านมาแล้ว 4 หมู่บ้าน กระต๊อบแคมป์นักเดินป่ามาแล้ว 3 ครั้ง”

อดีตนายพันตรีอุทานออกมา

“โอ๊ยโหย! ว่ายังไงเชษฐา จะรบกับมันไหวหรือ แต่เดิมเราก็คึกคักกันคืออยู่หอก ตั้งใจไว้ว่าเดินป่าครั้งนี้ ต้องยิงข้างงาให้ได้ แต่พอมมาได้ยินคุณรพินทร์บอกยังงี้ หัวเข่าอ่อนเลย แหม! คุณรพินทร์นี่เก็บเสบียงเสียนะ ไม่ยอมบอกอะไรล่วงหน้าเลย พอเดินเข้ามาในป่าแล้วถึงจะค่อยขยายออกมาทีละนิด”

“อ้าว! ก็ไหนแกพิศนักไม่ใช่หรือ อยากจะยิงข้างงี้ แรดยังงี้”

ม.ร.ว.เชษฐา กล่าวพร้อมกับหัวเราะหึๆ

“พอคุณรพินทร์จะหาข้างงาให้ยังจริงๆ ก็ปอดแหก เหมาะทีเดียว ยิ่งดุร้ายเท่าไหน ยิ่งล่าสนุก เราจะล่าเขาก็ควรเปิดโอกาสให้เขาเป็นฝ่ายล่าเราบ้างถึงจะยุติธรรมดี ความจริงถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ผมไม่เคยยิงข้างงาเลย คุณรพินทร์ แต่ฟังตามคุณเล่านี้ก็เป็นอย่างนั้นแหละ เราจะตามฝูงไอ้แห่วงกันเป็นรายการสุดท้ายของการล่า”

“เอาครับ ขอให้สั่งมาเท่านั้น ผมนำไปให้พบได้ทุกอย่าง ความจริงน่าจะลองดู เพราะปืนที่คุณชายขนมาดีๆ ทั้งหมด ไม่ต้องถึงกับ .600 ไนโตรเอกซเพรส หอกครับ .458 ที่คุณไชยยันต์ชอบ

สะพานก็เหลือแหล่แล้ว อยู่ในชั้นปลอดภัย ไว้วางใจได้ที่เดียว ถ้าไม่ขวัญเสียจนเกินไปนัก ผมเองแต่ไหนแต่ไรมาก็ใช้เพียงแค่ .375 เท่านั้น ปะเหมาะบางที 30-06 หรือลูกซอง ผมก็เคยยิงมันมาแล้ว เวลาจวนตัวเข้าจริงๆ อาศัยการวิ่งเร็วเข้าช่วยบ้างเท่านั้น”

จอมพรานพุดขันๆ ด้วยนิสัยถ่อมตัวเป็นประจำของเขา ไชยยันต์ทำตาเหล่ ครางอ่อยๆ

“เอา! เรายังไงก็เอากัน แต่บอกกล่าวก่อนนา ถ้าจะโรมรันกับฝูงไอ้แห้วอย่างว่าละก็ ต่อให้ผมถือ .600 ผมก็ขอเลือกเอาวิธีเดินอยู่ข้างหลังคุณรพินทร์ อย่าทิ้งผมก็แล้วกัน”

ทั้งสามต่างหัวเราะกันอย่างครึกครื้นสนุกสนาน รพินทร์ทราบดีว่า นั่นเป็นการพูดแบบติดตลก และเป็นกันเองตามนิสัยของไชยยันต์เท่านั้นเอง เขาชอบสร้างบรรยากาศให้ครึกครื้นอยู่เสมอ ไชยยันต์ไม่ใช่คนขลาด หรือระย่อต่อสิ่งใดเลยทั้งสิ้น มีสัญชาตญาณของความเป็นนักผจญภัย ไม่ด้อยไปกว่าเชษฐาเลย วันไว้แต่จะเป็นคนตกคะนองและเปิดเผยอยู่ตลอดเวลาเท่านั้น ผิดกับเชษฐาที่ลึกซึ้งรอบคอบกว่า

ทั้งสองชายผู้อยู่ในฐานะนายจ้างของเขา เป็นบุคคลที่รพินทร์เชื่อมั่นไว้วางใจได้ว่า สามารถจะร่วมผจญทุกสิ่งทุกอย่างกับเขาได้อย่างดีทีเดียว

จอมพรานอธิบายให้คณะนายจ้างของเขาทราบว่า นอกจากรายการล่าสัตว์ใหญ่ ซึ่งกำหนดชนิดให้เป็นขั้นๆ ไปแล้ว พวกเสือด่า เสือดาว หมี และสัตว์ขนาดเล็กต่างๆ จะพบตามรายทางไปอย่างไม่จำกัด อันหมายความว่า จะต้องใช้ความระมัดระวังอยู่เสมอ ประมาทไม่ได้ พวกละองละมั่ง สมัน หรือฟานที่เข้าใจกันว่า ร่อยหรือสูญพันธุ์ไปหมดแล้ว ตามคาดคะเนของนักล่าสัตว์ชาวกรุงทั่วไป ก็จะมีโอกาสได้พบเห็น เมื่อใกล้หล่มซ้างเข้าไป

“แล้วถ้าเลยหล่มซ้างไปแล้วละ ระหว่างที่เราจะมุ่งไปยังขุนเขาพระศิวะ”

ไชยยันต์ถามอย่างเต็มไปด้วยความกระหาย

รพินทร์ยิ้มขริ้มๆ ตาหริ่งลง

“ผมไม่อาจบอกได้ครับว่า หลังจากหล่มซ้างไปแล้ว เราจะพบหรือเผชิญกับสัตว์ชนิดใดบ้าง ผมเคยเดินลึกลงไปเหมือนกัน ในรัศมีไม่เกิน 10 กิโลเมตร ไม่เคยพบสัตว์อะไรเลย พบแต่รอยตีนซ้าง ขนาดที่คนลงไปนั่งขัดสมาธิได้อย่างสบาย เป็นซ้างโตนไม่ใช่ซ้างโหลง แล้วก็พบรอยของควายชนิดหนึ่ง ที่เรียกกันว่า มหิงสา ซึ่งเชื่อกันว่าหมดพันธุ์ไปนานแล้ว ในชีวิตพรานอย่างผม เคยเห็นมหิงสาที่ว่านี้เพียงครั้งเดียว สมัยอายุเพียง 11 ขวบ ครั้งนั้น ตามคุณพ่อเข้าป่าไปทางด้านเขมร ตั้งแต่นั้นเดินป่านับเป็นสิบๆ ปีต่อมาก็ไม่เคยเห็นอีก นอกจากรอยที่เลยหล่มซ้างไปแล้ว อยากรู้อยากเห็นเมื่อตะกี๊ แรดที่ใครๆ ว่าป่าเมืองไทยไม่มีแล้ว ผมก็ได้มาตัวหนึ่ง เมื่อคราวที่แล้วนี่เอง เอาไปส่งให้คุณอำพล ผมได้ในบริเวณใกล้เคียงกับหล่มซ้าง ตอนทุ่งโล่งที่ติดต่อกับตะเคียนทอง เทือกเขาพระศิวะ...ไม่เคยมีเท้าของมนุษย์เหยียบย่างไปถึงครับ เมื่อเราพยายามจะไปที่นั่น เราก็อาจได้พบเห็นกับสิ่งที่เราได้คาดคิดว่าจะได้พบมัน มีอะไรบ้างก็เหลือที่จะคาดได้ เพราะมันเป็นดินแดนที่ไม่

เคยมีการสำรวจมาก่อนเลย และดินแดนนั้นแหละครับ เป็นดินแดนที่คุณชด ประชากร หรือคุณชาย อนุชาได้ล่วงหน้าเข้าไปก่อนแล้ว”

เชษฐาและไชยยันต์เงยงันกันไป ต่างตกอยู่ในห้วงคิดคำนึงไกลเกินกว่าที่ต่างคนต่างจะ อ่านกันออก

“ถูกของคุณรพินทร์แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างอันลึกลับมืดมน มันรอเราอยู่ข้างหน้า และเราก็ กำลังจะไปพบเห็นด้วยตาตนเอง ป่วยการที่เราไปคิดมันในขณะนี้ ที่สำคัญที่สุดคือ เราต่างคนต่าง ผากชีวิตไว้แก่กันเท่านั้น”

รพินทร์ขอตัวไปรับประทานอาหารเข้ากับคนของเขา พอเสร็จสรรพเรียบร้อย ก็ถือปืน เดินมาที่เชษฐากับไชยยันต์

“ผมจะกลับในราวสัก 11 โมงครึ่ง ระยะเวลาระหว่างนี้ อยากจะให้พักผ่อนอ้อมแรงไว้ เพราะก่อนจะไปนั่งห้างก็ต้องเดินกันเหนื่อยเหมือนกัน”

“ตกลง เราจะรอคุณอยู่ที่นี้แหละ ไม่ไกลไปไหนหรอก”

“อ้อ! แล้วอีกอย่างหนึ่ง ที่ผมอยากจะขอร้องคุณชายก็คือ”

สีหน้าของรพินทร์เคร่งลง

“เรื่องคุณหญิงดารินครับ กรุณาเตือนๆ หน่อย อย่าให้เธอเดินเที่ยวออกไปนอกบริเวณ แคมป์ของเราโดยไม่มีพรานคุ้มกัน ถ้าฟังผมพูด เธอไม่ค่อยจะเชื่อเลย”

ใบหน้าของ ม.ร.ว.เชษฐา พลอยขริมลงด้วย พยักหน้า

“เอาละครับ ผมจะกำราบน้อยลง เด็กนี้ว่ายากเสียจริง พับฝ่า! ชักหนักใจแล้วซี”

รพินทร์ผละไปพร้อมกับเกิด เส่ย และลูกหาบอีกสองคน เพื่อสำหรับให้เป็นลูกมือตัดไม้ ชักห้าง ทิ้งเงินไว้ให้เป็นพรานคอยควบคุมเต็นท์

พอแดดเริ่มแรงขึ้น ม.ร.ว.หญิงดาริน ก็โผล่กลับมาถึงแคมป์ มีบุญคำเดินหิ้วไก่อ่าและนก เจือกมาพวงใหญ่ เดินตามหลังมาด้วย หญิงสาวหน้าแดงด้วยความเหนื่อย เหงื่อชุ่มโชก พี่ชายกับ เพื่อนหนุ่มกำลังนั่งเล่นหมากรุกกันอยู่ที่ก้อนหินหน้าตัดเกลี้ยงเหมือนโต๊ะ หล่อนเดินเข้าไปนั่งและ ทอดกายลงนอนอยู่ข้างๆ อย่างหมดแรง

“เป็นไง เดินไปถึงไหน?”

พี่ชายถาม

“ไกลลิบเลยคะ พี่ใหญ่ สนุกจัง”

“ได้อะไรมามั่งล่ะ?”

ไชยยันต์ถามบ้าง มองไปทางบุญคำผู้หิ้วพระรุงพะรังอยู่

“ได้ไก่อมาตัวเดียว ยิงมันไม่ค่อยทัน ไวจิง แล้วก็นกเจือกสองตัว กระทาดงอีกสามตัว หมู ป่าวิ่งตัดหน้าไปสองตัว ตรงห้วยแห่งนี้ มัวแต่ตกตะลึง ยังไม่ทัน”

หล่อนพูดพร้อมกับผงกตัวขึ้นมานั่ง บงการให้บุญคำนำไปจัดการถอนขน แล้วหันมาทาง ม.ร.ว.เชษฐา ถามเปรยๆ

“อีตาพรานไปพรไปไหนแล้วนี่ ไม่เห็น”

“รพินทร์นะหรือ เขาไปเตรียมขัดห้างให้เรายิงกวางตอนบ่ายนี้ เดียวก็คงมา ทำไม?”

หล่อนควักผ้าเช็ดหน้าออกมาซับเหงื่อ แล้วโบกสะบัดไล่ความร้อน ทำตาปะหลังปะ เหลือก

“เมื่อเช้านี้เกิดเรื่องกับน้อย รู้ไหมคะ ถ้าไม่คิดว่าจะต้องไปตามพี่กลาง แล้วต้องอาศัยตานี้ เสียอย่างเดียว น้อยต้องบอกให้พี่ใหญ่ไล่ออกจากการเป็นลูกจ้างแน่ๆ”

“เรื่องอะไรกันอีกละ”

พี่ชายถามเสียงต่ำๆ ขมวดคิ้ว

“ก็มืออย่างรีคะ เห็นน้อยเดินออกไปนอกแคมป์คนเดียวเข้ามาตะคอก ตวาดเอา พูดจาจะหา สัมมาการวะสักนิดก็ไม่มี ปาเถื่อนจริงๆ นี่นะหรือคนได้รับการศึกษามาแล้ว ดูทีๆ เหมือนไอ้โจร ป่า”

ม.ร.ว.เชษฐา จี๋ปากเบาๆ มองคุณ้องสาวด้วยสายตาตำหนิ

“เออเนาะ น้อยนี่ เป็นยังไงนะ พี่เห็นรบกับรพินทร์มาตลอดทางตั้งแต่ต้นทีเดียว”

“พี่ใหญ่ไม่เห็นนี่คะ เวลาเขาพูดกับน้อย พูดยังไง ต่อหน้าพี่ใหญ่ก็พินอบพิเทาที่อยู่หอก พอลับหลังทางเสียงก็ไม่มี สะบัดแพรครๆ เขาควรจะรู้บ้างว่า เวลาพูดกับสุภาพสตรีนะ พูดยังไง มีหน้าเข้าสุภาพสตรีคนนั้นยังมีฐานะเป็นนายจ้างเสียอีก”

“ไอ้เรามันคอยรวน คอยหาเรื่องเขาอยู่ตลอดเวลาเนี่ย”

ไชยยันต์ลากเสียง ช่วยว่ามา

“แล้วเรื่องของเรื่องก็ไม่เห็นมีอะไร เรามันหัวรั้น คือ เขาหวังดีกับเราแท้ๆ ยังไปอวดดีกับ เขาก็ นี่เขาก็มาบอกเหมือนกันว่า เราไม่ยอมเชื่อฟังอะไรเลย เวลาเขาเตือน”

“อ้อ! นี่คอดมาฟ้องก่อนแล้วจ้ะนี่”

“ก็ไม่ได้ฟ้องหรอก ทั้งฉันและเชษฐาก็เห็นว่าเป็นความจริง เราจะออกเดินเที่ยวนอก แคมป์คนเดียวซะใหม่ละ แล้วเขาก็คงจะท้วงห้ามไว้ เราก็เลยทะเลาะกับเขา รพินทร์นะไม่ได้มีอะไร กับเธอเลยสักนิดเดียว เธอตะหาก ตั้งข้อเขม่นเขามาแต่ไหนแต่ไร หาเหตุผลไม่ได้ด้วยว่าเป็นเพราะ อะไร”

ดารินลุกขึ้นสะบัดหน้า เดินฉับๆ เข้าเดินที่ไปเสีย

ก่อนเที่ยงเล็กน้อย รพินทร์ก็กลับมาถึงแคมป์ กรวดสายตาไม่เห็นคณะนายจ้างของเขา เห็นแต่เพียงพวกลูกหาบน้ำนั่งนอนเล่นกันอยู่เป็นกลุ่มๆ ก็เดินตรงไปที่เดินที่ เห็นแวงชายกำลังนั่งชำระล้างปืนของ ม.ร.ว.ดารินอยู่หน้าเดินที่

“นายผู้ชายสองคนอยู่ไหน?”

“นอนอ่านหนังสืออยู่ในเตียงครับ”

“แล้วนายผู้หญิงล่ะ กลับมาแล้วไม่ใช่หรือ”

“ครับ กลับมาแล้ว”

“อยู่ข้างใน?”

นางชายสั้นหัว

“ไม่อยู่ครับ นายหญิงไปอาบน้ำที่ธารข้างล่างโน่น”

รพินทร์จมวดคิ้ว ถามเร็วปรือ

“หา! ไปอาบน้ำ”

“ครับ”

“ไปยังไง ไปกับใคร?”

“ไปคนเดียว”

พรานใหญ่อุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง ลืมตาโพล่งร้องเร็วปรือ

“แล้วกัน! แกอยู่ยังงั้นหา นางชาย ปล่อยให้นายหญิงไปอาบน้ำที่ลำธารนั้นคนเดียว”

“ผมห้ามแล้วครับ นายหญิงไม่เชื่อ ผมตามไปด้วย นายหญิงได้ผมกลับมา”

“ไปนานแล้วยัง”

“สักครู่นี้เอง”

รพินทร์ไม่ได้กล่าวอะไรอีกแม้แต่คำเดียว คว่ำไรเฟิลที่เพิ่งจะวางลงหยกๆ ขึ้นมา แล้ว

สาวทำพรวดๆ ตัดทางเดินลงไปสู่ลำธารเบื้องล่างโดยเร็ว

WSJHIM

8

เมื่อก้าวลงมาถึงลำธาร อันอุดมไปด้วยกรวดและโขดหินที่งอกอยู่ระกระระกะ จอมพรานกวาดสายตารวดเร็ว ในบริเวณธารน้ำ เขามองไม่เห็นอะไร ในอาการกวาดตาผ่านอย่างคร่าวๆ นั้น เพราะตำแหน่งนั้น สลับซับซ้อนไปด้วยก้อนหินใหญ่ และกอไม้ น้ำ สักเจียบ วังเวง ได้ยินแต่เสียงนกร้อง และน้ำที่ไหลซาะแก่งหินอยู่ริมๆ หันมาตรวจบริเวณริมฝั่งทางด้านขวามือ ก็มาสะดุดชะงักอยู่ที่โขดหินเกลี้ยงก้อนหนึ่งได้ร่มพญาใหญ่ เสื้อผ้ากองหนึ่งวางอยู่ที่นั่น

รพินทร์กระโดดสองสามครั้งก็ถึงหินก้อนนั้น เสื้อเชิร์ต กางเกง เข็มขัด ปืนสั้น ระเบิด วางกองรวมกันอยู่ที่นั่น ร้ายกาจที่สุดก็คือ ซับในทั้งสองชั้นวางซ้อนอยู่เบื้องบน แสดงว่าปลดออกไปเป็นครั้งสุดท้าย ไม่มีปัญหา เจ้าของลงไปในธารน้ำโดยไม่มีอะไรติดตัวแม้สักชิ้นเดียว

ก่อนที่จะอัปปากตะโกนเรียก เสียงน้ำแตกอยู่หลังต้นบอน พร้อมกับเสียงร้องแหลมออกมาอย่างตระหนก ระคนฉุนเฉียวเร็วปรืดฟิงแทบไม่ได้ศัพท์

“บ้า! คนไม่มีมารยาท! มายืนอยู่ทำไมที่นั่นหา! คุณมาทำอะไรได้ คน... ฯลฯ”

รพินทร์ ไพรวัลย์ เสยปีกหมวกขึ้นไปเล็กน้อย ปาดแขนเช็ดเหงื่อบนใบหน้า พร้อมกับถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก นึกขบใจเจ้าป่าเจ้าเขา ที่ ม.ร.ว.ดารินไม่มีอันเป็นไปเสียก่อน จนกระทั่งเขาตามมาพบทัน

น้ำในธารใสแจ้วราวกับกระจก และก็ไม่ลึกเลย กอดต้นบอนก็เชื่อว่าจะขึ้นหนาแน่นที่บ่อไร่นัก ร่างผิวน้ำผึ้งวับแวมอล่างอยู่หลังกอบอนนั้น ทั้งๆ ที่เจ้าของพยายามเบียดหัวตัวให้แคบเข้ามาที่สุด จอมพรานหนีบไรเฟิลไว้ในซอกแขน ถักนุหรือออกมาก็มจูดสูบ เสียงของเขาเรียบก็จริง แต่เกรียด

“ขอพูดจากความจริงใจสักครั้งเถอะ คุณหญิงทำความหนักใจให้ผมเหลือเกิน และถ้าคุณหญิงยังขึ้นคือคิง ไม่ยอมฟังคำเตือนของผมบ้างเลย การเดินทางของเราคงเต็มไปด้วยอุปสรรค”

“ฉันไปทำอะไรให้คุณหา! ฉันร้อน ฉันก็มาอาบน้ำ อยากรจะรู้หนัก มันหนักอะไรคุณไม่ทราบ”

เสียงตะโกนแผดแเอ็ดออกมาจากหลังกอบอนที่เป็นฉากบางๆ กั้นอยู่ แสดงว่าเจ้าของเสียงอยู่ในโทสะขีดสุด

“ผมไม่มีเวลาจะมาอธิบายอะไรกับคุณหญิงอีกแล้ว แต่จะขอออกคำสั่งเป็นทางการว่าขึ้นจากน้ำนั่น เด๋วนี้! เอาละผมจะถอยไปยืนอยู่ที่หินก้อน โนนหันหลังให้ คุณหญิงจัดการสวมเสื้อผ้าให้เรียบร้อยโดยเร็วที่สุด!”

ว่าแล้ว รพินทร์ก็หมุนตัวกลับ กระโดดไปยืนอยู่ที่ก้อนหิน หันหลังให้ ดารินตะโกนบริภาษแเอ็ดอิงอยู่เช่นนั้น ดูเหมือนก้อนหินแข็งๆ หลายก้อนจะปลิวตามหลังเขามาด้วย แต่ไม่ถูก

“อวดดี! วางอำนาจไปหมดทุกอย่าง ถ้าฉันไม่ขึ้นจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง เอาละ อยากลองเหมือนกัน”

จอมพรานหันกลับมาอีกครั้งอย่างหมดศรัทธา แต่แล้วทันใดนั้นเอง ก่อนที่เขาจะตัดสินใจอย่างใดถูกในภาวะยุ่งยากปวดหัวนี้ เสียงแปร่แปร้นก็แผดก้องออกมาจากพงทึบของลำธาร ฝั่งตรงข้าม ระยะห่างเพียงไม่เกิน 30 เมตร พร้อมกับป่าหึกหลู่ ร่ามร่ามที่มองดูเหมือนภูเขาเคลื่อนที่ โผล่ทะมึนออกมา ชูวงวรา สองหูใหญ่กางผึ่ง โบกวาดอยู่ไปมา วิ่งเหย่ๆ ลงมาที่ธารน้ำ

รพินทร์ตะลึงไปเพียงเสี้ยวของวินาที เลือดของพรานก็ตื่นพร้อมในฉับพลัน เพียงก้าวเดียว ส่งเขามายืนอยู่กลางธารน้ำ เป็นเวลาเดียวกับที่ ม.ร.ว.หญิงคารินผวาวิ่งสวนเข้ามาอย่างลึกลับ ทั้งๆ ที่ตลอดทั้งร่างงามสว่างโร่เพราะปราศจากอารมณ์แม้แต่ขึ้นเดียว ความตกใจที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ทำให้หล่อนลืมนึกถึงสิ่งใดทั้งสิ้น และก็ทำอะไรไม่ถูกนอกจากวิ่งมาเกาะเขาไว้ จอมพรานใช้แขนปาดหญิงสาวไปไว้ข้างหลัง ร้องสั่งเร็วปรือ

“ไปหลบอยู่หลังไทรใหญ่โน้น เร็ว!”

หล่อนวิ่งแจ้นเข้าไปที่ไทรต้นนั้น

นางข้างฝั่งตรงปราดมาถึงริมน้ำ ก็หมุนตัว หันรีหันขวางและชูวงส่งเสียงร้องก้องอยู่เช่นนั้น รพินทร์ยื่นขวานหน้าคักอยู่ส่วนกลางของลำธารจ้องตาไม่กะพริบ ขยับปืนเตรียมพร้อมเดี๋ยวนี้เขาพอจะเดาต้นเหตุถูกแล้ว เพราะเห็นลูกอ่อนของมัน โผล่ป่วนเปื้อนตามแม่ออกมาข้างๆ ความดุร้ายของมัน ย่อมจะขึ้นอยู่กับการหวงแหนห่วงพะวงอยู่ในลูกตามสัญชาตญาณของข้างแม่ลูกอ่อนนั่นเอง เป็นนางพิ้งที่มีลูกติดมาเพียงโคดๆ ไม่มีโขลงด้วย หรือมิฉะนั้น โขลงก็อาจอยู่ห่างออกไป

มันทำท่าหวงหน้าพะวงหลัง หมุนกว้างอยู่เช่นนั้น คล้ายๆ จะตัดสินใจไม่ถูกว่าจะปรี่เข้าไต่ หรือจะถอยล่าไปดี

ชะตาของมัน ย่อมจะขึ้นอยู่กับการหวงของมันนั่นเอง

ถ้าลูกของมันหลีกไปทางอื่น นังแม่ก็คงจะถอย แต่ถ้าลูกเล่นปราดเข้าหาเขา อันเป็นธรรมชาติขี้เล่นของลูกข้างทั้งหลาย ก็หมายถึงว่า นังแม่จะต้องโผล่เข้ามา

และ นั่นคือจุดจบของมัน!

รพินทร์ก็อ่านใจของมันอยู่เหมือนกัน เขาไม่อยากจะฆ่ามันโดยไม่จำเป็น และถ้าฆ่าแม่ ก็จำเป็นต้องฆ่าลูกด้วย นั่นไม่ใช่สิ่งที่พรานใหญ่อย่างเขาต้องการ เว้นแต่จะเลี้ยงไม่ได้!

ความเคยชินและจัดเจนอยู่ในสัญชาตญาณสัตว์ป่าทุกชนิด ทำให้สายตาอันตื่นเบิกโพลงของคารินที่จ้องออกมาจากโคนไทรที่หลบอยู่ ไม่สามารถจะเข้าใจอะไรได้ทั้งสิ้น นอกจากจะเห็นว่า รพินทร์ ไพรวัดย์ เป็นจอมพรานที่ใจเย็นและห้าวที่สุด เขายืนประจันหน้าข้างแม่ลูกอ่อนในระยะแทบจะเรียกได้ว่า กระชั้นชิดเหมือนใช้เวทมนตร์ ปืนในมือก็ไม่ได้ประทับขึ้นจริงจังอะไรนัก จ้อง

มองดูมันอยู่เฉยๆ เช่นนั่นเอง หล่อนคิดว่าเขาคงจะยิง และยิงจนกว่าจะล้มลงหรือมีจะน้ำมันที่วิ่งเข้าถึงตัว แต่เปล่าทั้งสิ้น พรานใหญ่ยื่นเฉย มันเป็นภาพที่หล่อนจ้องตะลึง ออกสั่นขวัญบิน

นางซำงรีรอ โบกหู ชูวงอยู่อีกอีใจ ก็เดินถอยหลังอย่างระมัดระวัง ต้อนลูกของมันเข้าคางทียบหายไปอย่างซำๆ พอลับตาก็มีเสียงป่าแตกเป็นทางอุ้ไป

รพินทร์ผ่อนลมหายใจยาวออกมาอีกครั้งหมุนตัวกลับ เดินมาที่ฝั่งเดิม มาหยุดยืนอยู่ที่ต้นไทร ซึ่งคารินหลบหน้าชิดตัวสั้นอยู่ยังอีกด้านหนึ่ง แกล้งพุดขึ้นลอยๆ

“ถ้ายังไม่หายร้อน คุณหญิงจะลงไปแช่น้ำอีกก็เอา ผมรู้สึกตัวเหมือนกันว่าผมเป็นคนไม่มีมรรยาท เห็นจะต้องหลบไปก่อน เชิญคุณหญิงอาบน้ำให้สบายเถอะ”

ว่าแล้ว ก็ออกเดินจะผละขึ้นไป

“คนใจร้าย! เกิดมาไม่เคยพบ...อยากรู้นักทำไม่ถึงทมิพหินชาตืออย่างนี้!”

เสียงสั้นอันเกิดจากคางที่สั้นกระทบกัน ดังออกมาเบาๆ จากหลังโคนไทร ไม่แผดแหลมกรึ๊วกราดเหมือนครุนี้ พรานใหญ่ซ่อนยิ้มหยุดรีรอ วางหน้าเฉย เสียงสั้นครือสั้นดังมาอีก

“นี่จะทิ้งฉันไว้คนเดียวยังงั้นะหรอ”

“อ้าว! แล้วกัน ก็ตะเพิดโล่อยู่หยกๆ นี่เอง”

“หยุดพุดหรือทำอึแบบ ‘ได้ทีจี้แพะไล่’ เสียทีเถอะ ถึงยังงั้นก็ต้องง้อคุณอยู่คนั้นแหละ”

“ก็ไม่เห็นจำเป็นจะต้องง้อนี่”

“คุณรู้มัย...”

เสียงของหล่อนสะท้าน ดังขึ้นมาเหมือนจะร้องไห้

“ขณะนี้ ฉันยืนอยู่ตัวเปล่าๆ ไม่มีผ้าแม้แต่สักชิ้น”

“ก็แล้วทำไมคุณหญิงถึงไม่สวมเสียวให้เรียบร้อย”

“บ้า! ฉันจะออกไปเอาได้ยังไง เสื้อผ้ากองอยู่ทางโน้น”

“ก็นั่นนะซิ ผมถึงบอกว่า ให้ผมไปเสียวก่อน”

“ยังไปไม่ได้!”

“เฮ้อ! จะเอาอย่างไรกันแน่ อยู่ก็อยู่ไม่ได้ ไปก็ไปไม่ได้”

“คุณไปเอาเสียวผ้ามาให้ฉันซิ แกล้งโยยอยู่ได้ คนพิทะเลอะไวยังงี้ก็ไม่รู้”

“ถ้าจะเป็นผีก็ผีป่า ไม่ใช่ผีทะเล”

เสียงเดินชอยเท้าอย่างแสนจะขัดอกขัดใจ อยู่หลังโคนต้นไทร พร้อมกับร้องกริดออกมาดังๆ รพินทร์สะคั่งโหยง ต้องยอมจำนน เดินบ่นพึมพำเข้าไปหิ้วเสียวผ้าของหญิงสาวที่ถอดกองไว้นามาทำเป็นถื่อเก้ๆ กังๆ อยู่ที่โคนต้นไทร

“ไม่ต้องโผล่เข้ามานะ!”

คารินร้องเสียงหลง

“อ้าว! แล้วจะส่งให้ยังไง”

“วางไว้ที่ก้อนหินนั่นแหละ แล้วกลับหลังหันเดินออกไปสืบก้าว อย่าหันกลับมาจนกว่าฉันจะเรียกคุณ”

รพินทร์เป่าลมพรูออกจากปาก วางเสื้อผ้าไว้ให้หล่อน แล้วถอยออกไปยืนหันหลังให้ มีเสียงเคลื่อนไหวอยู่เบื้องหลัง อีตใจใหญ่ๆ ก็มีเสียงรอกเท้าก้าวรวดเข้ามาใกล้

“เรียบร้อยแล้วยังล่ะ?”

ไม่มีเสียงตอบ จอมพรานเหลียวกลับมา ก็เห็น ม.ร.ว.หญิงคนสวย แต่งกายเรียบร้อยแล้ว กำลังคาดเข็มขัดปืนสั้นอยู่ พอประจันหน้า สบตา ใบหน้าของหล่อนก็แดงจัด หลบตาทางหนึ่งด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบรรยายได้

นึกถึงภาพตนเองที่วิ่งพรวดพรัดขึ้นมาจากราน้ำ โผเข้ามาหาเขาด้วยร่างอันเปล่าเปลือยเพราะความตกใจ ในขณะที่ข้างป่าไผ่ล่อออกมา ความอายทำให้แทบจะต้องแทรกแผ่นดิน เกิดมหาล่อนยังไม่เคยตกอยู่ในภาวะเช่นนี้ให้ใครเห็นมาก่อน ดีหน่อยที่ขณะนั้นเขาไม่ได้สนใจจ้องมองหรือพิจารณาพิเคราะห์ร่างกายของหล่อนเลย ความสนใจของเขาอยู่ที่ข้างป่าตัวนั้นเท่านั้น และในขณะที่เขาก็ดีหน้าขริมเฉยๆ แวดตาคระด้างๆ เหมือนเดิม ไม่มีอาการปฏิกิริยา หรือทำทีอย่างใดในการที่จะเน้นให้หล่อนรู้สึกอับอายเพิ่มขึ้นอีก

แทนที่เขาจะวางท่าแบบ ‘ได้ทีขี้แพะไล่’ อย่างที่หล่อนคิด เขากลับพูดมาด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ชนิดที่ทำให้หล่อนไปรงใจและลดความอายลงว่า

“ความจริงผมให้ลูกหาบทำห้องน้ำไว้ให้ที่เต็นท์แล้ว เมื่อเย็นวานนี้คุณหญิงก็อาบน้ำอยู่ในเต็นท์ ทำไมวันนี้ถึงต้องลำบากลงมาอาบน้ำที่ลำธารนี้ด้วย”

“มันร้อนเหลือเกิน ฉันอยากจะลงมาแช่น้ำเย็นๆ ในลำธารนี้ อาบน้ำในห้องน้ำชั่วคราวที่ทำไว้ในเต็นท์ มันไม่เห็นสบายสักหน่อย”

คารินตอบอ้อมอ้อม ไม่ยอมสบตา ท่ายโสวอดดีหายไปเกือบหมด

“มันอันตรายครับ อย่างน้อยที่สุด ถ้าคุณหญิงอยากจะมาอาบน้ำที่นี่ ก็ควรจะต้องมีปืนขนาดอย่างต่ำที่สุด .375 กุมมาด้วยหนึ่งกระบอก ไม่ควรที่จะแอบออกมาคนเดียวอย่างนี้ ชวนแกชามา ก็ยังดี ผมถามเขาแล้ว เขาบอกว่า เขาจะตามมาด้วยแต่คุณหญิงก็ไล่เขากลับ”

หล่อนหน้าแดงช้ำขึ้นมามาก อึ้งเฉือนๆ

“คุณคิดว่าฉันลงไปอาบน้ำในลำธารนี้โดยไม่มีผ้าผ่อนแม้แต่สักชิ้น แล้วก็จะชวนใครให้มานั่งคุยด้วยฉันหรือ นายพราน”

“ผมไม่ได้หมายความว่ายังงั้น ผมหมายถึงแต่เพียงว่า การก้าวออกจากแคมป์ของคุณหญิง ควรจะมีคนถือไฟเปลควมมาด้วยทุกครั้งไป ไม่ใช่มาเดี่ยว และคนที่จะทำหน้าที่นี้ได้ก็เลือกเอาได้คนใดคนหนึ่ง ระหว่างพรานของผมสี่คน หรือแกชวย เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนนี้ คงจะเป็นคำตอบที่ดี

แล้วว่า ทำไมผมถึงห้ามไว้นักหนา เมื่อเช้านี้ก็เหมือนกัน คุณหญิงกลับโกรธหาเรื่องทะเลาะกับผม เสียอีก ขณะนี้เราอยู่ใจกลางป่าลึก คีบก็ป่าสอกก็ป่า ไร่ไร่จะไรไม่ได้ทั้งสิ้น อันตรายจากสัตว์ร้ายมัน มีมาได้เสมอ โดยที่เราไม่รู้ตัว ประมาทไม่ได้เลย อย่างนี้ถ้าเพียงแต่รามาตั้งแคมป์ขึ้น มันจะทำให้ ป่ากลายเป็นเมืองขึ้นมาได้”

“เอาละ ฉันเข้าใจแล้ว และยอมรับว่าฉันรู้เท่าไม่ถึงการณ์ คิดว่ามันใกล้ๆ แคมป์ของเราแค่นี้เอง คงไม่เป็นอะไร แล้วมันก็เป็นกลางวัน...”

ม.ร.ว.หญิงคารินพูดอ่อยๆ ฟืนยืม ยกมือขึ้นลูบเส้นผมงามที่ถูกน้ำเปียกชุ่ม ขำเลื่อมมองดูหน้าเขาไม่สนิทนัก ผิวหน้ายังซีดๆ แดงๆ สลับกันอยู่เช่นนั้น กล่าวอ้อมแ้อมต่อมา

“คุณอย่าไปบอกพี่ใหญ่ หรือ ไชยยันต์นะ ว่าเกิดอะไรขึ้นเมื่อตะกี้”

“ผมไม่ใช่คนช่างฟ้องหรอกครับ”

หล่อนเกือบจะค้อน

“มันไปไหนแล้ว ไอ้ตัวโตๆ เมื่อตะกี้นี้ละ”

“เปิดเข้าป่าไปแล้ว”

“ทำไมคุณไม่ยิง ฉันเห็นคุณยื่นขวานหน้ามัน ระยะใกล้กันนิดเดียวเท่านั้น ใจฉันหายหมด”

“ผมไม่ต้องการจะยิงสัตว์ที่ผมไม่ได้เจตนาล่าโดยไม่จำเป็นหรอก เมื่อคืนนี้เป็นช้างแม่ลูกอ่อนด้วย ถ้ายิงแม่มันก็ต้องยิงลูกด้วย เพราะปล่อยไว้ก็ทุเรศ ลูกมันต้องตายอย่างทรมาน ถ้าไม่มีแม่ โขคของมันดีที่มันล้มเลไม่กล้าข้ามลำธารมา ผมเองก็นึกภาวนาอย่าให้มันกล้ามากกว่านั้น เพราะไม่อยากจะฆ่ามัน มันก็อ่านใจผม ผมก็อ่านใจมัน เลยยื่นมองหน้ากันอยู่พักใหญ่ ในที่สุดมันก็เลี้ยวไปเอง ซึ่งก็เป็นการดีด้วยกันทั้งสองฝ่าย”

“คุณใจเย็นเหลือเกินนะ ฉันทหาอะไรไม่ถูกเลยในขณะนั้น สงสัยอยู่ว่าทำไมคุณถึงรีรอไม่ยิงมัน ยืนประจันหน้ากับมันเฉย ฉันไม่เข้าใจวิธีการของคุณเลย และก็ไม่ได้เข้าใจจนเดี๋ยวนี้ว่า เรื่องอะไรมันถึงถอยไป ยังกะคุณเป็นผู้วิเศษร้ายกาจใส่มันไปงั้นแหละ”

“สัตว์มันก็มีจิตสำนึก หรือจิตสัมผัสของมันเหมือนคนนั่นแหละ ถ้าไม่เข้าตาจนหรือโกรธแค้นจริงๆ แล้ว การที่มันจะเข้าจู่โจม มันก็ต้องขังใจเหมือนกัน เราจะต้องรู้จิตวิทยาของมัน อย่างเมื่อคืนนี้ ผมไม่ได้ทำอะไรมันก่อน แต่ก็ได้หนีหรือทำท่ากลัวมัน ยืนเตรียมพร้อมอยู่ มันเห็นว่ายังไม่จำเป็นที่มันจะเสี่ยง มันก็เลยเอาวิธีถอยหลังหลีกเลี่ยงไปเองโดยสันติวิธี ก็กะอยู่เหมือนกันว่า ถ้ามันลุยลำธารลงมาอีกสัก 3-4 ก้าว ผมก็ต้องยิง แต่นี่มันถอยก็ปล่อยมันไป มันเป็นเรื่องของกำลังใจ และศิลปะของวิชาพราน โดยเฉพาะ ไม่เกี่ยวกับว่าผมเป็นผู้วิเศษมีคาถาอาคมอะไรหรอก”

คารินถอนหายใจเฮือกออกมา ลอบชำเลื่อมมองดูเขาด้วยประกายตานิยมเลื่อมใสอันซ่อนเร้น เดี่ยวนี้หล่อนพอจะรู้จักกับความหมายของคำว่า ‘พรานใหญ่’ อย่างรพิพรรณได้ดีพอ เว้นไว้แต่ไม่ต้องการแสดงออกมาเท่านั้น

“แล้วคุณแน่ใจหรือว่า ในระยะประชิดแค่นั้นถ้ามันจู่เข้ามา คุณจะลืมนั่นก่อนที่มันจะทำอันตรายคุณ”

“การยิงข้างที่ถูกต้องที่สุด ก็คือการยิงอย่างแม่นยำและยิงเข้าจุดสำคัญ ยิ่งเข้าใกล้ได้เท่าไร ความแม่นยำและความจงรักภักดีของบาดแผลก็จะเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น เว้นไว้แต่คนยิงจะไม่กล้าเข้าใกล้เองเท่านั้น มันก็เสี่ยงอยู่เหมือนกันถ้าคิดที่ แต่สำหรับผมชินเสียแล้ว ยิ่งใกล้เป็นได้ตัวทุกที หากยิงไกลกลับลำบาก ต้องตามกันเป็นวัน บางทีก็ตามไม่พบ ในระยะที่ผมยืนประจันกับมันเมื่อตะกี้ อย่างว่าแต่ .375 เลย ขนาดลูกกระดเม็กนั้นของคุณหญิงก็ยังไหว ขออย่างเดียวให้เจาะเข้าเนินน้ำเต้าเหนือโคนวงขึ้นไปเล็กน้อยเท่านั้น ตูมเดียวถ้ามันไม่ทรุด เราก็จะ มีอยู่สองอย่างเท่านั้น”

กล่าวจบเขาก็หัวเราะเรื่อยๆ และพยักหน้าบอกต่อมาว่า

“รีบกลับขึ้นไปแคมป์ดีกว่า ผมไปสำรวจที่และซัดห้างเตรียมไว้ให้แล้ว ประเดี๋ยวจะพาไปนั่งห้าง”

คารินไม่พูดอะไรอีก มองเผินๆ ไม่กล้าสบตาเขา แล้วออกเดินนำหน้าไต่ทางลาดชันของด้านสัตว์ ปายหน้าไปยังแคมป์ จอมพรานเดินตามหลังทอระยะห่างพอสมควร

อันเนื่องมาจากบริเวณที่ตั้งแคมป์ อยู่สูงกว่าลำธารและอยู่ได้ลม เสียงร้องของช้างแม่ลูกอ่อนที่โผล่ออกมาจากฝั่งตรงข้ามเมื่อครู่นี้ จึงไม่ดังมาถึงพวกที่อยู่ในแคมป์ และไม่มีใครรู้ว่าเกือบจะเกิดเรื่องสยดสยองอะไรขึ้นเมื่อจิตใจที่แล้ว เมื่อเห็นคารินเดินอ้าวขึ้นมา และเห็นรพินทร์เดินตามมาเบื้องหลัง ทุกคนก็เข้าใจว่าเขาไปตามคารินขึ้นมาจากลำธาร โดยไม่ได้เกิดอะไรผิดปกติขึ้น

อาหารเที่ยงมือนั้น รพินทร์ร่วมรับประทานพร้อมกับคณะของนายจ้าง ก่อนที่จะออกเดินทางไปนั่งห้าง เชษฐา ไชยยันต์ ซักถามและสนทนากับเขาเป็นปกติ แต่คารินก้มหน้าก้มตากินเฉย ไม่พูดอะไรทั้งสิ้น ไม่ยอมแม้แต่จะมองหน้ารพินทร์ จอมพรานลอบยิ้ม เห็นหล่อนสงบเฉยผิไปกว่าเคย ก็หันไปถาม

“คุณหญิงจะไปนั่งห้างด้วยหรือเปล่าครับ หรือจะเฝ้าแคมป์”

“ไป”

หล่อนตอบเบาๆ สั้นๆ โดยไม่มองหน้าเช่นเคย

“เป็นไง พบรอยวัวแดงบ้างไหม?”

ไชยยันต์ถาม ยิ้มย่องอย่างกระตือรือร้น

“ก็รู้สึกว่าจะพอมีหวังครับ แต่ผมไม่กล้ารับรองแน่นอน ถ้าคุณไชยยันต์นี้สนุกสนาน ผมก็จะพาไป แต่ต้องเดินไกลหน่อยนะครับ ต้องอ้อมไปทางหลังเขาโล้น เดินร่วมๆ สองชั่วโมง”

“ว่ายังไง ลองตามรอยวัวคูใหม่?”

ไชยยันต์หันมาปรึกษาเชษฐา อดีตนายพันโททูตทหารบกชั้นศิรยะ

“แกอยากจะได้ยิวกับคุณพรินทร์ก็เอาเถอะ สำหรับวันนี้จะขอนั่งห่างก่อน”

แล้วก็หันมาทางพรานใหญ่

“ว่าแต่เราจะนั่งห่างกันแบบไหน ตลอดทั้งคืนหรือเปล่า?”

“ไม่จำเป็นต้องถึงกลางคืนหรอกครับ ทรมานโดยไม่มีประโยชน์อะไร เพราะเราหวังเพียง สัตว์ไม่เกินกวางเท่านั้น ขึ้นนั่งสักป้ายๆ พอตะวันตกดินก็กลับ ระยะทางมันก็ไม่ไกลอะไรนัก แต่ ละห่างที่ผมขีดไว้ เดินสักไม่เกินชั่วโมงก็ถึงแล้ว ผมขีดไว้ทั้งหมด 3 แห่ง ตั้งใจจะให้ผู้ชาย คุณ ไชยยันต์ และคุณหญิงขึ้นนั่งคนละแห่งตามแต่จะเลือก โดยมีพรานของผมนั่งเป็นเพื่อนด้วยแห่งละ คน แต่ถ้าคุณไชยยันต์อยากจะตามรอยวัว อีกห่างหนึ่งก็ให้พรานของผมไปนั่งแทนเสีย แล้วคุณไชย ยันต์ก็ไปกับผม”

“แล้ววิธีไป เราไปกันยังไง แยกกันไปคนละทางหรือ?”

“เราเดินกันไปทั้งหมดพร้อมๆ กันนี่แหละครับ เพราะทิศทางที่ผมขีดห่างไว้ มันเป็นทาง เดียวกันอยู่แล้ว เพียงแต่ใกล้หรือไกลเท่านั้น พอถึงห่างที่ส่งขึ้นประจำไปจนครบ ผมกับคุณไชยยันต์ จะต้องเดินไกลกันออกไปอีก ส่วนขากลับ ก็ขอให้ผู้ชายกับคุณหญิง ซึ่งนั่งห่างประจำกันอยู่คนละ แห่งพร้อมกับพรานที่นั่งอยู่ด้วยรอบผมก่อน ผมจะกลับก็ในราวค่ำ และจะเดินแวะรับสมทบกัน ทั้งหมด กลับถึงแคมป์พร้อมๆ กัน หรือถ้าผมช้าผิดปกติสัก ซี่เกียจจะรอ จะให้พรานนำกลับแคมป์ ก่อนก็ได้”

“ตกลง เอาอย่างคุณว่า”

เชษฐาตัดสิน

พอเสร็จเวลาอาหาร ทุกคนก็เตรียมตัวอย่างรวดเร็ว ไชยยันต์ผู้กระหายจะแกะ รอยวัวแดง กว่า 375 เอชแอนด์เอช แม็กนัมแบบศูนย์เปิดของเอฟเอน เชษฐาถือ .30-06 มัลลิเคอร์ กระบอกที่เตรียมไว้ก่อนแล้ว ส่วนดาโรนเลือกเอา .270 วินเชสเตอร์ประจำมือกระบอกเดิมของ หล่อน จอมพรานเตือนให้คณะนายจ้างทั้งสามของเขานำไฟฉายและแจ็กเกตกันหนาวติดตัวเพื่อไป ด้วย โดยให้เหตุผลว่า การเดินทางกลับอาจเป็นเวลากลางคืน

นอกจากคณะนายจ้างสามคนแล้ว คนที่พรินทร์จะเอาไปด้วยก็คือ บุญคำ จัน และลูกหาบ แข็งแรงที่เลือกแล้วสองคน ส่วนเกิดกับเส่ย ได้รับคำสั่งให้ควบคุมเฝ้าแคมป์ และจัดหุงอาหารเย็น เตรียมไว้

เมื่อทุกคนพร้อมที่จะออกเดินทาง ไชยยันต์เหลือบไปเห็นแวงชายหอบฟืนนำมากองไว้ สำหรับเพื่อที่จะใช้สูมน้ำเต้าน้ำในเวลากลางคืน เขาพยักหน้าเรียกขี้มุ่มๆ แวงชายเดินตรงเข้ามา

“เราจะไปดูรอยวัว แกจะไปด้วยไหม แวงชาย?”

ไชยยันต์ชวนอย่างอารมณ์ดี

หนุ่มชาวดง นักพนันจรผู้มาสมัครเป็นคนใช้ของคณะเดินป่า ยืมยืมพันหันไปมองดูเชษฐา อดีตนายพันโท หัวหน้าคณะเดินป่าก็กล่าวชวนมาอีกคนหนึ่ง แต่เงชายยังรีรออีกอัก ชายตาชำเลื่องไปทางรพินทร์ผู้มองดูอยู่เงียบๆ เหมือนจะรอขออนุญาตอีกคนหนึ่ง อากาณนี้คณะนายจ้างทั้งสามไม่ได้เฉลียวคิด แต่จอมพรานย่อมจะรู้ทันและเข้าใจดี

“ไปด้วยกัน เงชาย!”

รพินทร์เอ่ยปากต่ำๆ

เงชายไม่ปริปากพูดคำใด เดินไปที่ป็นคู่มือซึ่งวางอยู่หน้าเต็นท์ ญยคิดมือแล้วก็ออกเดินตามหลังมาอย่างสงบ รพินทร์ออกนำตัดทางเข้าไปในดงประมาณ 20 นาที ก็ทะลุออกบริเวณป่าโปร่งสลับกับทุ่งหญ้าคา มาถึงห้างแห่งแรกที่ซัดไว้บนซุ่มไม้คู่ ชัยภูมิเหมาะเพราะบริเวณนั้นเต็มไปด้วยดอกมะค่าโมง และลูกหมาดที่หล่นอยู่เกลื่อนกลาด เป็นอาหารโปรดของแก๊งกวาง มีรอยไ้มใหม่ๆ ย่ำไว้เประไปหมด

เขากำหนดให้คารินขึ้นประจำห้างนี้ โดยให้บุญค้ำนั่งเป็นเพื่อนด้วย หล่อนไม่ได้ได้ถึงหรือซัดแยงอะไรเหมือนเคย จดแจ้งป็นบันไดที่ทำไว้ขึ้นไปโดยดี บุญค้ำไ้ตามขึ้นไปทีหลัง พี่ชายกำชับน้องสาวให้ปฏิบัติตามคำตักเตือนแนะนำของพรานผู้คุ้มกัน และรพินทร์ก็สั่งอะไรบุญค้ำอยู่สองสามคำ แล้วก็นำเชษฐากับไชยยันต์ออกเดินต่อไป โดยวกเข้าดงทีบอีกครั้ง อาศัยเดินไปตามด่านสัตว์ซึ่งกลาดเกลื่อนไปด้วยมูลช้าง ทั้งเก่าและใหม่ชนิดหลักแทบไม่พ่น เงชายคงเดินเป็นคนรั้งท้ายตามเคย

สำหรับเชษฐากับไชยยันต์ เมื่อมาเดินอยู่ในดงเคียงคู่รพินทร์อยู่เช่นนี้ จึงสังเกตเห็นได้ชัดว่า จอมพรานเดินไ้คล่องแคล่วว่องไวและรวดเร็วอย่างประหลาด ชนิดที่เร่งฝีเท้าแทบจะไม่ทัน ทุกฝีก้าวย่างของเขาไ้ระดับสม่ำเสมอและเบากริบอย่างน่าอัศจรรย์ และยังเดินก็ดูเหมือนจะยิ่งเร็วขึ้นทุกขณะ ผิดกับเชษฐาและไชยยันต์ซึ่งเริ่มจะล้าลงเป็นลำดับ เท้าย่างสวๆ ไป ตาก็กราดไปรอบด้าน อาจหยุดชะงักเล็กน้อยเหมือนจะคะเนทิศ หรือสำรวจทางเพื่อตัดสินใจ แล้วก็ออกเดินนำต่อไป ไม่สามารถจะบอกได้ว่า เขามีที่หมายหรือข้อสังเกตอย่างไรในการเดิน คูมันเป้นอัตโนมัติไปหมด เชษฐาสะกิดให้ไชยยันต์ดู แล้วยิ้มออกมาอย่างพึงพอใจ กระซิบ

“เมื่อพบกันในเมือง เราไม่มีทางจะเห็นชัดได้เลยว่า เขาจะเป็นพรานใหญ่ไ้ได้อย่างไร แต่เมื่อมาเดินกันอยู่ในป่าเด็ยนี้ เราถึงไ้รู้ เขาเป็นยอดของพรานจริงๆ”

“ฉันประหลาดใจในข้อที่ว่า เขาเอาอะไรมาเป็นที่สังเกตนะ ต้นไม้หรือด่านสัตว์มันก็เหมือนกันหมดทั้งนั้น ไม่ว่าจะมองไปทางไหน เห็นรพินทร์อยู่ตู่ที่ทางเท่านั้น คือซ้าย ขวา สูง ต่ำ แล้วก็พาเราจ้ำอ้าว สำหรับเราตู่ให้พาเดินอย่างนี้สักสิบเที่ยว แล้วยไ้เดินมาเองก็หลงแหงๆ

“รพินทร์เดินด้วยสัญชาตญาณ ความเคยชินและประสาทสัมผัส เขาอาจมีวิธีสังเกตจดจำตามวิธีของเขาซึ่งถึงจะบอกเรายังไงเราก็ไม่มีทางจะเข้าใจ พรานทุกคนก็อย่างนี้แหละ ม่ายันเงเขาจะมีอาชีพเป้นพรานอยู่ไ้หรือ ฉันก็เคยเที่ยวกับพรานมือเยี่ยมๆ หลายคนมาแล้ว เมื่อมาเปรียบกับ

พรานของเราคนนี้ไม่มีทางเทียบติด ไม่น่าเชื่ออะ คนหนุ่มทันสมัย มีการศึกษา ผ่านโลกเจริญที่สุดมาแล้ว จะมาใช้ชีวิตอยู่เช่นนี้”

คนถูกกล่าวขวัญถึง ไม่ได้ยินและไม่สนใจกับอะไรทั้งสิ้น นอกจากจะทำหน้าที่เดินนำ รุกหน้าไปอย่างเดียว เศรษฐากับไชยยันต์เร่งฝีเท้าเข้าไปเดินเคียง ทั้งคู่พยายามจะเดินให้เคียงไปเช่นนี้ แต่เดินๆ ไปก็ตกไปอยู่ข้างหลังทุกที รพินทร์หันมายิ้มให้ เมื่อทั้งสองเบียดกระทบไหล่เข้ามาใน ขณะที่เขาหยุดสังเกตดูทางอีกครั้ง

“เรื่องแผนที่หรือเข็มทิศ เห็นจะไร้ประโยชน์สำหรับคุณกระมัง”

ไชยยันต์ชวนพูด

พรานใหญ่ยิ้มกว้างๆ ตอบในขณะที่นำเดินต่อไป

“เมื่ออยู่ในแถบที่เขยชิน ทั้งสองอย่างก็ไม่มีประโยชน์อะไรหรอกครับ แต่ถ้าเลยหล่มข้างไปแล้ว เราต้องพึ่งทั้งแผนที่และเข็มทิศอย่างเลี่ยงไม่ได้เลย”

“แผนที่ซึ่งเขียนขึ้นเมื่อสี่ร้อยปีมาก่อน โดยมังมหานรธาอันนั้นนะหรือ?”

เศรษฐาถามเรียบๆ ก็ได้รับคำตอบสั้นๆ เบาๆ แต่หนักแน่นว่า

“ครับ!”

แล้วก็ดูเหมือนจะไม่มีโอกาสได้พูดอะไรอีก เพราะรพินทร์เดินเร็วเหลือเกิน และนายจ้างทั้งสองก็มัวพะวงที่จะเร่งฝีเท้าให้อยู่ในระดับเดียวกัน พอมาถึงไม้ต้นใหญ่ที่ล้อมขวางทางอยู่ และเบื้องหน้าเป็นพงทึบ ด่านสัตว์ที่เดินมาดูเหมือนจะหมดทาง สะดุดชะงักอยู่เพียงแค่นั้น จอมพรานก็เลี้ยวซ้ายบุกพงขึ้นไปบนบริเวณเนินอันมีลักษณะเหมือนเชิงเขา

ทางเริ่มชัน และเดินลำบากขึ้น ต้องไปในลักษณะเรียงเดี่ยว เขานำอยู่เบื้องหน้า ถัดมาก็ไชยยันต์ เศรษฐากับลูกหาบอีกสองคน และเงาชายซึ่งวิ่งท้ายตามเดิม ทั้งหมดเคลื่อนไปในลักษณะการปีนป่ายตามทางลาดชันชันมากกว่าจะเรียกว่าเดิน อาศัยมือทั้งสองเกาะก้อนหินหรือยึดกิ่งรากไม้เหนี่ยวตัวขึ้นไป

ทันใดนั้น รพินทร์หยุดชะงักการเคลื่อนไหว พลอยให้ไชยยันต์ผู้กระชั้นชิดมาเบื้องหลัง และคนอื่นๆ ที่เรียงกันลงไปตามลำดับ กระแทบชนกันเองชะงักไปหมด

“อะไร?”

เศรษฐาผู้เรียงอยู่เป็นคนที่สามร้องออกมาเบาๆ กราดสายตาขึ้นไป พรานใหญ่ไม่ตอบแต่ชี้มือ ครั้นแล้วทั้งหมดก็มองเห็นเป้าหมายการขึ้นพร้อมกันในบัดนั้น

บนกิ่งไม้เอนเดี่ยวๆ เหนือจากระดับของรพินทร์ขึ้นไปไม่เกิน 5 เมตร งามกลมด้วยขนาดหน้าแข็งแข็งๆ พันอยู่กับกิ่งไม้ต้นนั้น ห้อยหัวลงมายาวหนึ่งช่วงแขน ตาของมันเพ่งจับนิ่งมายังคนทั้งหมด พร้อมกับลิ้นที่แลบแปลบปลาบเป็นจังหวะ ทิศทางที่มันพึงกิ่งไม้อยู่สกัดกั้นเส้นทางเดินของรพินทร์ ราวกับจะเป็นนายทวารทักทายอยู่

“ใครถือลูกของอยู่บ้าง?”

ไชยยันต์ร้องออกมาเบาๆ รู้สึกว่าเขาจะจำได้ใส่ใจเหลือเกินว่า ปืนที่ปราบเจ้าสัตว์ไม่มีตีน นั้น ไม่มีชนิดใดที่จะวิเศษไปกว่าลูกของดั่งที่เคยเห็นผลมาแล้ว แต่รพิณทร์ท้วงมาต่างๆ ว่า

“อย่าครับ ประเดี๋ยวป่าแตก มันทำอะไรเราไม่ได้หรอก ถ้าเราไม่เข้าไปชิดมัน”

“แล้วเราจะผ่านไปได้อย่างไร มันคักทางอยู่ยั้งงั้น”

รพิณทร์เหลียวซ้ายแลขวา เขาไม่มีทางที่จะเลี้ยวผ่านไปทางอื่นได้ นอกจากจะผ่านทางนั้น เพราะสองฟากเป็นที่รกทึบ เต็มไปด้วยเถาวัลย์

“นัดเดี๋ยวเท่านั้น รพิณทร์ ล่อมมันด้วยอะไรก็ได้ ระยะเวลาตอนนี้ ต่อให้ลูกนัยน์ตามันก็ไม่ผิด”

เชษฐากระซิบบอกมาอีกคน

“ไม่เหมาะหรอกครับ ข้ามเนินลูกนี้ลงไปฟากโน้นก็จะถึงที่ที่ผมขัดห้างไว้ให้คุณชายแล้ว เดินอย่างมากไม่เกินอีกสิบนาทีก ถ้าเสียงปืนมันดังขึ้น คุณชายจะขึ้นนั่งห้างเปล่า ไม่มีโอกาสได้ยิงอะไรเลย”

“นายถอยลงมาก่อนเถิดครับ ผมจะล่อมมันด้วยคาบเอง”

จันว่า ชักคาบพื้นเมืองที่สะพายหลังอยู่ออกมา ได้ทางแทรกเชษฐากับไชยยันต์ขึ้นไป แต่รพิณทร์เหนียวไหลไว้

“อย่า! ที่มันชัน เราอยู่ต่ำกว่ามัน กว่าแจะไต่ขึ้นไปได้ระยะพินมัน มันก็พุ่งมาเล่นงานแกก่อนแล้ว”

พร้อมกับพูด จอมพรานเหลียวลงมาข้างล่าง เห็นเงาชายปักคั่วอยู่ที่โอดหินก้อนหนึ่ง มองดูอาการเขาอยู่เฉยๆ ก็ชักมีดโบว์ซึ่งแขวนติดเอวอยู่ออกมาจากซองหนัง โยนลงไปให้ หยักหน้าบอกวา

“แกล้ววิธีที่จะจัดการมันไม่ใช่หรือ แงชาย”

คำพูดและอาการของรพิณทร์ที่โยนมีดสั้นของเขามาให้แงชาย ไม่มีใครสามารถเข้าใจความหมายได้ แต่ทุกคนเห็นอดีตนายทหารกองโจรกระหริ่งก้มลงหยิบมีดโบว์ของรพิณทร์ขึ้นเดาะตัวกลับ เปลี่ยนจากการจับด้ามมาเป็นจับทางปลายมีดไว้ หน่วงขึ้นลงเหมือนจะคะเนหน้าหน้าหักปากก็บอกมาห้วนๆ ว่า

“ผู้กองหลบหัวลงหน่อย!”

รพิณทร์แนบศีรษะลงกับรากไม้ที่เกาะอยู่ในพื้นดินนั้น เชษฐากับไชยยันต์ตะแคงหน้าลงไปชำเลืองดู ก็เห็นแงชายเง้อมีดที่ถืออยู่ในมือสุดแขน และเหวี่ยงหัวขึ้นไปในพริบตา

เสียงมีดสั้นตัดอากาศผ่านศีรษะทุกคนไป และก็มีเสียงดับควับ ทั้งหมดผงกหัวเขยขึ้นแล้ว จ้องตะลึง ยกเว้นรพิณทร์เพียงคนเดียวที่อยู่ในอาการเฉยๆ เป็นปกติ

มิดของรพินทร์ขณะนั้นเลยขึ้นไปปักอยู่กับโคนไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง แต่เจ้างูหลามตัวนั้น หัว หลุดกระเด็นหายไปทางไหนเสียแล้ว คงมีแต่ลำตัวที่รัดพันอยู่กับกิ่งไม้ บิดทวนทวนเป็นเกลียว และเลือดแดงฉานที่ไหลปรี่เป็นสายออกมาจากรอยที่ถูกตัดต่ำกว่าบริเวณคอดลงมาเล็กน้อย!

พรานใหญ่ได้นำทางขึ้นไปในทันทีนั้น เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น เขาเลี้ยวผ่านซากงู หลามที่ยังคงรัดติดค้างอยู่กับกิ่งไม้และมีเลือดหยดอยู่ โดยพยายามไม่ให้เลือดหยดลงมาถูกเสื้อ พอ ถึงโคนต้นไม้ที่มีมิดปักอยู่ ก็กระซอกขึ้นมา ไส้ฝักไว้ตามเดิม คนอื่นๆ ก็เริ่มเคลื่อนที่ตามต่อไป

“คุณรู้ได้ยังไงว่าเงาชายมีฝีมือในการขว้างมิดได้เยี่ยมยอดถึงขนาดนี้

เชษฐากับไชยยันต์ลอบกระซิบถามอย่างไม่ว่ายงนงตั้งต้น

“ทหารโจรกระเหรี่ยงต้องขว้างมิดได้ดีทุกคนครับ”

เป็นคำตอบเรียบๆ ที่ระงับข้อกังขาและความตื่นเต็นของทั้งสองลงเพียงแค่นั้น

พอลงจากเนินหรือเขาเตี้ยๆ ลูกนั้น ก็ลงไปสู่แอ่งลึกตอนหนึ่ง เป็นบริเวณอันทึบชุ่มชื้น มี หนองน้ำสีดำนวลอยู่หนองหนึ่ง ไม้ใหญ่โตอะไรนัก รอยสัตว์ใหญ่ทุกชนิด นับตั้งแต่ช้างลงมาอย่าไว้ เป็นเทือก ดวงตะวันส่องลอดใบไม้ลงมาได้เพียงรางๆ เท่านั้น ห้างได้ถูกขัดไว้บนกิ่งไม้เหนือ ชะง่อนหินที่ล้ำออกไปอยู่กลางหนองนั้น บรรยากาศและสิ่งแวดล้อมดูน่ากลัวกว่าห้างที่คารินขึ้นนั่ง มากนัก เพราะอยู่ในหุบกลางดงทึบ ซึ่งรพินทร์ก็เลือกไว้เหมาะสมแล้วในการที่จะกำหนดให้เชษฐา เป็นคนนั่ง เพราะห้างนี้ไม่เหมาะสำหรับผู้หญิงอย่าง ม.ร.ว.คารินแน่ๆ เชษฐาและไชยยันต์ก็มีความรู้สึกเช่นนั้น

“ก็ไมแน่ว่า อะไรที่มันน่าดูกว่าดวง จะผ่านมาให้แก่เห็นหรือเปล่า”

ไชยยันต์ตรงออกมา ขณะที่ก้มลงสำรวจที่ย่าอยู่เประอเหล่านั้น เชษฐามองดูห้างนั้น อย่างพอใจ

“ถ้ารู้แน่นอนว่าคุณจะแวะกลับมารับอย่างนี้ละก็ ผมขืนนั่งคนเดียวก็ได้”

เขาหันมาบอกกับจอมพราน ขณะที่เตรียมตัวจะขึ้นห้าง ภายหลังจากดื่มน้ำในกระติก แต่ รพินทร์ยิ้มสั้นสิริษะ

“เราเลือกทางที่ปลอดภัยที่สุดไว้ก่อนดีกว่าครับคุณชาย พรานที่ผมจะให้ขืนนั่งคู่กับ คุณชาย โดยแท้จริงแล้วมิได้มีความหมายว่าจะให้คอยคุ้มกันอะไรคุณชายหรอก เพราะผมก็เชื่อใน ฝีมือของคุณชายอยู่เต็มเปี่ยม แต่ที่ให้อยู่ด้วยก็เพื่อเป็นหลักประกันไว้วางใจว่า ไม่ว่าจะเกิดเหตุ ฉุกเฉินใดๆ ขึ้น พรานของผมนักยังนำคุณชายกลับแคมป์เราได้ถูก เอาเขาไว้สำหรับเป็นผู้นำทางใน กรณีพิเศษที่มันอาจเกิดขึ้นโดยเราคาดไม่ถึงมาก่อนเถอะครับ ผมเองก็จะได้อุ่นใจไปด้วย”

เชษฐาเห็นจริงด้วย ในเหตุผลของเขา

“เห็นห้างที่ถูกขัดเอาไว้ให้ที่นี่ ทำให้ผมรู้สึกว้าว .30-06 ที่ถือมา มันชักจะเล็กไปเสียหน่อย แล้วกระมัง”

“จันทน์ผมให้นั่งเป็นเพื่อนผู้ชาย ถือ .375 ครับ”

“ค่อยยังชั่วหน่อย ว่าแต่ขอความเห็นนึก ถ้าบังเอิญข้างมันเข้า?”

“ก็แล้วแต่การตัดสินใจของคุณชายเถอะครับ แต่สำหรับผมคิดว่า ถ้าไม่ใช่ข้างงาก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เสียดีกว่า ยกเว้นแต่มันเกิดจะนึกอยากหรือห้างของคุณชายขึ้นมา ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

เชษฐาป็นขึ้นห้างพร้อมกับจันทน์ รพินทร์ยื่นคู่มือจนเรียบร้อยดีแล้ว ก็ยกมือขึ้นแตะปีกหมวก

“ขอให้โชคดีครับ คุณชาย!”

“ขอบคุณมาก ผมเรียบร้อยแล้ว ไปกันเถอะ”

รพินทร์นำพวกที่เหลือออกเดินทางต่อไป คราวนี้ก็คงเหลือไชยยันต์ แงชาย ลูกหาบอีก 2 คน รวมเป็น 5 คน เขาเดินข้ามหนอง ตัดไปยังอีกฟากหนึ่ง และอาศัยด่านข้างเดินไปโดยไม่จำเป็นต้องบุกพงเหมือนตอนที่ตัดทางก่อนจะถึงห้างของเชษฐา ในครั้งนี้ไชยยันต์เดินเคียงคู่มากับเขาอย่างใกล้ชิด ปลอดภัยจากการสะพายลงมาถือไว้อย่างเตรียมพร้อม เพราะภูมิประเทศอันไม่น่าไว้วางใจที่เห็นอยู่รอบด้าน พวกลูกหาบสองคนเดินอยู่ตรงกลาง ไม่มีปืน มีแต่มีดปะแคะขัดหลังคนละเล่ม แงชายเป็นคนรั้งท้ายตามเคย

พอออกเดินมาได้เพียงไม่กี่นาที ก็ผ่านฝูงลิงนับร้อย ทำเสียงยวบยาบโครมครามอยู่บนยอดไม้เหนือศีรษะ มันไม่กลัวมนุษย์เหมือนฝูงค้าง แต่เพียงตื่นตื่น สงสัย และอยากรู้อยากเห็นบ้างตามสันดาน

“เมื่อแล้วยังครับ คุณ ไชยยันต์”

จอมพรานหันมาถามยิ้มๆ

“เอาน่า ถึงไหนถึงกัน ว่าแต่หย่อนฝีเท้ารอๆ ผมมั่งเท่านั้น”

“ตัดงนี่อีกเดียวเดียวก็จะออกทุ่งผีหลอก ด้านหลังเขาโล้นแล้วครับ”

เขาบอกแล้วชี้ให้ดูรอบกีบัว ที่เริ่มจะมองเห็นประปรายและกองมูลที่ถ่ายไว้สดๆ ไม่ทันจะข้ามวันมานี่เอง

เดียวเดียวของรพินทร์ ก็คือระยะทางที่ไชยยันต์แอบบ่นกับตนเองว่าเดินเสียสะบ้าแทบหลุด! พวกลูกหาบแล้วแงชายจะรู้สึกอย่างไรเขาไม่รู้ แต่ก็เห็นแต่ละคนเดินตัวปลิวอยู่เหมือนเดิมอย่างคนที่เคยชินมาก่อน

ผ่านมาอีกห้างหนึ่ง เป็นห้างดินโป่ง รพินทร์ชี้ให้ดู บอกว่า นั่นเป็นห้างที่เขาเตรียมไว้สำหรับไชยยันต์ ในกรณีที่ถ้าไม่ไปตามรอยวัว

“ถ้าไม่มีใครขึ้นนั่ง ก็ต้องทิ้งวางไว้เฉยๆ แต่น่าเสียดายเหลือเกินครับ คุณ ไชยยันต์ ห้างนี้ผมว่าเหมาะกว่าทุกห้าง ถ้าขึ้นนั่งไม่มีวันผิดหวังแน่ ไม่อะไรก็อะไรสักอย่างแน่ๆ ตอนตะวันจวนค่ำ”

“ผมพิตที่จะเดินแกะรอยกับคุณมากกว่า”

ไชยยันต์สั่นศีรษะ ยืนยันเจตนาเดิม รพิินทร์หันมาทางแงชาย

“ว่าไงแงชาย แกจะลองนั่งหাঁงนี้ดูไหมล่ะ?”

“สุดแล้วแต่ผู้กองครับ”

ไชยยันต์ก็สะกิดแขนแงชาย คะยั้นคะยอมาว่า

“อย่าไปห่วงหাঁงอยู่เลยน่า เดินยั้งกันดีกว่า ถึงจะไม่ได้อะไรเลยก็ช่างมัน เรื่องนั่งหাঁง นั่งเมื่อไหร่ก็ได้”

เป็นอันว่าทั้งหมด ผ่านหাঁงนั้นมา

ระหว่างที่เดินเรียงสองกันอยู่ในห้วยแห่ง เสียงโครมครามชนิดหนึ่งก็ดังออกมาจากป่าริมทาง เป็นเสียงสัตว์เจื่องที่ตื่น วิ่งป่าราบไปในระยะกระชั้นชิด ไชยยันต์วาดปืนตาม ทังๆ ที่ยังเห็นเป้าไม่ถนัด แต่รพิินทร์ใช้แขนเสยปากกระบอกปืนของไชยยันต์ให้เงยสูงขึ้นเสีย เป็นความหมายห้าม

“สมเสร็จนะครับ!”

แล้วเขาก็ถือโอกาสในระหว่างที่เดินไปด้วยกัน อธิบายให้ไชยยันต์ฟังเบาๆ ถึงวิธีเดินยั้งสัตว์

“ระหว่างที่เราเดินไปตามค่าน ถ้ามีสัตว์เล็กวิ่งตื่นกระเจิงตัดทางผ่านหน้ามาให้เห็น ถ้ายังทันก็ยิง แต่ถ้ายังไม่ทันอย่าเพิ่งพะวงในการที่จะตามรอยไป ควรจะหาที่หลบ และคอยดูให้รอบคอบเสียก่อน”

“ทำไมหรือ คุณรพิินทร์?”

“ส่วนมาก สัตว์ที่วิ่งตื่นกระเจิงตัดหน้าเราไป มักจะหนีภัยจากการติดตามของสัตว์ใหญ่ อันตรายมา อาจเป็นเสือ จงอาง ผงหมาป่า ถ้าเราไม่ระวัง พรวดพราดไปขวางทางเข้า เราก็อาจเจอกับมันเข้าโดยไม่ทันรู้ตัว และแก้ไขไม่ทันก็ได้ เพราะฉะนั้น ถ้าเห็นสัตว์เล็กวิ่งตัดหน้า ต้องคอยระวังให้ดี ถึงแม้เราจะยิงตัวแรกที่ผ่านหน้าไปไม่ทัน ใ้สัตว์ที่กวาดตามมาข้างหลัง อาจโผล่ออกมาเป็นเป้าให้เราก็ได้ ถ้าเราไหวทันเสียก่อน”

จากคดงทึบเริ่มจะโปร่งขึ้นเป็นลำดับ และระดับการเดินก็ดูเหมือนจะลาดเทลงสู่พื้นราบที่ต่ำ มองเห็นเอื้องผึ้งเหลืองอร่ามอยู่ตามคาบไม้ใหญ่รอบด้านสะพริบไปหมด บรรยากาศร่มรื่นชุ่มฉ่ำ เพราะใกล้ธารน้ำ ซึ่งรพิินทร์บอกให้ทราบว่าเป็นธารสายเดียวกับที่ไหลผ่านแก้มปี แต่อยู่เหนือขึ้นมา

ปัจจุบันทันด่วนนั่นเอง ไชยยันต์ผู้มัวแต่เดินดูพวกเอื้องและเฟิร์นอันเขียวชอุ่มอยู่บนคบไม้เพลินอยู่ ก็ได้ยินเสียงลูกเลื่อนของไรเฟิลจากมือของรพิินทร์ขยับดังกริ๊ก เขาก็หันมาบัดนั้น และก็เดินชนปะทะหลังรพิินทร์เต็มแรง เพราะจอมพรานหยุดยืนนิ่งอยู่กับที่

เสียงลูกหาบอีกสองคนที่เดินอยู่ข้างหลัง ครางกันออกมาอย่างตระหนก

“ฮีย์! หมี่!”

เบื้องหน้าบนกลุ่มโศดหินใหญ่ติดกับดงหลุมพี ก้อนดำทะมึนหลายก้อน ชุมนุมกันอยู่ที่นั่น ตัวหนึ่งไต่ลงมาจากรังโศดหินและยืนสองขาหันมาพอดี ทางสีขาวเป็นรูปตัว ‘วี’ มองเห็นชัดอยู่กลางอก

นั่นคือหมี่ควาย ผุ่งเบือเร่ที่เดียว และพวกมันทั้งหมดก็สำเนียงในกลิ่นไอของมนุษย์ได้ทันที ก้นกับที่มนุษย์กลุ่มนี้เหลือบไปเห็นมัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าตัวจำฝูงใหญ่ที่สุด ซึ่งเกาะก้อนหินยืนสองขาอยู่ในขณะนี้ ส่วนสูงของมันถ้าไม่ถึง 6 ฟุต ก็เฉียดๆ ไป ระยะมันห่างออกไปเพียงไม่กี่เมตรเป็นอย่างมาก!

โดยไม่ต้องเตือนเลย เจ้าลูกหาบสองคนเผ่นหวือ ปีนขึ้นไปบนต้นไม้ใหญ่เร็วยิ่งกะลิก ด้วยสัญชาตญาณหลบภัยเอาตัวรอด ซึ่งมันก็น่าจะเป็นเช่นนั้น เพราะทั้งสองไม่มีอะไรเลย นอกจากมีดปะตะคนละเล่ม แต่ก็โง่พอกัน เพราะคิดจะหนีหมี่ขึ้นต้นไม้

“หลบก่อนครับ คุณ ไชยยันต์!”

จอมพรานกระซิบเร็วปรือ ในขณะที่ตนเองปักหลักนั่งอยู่กับที่ ใครคนหนึ่งก็กระซอกแซก ไชยยันต์ทางเบื้องหลัง เขาเข้าไปอยู่หลังก้อนหินก้อนใหญ่ คนคนนั้นคือแงชาย ไชยยันต์ปลดเชฟ .375 ในขณะที่แงชายก็สลัดคานเหวี่ยงส่ง .44-40 ขึ้นล้ากล้อง

“ซัดเลย หรือยังไง?”

ไชยยันต์กระซิบร้อนรน ประทับป็นขึ้น แต่แงชายตะไหล่ไว้

“เดี๋ยวครับเจ้านาย อย่าเพิ่ง คุณผู้กองก่อน หมี่ควายร้ายมาก ร้ายกว่าเสือเสียอีก ถ้าเรายิงมันล้มตัวเดียว มันจะแห่เข้ามาทั้งฝูง”

รพิทรรพ์ก้มลงหยิบก้อนหนึ่งขึ้นมา ขว้างโด่งไปยังหมี่ควายฝูงนั้น พร้อมกับตบขาแกงเงเสียงดัง ตะโกนตะเพิด

เจ้าจำฝูงเอียงคอ แหงนหน้าขึ้นสูงเหมือนจะสูดกลิ่นแล้วแยกเขี้ยวขาว ส่งเสียงคำรามตอบมาอย่างครุร้าย ลดตัวลงมาขึ้นสี่ขา เจ้าตัวอื่นๆ ก็พากันแยกเขี้ยวสลอด เดินจับฝูงงุ่นง่านไปมา ทั้งหมดเห็นจะไม่ต่ำกว่า 6 ตัว ไม่มีท่าว่าจะหลีกหลบเลยไป

เขาส่งเสียงตะโกนไล่อีกครั้ง

ยังไม่ทันจะสิ้นเสียง จำฝูงตัวใหญ่ที่สุดก็ควบปุเลง ปรึเข้ามาอย่างรวดเร็ว จอมพรานตัวใดโรเฟิลขึ้นประทับป่า ในพริบตานี้ ก่อนที่ไชยยันต์หรือแงชายจะทันเหนี่ยวไก .30-06 ในมือของเขา ก็แผดสะท้านป่า หัวกระสุนซิลเวอร์ทิป น้ำหนัก 200 เกรน วิ่งเข้าทะลวงแสบหน้าของมัน ในขณะที่ควบเข้าใส่อย่างแม่นยำ ร่างใหญ่โตนั้นพลิกตีลังกาสองทอด แล้วพุบนิ่งอยู่กับที่

ทั้งฝูงระส่ำระสาย แล้วไอ้ตัวใหญ่ๆ อีกสองสามตัวก็ปรึเข้ามาอีกอย่างไม่สะทกสะท้านกับเสียงปืน และภาพการวายปราณของเจ้าตัวแรก บัดนี้เอง .375 และ .44-40 ของไชยยันต์กับแง

ชาย ก็ระดมกันแผดศึกก็องชนิดป่าแตก ในขณะที่รพินทร์กระซอกลูกเลื่อนสลัดปลอกกระสุนเก่าทิ้ง และตนเองแผ่นเข้าหาโคนไม้ใหญ่อีกต้นหนึ่ง

กระสุนแม่ก้นมของไชยยันต์นัดแรก ตัดไหล่ของเจ้าตัวหนึ่งหักสะบั้นไป มันหมุนคว้าง ส่งเสียงร้องลั่น แล้วก็ตะกายแยกเขี้ยวเข้ามาอีก แงซายก็ยิงตัวทางด้านขวามือลงไปคืนพราดอยู่กับพื้น แล้วหันมาสกัดอีกตัวหนึ่ง ที่วิ่งล้าหน้าใกล้เข้ามาที่สุด แต่รพินทร์ระเบิดนัดที่สองของเขา ทะลุซอกไหล่ร้อยพวงออกมาไปยังตะโพกด้านหลัง ซึ่งก็พอดีกับกระสุน .44-40 หัวตัดแบบโบราณของ แงซายจับเปาะเข้าตั้งจุกซำ มันผงะผิงลงไปกองแผดเสียงร้องสนั่นป่า

ไชยยันต์ยิงอย่างมั่นใจมือ ระคนไปกับอาการตื่นเต้น .375 ของเขา ไม่ได้เข้าจุดตายเหมือน รพินทร์หรือแงซายที่ยิงออกไป แต่เนื่องมาจากอาณาภาพของกระสุนที่หนักหน่วงและรุนแรงกว่า มันก็ไม่ผิดหวังนัก ซึ่งแม้จะไม่ล้มในทันที แต่สองสามตัวก็ปิดเป้ ชักคืนซังกอไปด้วยแรงปะทะขนาด สองตันครึ่งของไรเฟิลในมือเขา ป่าทั้งป่าแตกครืนราวกับจะเกิดสงครามขึ้น เพราะเสียงไรเฟิลสาม กระบอกที่ซัลโวออกไปอย่างไม่มีขั้ง

สามสี่ตัวที่เหลือ เบนทิกวิ่งป่าราบไป ในขณะที่ตัวมหิมาสีตัว นอนกลิ้งจมกองเลือดอยู่ ไชยยันต์ยิงไล่หลังไปอีกสองนัด ทั้งหมดออกมาจากที่หลบ เข้ามาขึ้นมุงอยู่ที่ซากหมีควาย เหล่านั้น รพินทร์โคลงหัวจู้ปากเบาๆ

“เสร็จกัน ป่าแตก เสียพิธิหมด เห็นจะต้องเดินหนีอย่าเสียแล้วรับคุณ ไชยยันต์”

“ทำยังไงล่ะ เราไม่อยากจะพบมัน ก็ดันมาพบเข้า ไล่ก็ไม่หนี ช้ำยังเข้าโจมตีเราเสียอีก ผม เพิ่งเห็นฤทธิ์หมีควายซัดๆ นี้เอง แล้วก็ไม่เคยเห็นหมีควายที่ไหนใหญ่เท่าป่านี้ ไม่เจอะวัวก็ไม่เป็นไร นึกว่าล่าหมีแทน พับผ้าซิ ผมบอกตรงๆ ว่ามันตื่นเต้นไปหมด นี่ถ้าเราถือปืนอยู่กระบอกเดียว คงยิง มันไม่ทันแน่ๆ”

ไชยยันต์พูดหอบๆ ควักผ้าขนหนูออกมาซับเหงื่อ มองดูเจ้าพวกหมีควายที่ตกเป็นเป้า กระสุนเหล่านั้นอย่างหวาดเสียว ผลของการสำรวจรอยกระสุน นอกจากตัวแรกที่รพินทร์ยิงตัด สมองแล้ว อีกสามตัวถูกกระสุน .375 และ .44-40 ของไชยยันต์กับแงซายตัวละหลายตัด ตัวสุดท้าย ที่ล้มลงครวหลัง และใกล้กับตำแหน่งหลบซ่อนของรพินทร์มากที่สุด ดูเหมือนจะกระสุนเข้าไป ทั้งสามขนาด สถิติในการยิงทั้งหมด ไชยยันต์ลั่นกระสุนออกไปมากที่สุด เพราะบรรจุซำถึงสองซุด ส่วนรพินทร์ยิงออกไปเพียง 3 นัดเท่านั้น

เขาสั่งให้พวกลูกหาบและแงซาย ช่วยกันลากซากหมีทั้งสี่ตัวเข้ามากองรวมกันไว้ทาง หนึ่ง

“เราจะจัดการยังไงกับไอ้หมีพวกนี้?”

ไชยยันต์ถาม

“น้ำมันเห็นจะไม่มีประโยชน์อะไรหรอกครับ ทรายใดก็ตามที่เรายังมีเนื้อที่พอจะเลือกกินได้ดีกว่านี้ ทิ้งมันไว้ก่อน กลับไปถึงแก้มบี๋ค่อยส่งให้พวกลูกหาบมาถลกหนังเอาไป เพื่อคุณไชยยันต์จะส่งไปฟอกแล้วนำไปไว้ในห้องรับแขกที่บ้านเวลากลางคืน”

“แปลว่าน้ำมันเห็นจะต้องทิ้ง”

“ก็แล้วแต่พวกที่เราส่งมาถลกหนังเถิดครับ มันนี่จะกินเนื้อหมี มันก็คงฆ่าแหละชนกันไปเอง ว่าอันที่จริง พวกบ้านป่าก็ดูเหมือนจะกินกันไม่เลือกอยู่แล้ว น้ำมันหมีก็ไม่เลว เจียวดี ๆ ดูไม่ออกกว่าเป็นน้ำมันหมูหรือน้ำมันหมีกันแน่ ทอดอะไรกินแทนน้ำมันหมูได้สบาย อู้ง่ายหมีก็เป็นอาหารชั้นพิเศษในภัตตาคารชั้นพิเรนทร์ อีกอย่างหนึ่งที่ชาวป่าและร้านขายยาจีนชอบมากก็คือ ดีของมัน ดีหมีกินแก้ไข้ใน มีพวกร้านขายยาในกรุงเทพฯ ส่งมาที่ผมบ่อย ๆ เหมือนกัน ให้หาดีหมีใหม่ แต่ตามปกติแล้วผมไม่อยากจะฆ่ามัน นอกจากดักจับเป็น ขายเป็นบริษัทคุณอำพลอย่างที่ทำทุกวันนี้”

ไชยยันต์หัวเราะ จุกหูหรือสูบและส่งให้เขาตัวหนึ่ง

“นี่มันตกเป็นเหยื่อลูกปืนของเรา และเรายังพูดกันถึงเรื่องเนื้อหนังมังสาของมัน สมมติเป็นตรงข้าม ถ้าเราตกเป็นเหยื่อของมันบ้างล่ะ ให้อีตัวจำฝูงที่คุณยังคงว่าเป็นตัวแรกนั่นแหละ เจียวอันขนาดหัวแม่มือทีเดียวนะ แล้วก็ยาวตั้งสามนิ้ว”

“ผมเคยเห็นศพคนที่ถูกหมีกัดตาย”

รพินทร์ตอบเรื่อยๆ น้ำเสียงปกติ

“กะโหลกหัวแตกเหลวไม่มีชิ้นดี กระดูกระเดี้ยวมันกัดปนหมด อย่าย่าแต่เนื้อหรือกระดูกคนเลย กิ่งไม้ใหญ่ๆ เวลามันมันเขี้ยวขึ้นมา มันก็ยังกัดขาด ผมเคยชี้ให้ดูกิ่งไม้ที่หมีกัดมาแล้ว เมื่อวานตอนที่เราน่าปากคง เป็นไงครับ เคยปะทะกับหมีอย่างนี้มาก่อนหรือเปล่า?”

ประโยคหลังเขาหันมาถามยิ้มๆ อดีตนายพันตรีทหารปืนใหญ่ต้นสิริระ

“ยังไม่เคยเลย ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ผมเห็นหมียกฝูงเข้าเล่นงานคน เข้าป่ามาหลายครั้งไม่เคยเจอหมีซึ่งๆ หน้าเสียที เสือยังเคยบ้าง เสือก็ไม่เคยเห็นมันจะปรี๋เข้าเล่นงานเราชนิดยกทีมแบบนี้ว่ายังไง แผนการเดิมของเราที่จะตามรอยว้าว?”

“ก็ลองเสี่ยงดูซิครับ เวลามันยังเหลืออีกเยอะกว่าจะค่ำ ลองเดินดูต่อไป ภูอะไรในป่าหรือในเมือง มันก็ล้วนมีซอกเขี้ยวพิเศษทั้งนั้น ป่าข้างหน้าเรามันแตกไปแล้ว เพราะเสียงปืนราวกับประทัดตรุษจีน แต่ที่ว่าไม่ได้ อาจมีสัตว์หุหนวกหรืออยู่เหนือทางลมของเราไม่ได้ยินเสียงอยู่บ้างก็ได้”

จอมพรานพูดขึ้นๆ

แล้วเขาก็ออกนำต่อไป โดยทิ้งซากหมีไว้ยังตำแหน่งนั้นก่อน ข้ามลำธารเบื้องหน้า และริมห้วยแห่งตามรอยเดินของว้าว แล้วก็ไหลออกทุ่งผีหลอก

อีกสองชั่วโมงเต็มๆ ที่รพีพันธ์นำไชยยันต์เดินแคะรอยอยู่ในทุ่งหลังเขา นอกจากมูลและรอยเท้าแล้ว ไม่มีวีแววว่าจะได้พบวัวแดงเลย ไม่ว่าเดี่ยวหรือฝูง นอกจากกึ่งตัวเดียว ที่วิ่งตัดหน้าไปในระยะไกล ซึ่งไชยยันต์ก็ยิ่งด้วยความโมโหและก็ผิดด้วย

“จริงของคุณ ป่ามันแตกเสียแล้ว เดินกันเหนื่อยเปล่า”

ไชยยันต์บอกอย่างหงุดหงิด ในขณะที่ทั้งหมดนั่งพักอยู่ใต้ต้นมะขามป้อมภายหลังจากแคะรอยไม่มีผล

“พรุ่งนี้ ถ้าเราย้ายแคมป์ไปถึงเขาเจ้า ผมรับรองว่าไม่ผิดหวังหรอกครับ เรื่องวัวแดงยิ่งกันไม่ไหวทีเดียว”

“เอาละ ถึงยังไงพวกเราที่อุตส่าห์เดินมานี้ก็ไม่ผิดหวังเสียทีเดียวหรอก อย่างน้อยที่สุดก็ได้รบกับฝูงหมีเบือเรอ ดิ้นเต้นไมใช่น้อยเลยทีเดียว เซษฐา หรือน้อย คงไม่ออกorstเหมือนพวกเราหรอก”

พอตะวันคล้อยต่ำ รพีพันธ์ก็ชวนกลับ โดยบอกว่าระยะเดินไกล กว่าที่จะแวะรับเซษฐาและคารินก็คงค่ำพอดี เขานำกลับโดยย้อนรอยทางเก่า ผ่านซากหมีใหญ่ที่ยังรวมกันไว้ แล้วชี้ให้ไชยยันต์ดูรอยหมาป่าที่มวนเวียนอยู่รอบๆ ซากหมีเหล่านั้น บางตัวก็มีรอยถูกกัดตะหนังเว่อเข้าไปบ้างแล้ว

“หยๆ นี่เอง ก่อนหน้าที่เราจะผ่านกลับมาไม่ถึงอึดใจ พวกมันได้กลิ่นและได้ยินเสียงเราเสียก่อน จึงเผ่นหลบไป แต่คงไม่ไปไหนไกลหรอก คงจะชุมนุมอยู่ในละแวกนี้แหละ พอเราเลยไปมันก็ออกมาทั้งอีก”

“ถ้าคักเฝ้า ก็คงจะได้ตัวซี?”

“ได้ยิ่งแน่ครับ แต่จะมีประโยชน์อะไร นอกจากยิงทิ้งหมาป่า ฆะมด อีเห็น หรือเสี้ยนขนาดเล็ก ประเภทเสือไฟ เสือลายเมฆ มันก็เปรียบไม่คิดอะไรกับนักช่อบเขา หัวขโมยประจำป่าไม่มีอันตรายสำหรับเรา แต่ชอบลักขโมย ก่อความรำคาญและขั้วโมโห ถ้าเรายิงอะไรได้ทิ้งไว้ก่อนโดยไม่จัดการขนย้ายในทันที และไม่มีกัรเฝ้า เวลาย้อนกลับมาเอาอีกครั้ง เรื่องจะครบสมบูรณ์เป็นไม่ต้องหวัง มันต้องตอดตะและเต็มไปเสมอ ถ้าสัตว์เล็กหน่อย ประเภทกระจง หรือกึ่ง มันก็ขโมยทั้งตัวเลย ใครไม่รู้ันกว่าผีป่าแรง ยิ่งสัตว์ตายทิ้งไว้ พอคล้อยหลังก็หายไปได้”

พอเดินเข้าหุบลึกใกล้บริเวณห้างของเซษฐาเข้ามาเป็นเวลาขมุกขมัวใกล้ค่ำเต็มที มองเห็นอะไรได้เพียงรางๆ ขณะนั้นเสียงปิ่นก็ระเบิดก้องไปทั้งป่า ในความเงียบและในหุบเช่นนี้ กัมปนาทของมันสะเทือนเลื่อนลั่น มันลั่นขึ้นเพียงนัดเดียว แล้วก็เงียบหายไป ทั้งหมดหยุดชะงักชนิดหนึ่ง หันมามองคูหน้ากัน

“เสียงปิ่นห้างของคุณชาย คงจะล่ออะไรเข้าให้แล้ว”

จอมพรานบอก เงี้ยว ทุกสิ่งทุกอย่างสงบเงียบเหมือนเดิมไม่มีอะไรกระโถกกระตัก เขาก็ออกเดินนำไปโดยเร็วบ่าหน้าไปยังบริเวณหนองน้ำที่ขุดไว้ ไชยยันต์ แงซาย และลูกหาบสองคนเดินตามไปโดยเร็ว

“ไม่ใช่ นั่งห่างๆ ชักเบือ ไม่เห็นมีอะไรเข้า ก็เลยล่อชะนี หรือค่างเข้าให้ล่ะ”

ไชยยันต์เปรยอย่างอารมณ์ขัน

“ผมคิดว่าอย่างน้อยก็คงเป็นกวางครับ”

รพิินทร์ตอบอย่างมั่นใจ เพราะพอจะรู้ฝีมือและชั้นเชิงในการล่าสัตว์ของ ม.ร.ว.เชษฐา อยู่ พอเดินเข้ามาใกล้ได้ระยะ เขาก็ป๋องปากกู๋เรียก ส่งเสียงเข้าไปก่อนเพื่อป้องกันการเข้าใจผิด มีเสียงกู่ออกมา และผู้กู่ก็คือจัน พรานของเขาที่ให้นั่งเป็นเพื่อนของเชษฐานั่นเอง พรานใหญ่เร่งฝีเท้าขึ้นอีก

เมื่อมาถึง ทุกคนก็เห็นจากแสงขมุกขมัวนั้นว่า ทั้งเชษฐาและจัน ขณะนี้ลงจากห้างแล้วมายืนอยู่ที่โขดหินใหญ่ก้อนหนึ่งริมหนอง ใกล้ๆ กับโขดหินก้อนนั้น ร่างใหญ่โตของอะไรชนิดหนึ่ง มองดูในความมืดสลัวเห็นเป็นลึกลิ้นมืด ล้มตะแคงอยู่ที่นั่น ส่วนตัวเกยอยู่บนพื้นดิน ส่วนหัวอันมีเขาโง้งคะมำลงไปจุ่มน้ำในหนอง ทั้งหมดก็วิ่งพรุกันเข้าไปโดยเร็วพร้อมกับส่งเสียงถามทักทายอย่างตื่นเต็น

ที่แรก รพิินทร์เองก็เข้าใจว่าเป็นกระทิง แต่เมื่อเข้ามาถึงจึงเห็นว่าเป็นวัวโทน ตัวใหญ่เต็มทีสีตาลโตนด รอยกระสุน .30-06 ของเชษฐา เจาะกระดูกสันหลังของมันอย่างประณีต แสดงให้เห็นถึงฝีมือการยิงชั้นเยี่ยม ระยะเวลาที่วัวเคราะห์ร้ายลงมากินน้ำ และเชษฐาผู้นั่งอยู่บนห้าง มันไม่ห่างออกไปนัก ถ้าจะเป็นการเล็งยิงอย่างทั่วไปตามหลักสามัญ ผู้ยิงทุกคนก็คงจะต้องเล็งส่วนศีรษะ ซึ่งจะได้ผลแน่นอนและวางใจได้ที่สุด แต่หลักฐานรอยแผลที่เห็นอยู่นี้ แสดงให้เห็นชัดว่าเชษฐาเจตนาที่จะเล็งยิงให้ตัดกระดูกสันหลัง อันเป็นการยิงที่ลำบากกว่าแต่ก็ให้ผลการประหารที่เที่ยงตรงเหนือกว่าการเล็งหัวเสียอีก ถ้ากระสุนเป้าหมายได้ดังเจตนา เพราะสัตว์จะล้มลงในทันที และตายอยู่กับที่อย่างไม่มีอาการทรมานเลย แทบจะเรียกว่าไม่มีการกระดิกเสียวด้วยซ้ำ

วัวแดงตัวนี้ ถูกยิงล้มอยู่กับที่ตรงที่มันยืนอยู่ครั้งสุดท้ายเหมือนถูกเป่าด้วยเวทมนตร์ โดยไม่มีการดิ้นรนแม้แต่นิดหนึ่ง

มันเป็นการยิงของนักล่าสัตว์ชั้นสูง!

“ไอ้นี้เอง ฉันกับรพิินทร์เดินตามแทบขาหลุด ในที่สุดก็เดินเข้ามาหาให้แกยิงอย่างสบายโดยไม่ต้องเดินสักนิด!”

ไชยยันต์ร้องลั่นออกแทบจะเต็น แล้วก็ตรงเข้ามาจับมือเชษฐาเขาขาโดยแรงอย่างปีติยินดี

รพิินทร์ยิ้มพราชมองดู ม.ร.ว.เชษฐา ด้วยประกายตาเลื่อมใสและแนใจ

“ตอนที่ไฉนเสียงปืน ผมประมาณไว้ว่าคงเป็นเพียงแค่กางเท่านั้น ไม่นึกว่าคุณชายจะโชคดีในการล่าถึงขนาดนี้”

เชษฐาตอบพร้อมกับหัวเราะ สีหน้าของเขาเข้มขึ้นแสดงความตื่นเต้นปีติใจ แต่ก็ไม่มีทั้งการถ่อมตัวอันเป็นนิสัยประจำตัว

“ทีแรกผมนึกว่าพาล์หมดแล้ว นั่งตั้งหลายชั่วโมงไม่เห็นมีอะไรโผล่มาให้เห็นนอกจากกระจงสองสามตัว พอตะวันตก เจ้านี้ก็เชอซ่าโผล่เข้ามา ชะตามันจะถึงที่ตายมากกว่า โทนเสียด้วย”

“ดูมเดียวไม่ได้กระดิกเลยครับ หงายท้องกรีน”

จันยิ้มขบถออกมา พร้อมกับยกหัวแม่มือขึ้นอย่างชนิดเลื่อมใสยอมรับนับถือ เพราะเห็นกับตาตนเองในขณะที่เชษฐายัง ไชยยันต์ตรงเข้าพินิจพิจารณารอยบาดแผลอย่างไม่วายกังวล แล้วหันมาถามปนหัวเราะ

“แหม! นี่เรียกว่ายิงกันแบบมือชั้นปรัชญาที่เดียวนะเชษฐา ทำไมแกถึงไม่ยิงหัวมัน เห็นใกล้ๆ แค่นี้เอง”

“ทีแรกก็จะเล็งหัวเหมือนกัน แต่อยากลองทฤษฎีของการทำลายกระดูกสันหลังดูว่าศักดิ์สิทธิ์แค่ไหน มันเข้ามาเป็นเป้าให้ใกล้ๆ แค่นี้ ก็เลยลองทดลองดูก็ได้ผลนี่ มันล้มถล่มอยู่กับที่ ไม่คืน ไม่ชัก ไม่มีแม้แต่เสียงร้อง ผงกหัวขึ้นมาสองทีเท่านั้นก็นิ่ง ยิ่งสัตว์มาก็มากไม่เคยมีโอกาสดูยั้งตัดกระดูกสันหลังเลย ส่วนมากกระษะมันไถลกะลำบาก หมายกระดูกสันหลังผ่าไปเจาะลำตัวส่วนบน ตามกันไม่ไหวทีเดียว ตัวนี้เป็นตัวแรกที่เข้าเป้าตรงผิง เพราะมันใกล้”

“แกตัดหน้าฉันเสมออะ เชษฐา”

ไชยยันต์จู้ปากกลับ หันไปต่อว่าอย่างสัพพอก ทั้งหมดพากันหัวเราะขึ้นอย่างแจ่มใส สนุกสนาน

“ขอโทษที่ ไม่ได้เจตนาเลย ว่าแต่แกกับคุณรพินทร์เถอะ พอส่งฉันขึ้นห้างแล้วเห็นเงียบหายไปร่วมชั่วโมง ก็ดูเหมือนจะแหว่ๆ เสียงปืนถี่ยิบทีเดียว จะว่าหูผาดก็ใช่ที่ จันบอกกับฉันว่า คงจะเจอข้างเข้า ฉันยังนั่งใจไม่คืออยู่นี่”

ไชยยันต์เป็นคนบรรยายเรื่องตื่นเต้นเกี่ยวกับการเผชิญหน้ากับฝูงหมีให้เชษฐาฟัง ม.ร.ว. หม่อมหัวหน้าคณะเดินทางซักถามอย่างตื่นเต้นไปด้วย ทั้งหมดยืนคุยกันอยู่เหนือซากวัวแดง จนกระทั่งมีคสนิทมองอะไรไม่เห็น ต้องใช้ไฟฉาย รพินทร์ก็เตือนขึ้นว่า

“มีดแล้ว เรายังกลับเถิดครับ ยังต้องแวะรับบุญคำกับคุณหญิงอีก กว่าจะถึงแคมป์ก็เห็นจะไม่หนีสองทุ่ม ถึงแคมป์เราแล้ว ผมจะส่งเกวียนให้มาฆ่าแหละ ถ้าเสียงวัวตัวนี้ไป ขณะนี้ทิ้งมันไว้ที่นี่ก่อน”

อากาศเย็นเยือกกะทันหัน รอบด้านมืดมดราวกับเหวนรก เต็มไปด้วยความน่าระแวง และสะพรึงกลัว รพินทร์ให้เชษฐา ไชยยันต์ เดินรวมกลุ่มกับเขาไปเบื้องหน้า ลูกหาบสองคนให้เดินอยู่กลาง ส่วนจันได้รับคำสั่งให้เป็นกองระวังหลังอยู่กับเงาชาย

การเดินทางไฟฉายขนาดแปดตอนที่เตรียมมาส่องทาง แม้อ่อนกลางวันที่เดินกันมา ทั้งเชษฐากับไชยยันต์ก็ยังไม่รู้จะสังเกตที่หมายอะไรได้อยู่แล้ว ยิ่งในเวลากลางคืน ในดงอันมืดสนิทเช่นนี้ ยิ่งมองไม่เห็นอะไรเลย นอกจากจะเดินตามการนำและฝากความไว้วางใจทุกสิ่งทุกอย่างไว้แก่พรานใหญ่เท่านั้น

ทุกคนถือปืนในลักษณะเตรียมพร้อม

ทั้งสองอดกังขามิได้ว่า ในความมืดเช่นนี้ รพินทร์เดินไปได้ได้อย่างไรอย่างคล่องแคล่วชนิดไม่กลัวหลงเลย แต่ก็ไม่มีใครปริปากพูดคำใดออกมาในเรื่องนี้เพราะเชื่อฝีมืออยู่ นอกจากเชษฐาผู้มีความจำดีจะเปรยออกมาว่า

“เอ เทียวขามา คุณรพินทร์ดูเหมือนจะตัดพง ขึ้นเนินหน่อยไม่ใช่หรือ ตอนที่เราเจอหลามนะ ผมจำได้ว่าพอลงจากเนินนั้น ก็ถึงห้างที่ผมนั่งเลย นี่เราเดินกันร่วมครึ่งชั่วโมงแล้วยังไม่ได้ขึ้นเนินนั้นเลย”

จอมพรานหัวเราะเบาๆ

“ผมไม่ได้ย้อนกลับทางเท่านั้นหรอกครับ นั่นเป็นทางลัดเหมาะสำหรับเดินทางกลางวันเท่านั้น เพราะต้องบุกพง นี่ผมพาอ้อมหน่อย แต่ก็เดินสะดวกกว่า”

เชษฐาถอนใจออกมาโล่งอก หมดสงสัย

“คุณบอกว่าจะส่งเกวียนมาเอาไว้ว กับหมิวพวกนั้นในคืนนี้เลยทีเดียวนั้น มันจะสะดวกหรือเพราะเป็นเวลากลางคืน”

ไชยยันต์แสดงความเห็นอย่างเป็นห่วง

“ไม่เป็นไรหรอกครับ กลางคืนเดินสบายกว่ากลางวันเสียอีก เดี่ยวผมจะให้จันย้อนกลับมาเก็บเกวียนและพวกลูกหาบอีกครั้ง พรานของผมทุกคนชำนาญป่าแถบนี้ หลับตาเดินได้ทั้งนั้นขอเพียงให้บอกที่หมายแน่นอนเท่านั้น”

“ป่านนี้ย้ายน้อยคงบ่นอุไปแล้วกระมัง”

พี่ชายเอ่ยขึ้นเบาๆ

“หรือมั้ยจัน ก็คงรบเร้าบุญคำให้พากลับแคมป์ไปแล้วก็ได้ เพราะพวกเรานั้นจะขึ้นไปรับตอนเย็น แต่นี่มันทุ้มกว่าเข้าไปแล้ว”

“ผมสั่งบุญคำไว้แล้วครับว่า จะอย่างไรเสียก็ให้รอ ยังไม่ให้พากลับก่อน”

รพินทร์บอกมา

“ไม่ได้ยินเสียงปืนจากด้านหลังของน้อยสักนัดเดียว คงไม่มีอะไรเข้ากระมัง”

เชษฐาบ่นต่อไป แตรพินทร์ก็ตอบว่า

“ระยะระหว่างห้างของคุณชายกับห้างของคุณหญิงไกลกันมากครับ และห้างคุณหญิงก็อยู่ใต้ลม เสียงปืนทางโน้นดังมาไม่ถึงหรอกครับ”

นายจ้างของเขาทั้งสองมารู้เอาว่าเดินใกล้ห้างของคารินเข้ามาก็ต่อเมื่อรพินทร์ป่องปากคู่พร้อมกับฉายไฟออบแวบไปเบื้องหน้า มีเสียงคู่ของบุญคำตอบมา พร้อมกับลำไฟฉายทั้งหมดตรงเข้าไป ยังไม่ทันจะถึงตัวมองเห็นหน้ากันชัดดี เสียงบุญคำก็ตะโกนบอกกับรพินทร์มาเป็นเสียงบ่นอย่างเสียดายว่า ม.ร.ว.คารินมือปืนประจำห้างปล่อยวางตัวงามไปเสียเปล่าๆ หนึ่งตัวโดยไม่ยอมยิงมิหน้าซ้ำแจะยิง ก็ยังปัดปืนเสียอีก ทำให้ยิงผิด บุญคำฟ้องลั่น

เมื่อฝ่ายที่เข้ามาสมทบเดินมาถึง ก็เห็นหญิงสาวยืนสะพายปืนกอดอกอยู่ที่ซุ้มไม้ใต้ห้างหน้าอ เพราะต้องทนแกร่วคอยอยู่นาน

“ไหนเขาว่าเราปล่อยวางไปเสียตัวหนึ่งหรือ?”

ไชยยันต์ถามยิ้มๆ

“บุญคำใจร้าย!”

หล่อนหันไปจิบปาก และค้อนพรานพื้นเมืองมีอายุ ผู้เคี้ยวหมากขบๆ ยิ้มแก้มตุ่ยอยู่ข้างๆ

“มืออย่างรี เห็นอยู่ชัดๆ ว่า ลูกของมันตามคุณมอยู่หยอหยอๆ ยังจะให้ยิงอีก พอฉันไม่ยิงนั่งดูเฉยๆ แกกลับคว้าปืนของแจะยิง เลยผลักเสียเกือบตกห้าง ดีไม่หล่นลงมาคอกหักตาย”

บุญคำหัวเราะก๊ากๆ ขอบอกขอบใจ เศรษฐาจับแขนน้องสาว

“แล้วเราได้อะไรมั่งล่ะ หรือไม่ได้ยิงอะไรเลย”

หล่อนแบมือ ยกไหล่

“ไม่ได้อะไรสักอย่าง นั่งทัศนาศีวิตสัตว์ป่าไปนั่งเองแหละคะพี่ใหญ่ เก้งยั่วเหยียบไปหมด ตาคำแป้วๆ มองสบตากันยังไม่หนีเลย เหมือนอยู่ในสวนสัตว์ น้อยก็เลยเหนียวไกไม่ออก คุณมันเล่นเสียตัวเอง น้อยไม่ยิงแล้ว พวกแก๊งวางยังไม่ลง”

ไชยยันต์บ่นพำ ม.ร.ว.เศรษฐา ผู้เป็นพี่ชายยิ้มๆ ส่วนรพินทร์ลอบชำเลื่องผ่านใบหน้าหญิงสาวด้วยประกายตาแสดงความรู้สึกที่แปลก...จะดูลักษณะภายนอกว่าแกร่งกร้าว แข็งกระด้างอย่างไรก็ตาม หล่อนก็ยังมีคุณลักษณะและธาตุแท้ของความเป็นผู้หญิงอยู่ครบถ้วนสมบูรณ์ เขาเพียงจะแน่ใจเดี๋ยวนี้เอง

ถ้าอ่อนหวาน นิ่มนวล เสียอย่างเดียวกันเท่านั้น ม.ร.ว.หญิงคารินจะเป็นคนสวยที่สุด ชนิดที่เขาไม่เคยเห็นใครงามเหมือนมาก่อน...รพินทร์บอกกับตนเอง

หล่อนต่อว่าเรื่องมารับช้า ซึ่งเป็นหน้าที่ของพี่ชายและไชยยันต์เป็นผู้อธิบาย แล้วก็เล่าให้ฟังว่า ต่างได้พบเห็น และยิงอะไรบ้าง หล่อนฟังอย่างสนุกและพลอยตื่นเต้น แต่ดูเหมือนไม่ได้หันมาทักทาย หรือสบตากับรพินทร์อยู่ตามเคย ราวกับว่าไม่มีพรานใหญ่อยู่ร่วมด้วยในขณะนั้น เขารู้ดีว่า ม.ร.ว.หญิงคนสวยยังไม่หมดความกระดากอายในเรื่องเมื่อเที่ยงนี้ เรื่องที่เปลือยร่างลงไปอาบน้ำ

ในลำธาร ทะเลาะกับเขา แล้วข้างป้ามันไต่จนต้องกระโจนเข้ามาเกาะเขาทั้งๆ ที่เปลือยเปล่าอยู่ เช่นนั้น ก็ดีเหมือนกัน รพินทร์คิด ระเบียบนี้หล่อนจะได้ไม่ต้องต่อแหยหาเรื่องราวเขาเหมือนเช่นเคย ม่ายงั้นพบหน้าใกล้ซัดกันที่ไร เป็นต้องแฉะทุกทีไป

ทั้งหมดเดินคุยกันตามสบาย กลับมาถึงแคมป์ เวลาสองทุ่มตรงพอดี เมื่อถึง รพินทร์ก็สั่ง ใ้บุญคำและจัน พร้อมกับลูกหาบอีกสองคน นำเกวียนเล่มหนึ่งเดินทางย้อนกลับไปยังซากวัวแดง ที่เชษฐาล้มไว้ เพื่อถลกหนังและชำแหละเนื้อบรรทุกกลับมา และสั่งใ้จันย้อนไปยังซากหมีสี่ตัวที่ ถูกลิงเลขขึ้นไปอีกเล็กน้อย โดยอธิบายสถานที่ไว้ให้ทราบชัด ซึ่งแน่ใจว่าจันคงจะไปพบโดยไม่ เสียเวลามากนัก เพราะชำนาญทางคืออยู่แล้ว

อาหารค่ำของคณะนายจ้าง เกิดกับเส่ยเตรียมไว้อย่างพร้อมสรรพแล้ว ภายหลังจาก อาบน้ำและพักผ่อนกันอยู่ครู่ก็นั่งประจำโต๊ะ รพินทร์ถูกเชิญใ้มาร่วมอาหารค่ำตามเคย ทั้งหมด กินและสนุกสนานกันไปพลางอย่างออกรส เว้น ม.ร.ว.หญิงดารินคนเดียว ที่รับประทานอยู่เงียบๆ และก็ตรงตามที่รพินทร์คิดไว้ คือคำนี้หล่อนไม่ได้หาเรื่องราวหรือพูดแฉะเขาอีก จะสงบไปกว่า ทุกวัน จนเชษฐาและไชยยันต์ก็ไม่วายจะสงสัย แต่ก็ไม่มีใครกระดุ่นเตือน คงคุยกันถึงเรื่องอื่นๆ อย่างสนุกสนาน

ขณะนั้นเอง ทุกคนในเต็นท์ยังไม่ทันจะอ้อมจากการรับประทาน ก็มีเสียงพวกลูกหาบพูด กันเอะอะโวยวายคิดปดอยู่เบื้องนอก คนเหล่านั้นพูดกันด้วยสำเนียงแสดงอาการตื่นตกใจเป็น ภาษาพื้นเมืองฟังไม่ได้ศัพท์ รพินทร์ขมวดคิ้วตะแคงหูฟังอย่างเอะใจ ส่วนนายจ้างของเขาทั้งสามก็ หยุดรับประทาน หันมามองดูหน้ากันอย่างสงสัย

ครั้นแล้ว โดยทันทีนั้น เกิด...พรานพื้นเมืองของเขาก็วิ่งพรวดพราดเข้ามาทางประตูเต็นท์ รายงานกระหืดกระหอบเร็วปรือ

“นายครับ! ไอ้กูดลากเอาลูกหาบของเราคนหนึ่งไปเสียแล้ว”

รพินทร์ทิ้งช้อนที่กำลังจะตักอาหารลงในทันใด พร้อมกับแผ่นพรวดขึ้นยืน ในขณะที่ นายจ้างของเขาทั้งสามตะลึงงันไปชั่วขณะ ไม่สามารถจะเข้าใจได้ซัดว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะไม่รู้ ความหมายของคำว่า ‘ไอ้กูด’ มาก่อน แต่ก็พอจะรู้ว่ามันน่าจะเกิดเหตุร้ายขึ้นเสียแล้ว ฟังจากท่าที เสียรายงานของเกิดและลักษณะของพรานใหญ่ที่พรวดพราดอย่างกะทันหัน

ทั้งสามยังตะลึงอยู่ แต่รพินทร์วิ่งออกไปนอกเต็นท์ พร้อมกับเกิด...

9

เบื้องนอก พวกลูกหาบแต่ละคนหน้าตั้นเล็กเล็ก แสดงอาการหวาดหวั่นพรันพรึง และจับกลุ่มกันอยู่ที่ลานหน้าเต็นท์ ส่งเสียงพูดกันแซดอยู่เช่นนั้น ทุกคนมารวมกันอยู่ที่นี้หมด กำลังล้อมมุงดูเจ้าลูกหาบคนหนึ่ง ซึ่งยืนหน้าชิดตัวสั้นอยู่ตรงกลางในขณะนี้

ลูกหาบคนนั้นเป็นเด็กหนุ่มอายุประมาณ 20 ปี อาการในยามนี้เห็นชัดว่าความตกใจสุดขีด ทำให้มองดูเหมือนคนเสียดสี นายเมฆ...หัวหน้าลูกหาบซึ่งเป็นชายวัย 50 อาวุโสกว่าพวกลูกหาบทุกคน กำลังสอบซักถามอยู่ ซึ่งเจ้านั้นก็กระหืดกระหอบตอบด้วยอาการลนลาน ฟังแทบไม่เป็นภาษา

จอมพรานสาวเท้าแหวกพวกที่มุงอยู่เหล่านั้นเข้ามาอย่างรวดเร็ว ทุกคนพอเห็นเขาก็หลีกเลี่ยงทางให้ ภายหลังจากการสอบซัก ก็ได้รับความแน่ชัดจากปากคำบอกเล่าของเจ้าหนุ่มลูกหาบ ผู้ตกอยู่ในลักษณะแทบจะช็อกในขณะนี้ว่า มันกับเพื่อนคู่หูชื่อเอิ้น ได้ชักชวนกันแอบไปนั่งชุ่มคักยิงหมูป่าที่ธารน้ำเบื้องล่าง เพราะได้สำรวจพบรอยไว้ก่อนแล้วเมื่อตอนบ่ายนี้ การไปนั่งชุ่มได้ไปนั่งเมื่อตะวันตกค่ำที่แล้วมานี่เอง แต่แล้วระหว่างที่นั่งคอยหมูป่าอยู่ด้วยกันนั่นเอง เจ้าเอิ้นซึ่งนั่งอยู่ทางด้านซ้ายมือของเจ้าปง ก็ถูกระเบิดหนึ่งซึ่งข่องเงิบมาทางเบื้องหลัง กระโจนเข้าตะปบขยำ เจ้าปงคนเล่ายืนยันว่ามันหันมาทางเพื่อน เห็นเพียงแวบเดียวว่าเป็นเสือขนาดใหญ่มาก เอิ้นร้องออกมาได้เพียงคำเดียวก็ถูกคาบลากไปต่อหน้าต่อตา และมันก็หื้อแนบขึ้นมาจากริมธารน้ำที่นั่งชุ่มอยู่อย่างตกใจจนหมดสติ

เหตุการณ์ได้เกิดขึ้นหยกๆ นี้เอง!

และเรื่องสลดใจชวนสยองที่เกิดขึ้นนั้น ก็เป็นเพราะเจ้าลูกหาบคนองไม่ยอมเชื่อฟัง ฝ่าฝืนคำสั่งของเขาที่ประกาศห้ามไม่ให้ใครเตร็ดเตร่ออกไปนอกบริเวณแคมป์ โดยไม่จำเป็นนั่นเอง

รพิินทร์หันขวับไปทางนายเมฆ หัวหน้าลูกหาบ

“ฉันสั่งห้ามแล้วไม่ใช่หรือว่า ไม่ให้พวกเราออกไปนอกบริเวณแคมป์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังตะวันตกดินไปแล้ว”

หัวหน้าลูกหาบเองในขณะนี้ ก็หน้าชิดตัวสั้น ขวัญเสียไปหมด พุดลิ้นพันกัน

“ผม...ผมสั่งห้ามมันแล้วครับเจ้านาย ไอ้สองคนนี่มันแอบหนีออกไปเอง โดยที่ผมก็ไม่รู้ อยู่ๆ ก็เห็นไอ้ปงวิ่งร้องโวยวายขึ้นมาจากลำธาร”

เชษฐา ไชยยันต์ และคาริน ก็พากันวิ่งตามเข้ามาถึงในบัดนั้น

“เกิดอะไรกันขึ้น?”

ทั้งสามถามเกือบจะเป็นเสียงเดียวกัน

รพินทร์จำเป็นต้องอธิบายให้คณะนายจ้างของเขา ทราบถึงเรื่องที่เกิดขึ้นโดยเร็วอย่าง คร่าวๆ ดารินร้องอุทานออกมาอย่างตกใจ เศษฐากับไชยยันต์ก็เต็มไปด้วยความตื่นตระหนก เพราะ ไม่คาดฝันมาก่อน

“อย่าเสียเวลาเลยรพินทร์ ตามกันเดี๋ยวนี้แหละ”

ม.ร.ว.เศษฐา ผู้เป็นหัวหน้าคณะพุดเร็วปรือ วิ่งกลับไปที่ดินที่ รพินทร์สั่งงานกับคนของเขาโดยเร็ว ไม่ก็อึดใจหลังจากนั้น คณะนายจ้างของเขาทั้งสามก็เตรียมพร้อม เศษฐาวิ่งกลับออกมา จากเต็นท์พร้อมลูกของเอฟเอนกั้งอัด โนมัตติ ส่วนไชยยันต์กับดาริน ถือลูกของเผดกันคนละ กระบอก ไฟฉายครบ

รพินทร์สั่งให้เส่ยพรานของเขา อยู่เฝ้าแคมป์พร้อมด้วยลูกหาบทั้งหลาย ตัวเขาเอง เกิด นายจ้างทั้งสาม พร้อมกับนายเมย อันเป็นหัวหน้าลูกหาบ และเจ้าปางผู้เผชิญกับเหตุการณ์มาสดๆ ร้อนๆ พวกมันตรงไปที่ลำธารโดยเร็ว โดยให้เจ้าปางเป็นคนนำไปชี้สถานที่เกิดเหตุ

มันเป็นพุ่มไม้ทึบ ต่ำกว่าระดับที่ดารินลงมาอาบน้ำเมื่อตอนเที่ยงวันนี้เพียงห้าสิบลเมตร เท่านั้น อันเป็นตำแหน่งที่ปกกับเอ็นผู้เคราะห์ร้าย ชวนกันมานั่งชุ่มดักยิงหมูป่า และเจ้าลายผีสิงย่อง เข้ามาเล่นงาน สิ่งที่เหลือไว้เป็นพยานหลักฐานสยดสยองก็คือ ปิ่นแก้วคู่มือของเอ็น และกลักยาสูบ ที่ตกอยู่ข้างซุ่มไม้ มีรอยเลือดเรียกกระจาย

ภายหลังจากก้มลงตรวจตราสำรวจร่องรอยเพียงอึดใจเดียว จอมพรานก็แน่ใจว่า มันจะเป็นเสื่อตัวอื่นไปไม่ได้ นอกจาก ‘ไอ้กูด’ นั่นเอง รอยที่มันย่องมาตามพื้นและขีดกับธารน้ำฟองซัด

ทุกคนตรงออกมา เมื่อเห็นร่องรอยของลูกหาบผู้เคราะห์ร้ายที่ถูกคาบเอาไป นายเมยผู้ เป็นหัวหน้าลูกหาบถึงกับสยดออกมาอย่างเจ็บแค้น ส่วนเจ้าปางผู้ร่วมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นดำตา ตัวสัน สะท้าน หน้าซีดขาวราวกับศพ

“ไอ้กูดแน่ๆ เชียวครับ เจ้านาย ที่ลากเอาเจ้าเอ็นไป รอยของมันชัดเจนอยู่”

เมยร้องออกมาภายหลังจากพิจารณาครูดินอันใหญ่โต ที่มีดำหนินี่ขาดหายไปข้าง หนึ่งนั่น เพราะกิตติศัพท์ของ ‘ไอ้กูด’ และความร้ายกาจของมันย่อมจะเป็นที่รู้จักแพร่หลายมาก่อน เป็นอันดีในบรรดาลูกหาบทั้งหลาย เว้นไว้แต่พวกนั้นจะไม่รู้เท่านั้นว่า เสื่อร้ายผีสิงมาปีนเยียน ติดตามขบวนการเดินทางอยู่ทุกฝีก้าวอย่าง เพราะรพินทร์และกลุ่มพรานเขาซึ่งรู้ล่วงหน้ามาก่อน ไม่ได้บอกให้ทราบ เพียงแต่ออกกฏสั่งห้ามไม่ให้ออกนอกแคมป์อย่างเดียวเท่านั้น

คำว่า ‘ไอ้กูด’ ทำให้คณะนายจ้างของเขาที่สงสัยมาแต่แรก นับตั้งแต่เกิดวิ่งเข้าไปรายงาน รพินทร์ในเต็นท์แล้วหันมาทางพรานใหญ่

“หมายความว่ายังไงกัน ถึงเรียกว่าไอ้กูด?”

รพินทร์ก็จำเป็นอีกครั้งที่จะต้องอธิบายถึงเรื่องราวความเป็นมาของเจ้าเสื่อร้าย ที่ได้รับ สมญาว่า ‘ไอ้กูด’ ให้บรรดานายจ้างของเขาฟัง ทั้งหมดพอทราบเรื่องตลอด ก็พากันตะลึงงันไป

“คุณไม่ได้บอกให้พวกเรารู้ตัวกันก่อนเลยว่า ไอ้วายร้ายนี่ฮ่องตามคณะของเราอยู่” ไชยยันต์ครางออกมา

“ผมเห็นว่าไม่จำเป็น และกลัวว่าจะทำให้เสียขวัญ ความจริงถ้าทุกคนเชื่อฟังปฏิบัติตามคำสั่งของผม เรื่องร้ายมันก็คงไม่เกิดขึ้น แต่มันก็มีลูกหาบเคราะห์ร้ายของเราฝ่าฝืนเข้าจนได้ เพราะความคะนองของมัน ถ้าผมบอกเรื่องนี้ แทนที่พวกคุณจะมุ่งในการเดินทาง หรือล่าสัตว์อื่นๆ อย่างปลอดภัย ก็จะมากอยพะวงล่ามันอยู่ ซึ่งทำให้เสียเวลาไปเปล่าๆ”

“มันไม่ใช่ความผิดของคุณเลยรพินทร์ ลูกหาบของเราฝ่าฝืนคำสั่งและเคราะห์ร้ายเอง แต่ถึงอย่างไรเราก็จะไม่ยอมให้เหตุร้ายนี้ผ่านไปเฉยๆ เราจะต้องเอาตัวมันให้ได้ ไม่ว่าจะเสียเวลาสักเท่าไร” เศรษฐาพูดเครียดๆ

“แล้วนี่มาฆัวเสียเวลากันอยู่ทำไม ทำไมถึงไม่ออกตามเดี๋ยวนี้อ ลูกหาบของเราอาจรอดก็ได้ ถ้าเราตามมันทัน”

ดารินพูดมาโดยเร็วอย่างคนที่ไม่ประสีประสาอะไรมาก่อน นอกจากสัญชาตญาณแพทย์และผู้หญิงที่เต็มไปด้วยความเป็นห่วง เมื่อทราบว่าคนกำลังตกอยู่ในระหว่างอันตราย หล่ตนเองตื่นตื่น ออกสั่นในเหตุการณ์ยิ่งกว่าทุกคน ยกเว้นเจ้าปงซึ่งเป็นผู้ที่เห็นภาพกับตาที่ทำท่าเหมือนจะเป็นบ้าอยู่ในขณะนี้

รพินทร์หัวเราะหึๆ เขาไม่ถือสาในคำพูดแบบไม่เข้าใจในเหตุการณ์ของหญิงสาว ไชยยันต์ก็ตอบมาแทนให้ว่า

“ตามนะ เราต้องตามแน่ แต่เรื่องที่จะช่วยชีวิตเอาไว้เป็นไม่ต้องหวัง หมอนั่นคงตายในทันทีที่มันกระโจนขย้ำเป็นครั้งแรกแล้ว เราจะได้ดีที่สุดในขณะนี้ก็คือ ตามศพเขาและตามล่ามันเท่านั้น”

ระหว่างที่จอมพรานยื่นกัศริมฝิปากหรีดา เหมือนจะใช้การใคร่ครวญอยู่ เศรษฐาก็หันมาถามว่า

“คุณจะทำอย่างไรรพินทร์?”

“ผมคิดว่าทางที่ดีที่สุด คุณชาย คุณไชยยันต์ และคุณหญิง กลับไปพักที่แคมป์เสียก่อนเถิดครับ เรื่องนี้ขอให้เป็นการระของผมนเอง คืบนี้ผมกับเกิดเพียงสองคนจะลองตามดู สำหรับศพคนของเรา เชื่อว่าคงจะพบแน่”

เขาพูดเคร่งขรึม

“ให้ผมกับเศรษฐาไปกับคุณด้วยดีกว่า”

ไชยยันต์พูดโพล่งออกมาตามนิสัย แต่เศรษฐาพูดอย่างมีเหตุผลว่า

“ถึงแม้เราจะเป็นนายจ้าง และคนที่ถูกมันลากเอาไปจะเป็นลูกหาบก็ตาม แต่เราก็ก็น่าจะเป็นหน้าที่โดยตรงของเราด้วย ที่จะต้องจัดการกับไอ้เสือดาวนี้ ไม่ใช่ปล่อยให้มันเป็นเรื่องของคุณคนเดียว ผมตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว คุณรพินทร์ เราจะยังไม่ออกเดินทาง หรือทำอะไรทั้งสิ้น ถ้าเรายังปราบ ‘ไอ้กูด’ ไม่ได้ แต่ทุกสิ่งทุกอย่างมันก็ต้องแล้วแต่คุณ ถ้าคุณคิดว่าผมและไชยยันต์ติดตามไปกับคุณด้วย จะทำให้เสียผล เราก็ยอมจะปฏิบัติตามคำสั่ง แต่ถ้าไม่ขัดกันในข้อนั้น โปรดให้เราไปด้วยดีกว่า ผมเองก็เคยตามเสือกินคนมาบ้างแล้วเหมือนกัน”

“ตกลงครับ ถ้างั้นเราจะเริ่มตามกันเดี๋ยวนี้ แต่...”

เขาหันมาทาง ม.ร.ว.ดาริน ยังไม่ทันจะพูดอะไร หญิงสาวก็สวนขึ้นมาเสียก่อนสั้นๆ

“ให้มันไปด้วยคน”

เป็นครั้งแรกที่พี่ชายหันไปปรามน้องสาว ด้วยคำพูดที่เฉียบขาดจริงจังว่า

“น้อยต้องเชื่อพี่สักครั้ง กลับไปนอนเสียดีกว่า มันไม่มีประโยชน์อะไรหรอก เกะกะหว่างหน้าพะวงหลังเสียเปล่าๆ และเสียโดยไม่จำเป็น มันกลางคืนเสียด้วย”

ดารินพยักหน้า ยอมเชื่อฟังคำปรามโดยดี ในเวลาฉุกเฉินเช่นนี้ ดูเหมือนจะเข้าใจอะไรได้คืออยู่บ้างเหมือนกัน ไม่คือสิ่งทำให้ถ่วงอะไรนัก รพินทร์สั่งให้เกดน้าหญิงสาวและเจ้าปงกลับไปส่งที่แคมป์ แล้วให้กลับลงมาใหม่ ก่อนที่ดารินจะผละไป เขาก็ส่งไรเฟิลของเขาที่ถือติดมืออยู่ไปแลกลูกซองแฝดของหญิงสาว โดยฝากให้ถือไรเฟิลกลับไปไว้ที่แคมป์ด้วย

“คุณหญิงบรรจุลูกอะไรไว้ครับ?”

“โอ-โอ บิ๊ก ทั้งสองลำกล้อง”

“ขอบคุณครับ ถ้านูญคำกับจันที่เราส่งให้ไปเอาวั๊กกลับมาถึงแคมป์ คุณหญิงกรุณาบอกเขาด้วยว่าให้อยู่เฝ้าแคมป์ ไม่จำเป็นต้องตามออกมา แล้วก็ให้แวงชายคอยระวังสุ่มไฟหน้าเต็นท์อย่าให้หมด แวงชายคงจะเป็นเพื่อนคุณหญิงได้อย่างดี...จนกว่าพวกผมจะกลับมา และก็โปรดอย่าวิตกกังวลอะไรเลย นอนให้หลับเสียดีกว่า”

“คุณคิดหรือว่าฉันจะนอนหลับ เสือลากเอาคนของเราไปกินคนหนึ่ง ฉันลูกทิ้งให้เฝ้าเต็นท์คนเดียว โดยมีเพียงแวงชายเป็นเพื่อน”

ดารินพูดแล้วก็ผละออกเดินกลับขึ้นไปยังบริเวณแคมป์ พร้อมกับเกิดและเจ้าปง

รพินทร์หักลำกล้องแฝดชาวเออร์ ที่ขอแลกมาจากหญิงสาวออกมาตรวจสอบกระสุนเพื่อความแน่ใจอีกครั้ง พบว่ามันเป็นลูกของเรมิงตัน แบบโอ-โอ บิ๊ก ซึ่งบรรจุลูกปาย 9 เม็ด ตรงตามที่ดารินบอกไว้ก็พอใจ หักกลับคืนเข้าที่

พอเกิดย้อนกลับมาสมทบอีกครั้ง ภายหลังจากส่งดารินเรียบร้อยแล้ว เขาก็เริ่มนำออกแกะรอยเข้ามาฤดูแห่งไพรกว้าง โดยมีเชษฐา ไชยยันต์ และนายเมฆ หัวหน้าลูกหาบ ตามมาอย่างกระชั้นชิด

ทั้งหมดใช้ไฟฉายเดินทางขนาดแปดท่อน ส่องสำรวจดูตามรอยเลือดที่หยดรีไปเป็นระยะ และร่องรอยของศพที่ถูกลากไปกับพื้น ซึ่งทำให้สังเกตเห็นได้ชัด สะดวกในการติดตามยิ่งขึ้น รพินทร์ก็เกิดตรวจตามรอยและคลำคืบหน้าไป ส่วนเชษฐากับไชยยันต์ ส่องกราดไปตามตะแวงใกล้เคียง

ทุกคนล้วนใช้ปืนลูกซองทั้งสิ้น ซึ่งเป็นปืนที่อำนาจผลอย่างที่สุดในการยิงกลางคืน และสำหรับระยะกะทันหันลูกหละหลุก โดยไม่จำเป็นจะต้องใช้ศูนย์

คำนวณจากระยะเวลาเกิดเหตุ ซึ่งห่างกันเพียงไม่เกินสิบนาทีเป็นอย่างมาก กับการที่เริ่มต้นออกติดตาม รพินทร์เชื่อมั่นว่า อย่างช้าภายในไม่เกิดชั่วโมงข้างหน้า เขาจะต้องพบศพของเอ็น เท๋าๆ กับที่อาจต้องเผชิญไอ้กูดพร้อมๆ กัน หากมันไม่ทิ้งศพและเผ่นหลบไปเสียก่อน

ไม่มีใครปรปักษ์พูดอะไรกันอีกเลย นอกจากรพินทร์และเกิดผู้นำแกะรอยเลือดไปข้างหน้า ชูบชิบหารือกันเป็นครั้งคราว

รอยที่ถูกหาบเคราะห์ร้ายถูกเจ้าเสือสมิงลากเอาไปนั้น ผ่านเข้าไปในพงบนเนินสูง ลงห้วยแห่งตอนหนึ่ง แล้วก็ลากขึ้นสูงอีก บางตอนเป็นพื้นดินแห้งแข็ง รอยนั้นก็เลือนๆ หายไป แต่ตอนไหนที่มีซุ่มไม้เล็กๆ และใบไม้ที่ตกอยู่เกลื่อนกลาดก็เห็นเป็นทาง ไอ้กูดลากเหยื่อของมันไปด้วยพลังมหาศาลทีเดียว สังเกตจากพงไม้บางตอนที่หักราบ

สำหรับเชษฐากับไชยยันต์ ถึงแม้จะไม่เคยเห็นตัวมาก่อน ทั้งสองก็สามารถจะคำนวณได้จากรอยตีนว่า มันจะต้องเป็นเสือขนาดไม่ต่ำกว่าแปดศอก ไม่ต้องสงสัย เจ้าเอ็นผู้เคราะห์ร้ายคงไม่มีโอกาสได้คืนร่นต่อผู้ใดๆ ทั้งสิ้น คงจะถูกขย้ำมองเหลวในทันทีที่มันโฉบเข้าตะครุบ และถูกคาบไปในลักษณะไม่ผิดอะไรกับหนูที่ถูกแมวลาก

จิตใจนั่นเอง รพินทร์ก็เกิดที่ส่องไฟแหวกพงไปเบื้องหน้าก็หยุดชะงัก จับลำไฟฉายไปที่พื้นตอนหนึ่ง ผ้าขาวม้าเก่าๆ ผืนหนึ่งกองตกอยู่ที่นั่น รอยเลือดที่ขาดหายไปปรากฏเป็นหย่อมอยู่ที่นั่น นายเมยตรงเข้าไปหยิบผ้าขาวม้าผืนนั้นขึ้นมา แล้วก็หันมามองจอมพราน

“เราตามมาถูกทางแล้ว”

เสียงเชษฐาพึมพำเบาๆ ขณะที่ส่องไฟสำรวจไปรอบๆ ไชยยันต์เห็นพรานใหญ่ฉายไฟกราดไปในระยะห่าง อันเป็นภูมิประเทศที่บอบด้าน ก็กระซิบถาม

“คุณลั้งเลอะอะไรหรือ?”

“ผมไม่แน่ใจว่ามันจะบุกขึ้นสูงต่อไป หรือว่าจะลากอ้อมไปทางริมห้วยนี้ รอยมันหมดชะงักลงแค่นี้”

รพินทร์ตอบเบาๆ แล้วบอกให้เกิดขึ้นไปตรวจดูทางด้านบน ตนเองวกต่ำลงห้วยแห่งอีกครั้ง เชษฐาแยกตามไปกับเกิดและเมย ส่วนไชยยันต์ตามรพินทร์ไป ห่างประมาณ 20 ก้าว จากตำแหน่งที่พบผ้าขาวม้าตกอยู่ลงมายังลำห้วย รพินทร์ก็พบหย่อมเลือดเข้าอีก เสียงไชยยันต์พึมพำออกมาอย่างพอใจ จอมพรานชูมือขึ้นเหนือศีรษะ ดิดโดยแรงสองสามครั้ง ในความเงียบเช่นนั้น

เสียงของมันดังไปถึงพวกที่แยกไต่ขึ้นเนินสูง เป็นสัญญาณเรียก ดังนั้นอีกไม่กี่อึดใจ เซษฐา เกิดและเมฆ ก็บุกลงมาสมทบ

“แปลกจริง!”

เสียงเซษฐาร้องออกมาอย่างตื่นเต้น เมื่อเห็นรอยเลือดซึ่งรพินทร์ส่องไฟให้ดูแทนการบอกด้วยวาจา

“บนพงรกริมทางด้านโน้น เราก็พบป่าหักลุ้เป็นทางไปเหมือนกัน คล้ายๆ กับว่ามันจะลากขึ้นสูง”

“มันอาจลากขึ้นไปก่อน แล้ววกต่ำลงห้วย เป็นการพรางตาเราให้เขวไปว่ามันขึ้นด้านสูง ดังเหตุคูที่ตลิ่งด้านนี้ซึกรับ รอยดินทลาย แล้วก็มึเลือดติดอยู่กับรากไม้ นั่น แสดงว่ามันวกลงห้วยตรงนี้เอง”

พร้อมกับบอก พรานใหญ่กระดกล้าไฟฉายส่องไปยังตลิ่งชันด้านขวามือ

“โอ้โฮ!”

ไชยันต์หรือมิฉะนั้นก็เซษฐา คนใดคนหนึ่ง ครางออกมาแผ่วเบาที่สุด

“มันไม่น่าจะมีสมองถึงขนาดนี้เลย รวากับคน!”

รพินทร์ไม่ได้พูดคำใดอีก ออกนำต่อ ส่องไฟสูงและต่ำสลับกัน สังเกตในระหว่างตลิ่งสองฟาก และพื้นลำห้วย พอมาถึงบริเวณตลิ่งต่ำตอนหนึ่ง เขาพิจารณาอยู่อึดใจเดียวก็ได้ขึ้นตลิ่งทางด้านนั้น กรวดไฟไปรอบๆ อย่างรวดเร็ว ครั้นแล้วบัดนั้นเอง ทุกคนที่ติดตามมาทางเบื้องหลังของเขาก็อุทานออกมาเป็นเสียงเดียวกัน

จากลำไฟฉายของรพินทร์และของคนอื่นๆ ที่สาดประดับเข้าไปรวมจุด ร่างของลูกหาบเคราะห์ร้ายนอนอยู่ที่ริมจอมปลวกใหญ่ ห่างไปเพียงยี่สิบเมตร

ทั้งหมดเคลื่อนเข้าไปอย่างรวดเร็ว

ศพนั้นนอนอยู่ในลักษณะหงาย ตาทั้งสองเหลือกลานเบิกค้ำ รอยเขียวฝังลงไปบนศีรษะตรงบริเวณท้ายทอยด้านหลัง กระดูกคอต่อหัก สิ่งที่น่าหวาดเสียวที่สุดก็คือ แผ่นทองถูกกัดเหวอะหวะ เครื่องในทะลักเรียราดออกมา และบางส่วนของเครื่องในเหล่านั้นก็ขาดหายไป ตัวของเขาขี้อุ่นๆ อยู่ด้วยซ้ำ พื้นตอนนั้นแห้งแข็งก็จริง แต่รอยดินของเจ้าสมิงร้ายปรากฏอยู่รอบๆ ตัวศพอย่างชัดเจน เพราะมันเหยียบย่ำเลือดไว้ อาจไม่เกิน 5 นาทีนี้เอง ที่มันผละจากซากไปอย่างนกรู้ เมื่อได้กลิ่นของฝ่ายติดตาม

ระยะที่ค้นพบศพ และตำแหน่งที่ตั้งของแคมป์ มันอยู่ในรัศมีที่ห่างจากกันไม่เกิน 1 กิโลเมตรเป็นอย่างสูง และกินเวลาทั้งสิ้นในการแกะรอยเลือดเพียงครึ่งชั่วโมงเศษเท่านั้น

“มันเพิ่งผละซากไปหยกๆ นี้เอง ตอนที่พวกเราเดินอยู่ในลำห้วย”

รพินทร์พูดต่ำๆ สาดไฟฉายกรวดไปเป็นวงกลม ส้ารวจบริเวณ เกิดกับเมฆก็แยกกันออกไปส่องหารอยทิศทางของมันคนละทาง

“คุณคิดว่าคืนนี้มันจะย้อนมาที่ซากอีกไหม?”

เชษฐาถาม หรือตามองศพของเอินอย่างสังเวช บดครามแน่น

“ถ้าเป็นเสื้ออื่นๆ มันจะต้องย้อนกลับมาแน่ครับ ถ้าไม่คืนนี้ก็พรุ่งนี้ หรือวันต่อๆ ไป แต่สำหรับ ‘ไอ้กุด’ ผมยังบอกไม่ได้ ความฉลาดของมันเกินเล่ห์ธรรมดา เจตนาของมันก็เป็นเจตนาที่มีต่อคน ไม่ใช่เพียงแค่จะหาอาหารอย่างเดียว ผมเชื่อว่ามันอาจจ้องคอยเล่นงานพวกเรากันอื่นๆ ต่อไปอีก โดยไม่คำนึงถึงซากนี้ก็ได้ นิสัยของมันเป็นอย่างนั้น”

“มันไม่มีทางอะไรจะดีไปกว่าลองเลี้ยงนั่งเฝ้าดู” ไชยยันต์ว่า

“ก็เห็นจะเป็นอย่างนั้นแหละครับ แต่การนั่งซุ่มเฝ้าซาก เราจะอยู่กันหลายคนไม่ได้ อย่างมากที่สุดก็แค่สองคนเท่านั้น สำหรับใจผม ผมต้องการนั่งเพียงคนเดียวเท่านั้น”

จอมพรานตอบ

“สองคนดีกว่า คุณเลือกเอาได้ในระหว่างผมหรือไชยยันต์ อย่างน้อยที่สุดคนหนึ่งส่องไฟ อีกคนหนึ่งยิงก็ยิ่งดี เราต้องการความแน่ใจที่สุด เพราะรายการนี้เราไม่ถือเป็นการกีฬา และต้องไม่ให้พลาดเลย”

ม.ร.ว.เชษฐา เสนอความเห็น

โดยแท้ที่จริง รพินทร์ต้องการจะเฝ้าไอ้กุดเพียงคนเดียว เพื่อจัดการกับมันให้เด็ดขาดลงไป หากมันย้อนกลับมาที่ซากอีกครั้ง แต่เขาอ่านใจนายจ้างของเขาทั้งสองคนออก ทั้งเชษฐาและไชยยันต์มีความประสงค์อย่างแรงกล้าเหลือเกิน ในการจะร่วมพิชิตเจ้าสมิงร้ายด้วย จึงไม่ยอมขัดใจ

“ตกลงครับ เราเฝ้าสองคน แต่สำหรับคุณชายกับคุณไชยยันต์ ตกลงกันเองก็แล้วกันว่าใครจะเฝ้ากับผมในคืนนี้ เราจะผลัดเวรกันเฝ้าทีละสองคน คือคืนนี้ ผมเฝ้ากับใครสักคนหนึ่งก่อน พรุ่งเช้ามันยังไม่เข้ามาที่ซากก็จะกลับ และอีกคนหนึ่งก็มาเฝ้าคู่กับพรานคนใดคนหนึ่งของผมสลับกันไป เพราะเราไม่รู้ได้แน่ว่า มันจะย้อนมาที่ซากในเวลาไหน แต่สำหรับการเฝ้าคืนนี้เสี่ยงหน่อย เพราะเราต้องนั่งซุ่ม เรียกว่าอยู่ในระดับพื้นเดียวกับมัน เพราะถึงอย่างไรเสีย ก็ขัดห้างไม่ทันแน่ แต่ถ้าเป็นพรุ่งนี้ เราก็จะขัดห้าง”

สองสหายมองคูหน้ากัน ไชยยันต์พยักหน้า

“เอาว่า คืนนี้แกเฝ้ากับคุณรพินทร์ก็แล้วกัน พรุ่งนี้ฉันกับเกิดจะมาเปลี่ยนเวร”

เชษฐาส่งมือให้จับ

“ตกลง! คืนนี้แกกลับไปนอนให้สบายเสียก่อนเถอะ”

รพินทร์คิดนิ้วเรียกเกิดกับเมฆเข้ามาสั่งความ แล้วให้ทั้งสองนำไชยยันต์เดินทางกลับไป

ยังแค้นปี

เมื่อพวกนั้นแยกลงห้วยเดินกลับไป เขากับเชษฐาก็ช่วยกันสำรวจหาที่นั่งซุ่มและหาหรือกันอีกครั้ง รพินทร์จัดเชือกมัดที่แขวนติดเอวมา ออกมาผูกขาศพไว้ ปลายข้างหนึ่งไปผูกไว้กับโคนต้นไม้ขนาดขาอ่อน กันไม่ให้ไอ้กูดหรือเสือตัวอื่นๆ มาคาบศพลากผ่านไปได้อย่างสะดวก เพราะอย่างน้อยที่สุดมันจะต้องติดเชือกที่ผูกมัดไว้ พอจะประวิงเวลาจังหวะชะงักให้ยิงได้ทัน

เชษฐาเลือกได้โคนไม้ใหญ่ขนาดหกคนโอบต้นหนึ่ง มีรากที่โคนต้นไม้ยื่นออกมาเหมือนผนังกั้นห้อง จนทำให้บริเวณภายในซึ่งกว้างประมาณ 2 เมตร มองดูเหมือนโพรง และเบื้องหน้าในระหว่างโคนไม้กับศพนั้น ก็มีซุ้มไม้บางๆ กันอยู่แทนบังไพรไปในตัว ระยะห่างจากศพประมาณ 30 เมตร หันหน้าไปทางลำห้วย

รพินทร์เห็นพ้องด้วย เพราะตำแหน่งนั้นเป็นตำแหน่งที่ดีที่สุดแล้ว เท่าที่จะเลือกได้ในขณะนี้ ส่วนที่จะอำนวยความสะดวกที่สุดก็คือ ด้านหลังหันเข้าหาโคนไม้ใหญ่โดยหมดหวังว่าอะไรจะย่องมาทางด้านหลัง นอกจากคอยฟังระว่างด้านหน้าอย่างเดียว

เขาให้เชษฐาเข้าไปนั่งอยู่ก่อน ตนเองชักมีดโบว์ออกมาตัดกระซุ่มไม้ที่ขวางหน้าอยู่ พอให้มองเห็นภาพศพ และบริเวณใกล้เคียงได้ถนัดตากว่าแรก แต่ก็ไม่ถึงกับโปร่งโล่งนัก เขาก็ไม้ที่ตัดสะไว้ในส่วนที่จะใช้อำพราง แล้วก็เข้ามานั่งซุ่มคู่อยู่กับเชษฐา โดยตนเองนั่งลึกเข้าไป และเยื้องไปทางด้านขวามือของเชษฐา ให้เชษฐาลำหน้าเยื้องไปทางซ้าย

“ผมจะเป็นคนส่องไฟนะครับ คุณชายเป็นคนยิง”

รพินทร์กระซิบนัดแนะ

“จะเหมาะหรือ ผมส่องให้คุณดีกว่าระมัง ผมไว้ใจมือของคุณมากกว่าตัวผมเอง การที่ผมขอนั่งเฝ้าอยู่ด้วย ไม่ได้หมายความว่า ผมอยากจะเป็นคนยิงมันด้วยมือของตนเองหรอก ผมเพียงแต่ต้องการร่วมเหตุการณ์อยู่ด้วยเท่านั้น”

“ผมต้องการให้คุณชายเป็นคนยิงครับ และผมก็เชื่อมือคุณชายเต็มๆ เท่าๆ กับตัวผมเอง”

จอมพรานพุดหนักแน่น เชษฐายิ้ม เอื้อมมือมาจับแขนเขา บีบหนักหน่วงอย่างรักใคร่พอใจ

“ถ้างั้นก็ตามใจ ไหน ทอดลองส่องไฟซิ”

รพินทร์สาดแสงไฟออกไป และเชษฐาทอดลองยกปืนขึ้นประทับ

“ถนัดไหมครับ”

“ถนัดที่สุด อย่างว่าแต่ลูกซองเลย ต่อให้ไรเฟิลผมก็ยิงได้ ถ้ามีคนส่องไฟดีๆ อย่างนี้ เอาละดับไฟ”

พรานใหญ่ดับไฟ ทุกสิ่งทุกอย่างจมอยู่ในความมืดมิดยิ่งกว่าหวนรก และสังัดเงียบเขียวนานๆ จะได้ยินเสียงใบไม้ร่วงลงมากกระทบพื้นแตกสาก เสียงจ๊กจั่นเรไรและสรรพคำเนียงสัตว์ป่าที่ร้องแว่วตามลมมาแต่ไกล

นักล่าสัตว์ทุกคนย่อมจะทราบดีว่า ต่อจากนั้นก็เป็นเรื่องของการสงบสติอารมณ์นั่งรอ ด้วยประสาทที่ตื่นไวพร้อม เป็นการรอชนิดที่กำหนดเวลาแน่นอนไม่ได้ทีเดียว

เขยฐากัวกับหรือออกมาคาบ แต่แล้วก็ชะงักคล้ายจะนึกขึ้นมาได้ ขยับจะเก็บตามเดิม แต่ รพินทร์จีตไลท์เตอร์ป้อนส่งมาให้

“สูบเถิดครับ ไม่เป็นไรหรอก ผมเชื่อว่าขณะนี้มันคงไม่ได้ปีนเปียนอยู่ในละแวกนี้แน่ๆ ถ้ามันจะย้อนกลับมา ก็คงในราวใกล้ๆ รุ่ง”

อดีตนายพันโท หัวหน้าคณะเดินทางจุดสูบและส่งไปให้เขยตัวหนึ่ง

“ถามจริงๆ เถอะ ตามความรู้สึกของคุณ ไอ้กูดมันจะย้อนมาในคืนนี้ไหม?”

“อย่างที่ผมบอกแล้วนั่นแหละครับ ถ้ามันจะมาก็อีกครั้งก็ตอนตีสี่ตีห้า โอกาสของเรามีอยู่ในระหว่างนั้นเอง แต่แค่เปอร์เซ็นต์น้อยเหลือเกิน มันฆ่าคนของเราอย่างเจตนา ไม่ได้ฆ่าเพราะหิว เพราะฉะนั้น เรื่องการรอกกลับมาที่ซาก จึงหวังได้น้อยเหลือเกิน”

“ร้ายกาจเหลือเกินนะ ไอ้เสื่อตัวนี้ ไหนคุณว่าไอ้ตัวเดียวกันนี้หรือ นี่คุณเคยนั่งซุ่มส่องไฟให้คุณอำพล แล้วเขายังพลาด”

“ครับ ไอ้ตัวนี้แหละ เหตุการณ์มันเหมือนขณะนี้ไม่มีผิด ผมกับคุณอำพลนั่งฝ้าซากของคนที่ยันกัดตาย ก็เป็นคนของคุณอำพลนั่นแหละครับ ผมเป็นคนส่องไฟ คุณอำพลเป็นคนยิง ผมเดือนแฉแล้วคิดว่าควรจะใช้ลูกซองดีกว่า แต่แฉไม่เชื่อ ล้อด้วย .470 ดับเบิลไรเฟิลของแฉ มันได้รับสมญาว่า ‘ไอ้กูด’ มาตั้งแต่ครั้งที่คุณอำพลยิงนั่นแหละครับ คุณอำพลได้นิวข้างหนึ่งของมันไปไว้ดูเป็นที่ระลึก ในขณะที่เดียวกับที่ใครต่อใครอีกหลายคนก็ถูกมันกัดตายไม่หยุด เวลาผมออกตามมันจริง มันก็หลบชนิดที่รอยก็ไม่ยอมให้เห็น นึกไม่ถึงเหมือนกันว่า ฆาตรกรนี้มันจะย่องตามคณะของเรา ความจริงผมก็เพิ่งจะมารู้ตัวเมื่อคืนวานนี้เอง เพราะพบรอยที่ริมลำธาร และพรานของผมสองคนก็เห็นมันชัดๆ ที่เดียว พวกนั้นเพิ่งจะมาบอกผมเอาในตอนค่ำ”

“ต้องฟาดมันให้อยู่ รพินทร์ ถ้ายังไม่ได้ตัว เรายังไม่เดินทางต่อ”

เขยฐากัวหนักแน่นอีกครั้ง!

เมื่อไชยยันต์ เกิดและเมย กลับมาถึงแค้มป์ คนทั้งหมดยังไม่มีการคิดที่จะหลับนอนกันเลยสักคนเดียว ไฟลูกก่อเรียงรายลุกสว่างโพลงรอบด้าน ผิดไปกว่าเดิมก่อน ต่างนั่งจับกลุ่มพูดคุยและรอฟังข่าวอยู่อย่างกระสับกระส่าย เมื่อเห็นทั้งสามโผล่เข้ามาถึง ต่างก็พรุกันเข้ามาสอบซักถาม เกิดและเมยทำหน้าที่บรรยายถึงเหตุการณ์ที่ตามรอยไปพบศพของเอ็นให้พวกนั้นฟัง

ไชยยันต์แยกเดินตรงไปที่เต็นท์ ม.ร.ว.หญิงคารินยังอยู่ในชุดเดิม นั่งอยู่บนขอนไม้หน้ากองไฟใหญ่ที่สูมอยู่หน้าเต็นท์ ปืนวางอยู่ข้างตัว ห่างออกไปเล็กน้อย แงขายนั่งขัดสมาธิคอยเค็มเชื้อไฟเข้าไปในกองไฟ ดูเหมือนกำลังพูดคุยอยู่ พอเหลือบมาเห็นไชยยันต์สาวเท่าสาว ๆ กลับมาเพียงคนเดียว ก็ลุกขึ้นโดยเร็ว สีหน้าของหญิงสาวยังอยู่ในความตื่นเต้นพรั่นใจ

“เป็นไงบ้าง พบศพหรือเปล่า แล้วพรานใหญ่กับพี่ใหญ่ล่ะ?” หล่อนถามเร็วปรือ

ไชยยันต์ยกแขนเสื้อขึ้นป้ายเหงื่อบนใบหน้า เดินเข้ามาทรุดตัวนั่งบนโคงหินเดี่ยวใกล้ๆ วางปืนที่ถืออยู่พึงกับกองฟืนไว้ รินกาแฟจากกลางในถ้วยพลาสติกขึ้นดื่ม แล้วถอนใจเอือก เถ่าให้หญิงสาวฟังอย่างละเอียดในการติดตามรอยไปพบศพลูกหาบเคราะห์ร้าย ซึ่งรพินทร์กับเชษฐาคอยดักเฝ้าซากในคืนนี้ โดยตกลงกันไว้ว่า พรุ่งนี้เขาจะเป็นผู้ผลัดเวรไปเฝ้าแทน คารินหน้าซีด มือทั้งสองกุมประสานกันติดอยู่ที่อก

“มันร้ายกาจเหลือเกิน”

ไชยยันต์คราวอยู่ในลำคอ ภายหลังจากเล่าจบ พร้อมกับโคงศิระะอย่างสลดใจ

“ทั้งๆ ที่เราแกะรอยไล่หลังมันไปติดๆ พอพบศพก็ปรากฏว่ามันลากเอาเครื่องในไปกินเสียแล้ว คลาดกันไม่ถึง 5 นาที จากร่องรอยที่เห็น”

“แล้วนี่เขาเฝ้ากันยังไง ขัดห้ำงหรือ?”

หล่อนถามเสียงสั่นต่อมา เพื่อนหนุ่มสั่นหน้า

“เปล่า ไม่ได้ขัดหรือ เพราะขัดห้ำงไม่ทันมันกะทันหันลุกละหุกเหลือเกิน แล้วก็เป็นเวลากลางคืนเลยต้องใช้วิธีนั่งซุ่ม”

“นั่งซุ่ม! แปลว่านั่งอยู่กับพื้นดินงั้นหรือ?”

“ก็งั้นนะซี”

“ตายล่ะ!!”

คารินยกมือลูบอก ตกใจไปหมด

“น่ากลัวออกจะตาย สมมุติว่ามันข่องเข้ามาทางด้านหลังล่ะ แล้วก็เป็นเวลากลางคืนด้วย ตาย! ทำไม่ถึงบ้าระห้ำกันยังงั้นนะ ฉันเป็นห่วงพี่ใหญ่เสียแล้ว”

“ไม่ต้องห่วงหรอกนะ ถ้าเขานั่งอยู่คนเดียวก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่นัรพินทร์อยู่ด้วยทั้งคู่คน จะต้องกลัวอะไร สำหรับฉันห่วงอยู่อย่างเดียวนั่น นั่นคือกลัวสองคนนั้นจะนั่งคอยเมื่อเปล่าตลอดทั้งคืน โดยที่ไอ้กู๊ดไม่วกกลับมาที่เหยื่อของมัน”

ม.ร.ว.หญิงคารินเริ่มกระสับกระส่าย ลูกขึ้นเดินหัดนิ้วมือตนเองวนไปเวียนมาอยู่รอบกองไฟ แล้วก็มาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าของไชยยันต์ เค้าน้ำเต็มไปด้วยริ้วรอยวิตก

“ฉันไม่เห็นด้วยเลย”

หล่อนบ่น เม้มริมฝีปาก

“ถ้าขัดห้างก็ไปอย่างหนึ่ง นี่มืออย่างหรือ นั่งอยู่กับพื้นดินเดียวกับมัน มันจะดอดมาทางไหนเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ก็ดูแต่เจ้าคนตายกับเพื่อนของมันสิ นั่งดักยิงหมาป่าอยู่ด้วยกันสองคนแท้ๆ มันยังข่องมาขย้ำลากเอาไปเสีย ตาพรานของเราคนนั้น เมื่อเขาจะถือว่ามือเขาแน่ก็ควรให้เขาเฝ้าไปคนเดียวสิ ธุระอะไรที่พี่ใหญ่จะต้องไปนั่งอยู่ด้วย”

“ความจริงรพินทร์ก็ต้องการนั่งเฝ้าคนเดียวนั่นแหละ”

ไชยยันต์ตอบเสียงต่ำๆ

“แต่มันเป็นความต้องการของเขษฐาเอง ซึ่งมันก็ควรจะเป็นอย่างนั้น เขษฐาเป็นหัวหน้าคณะเดินทางในครั้งนี้ เสือลากเอาลูกหอบในคณะไปกิน จะปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของพรานอย่างเดียวมันก็ไม่ถูก พวกลูกหอบทั้งหลายจะหมั่นน้ำใจเราได้ พี่ชายของเธอเป็นคนอย่างนี้ เธอก็รู้นิสัยเขาดีอยู่แล้ว ถึงเขาไม่นั่งก็รพินทร์ในคืนนี้ ฉันก็จะนั่งแทน รวมความว่าจะต้องมีพวกเราคนใดคนหนึ่งร่วมอยู่ในการปราบไอ้เสือร้ายตัวนี้ให้ได้ ไม่ใช่โยนหน้าที่ไปให้รพินทร์คนเดียว และเมื่อรพินทร์นั่งซุ่มดักยิงอยู่กับพื้น เราก็ต้องนั่งในลักษณะเดียวกับเขา เสียงอย่างไรก็เสียงด้วยกันอย่างนั้น ม่ายังไรจะเป็นนายจ้างร่วมเดินทางไปกับเขาได้ยังไง ฉันบอกเธอแล้วว่า ไม่ต้องวิตกไปหรอก เขษฐามีอดีพอที่จะไว้วางใจได้ที่เดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีรพินทร์คอยเป็นที่เลี้ยงอยู่ด้วยอย่างนี้ ก็เบาใจได้สนิท มิแต่ว่าไอ้เสือผีสิงนั้นจะไหวทันไม่ยอมเข้ามาเสียมากกว่า”

คารินควักบุหรี่ออกมาจุดสูบ แล้วโยนซองมาให้เพื่อนชาย หล่อนทรุดตัวลงนั่งบนขอนไม้ตามเดิม คิ้วงามทั้งสองขมวด พุดต่อมาอย่างไม่หมดกังวล

“ถึงยังไงมันก็น่าหวาดเสียว และเสียงเกินกว่าเหตุอยู่ดี ไอ้วิธีดักยิงเสือโดยอยู่บนพื้นดินเดียวกับมันนี่นะ อีกอย่างหนึ่งจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ ฉันก็อ่านอิตาพรานของเราคนนี้ไม่ออกเลย เขาเป็นคนยังไงกันแน่นะ มืออย่างระระ ทั้งๆ ที่รู้อยู่แล้วว่าเสือมันข่องตามคณะของเรามาตลอดเวลา แทนที่เขาจะบอกกล่าวเตือนให้พวกเรารู้ตัวล่วงหน้าไว้บ้างก็เปล่า เจ็บเฉยเสียนั่นแหละ กว่าจะรู้ก็โน่นคาบเอาลูกหอบไปลากใส่เสียแล้ว”

“เธอจะไปเอาโทษเขาในข้อนี้ไม่ถูก”

ไชยยันต์ค้ำหน้า จู๋ปากห้ามเบาๆ

“เขาก็บอกแล้วว่า เขาไม่ต้องการจะให้พวกเราเสียชีวิต และเขาก็ทำหน้าที่ครบถ้วนแล้ว ไม่มีอะไรบกพร่อง โดยการให้ความคุ้มกันเราอย่างแข็งแรง ตลอดจนเตือนให้เราระวังตน ไม่ให้ออกไปเดินเล่นพ่นพ้านพ่นพาดของเขา เธอนั้นแหละยังอวดดีไม่เชื่อฟังคำเตือนของเขา ชอบฝ่าฝืนฉันนี่ ยังคิดนะที่ลูกหาบรับเคราะห์ให้ไปแทน มันจะร้ายกาจสักขนาดไหน ถ้าหากแทนที่จะเป็นลูกหาบ กลายเป็นพวกเราคนใดคนหนึ่ง ถูกมันลากไปเสียก่อน ซึ่งในระหว่างพวกเราสามคนนี่ ฉันก็คิดว่าน่าจะเป็นเธอมากที่สุด เพราะเธอชอบเดินเล่นลอยชายออกไปนอกแคมป์คนเดียวเสมอ เขาห้ามก็กลับชวนทะเลาะเสียอีก เรื่องมันเป็นยังไง เป็นไง คราวนี้พอจะ निकออกแล้วหรือยังว่า ทำไมรพินทร์ถึงบ่นหนักอกหนักใจเสียหนักหนา ในกรณีที่เขาชอบฝ่าฝืนคำเตือนของเขา”

ดารินเงยบกริบไป นั่งเอามือรองคาง กัดเล็บ เหม่อมองดูแสงไฟที่แลบเลียอยู่ในกองหล่อนกำลังนึกถึงภาพของตนเอง ที่แอบลงไปเล่นน้ำคนเดียวในลำธารเมื่อตอนบ่ายนี้ และรพินทร์ตามลงไปเกิดเป็นปากเสียงกันขึ้น จนกระทั่งข้างแม่ลูกอ่อนโผล่ออกมาสร้างเหตุการณ์ตื่นเต้นขึ้น สมมติว่าในขณะที่นั้นถ้าพรานใหญ่ตามลงไปไม่ทัน หรือถ้าหากว่าก่อนหน้านี้ เจ้าเสือร้ายผีสิงข่องมากอดคอกหล่อนอยู่ก่อน อะไรจะเกิดขึ้น?”

หญิงสาวใจหาย เมื่อหวนคิดได้เช่นนั้น

“นี่บุญคำกับพวกที่ไปเอาวัวแดงยังไม่กลับมาอีกหรือ?”

ไชยยันต์ถามขึ้น กวาดสายตาไปรอบๆ แล้วมองไปยังเงาชายผู้นั่งสงบเฉยอยู่

“ยังครับ เจ้านาย”

หนุ่มชาวคงผู้ลึกลับตอบหัวๆ ในลำคอ พอขาดเสียงของเงาชาย ก็มีเสียงกู่เรียกแว่วไกลเข้ามาพร้อมกับเสียงลือเกวียนบดออก พวกทุกคนในแคมป์ที่กำลังจับกลุ่มกันอยู่เป็นวงใหญ่ ก็พากันตื่นตัวขึ้นกู่รับออกไปเพียงไม่กี่อึดใจ ก็มีเสียงคุยกันเอะอะลั่นเข้ามาก่อน ต่อจากนั้นบุญคำ จันลูกหาบอีก 6 คน พร้อมกับเกวียนที่บรรทุกวัวแดง ซึ่งชำแหละเรียบร้อยแล้ว ก็โผล่เข้ามาถึง คนเหล่านั้นหารู้ไม่ว่าระหว่างที่พวกตนแยกไปฆ่าแหละวัว ซึ่งเชษฐายังลี้มไปเมื่อตอนพลบค่านั้น ได้เกิดอะไรขึ้นทางแคมป์ แต่ก็ได้รับการบอกเล่าให้รู้เรื่องภายในไม่กี่อึดใจ ต่างพากันตกตะลึงพรึงเพริดไป ชักถามกันแซดไปหมด ไม่มีใครหันมาสนใจกับวัวที่ชำแหละบรรทุกมาบนเกวียนนั้นเลย เพราะมัวแต่ตื่นเต้นอยู่ในเหตุร้าย

ไชยยันต์สั่งให้เงาชายไปเรียบบุญคำกับจัน ผู้ฟังจะมาถึงเข้ามาพบ เกิดกับเสียก็เลยตามเข้ามาด้วย พรานทั้งสี่ของรพินทร์ เข้ามานั่งเรียงรายอยู่หน้ากองไฟใกล้ๆ กับไชยยันต์และดารินผู้นั่งอยู่ก่อนแล้ว

“บุญคำกับจันรู้เรื่องแล้วไม่ใช่หรือ ว่าเกิดเหตุร้ายอะไรขึ้น”

ไชยยันต์พูดขึ้น บุญคำกับจันมองดูหน้ากัน

“ครับ ผมคิดไม่ถึงเลย ลูกหาบของเรามันคนตนเอง ไม่ยอมเชื่อคำสั่งของคุณรพินทร์”

“นำสลดใจเหลือเกิน มันเป็นคราวเคราะห์ร้ายของเขาเอง คืบนี้พรานใหญ่กับนายใหญ่ด้ก
เฝ้ามันอยู่ทั้งคืน ที่แคมป์นี้ก็เห็นจะมีบุญค่านันแหละอาวโสกว่าเพื่อน ฉันขอมอบหมายให้บุญคำ
ดูแลควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างให้เรียบร้อย”

“เจ้านายอนให้กลับสบายเถิดครับ ไม่ต้องห่วง บุญคำขอรับประกันเอง ถ้าไอ้กุดกำแหง
เข้ามาป่วนเปี่ยนอยู่ใกล้แคมป์เรา หรือย้อนกลับไปที่ซากเป็นจบแน่”

“ดีแล้ว บอกพวกนั้นให้พักผ่อนหลับนอนเสียเถิด ยกเว้นแต่พวกเวรยามที่จะมีหน้าที่เฝ้า
ตามเวรผลัดเปลี่ยน อ้อ! อย่าระวังแต่คน ระวังควายของเราด้วย ไฟทุกกองอย่าให้มอดลงเป็นอัน
ขาด”

“ครับ บุญคำจะดูแลไม่ให้ไอ้อะไรบกร่องเลย”

“บุญคำคิดว่ามันจะย้อนไปที่ซากไหมคืบนี้?”

คารินถามบ้าง

พรานพื้นเมืองอาวโสขัดใบกระท่อมใส่ปากเคี้ยว มองสบตาหญิงสาว แล้วโคลงศีรษะ
แซมซ้าตอบแผ่วเบา

“บุญคำบอกไม่ได้เหมือนกันครับนายหญิง ไอ้เสือดาวนี้เหมือนจะมีฝึคอยกระซิบมันอยู่
ตลอดเวลา มันกล้ากับพรานทุกคนได้ ยกเว้นคุณรพิณทร์คนเดียว ที่มันคอยหลีกหลบมาตลอด ยังกับ
ว่ามันจะจำกลิ่นคุณรพิณทร์ได้ทีเดียว ถ้ามันรู้ว่าคุณรพิณทร์คักอยู่ มันก็ไม่เข้าเด็ดขาด มันอาการรพิณ
ยังงบอกไม่ถูกทีเดียวยครับ คุณรพิณทร์เองก็คอยตามมันมานานแล้ว แต่ไม่เคยสำเร็จ คลาดกัน
หูดหวิดๆ ทุกครั้งไป ถ้าคืบนี้ไม่สำเร็จ พรุ่งนี้เราอาจต้องหารือกันใหม่”

“แน่นอน เราจะยังไม่เคลื่อนย้ายหรือมีแผนการอย่างใดต่อไปทั้งสิ้น トラบใดที่เรายัง
ไม่ได้ตัวมัน และพรุ่งนี้ฉันจะไปนั่งแทน ถ้ามันไม่เข้าในคืบนี้”

ไชยยันต์บอก

“ถ้าเปลี่ยนคนเฝ้า...บุญคำว่าอาจมีหวังครับ อย่างที่บอกแล้วว่า มันอาการรพิณอย่างไรพิกล
ลงให้นายรพิณทร์คักอยู่ละก็ ครั้งไหนครั้งนั้น รอกันจนกระทั่งซากเปื่อยโทรมเหลือแต่กระดูก มันก็
ไม่ยอมเข้า ทิ้งไปเลย มันเคยเข้าให้ครั้งแรกเท่านั้นครับ ตอนที่นั่งอยู่กับคุณอำพล แต่นายรพิณทร์
เป็นคนส่องไฟ คุณอำพลยิงพลาด ตั้งแต่นั้นพอนายรพิณทร์ตามมัน มันก็หลบ แต่ก็มันแหละครับ
พรานสามคนมาแล้วที่ตามล่ามันแทนนายรพิณทร์ สองคนถูกมันขย้ำตาย อีกหนึ่งพิการไปตลอด
ชีวิต เพราะถูกมันล่าเอา แทนที่จะล่ามัน”

คารินหันไปมองดูไชยยันต์ อดีตนายพันตรีทหารปืนใหญ่ยิ้มขริมๆ พยักหน้า

“เอาเถอะ ขอให้มันเข้ามาให้เห็นเป็นใช้ได้ ไม่ว่าเราจะล่ามัน หรือมันจะเป็นฝ่ายล่าเรา
กลัวอยู่อย่างเดียวยเท่านั้น มันจะไม่ยอมเข้ามาเลย ซึ่งทำให้เราต้องเสียเวลาไปเปล่าๆ ดีเหมือนกัน
บางทีมันอาจเข้าตอนที่ฉันไปผลัดเวรแทนรพิณทร์ก็ได้ เอาละ ไปได้แล้ว”

บุญคำกับพรานอีกสามคนของรพินทร์พากันลุกขึ้นผละแยกย้ายกันไป ไชยยันต์คว้าปืน
ลุกขึ้นยืนหันไปทางน้องสาวของเพื่อนสนิท

“ไปนอนกันเถอะนี่ย นิ่งแกร่วอยู่ที่ไม่มีประโยชน์อะไร พักผ่อนเอาแรงไว้ดีกว่า ระยะเวลาที่
รพินทร์กับเชษฐาดักเฝ้าอยู่ห่างจากที่นี่ไม่มากนักหรอก ถ้าได้ยินเสียงปืนเมื่อไหร่ก็รู้เองแหละ”

“ฉันนอนไม่หลับหรอก เธอไปนอนก่อนก็แล้วกัน”

“แล้วเธอจะนั่งอยู่ทำไม?”

หญิงสาวยกมือทั้งสองขึ้นลูบใบหน้า ยิ้มจางๆ

“นั่งตากลมพักสงบจิตใจอีกสักครู่ เหตุการณ์มันทำให้ฉันตื่นเต้นขวัญเสียไปหมดแล้ว ไม่
ต้องห่วงหรอก ฉันมีเงาชายนั่งเป็นเพื่อนอยู่ที่นี่ เธอไปนอนพักผ่อนเสียไป พรุ่งนี้จะต้องตื่นไปเปลี่ยนเวร
เฝ้าแต่เช้าไม่ใช่หรือ”

ไชยยันต์พยักหน้า ไม่กล้าอะไรอีก ถือปืนเดินคุ่มๆ หายเข้าไปในกระโจมพัก

คารินหักกิ่งไม้แห้งเล็กๆ ที่ถืออยู่ในมือโยนเข้าไปในกองไฟ

“เงาชายรู้เรื่องเสียตัวนี้มาก่อนหรือเปล่า ฉันหมายถึงรู้ว่ามันสะกดรอยตามคณะของเรามา
ตลอดเวลา”

หล่อนเอ่ยถามหนุ่มชาวดง ผู้ทำหน้าที่เป็นคนรับใช้ประจำแคมป์ขึ้นเบาๆ ยิ้มกว้างๆ
ปรากฏขึ้นบนใบหน้าสีทองแดงนั้น สบตาหล่อนแวบเดียวก็หลบ ตอบเสียงต่ำลึกลับ

“เมื่อบ่ายวาน คณะของนายหญิงไปล่าเสียดผา ผมอยู่ที่ริมห้วย กำลังลอกหนังหมูป่า ผม
เห็นมันหมอบอยู่หลังโคนไทรใหญ่ พอผมเงยขึ้นพบตามันไม่ทันจะขยับตัว มันก็หลบ เข้าไป
ตรวจดูพบรอยที่ย่าน้ำไว้บนโขดหิน นิ้วหายไปข้างหนึ่ง”

“แปลว่าเธอก็รู้ที่อยู่ล่วงหน้าแล้วเหมือนกันซิ”

หล่อนร้องออกมาโดยเร็ว

เงาชายไม่ตอบ คุณพินเพิ่มเติมเข้าไปในกองไฟ

“เธอบอกพรานใหญ่ให้รู้ใช่ไหมว่าเธอเห็นอะไรที่ริมลำธารนั้น”

หนุ่มชาวดงผู้ลึกลับสั่นหัว

“เปล่า ผมไม่ได้บอก ผู้กองรู้อยู่แล้วว่ามันตามเรา และผู้กองก็รู้ว่าผมรู้”

“แล้วทำไมเธอไม่บอกให้พวกเราได้รับรู้ตัวไว้บ้าง ในเมื่อเธอเห็นสิ่งผิดปกติ อันน่าจะเกิด
อันตรายขึ้นกับคณะของเราได้”

“ผู้กองสั่งผมไม่ให้บอกครับ”

เป็นคำตอบอย่างซื่อๆ จากอดีตนายทหารโจระเหยิง หญิงสาววัดหางตาค้อนอย่าง
ฉุนๆ พูดหนักๆ ในลำคอ

“อ้อ ดีนี่ ตาพรานใหญ่นั่นสิ่งอะไรเธอ เธอก็เชื่อฟังไปเสียหมดทุกอย่าง ชนิดเคร่งครัดทีเดียว นี่มีหมายความว่า เธอเห็นเขามีความหมายสำคัญยิ่งไปกว่าพวกฉันสามคนที่ป็นเจ้านายโดยตรงของเธอ และทุกคนที่มาด้วยกันนี่หรือ?”

นางชายมองขึ้นสบตา ม.ร.ว.หญิงคาริน ด้วยประกายแจ่มใส บริสุทธิ์ โคลงหัวซ้ำๆ อยู่เช่นเดิม

“หามิได้รับ นายหญิง ผมไม่ได้คิดเช่นนั้นเลย ผมเพียงแต่คิดว่า การทำตามคำสั่งของผู้กอง ย่อมเป็นความปลอดภัยที่สุดของคณะเดินทาง เพราะการเดินทางครั้งนี้ อยู่ภายใต้การนำของผู้กองคนเดียว ไม่เพียงแต่ผมหรือพวกลูกหาบทุกคนเท่านั้น แม้แต่นายหญิงหรือนายชายทั้งสองคน ก็ควรจะเชื่อผู้กองด้วย ถ้ายังต้องการให้เขาเป็นผู้นำ นายหญิงก็เห็นแล้วว่า เหตุร้ายที่เกิดขึ้นกับลูกหาบของเรา เพราะมันฝ่าฝืนคำสั่งห้ามของผู้กองเอง”

“รู้สึกว่ามีใครๆ จะต้องการพาเชื่อฟังเขาเสียเหลือเกินนะ แม้กระทั่ง ไชยยันต์ และพี่ชายของกันเองผู้เป็นนายจ้างแท้ๆ”

หล่อนกระแทกเสี่ยวอย่างหงุดหงิด ดิศบุหรืที่ถือคิบบอยู่ในมือกระเด็นเข้าไปในกองไฟ แล้วก็มลงคว่ำปิ่นเดินผละเข้าไปในกระโจม ปล่อยให้นางชายยิ้มยิงฟันตามหลังกมา

เวลาเคลื่อนผ่านไปเป็นลำดับ ระหว่างซากศพของกะเหรี่ยงลูกหาบ อันเป็นเป้าหมายบังไพรที่ขวางอยู่เบื้องหน้ากับปิ่นและไฟฉายที่เฝ้ารอคอยอยู่ อากาศหนาวเยือกลงทุกขณะ ทั้งรพิณทร์และเชษฐานั่งเคียงกันอยู่ยังที่ซุ่ม ไม่ได้ปรึปากพูดคำใดแก่กันเองเลย นับเป็นชั่วโมง เสียงน้ำค้างป่าหยดลงกระทบใบไม้แห้งดังอยู่เปาะเปะรอบกาย นานๆ จะได้ยินเสียงเชษฐาหายใจลึกสักครั้ง ส่วนพรานใหญ่รพิณทร์เงยบกริบ ราวกับว่าเขาจะกลับไปจะนั้น แต่เมื่อเชษฐาเอื้อมมือมาแตะแขนเหมือนจะหยั่งความรู้สึก ก็ได้รับการเอื้อมมือมาจับตอบเป็นความหมายว่า จอมพรานยังมีประสาทตื่นพร้อมอยู่ทุกขณะ ไม่ได้ผลอหลับไปเลยแม้แต่คนเดียว

นาฬิกาพรายนำจากข้อมือของเชษฐาชี้เวลา 01.45 น. มันเป็นช่วงระยะเวลาอันทรมาณพอควรว่าจะรุ่งเช้า เขาอยากจะสูบบุหรี่จัดความว่างและความอัดอั้นเบื้อหน้าย แต่ไม่กล้า เพราะเห็นรพิณทร์ผู้ตามปกติก็เป็นคนสูบบุหรี่จัด ชนิดดัวต่อตัว ซึ่งบัดนี้ หลังจากสูบมวนสุดท้ายไปเมื่อสองชั่วโมงที่แล้ว ก็ไม่ได้สูบอีกเลย

พรานใหญ่ดูเหมือนจะอ่านความรู้สึกของเขาถูก ชะ โงกเข้ามากระซิบ

“คุณชายจะรีบไปปลางๆ ก็ได้ครับ มีอะไรผมจะสะกิดปลุกเอง ไม่ต้องห่วง”

เชษฐาหันมามยิ้มให้ในความมืดมิด

“ไม่เป็นไรหรอก ถึงยังงั้นผมก็ไม่มีทางจะหลับได้”

“เวลาเท่าไรแล้วครับ?”

“อีก 15 นาทีจะตีสอง”

แล้วก็เงียบกันไปอีก

เวลาจะผ่านไปอีกนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ เสียงกวางปีบร้องแหวกความสงบตามลมแว่วมาแต่ไกลครั้งหนึ่งแล้วก็เงียบหายไป ครั้นแล้วต่อมาอีกอีตใจใหญ่ ก็มีกลิ่นสาบสาบชนิดหนึ่งโชยมากระทบนาสิกประสาท เสียงเขษฐาขยับตัวและเอื้อมมือมาแตะแขนรพินทร์

“คุณได้กลิ่นอะไรไหม?”

อดีตนายพันโทหัวหน้าคณะเดินทางกระซิบเบาที่สุด

“ครับ”

จอมพรานรับคำสั้นๆ เขษฐาจ้องหน้าในความมืดเหมือนจะถาม ก็ไม่เห็นรพินทร์กล่าวหรือมีปฏิกิริยาเช่นไรอีก นอกจากจะนั่งสงบเฉย กลิ่นสาบนั้นคลบรุนแรงขึ้นอีกเมื่อลมป่าโชยมา เขษฐาจ้องฝ่าความมืด พยายามจะเพ่งออกไปยังซอกศพเบื้องหน้า ทั้งๆ ที่ก็มองไม่เห็นอะไร นอกจากฉากวิกาลอันดำสนิทกระซิบถามต่อมาว่า

“จะไม่ลองฉายไฟดูหรือ มันอาจจะเข้ามาแล้วก็ได้”

“รอนกว่าจะแน่ใจที่สุดดีกว่าครับ ถ้ามันเข้ามาที่ซอก เราจะได้ยินเสียงมันกัดแทะศพอย่างถนัดที่สุด ถ้าส่องไฟก็ได้ที่เลยที่เดียว ถ้าเราใจร้อนส่องออกไปก่อน มันอาจจะอยู่ในละแวกใกล้เคียง และรู้ตัวเสียก่อน ทำให้เสียโอกาสไปอย่างน่าเสียดาย แล้วคราวนี้จะไม่หวังอีกเลย กลิ่นอย่างเดียวไม่พอหรอกครับ ต้องอาศัยฟังเสียงด้วย เพียงแต่กลิ่น มันอาจอยู่ห่างเรามากก็ได้”

เขษฐาไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ ทั้งสิ้น เพราะการเชื่อฟังปฏิบัติตามคำแนะนำของพรานใหญ่ในภาวะเช่นนี้ ย่อมเป็นสิ่งดีที่สุด

เวลาได้ล่วงเลยไป แสงเดือนข้างแรมจืดที่เพิ่งจะขึ้นส่องทะเลใบไม้ลงมาเป็นเงาร่างๆ ในบางส่วน นานๆ ครั้งไปป่าจะขันแว่วเย็นเยือกมาแต่ไกลบอกยามแรก ตึกแกที่อาศัยอยู่ตามโพรงไม้สูงรอบด้าน ซึ่งมักจะร้องรับกันอยู่เป็นระยะมาตั้งแต่ตอนหัวค่ำ บัดนี้สร้างซาลง

เขษฐานั่งกอดปิ่นเอาหลังพิงโคนไม้ เผลอเข้าภวังค์ไปเมื่อไหร่ ตนเองก็ไม่ทราบเหมือนกัน มาตรฐานรู้สึกตัวสะอื้นขึ้น เพราะมือของรพินทร์บีบมาที่ไหล่ เขาลืมตาสว่างโพลนในความมืดที่แวดล้อมอยู่รอบด้าน ประสาททุกส่วนตื่นพร้อม หูสำเนียงเสียงกรอดๆ เป็นจังหวะอยู่ในความมืดเบื้องหน้า ตรงบริเวณที่ศพถูกหาบนอนอยู่ เสียงนั้นเบาที่สุด แต่ในความเงียบสงัดเช่นนี้ พอจะจับได้ถนัด บางครั้งก็หายไป บางครั้งก็ดังชัดเจน

“ได้ยินหรือเปล่าครับ?”

เสียงกระซิบถามแผ่วเบา ดังมาจากจอมพราน

“ได้ยิน”

“พร้อมหรือยัง?”

เขษฐาปลดเชฟ เอฟเอนกึ่งอัด โนมัด ค่อยๆ ยกขึ้นประทับจ้องไปทางที่หมายอันมืดมิด

“โอเคฉายไฟ”

จอมพรานชูไฟฉายขนาดแปดท่อนขึ้น แล้วค่อยๆ วาดลงต่ำะไปยังตำแหน่งที่มาของเสียง พอได้ระดับก็กดสวิตซ์ให้ลำไฟพุ่งจ้าออกไปโดยผ่านแนวลากล้องปืนของเชษฐาเพื่อให้เห็นศูนย์ได้อย่างถนัด

ดวงตาราวกับทับทิมกลุ่มหนึ่งแดงโชนสะท้อนแสงสวนตอบแสงไฟฉายแววออกมา มันอยู่ทางด้านปลายเท้าของศพลูกหาบ ผู้ถูกใช้เป็นเหยื่อล่อ แต่แล้วทันทีที่ตัวเอง รพินทร์ร้องออกมาเร็วปรือ

“อย่ายิง!”

เชษฐาก็ไวทายเป็นการไวทั้งประสาทตาที่สังเกตเห็นดวงตาคู่นั้น เพราะประสาทหูที่ได้ยินเสียงร้องห้ามของรพินทร์ นิ้วที่กำลังจะกระดิกไปของเขาชะงักลงอย่างกะทันหันทันท่วงที ก่อนที่กระสุนขนาด 12 บรรจุจะถูกปลายชนิด 9 เม็ด จะระเบิดตูมออกไป

“อีเห็นหรือหมาป่า?”

เขาดามออกมา

“สงสัยจะอีเห็นครับ ช่วงตามันแคบเหลือเกิน”

จอมพรานตอบ แล้วกระดกลำไฟฉายกราดไปมาเป็นการไล่ ดวงตาคู่นั้นหลบวาบ พลิกตัวหันกลับกระโจนผละจากศพ หายลงไปในลำห้วย มองเห็นได้อย่างถนัดว่า มันเป็นอีเห็นดวงตัวเชิงขนาดหมาพันธุ์อัลเซเชียน ทั้งสองถอนหายใจเอือกออกมาพร้อมกันอย่างผิดหวัง รพินทร์ดับไฟลง ในขณะที่เชษฐาลดปืน มือยังสั่นน้อยๆ ด้วยอารมณ์ตื่นเต้น

“ไอ้โฮ! ผมเอ๊ก! ชาติไปหมดเลย มันทำเอาเสียเส้น เกือบกดตูมออกไปแล้ว คิดว่ายังเสียพันว่า! อีเห็นตัวนั้นเห็นจะทำให้เราเสียพิธีเสียแล้วกรรมง”

หัวหน้าคณะเดินทางตรงออกมา รพินทร์เอื้อมมือมาตบไหล่เขาเบาๆ

“คุณชายควบคุมประสาทสั่งงานได้ดีเหลือเกินครับ ผมขำนึกว่าคุณชายเบรกไม่ทันเสียอีก ผมเองก็ตื่นเต้นไม่ใช่หน่อย”

“ทำอะไรไม่มีหวังสำหรับคืนนี้หรือยัง? ถ้ามันยังป่วนเปื้อนห้วงเหยื่ออยู่ในละแวกใกล้เคียง อีเห็นตัวนั้นก็คงไม่กล้าออกมากินศพหรอก นี่แปลว่ามันจะต้องเปิดไปไหนไกลลิบทีเดียวไม่ได้ต่อมๆ อยู่แถวนี้”

“ถึงอย่างไร เราก็ต้องทนรอจนกว่าจะเข้าครับ”

รพินทร์ตอบแล้วก็ควักหูหรือออกมา เชษฐาหายใจอย่างแ่มชื่นขึ้นเล็กน้อย ที่มีโอกาสได้สูบบุหรี่บ้างจากการรอดทนกลั้นมาเป็นเวลานาน

ประมาณสี่สามครึ่ง ลมหยุดสนิท แม้แต่ใบไม้ก็ไม่กระดิก ป่าทั้งป่าตกอยู่ในห้วงสงบ ชนิดจกจันเรไรก็ไม่ยอมทำเสียง เศรษฐาเคลิ้มม่อยไปอีก เพราะเบาใจที่ถึงอย่างไร เขาก็มีรพินทร์นั่งอยู่เคียงข้าง ครั้นแล้วปัจจุบันทันด่วนนั้นเองก็ตื่นขึ้นเพราะเสียงอีกชนิดหนึ่ง ดังมาจากทางทิศเหนือของลำห้วยแห่งเบื้องหน้า เป็นเสียงยอดไม้หักและพงรกถูกเสียดสี เสียงนั้นไม่ดังนัก ระคนกับกลิ่นอับๆ ของโคลนตมโสมมาสัมผัสจมูกอย่างแรง ก่อนที่เขาจะขยับตัว ก็ได้ยินเสียงกระซิบเรียกจากรพินทร์

“คุณชายครับ”

“ผมยังตื่นอยู่”

เขาตอบออกไป ยันตัวขึ้นนั่งตรงจากท่าเอน พยายามเงยหู

“ถ้าผมเข้าใจไม่ผิด รู้สึกว่าข้างโขลงจะเข้ามาอยู่ใกล้ๆ เรายี่เอง”

“ครับ มันชุมนุมกันอยู่ที่ดงไม้เหนือห้วยนี้ขึ้นไป ห่างไม่เกิน 300 เมตร”

“เห็นจะไม่เข้าที่เสียแล้วหรือยัง ใจ คุณกับผมมีลูกชอกกันคนละกระบอกเท่านั้น มีหน้าซำยั้งนั่งอยู่บนพื้นดิน จะเอาอย่างไรกันดี”

“เฉยไว้เถิดครับ ผมเชื่อว่า มันคงจะไม่ข้ามห้วยมาทางฝั่งเราแน่ๆ อย่างดีที่สุดก็เพียงแค่อุจเฉียดเข้ามาทางฟากโน้นเท่านั้น”

“คุณคิดว่าโขลงไอ้แหงอย่างว่านั่นหรือเปล่า?”

“ไม่มีอะไรจะให้คะเนได้เลยครับ อาจใช่หรืออาจไม่ใช่ก็ได้ แต่ผมอยากจะเชื่อว่าไม่ใช่โขลงไอ้แหงมากกว่า เพราะโขลงของมันในระยะ 3 ปีที่แล้วมา ไม่เคยหากินลงมาต่ำกว่าป่าห้วยเลย มีแต่จะเข้าดงลึกเข้าไปเป็นลำดับ เพราะมันรู้ว่าถูกตามล่า”

“มันจะบ่ายหน้าไปทางแคว้นเราหรือเปล่านั้นไม่รู้”

“คงไม่หรอกครับ เพราะเข้าใกล้ก็คงได้กลิ่นควันไฟ อีกอย่างหนึ่งชัยภูมิที่ตั้งแคว้นของเราที่อยู่บนชะง่อนผาเหมาะดีสำหรับการตั้งรับ มันจะบุกขึ้นไปก็ลำบาก พวกที่แคว้นพอยิงปะทะจับไล่ได้”

เสียงข้างโขลงพาขบวนหากินเพลินใกล้เข้ามาเป็นลำดับ จนได้ยินแม้กระทั่งเสียงหายใจ ทั้งสองนั่งเงียบกริบไม่พูดคำใดกันเลย ความเยือกเย็นมีสติมันของพรานใหญ่ ทำให้เศรษฐาพลอยมันคงไปด้วย ทั้งๆ ที่หัวใจของเขา เริ่มจะเต้นแรงด้วยความตื่นเต้น เศรษฐาเดาไม่ถูกเหมือนกันว่า ถ้าหากมันพาโขลงข้ามลำห้วยมาฟากนี้

ทั้งเขาและรพินทร์จะทำอย่างไร

เป็นเวลาถึงชั่วโมงเต็มๆ ของการหายใจไม่ทั่วท้อง ที่ข้างป่าโขลงนั้นป้วนเปื้อนอยู่ในละแวกใกล้เคียง ครั้นแล้วมันก็พาโขลงเคลื่อนห่างออกไปอย่างสงบเป็นระเบียบเรียบร้อยทางด้านตะวันออก จนกระทั่งเงียบเสียงหายไป ซึ่งเป็นเวลาฟ้าสว่างพอดี

“โล่งออกไปที!”

เชษฐาคราวออกมาพร้อมกับเหยียดกายบิดตัวอย่างสุดแสนจะเมื่อยล้า หันมามองดูหน้าพรานใหญ่ ซึ่งบัดนี้พอจะมองเห็นกันได้ถนัด แล้วโคลงหัวอย่างผิดหวัง

“เป็นอันว่าเราพาวล์สำหรับคืนนี้”

“ประเดี๋ยวคุณ ไชยยันต์กับพรานของเราก็คงจะมาหอรอกครับ เราออกไปนั่งพักกันที่โขดหินนั่นดีกว่า หมกระยะที่จะต้องเฝ้ากันแล้วช่วงหนึ่ง”

ทั้งสองต่างลุกขึ้นยืน ออกมาจากโพรงโคนไม้ที่นั่งหุ่มอยู่ตลอดทั้งคืน สูดลมหายใจเข้าเต็มปอด สดชื่นขาด้วยความเมื่อยขบ และพักผ่อนสุขบุรีสุขกันเบาๆ บนโขดหิน ห่างจากศพอันเป็นเหยื่อล่อเล็กน้อย ตะวันเริ่มจะกล้าขึ้นเป็นลำดับ พอแสงแดดเริ่มส่อง พวกแมลงวันซึ่งไม่ทราบว่ามีมาจากไหน ก็พากันบินหึ่งมาตามที่กองเลือดและศพ หยอไชยขังไว้แลดูเป็นกระจุกขาวเต็มไปหมด น่าขนลุก

ครึ่งชั่วโมงต่อมา ก็มีเสียงกู่เรียกล่วงหน้าเข้ามาก่อน รพินทร์ป้องปากกู่ตอบออกไป อึดใจเดียว พวกที่แค้นปึกกลุ่มใหญ่ก็ปรากฏตัวขึ้น เกิดเดินนำหน้าไชยยันต์ และคารินสาวเท้าตามหลังมาอย่างรวดเร็ว ถัดจากนั้นก็เป็นบุญคำ จัน เมฆ หัวหน้าลูกหาบ และพวกลูกหาบที่ติดตามมาด้วยอีกสามคน

ทั้งหมดพากันเดินตรงเข้ามาอย่างรวดเร็วพร้อมกับส่งเสียงทักทายแซด บรรยากาศยังเต็มไปด้วยความตื่นเต้นสยองใจ

“ไม่ได้ผลเหรอ?”

ไชยยันต์ร้องถามเข้ามาก่อนที่จะถึง เชษฐาโคลงศีรษะรับกระดิกกาเฟจากมือของน้องสาวที่เอามาฝาก ยกขึ้นค้มกั่วคออันแห้งผาก

“มีแต่ไอ้เห็นกับช้าง ไอ้เห็นเข้ามาแตะศพเมื่อตอนตีสองกว่า ๆ เกือบซัดตุมเข้าให้เสียแล้ว นึกว่าไอ้กูด ดีแต่คุณรพินทร์ห้ามไว้เสียทัน ตอนใกล้รุ่งนี่เอง ช้างมาสวนสนามอยู่ปากโน้น นั่งเข้าฉานกันแทบจะไม่ยอมหายใจ”

เกิด จัน บุญคำ และเมฆ เข้าไปรุมล้อมอยู่ที่รพินทร์ เพื่อซักถามและหารือกัน พวกนั้นรายงานเหตุการณ์ทางแค้นปีเมื่อคืนที่ผ่านมาปกติเรียบร้อยดีทุกอย่าง และขณะนี้มีมอบหน้าที่ให้เสี้ยกับเงชาควบคุมแค้นปีไว้ ส่วนคารินเดินพิจารณาไปรอบๆ แล้วมาหยุดสำรวจอยู่ที่ซากศพของลูกหาบอันแสนทุเรศ ด้วยความอเนจอนาใจ หล่อนดูอยู่ไม่ได้นานนัก ก็ถอยห่างออกมารวมกลุ่ม

ทั้งหมดพูดคุยกันอยู่ครู่ใหญ่ รพินทร์ก็สั่งให้พรานของเขาไปกับพวกลูกหาบที่มาด้วยช่วยกันขัดห้างขึ้นอย่างเร่งรีบบนคบไม้ใหญ่ชัยภูมิเหมาะสมหนึ่ง ซึ่งมีพวกเฟิร์นและกาฝากขึ้นอยู่เป็นเครื่องบังไพรอำพรางตาไปในตัว สำหรับให้ไชยยันต์กับเกิดขึ้นนั่งเฝ้าผลัดเวรต่อไป แต่ก่อนที่พวกนั้นจะแยกกันไปตัดไม้ ม.ร.ว.หญิงคารินก็พูดโพล่งขึ้นว่า

“ห้างนี้จัดสำหรับสามคนนั่งนะ อย่าลืมมีที่เผื่อนั่งด้วยคนหนึ่ง”

ทุกคนหันขวับมามองทางหญิงสาวเป็นตาเดียว ยกเว้นรพินทร์ซึ่งเฉยๆ ไม่สนใจ ไชยยันต์ พุดออกมาด่าๆ ด้วยเสียงเคร่งเครียดจริงจัง

“อะไรกันน้อย มันเรื่องอะไรที่เธอจะต้องมานั่งอยู่ด้วย เอ...เธอนี้แปลกเหลือเกินนะ ก็ รู้อยู่แล้วว่ามันไม่ใช่เรื่องบันเทิงสนุกสนานอะไรเลยสักนิดสำหรับรายการนี้ ทำเป็นเด็กพุดไม่รู้เรื่อง ไปได้นี้”

“ทำไมให้ฉันนั่งอยู่ด้วยคนไม่ได้หรือ รับรองว่าจะไม่ทำอะไรให้เป็นทีเกะกะหรือ ขัดขวางเป็นอุปสรรคหรือ ฉันจะขอนั่งอยู่เฉยๆ”

คารินพุดอ่อยๆ น้ำเสียงไม่แข็งเหมือนเช่นทุกครั้ง แต่เป็นการพุดแบบอ่อนวอน

“ทำไมน้อยถึงชอบยุ่งในเวลาหน้าสีหน้าขาวอย่างนี้ละ มันไม่ใช่เรื่องของน้อยเลย”

พี่ชายดำหนีน้องสาวอีกคน หน้ามัวอย่างไม่พอใจ

“โธ่ ทำไมถึงจะไม่ใช่เรื่องของน้อยคะพี่ใหญ่”

ม.ร.ว.หญิงคนสวยออก ยิ้มจืดๆ

“น้อยไม่ใช่คนหนึ่งในคณะของการเดินทางครั้งนี้หรือคะ น้อยว่าน้อยมีความสำคัญในการเดินทางครั้งนี้ไม่ต้องไปกว่าใครเลย เพราะน้อยเป็นผู้ริเริ่มผลักดันให้พี่ใหญ่ตัดสินใจ หรือไม่จริงคะ ควรจะให้น้อยมีสิทธิ์บ้าง ไม่ใช่มาฉิวพิจารณาว่าน้อยเป็นเด็กหรือเป็นแค่เพียงผู้หญิง มันก็ ไม่เห็นเสี่ยงอะไรมากมายนักเลย เพราะเรานั่งห้าง เกิดก็อยู่ ไชยยันต์ก็อยู่ น้อยขอเพียงได้นั่งอยู่ด้วยคนหนึ่งเท่านั้น มันจะกระไรนักเทียว น้อยอยากเห็นตอนที่มันเข้ามากินเหยื่อ และตอนที่มันถูกยิง”

แล้วหญิงสาวก็หันไปทางไชยยันต์ ชูกล้องถ่ายรูปขึ้น

“อนุญาตให้ฉันนั่งอยู่ด้วยคนเถิดนะ ฉันมีไอ้นี้มาด้วย ฉันจะจ้องถ่ายรูปอย่างเดียวเท่านั้น รับรองอีกครั้งว่าจะไม่ทำความยุ่งยากลำบากใจอะไรให้เธอหรือเกิดเลย”

ไชยยันต์จู้ปากเบาๆ อย่างรำคาญใจ บอกว่า

“ฉันไม่รู้หรอก เธอขออนุญาตพี่ชายเธอคูชิ ถ้าเขาตกลงก็เอา”

หล่อนหันไปอ่อนวอนพี่ชายอีกครั้ง เศษฐาหันไปมองหน้ารพินทร์ เหมือนจะถามความเห็น พรานใหญ่ก็บอกเรียบๆ ว่า

“ก็ไม่น่าจะขัดข้องอะไรหรอกครับ ถ้าคุณหญิงอยากจะนั่งอยู่ด้วย”

แล้วรพินทร์ก็หันไปสั่งเกิดให้เตรียมขัดห้างสำหรับสามคนนั่ง คารินหันไปมองดูจอมพรานอย่างพอใจขึ้นเล็กน้อย แต่เขาเมินผ่านไปเสีย ไม่ได้มองตอบ

ต่อมาอีกครู่ใหญ่ ห้างก็ถูกจัดเตรียมไว้อย่างเรียบร้อย เป็นห้างที่กว้างขวางแข็งแรงพอสำหรับสามคนนั่ง ระดับสูงจากพื้นดินประมาณ 8 เมตร ซึ่งจัดว่าค่อนข้างสูงสำหรับการขัดห้างทั่วๆ

ไป แต่ก็เหมาะสมแล้วสำหรับดักเฝ้าซางยงเสื่อ พอเสร็จสรรพพรานใหญ่ขึ้นไปตรวจดู แล้วลงมาบอกให้เกิด ไชยยันต์และคาริน เตรียมขึ้นนั่งประจำ

“ผมกับคุณชายจะกลับมาเปลี่ยนเวรอีกครั้ง ในราวบ่ายโมงครึ่ง ถ้ามันยังไม่เข้าทั้งเข้าและบ่าย ค็นนี้จะลองให้บุญคำกับจันมาผลัดนั่งบ้าง สลับกันสามผลัดอยู่เช่นนี้”

นัดแนะกันเป็นที่เรียบร้อย ม.ร.ว.คารินก็ถูกส่งให้ขึ้นห้างเป็นคนแรก ไชยยันต์ได้ตามขึ้นไปเป็นคนที่สอง และเกิดอันทำหน้าที่พรานคุ้มกันขึ้นไปเป็นคนสุดท้าย ซึ่งรพินทร์กำชับไว้ว่า กระสุนนัดแรกที่ระเบิดขึ้นในกรณีที่ไอ้กุดยอนมากินซาง ให้เป็นกระสุนของไชยยันต์ ให้เกิดมีหน้าที่คอยช่วยช้ำเท่านั้นถ้าจำเป็น ไชยยันต์รับลูกของกึ่งอัตโนมติบรรจุก้านคของเขษฐาไว้เป็นอาวุธประจำมือ คารินไม่มีปืนติดมือมาด้วยในคราวนี้ นอกจากปืนสั้น .357 ซึ่งติดอยู่ในซองเข็มขัดข้างเอว ส่วนเกิดนั้น รพินทร์สั่งให้ถือปืนไรเฟิล .375 เอชแอนด์เอชของเขา สำหรับในกรณีฉุกเฉินอื่นๆ ทั้งสามรับประทานอาหารเข้ามาเรียบร้อยแล้ว จึงไม่จำเป็นจะต้องมีเสบียงกรังอะไรทั้งสิ้น นอกจากกระตักน้ำซึ่งเกิดเป็นผู้สะอาดอยู่

แล้วรพินทร์ เขษฐา และพวกที่มาจากแคมป์ทั้งหมด ก็ผละแยกเดินทางกลับมาแคมป์ที่พัก ภายหลังจากทั้งสามขึ้นนั่งห้างประจำเรียบร้อยแล้ว

นางชายนอนเอาผ้าขาวม้าปิดหน้าอยู่ได้เกวียน รมเงากระทงใหญ่หลังเต็นท์ของคณะนายจ้าง เมื่อรพินทร์กับเขษฐากลับมาถึงแคมป์

“นางชายตื่นในเวลากลางคืนครับ แต่จะหลับในเวลากลางวัน ถ้าหากมีโอกาสที่จะหลับได้”

จอมพรานบอกนายจ้างของเขา ขณะที่มาหยุดยั้งดูหนุ่มชาวคงอยู่ด้วยกัน ก่อนจะก้าวเข้าไปในกระโจม

“ถ้านั่นก็ช่างเถอะ คนทั่วๆ ไปหลับในเวลากลางคืน และตื่นในกลางวัน บางขณะและก็บ่อยๆ อยู่เหมือนกัน ที่เราต้องการคนที่หลับกลางวันเพื่อให้ตื่นกลางคืน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาวะเช่นนี้ ผมชอบไอ้หมอนี่เสียจริงๆ ถูกชะตาพิลึก”

“แต่ก็อย่าเพิ่งไว้วางใจสนิทนัก ตราบใดก็ตามที่เรายังไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่า หมอร่วมเดินทางมหาวิบากกับเราในครั้งนี้ด้วยวัตถุประสงค์แท้จริงอะไร”

รพินทร์ว่า แล้วเขาก็บอกให้นายจ้างของเขาเข้าไปนอนพักผ่อนเสีย

“ผมจะปลุกคุณชายในราวเที่ยงครึ่งครับ โปรดหลับให้สบาย”

เขษฐาโบกมือให้แล้วก็เดินเข้ากระโจมไป รพินทร์เดินไปเอนตัวที่ซอกโศกหินร่มรื่นตอนหนึ่ง บุญคำก็นำเอาอาหารเช้าและกาแฟมาให้เขา จอมพรานกินอย่างรวดเร็วแล้วทิ้งตัวลงนอน

“ถ้าได้ยินเสียงปืนจากด้านคุณไชยยันต์ปลุกฉันทันที ถ้ายังเงิบอยู่มาปลุกตอนเที่ยงตรงห้ามทุกคนไม่ให้ยิงปืนโดยไม่จำเป็นตลอดระยะเวลาที่เราไม่ได้ตัวไอ้กุด”

“ครับ”

พรานใหญ่ลากเป้เครื่องหลังมาหนุนศีรษะ ให้หมวกครอบปิดหน้าแล้วก็หลับไปอย่าง
ง่ายๆ

เขาสะดุ้งตื่นขึ้นเพราะบุญคำมาปลุก ขณะนั้นแดดป่ากำลังแผดจ้าลอดกิ่งใบกะหรั่งลงมา
ตรงศีรษะ มันเป็นเวลาเที่ยงพอดี

“ไม่ได้ยินเสียงปืนจากทางด้านห้างเลยรี?”

“เงียบสนิทเลยครับ”

พรานอาวุโสของเขาตอบ

“คุณชายตื่นแล้วยัง?”

“คงยังครับ เพราะยังไม่เห็นออกมาจากกระโจมเลย”

รพิินทร์ลุกขึ้นรีบลงไปอาบน้ำที่ลำธาร ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จก็เดินตรงเข้าไปที่กระโจม
พักของนายจ้าง เห็นแวงชายซึ่งบัดนี้ตื่นเรียบร้อยแล้ว นั่งเซ็ดปิ่นของคณะนายจ้างอยู่หน้ากระโจมก็
เอ่ยปากถามถึงเชษฐา หม่อมชาวดงยังไม่ทันจะตอบร่างสูงใหญ่ของเชษฐาก็ก้าวสวนออกมา ด้วยสี
หน้าเข้มขึ้นผ่องใสขึ้น แสดงว่าได้รับการพักผ่อนและอาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเรียบร้อยแล้ว

“คุณชายตื่นนานแล้วหรือครับผมนี่กว่ายังหลับอยู่เสียอีก”

“มีอะไรกังวลอยู่ ผมหลับไม่ได้นานนักหรอก ตื่นเที่ยงครึ่งตามเวลาของคุณพอดี
ทางด้านไซยยันต์เห็นจะเหลวตามเคย ถามแวงชายบอกว่าไม่ได้ยินเสียงปืนเลย”

“รีบทานอาหารกลางวันเถิดครับ เสร็จแล้วเราจะออกเดินทางเลย”

ทั้งสองรับประทานอาหารร่วมกันอย่างรวดเร็ว พอเสร็จสรรพก็คว่ำปิ่น เชษฐาหันไปทาง
แวงชาย

“แวงชาย ไปที่ห้างด้วยกันไหม ประเดี๋ยวแกล่อกลับพร้อมกับคุณไซยยันต์”

กะเหรี่ยงหนุ่มนักเดินดง คว่ำปิ่นคู่มืออย่างว่าง่าย เดินตามหลังเชษฐากับรพิินทร์มาด้ว
รวมเป็นสามคน ตัดทางบ่าหน้าไปยังห้างที่ไซยยันต์นั่งอยู่กับคารินและเกิดในขณะนี้

พอใกล้เข้าไป รพิินทร์ก็บอกให้แวงชายคู่ให้สัญญาณล่วงหน้าไปก่อนตามธรรมเนียม เพื่อ
กันความเข้าใจผิด มีเสียงกู่ตอบออกมา ทั้งสามเดินตรงเข้าไปถึง ก็เป็นเวลาเดียวกับที่เกิด ไซยยันต์
และคาริน ไต่ลงมาจากห้าง

“เงียบเป็นเป่าสากเลย มีแต่หมาในฝูงเบือร่อจะเข้ามาที่งศพ เกิดเลยเอากิ่งไม้ขว้างไล่ลง
ไป”

ไซยยันต์ร้องบอกมา

“เอาละ ถึงผลัดของฉันทันกับรพิินทร์อีกแล้ว แกล่กลับไปพักได้”

เชษฐาพูดเบาๆ ทั้งสองฝ่ายพูดกันอีกสองสามคำ ก็เตรียมจะแยกจากกัน แงชายเดินตรวจบริเวณและมาดูที่ศพ สีหน้าของหนุ่มชาวคงเฉยเมยไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ทั้งสิ้น เขายืนอยู่ใกล้ศพ เหมือนจะพิมพ์คำตอบอะไรเป็นการส่งวิญญาณของลูกหาบผู้เคราะห์ร้าย

ลักษณะของศพเริ่มจะน่าเกลียดน่ากลัวเพิ่มขึ้น กำลังจะขึ้นอืด เพราะอากาศร้อนอบอ้าว และเต็มไปด้วยเชื้อจุลินทรีย์ของคงคิบ ทั้งผึ้งและแมลงวันบินตอมหึ่ง

ไชยยันต์บ่นพึม เขากู้ผึ้งที่มีมืออยู่อย่างซุกซม และมักจะชอบบินมาตอมโดยไม่เลือก คลานเข้าไปในคอเสื้อ... พอขยับตัวจะปิดมันก็เลยค่อยๆ ฝืดในเอาที่คอจนบวมเป็นก้อน คารินเองก็เมื่อขบไปหมด ไม่อยากจะขอนั่งเฝ้าอยู่อีกต่อไปเพราะความกลัวผึ้ง

“ถ้ายังงี้แล้ว คินนี่ฉันขอมานั่งเปลี่ยนใหม่ ขอนั่งกลางคินนี่มั้งเหอะ”

ไชยยันต์บอกเปรยๆ

“ลองดูก็ได้ครับ ถ้าสมัครใจ คินนี่ผมจะให้คุณไชยยันต์มานั่งกับบุญคำคู่อีกครั้ง แต่นั่งกลางคินนี่ไม่มีผลคนะครับ ตั้งแต่ตะวันตกดินจนถึงสว่างเลย”

“ไม่เป็นไรหรอก เชษฐากับคุณกิ้นนี่มาเมื่อคินนี่แล้ว ผมนอนสบาย ให้ผมเปลี่ยนมั้งดีกว่า”

เมื่อฝ่ายที่ลงจากห้างเตรียมจะกลับ และแงชายเดินสมทบจะกลับไปด้วย จอมพรานก็เรียกไว้ หนุ่มพเนจรชาวคงก็หยุดชะงักหันมา

“แกจะนั่งห้างกับเราด้วยไหม แงชาย?”

“แล้วแต่ผู้กองครับ”

“ถ้างั้นขึ้นห้างด้วยกัน”

เขากล่าวชวน เพราะต้องการจะเอาใจเชษฐา ซึ่งเขารู้ว่าพอใจเจ้าคนใช้ชาวคงผู้นี้เป็นพิเศษ แงชายเดินยิ้มกลับมาในขณะที่เกิด ไชยยันต์ และคารินพากันผลัดเดินลงห้วย บ่ายหน้ากลับแค้นบี

เมื่อเกิด ไชยยันต์ และคาริน เดินลับหายลงห้วยไป แงชายกับเชษฐาก็หันมามองตารพินทร์ พรานใหญ่กวาดสายตาไปรอบๆ อีกครั้งหนึ่ง แล้วพยักหน้าเป็นเครื่องหมาย เชษฐาจึงได้ขึ้นไปเป็นคนแรก แงชายตามขึ้นไปเป็นลำดับสอง และตัวเขาเองได้ขึ้นห้างเป็นคนสุดท้าย จัดหาที่นั่งตามความเหมาะสมเรียบร้อยแล้ว ก็สงบปากเสียง เฝ้ารอคอยอยู่โดยไม่พูดอะไรกันเมื่อไม่จำเป็น และจะพูดก็โดยเสียงกระซิบเท่านั้น

เวลายันผ่านไปอย่างน่าอึดอัดเบื่อหน่าย ยิ่งกลิ่นของศพเริ่มจะโชยขึ้นมาบางครั้ง ศพของลูกหาบส่งกลิ่นเร็วกว่าปกติ

ป่าทั้งป่าเงียบสงบอยู่เหมือนเดิม ไม่มีอะไรกระโดดกระดากเลยเป็นเวลาถึงสองชั่วโมงเต็มๆ นอกจากชะนีสองสามตัวที่โหนต่องแต่งก้มลงมาอยู่บนยอดไม้เหนือศีรษะ และเจ้ากวางหนู หรือกระเจงตัวน้อยๆ พวกมันออกมาเดินย่องอยู่ได้ห่าง

“ผมว่าท่ามันจะไม่ยอมเข้าเสียแล้ว ไอ้เสื่อผีสิงตัวนี้แสนรู้เอาจริงๆ” สุภาพบุรุษในราชสกุลหัวหน้าคณะเดินทางบ่นออกมา

“เคยมีเหมือนกันครับ ที่ต้องอดทนรอคอยเผ่าซากจนกระทั่งซากเปื่อยโทรม บางครั้งก็ตั้งเกือบอาทิตย์ มันไม่มีความหวังอะไรได้มากเกินไปกว่าการเฝ้ารออยู่ที่ซาก ในกรณีที่มีมันกัดซากทิ้งไว้”

รพินทร์บอก ม.ร.ว.เชษฐา จ้องไปที่ศพแล้วส่ายหน้าถอนใจเบาๆ

“ผมสมเพศศพของเอ็นเหลื่อเกิน ภาวนาอยากจะทำให้มันเข้าเสียโดยเร็ว ขึ้นช้าออกไป ศพก็ยิ่งขึ้นอืดเฟะสังเวชนียน์ตาอย่างบอกไม่ถูก ความจริงเราควรจะจัดการฝังเขาเสียให้เรียบร้อย ถ้าไม่ติดขัดที่จะต้องอาศัยเป็นเครื่องล่อ เสื่อ! ยังไม่ทันที่จะถึงหล่มซ้างเลย คณะของเราก็มีเรื่องร้ายเกิดขึ้นเสียแล้ว มันเป็นलगไม่ดียังไงพิกล”

“ผู้กองครับ”

เสียงกระซิบห้าวๆ ของแฉะชายดั่งขึ้นเป็นประโยคแรก หลังจากขึ้นร่วมหাঁงมาเป็นเวลานาน ทั้งพรานใหญ่และเชษฐาหันไปมอง

“อะไรหรือ แฉะชาย?”

“ผู้กองเคยคิดบ้างไหมว่า ไอ้กูดมันน่าจะจำกลิ่นของผู้กองได้”

จอมพรานขมวดคิ้ว จ้องหน้าหนุ่มชาวคองนักพนเนจร

“แล้วยังไง?”

“ผมคิดเอา มันจะจริงเท็จแค่ไหน ก็ขอให้ผู้กองพิจารณาเอาเองเถิดครับ เสื่อผีสิงอย่างไอ้กูดย่อมจะมีอะไรพิเศษเหนือกว่าเสื่อธรรมดาทั่วไป มันจำกลิ่นผู้กองหรืออย่างน้อยมันก็อาจแอบซุ่มอยู่ใกล้ๆ คอยดูการเคลื่อนไหวของผู้กอง คราวใดก็ตามที่ผู้กองออกล่ามัน มันก็จะหลบเสีย ไม่ออกมาปรากฏตัวให้เห็น ยกเว้นแต่ผู้กองจะผลอดตัวและมันรู้ว่ามันได้เปรียบ มันอาจจู่โจมออกมาเล่นงานทันที แต่เมื่อผู้กองยังตื่นพร้อมที่จะรับหน้ามันอยู่เสมอ มันก็คอยแต่จะหลบ”

รพินทร์กะพริบตาถี่ๆ ตะแคงหูฟังแฉะชายอย่างสนใจ

“แล้วแกคิดว่าจะให้ทำยังไง ให้นำลองขยายออกมาบ้างซิ บอกตามตรง ฉันเกลียดไอ้วิธีนี้เอง มพะนำมัวแต่ปฏิบัติหน้าที่เฉพาะคำสั่งของแก่ประการเดียวมานานแล้ว มีอะไรก็ลองพูดออกมาบ้าง”

แฉะชายอ้าปากยิ้มเห็นฟันขาว เชษฐาพูดมาอีกคนหนึ่งว่า

“นั่นซิ แงชายมีความคิดอย่างไรก็ลองบอกมาบ้าง ไหนๆ กาลข้างหน้าเราก็จะร่วมเป็นร่วมตายด้วยกันแล้ว”

อดีตนายทหารกองโจรกระเหยิงหันมาทาง ม.ร.ว.เชษฐา ถามหน้าตาเฉยว่า

“นายใหญ่พอที่จะนั่งคักยงบนห้างนี้คนเดียวได้ไหมครับ?”

“อ้อ แน่นอน ฉันนั่งคอยมันคนเดียวได้ทุกเวลา ไม่ว่าจะกลางวันกลางคืน”

เชษฐาตอบโดยเร็ว รพินทร์ลืมตาโผลงสวนมาว่า

“แปลว่า แกจะให้นายใหญ่นั่งห้างเพียงคนเดียวอย่างนั้นหรือ?”

แกชายก้มหัวลง

“ครับ ถ้าไม่คิดว่าเป็นการบังอาจเกินไป ผมอยากแนะนำว่า ผู้กองและผมควรจะลงจากห้างนี้ และเดินกลับแคมป์ ปล่อยให้ให้นายใหญ่นั่งห้างอยู่คนเดียว เป็นการนั่งเฉพาะตอนบ่ายนี้ไปถึงเวลาค่ำเท่านั้น เมื่อค่ำแล้วหากมันยังไม่เข้า พวกเราค่อยกลับมารับนายใหญ่ และผลัดเปลี่ยนเวรให้คนอื่นมานั่งแทนอีก แต่ผมเชื่อแน่ว่า จะอย่างไรเสีย เมื่อผู้กองและผมกลับไปแล้ว มันจะต้องย้อนมาที่ซากนี้ เพราะอย่างน้อยที่สุด ในระหว่างที่ผู้กองเดินทางกลับแคมป์ ไอ้กุดอาจซุ่มสังเอดอยู่และชะล่าใจว่าผู้กองกลับไปแล้ว”

รพินทร์เม้มริมฝีปาก จ้องตาแกชายอยู่เช่นนั้นอย่างใช้ความคิด แต่เชษฐายิ้มออกมา

“เอ ความคิดของแกชายเข้าที่ดีนี่ ลองดูอย่างว่านี่หรือรพินทร์?”

“ผมจะทิ้งให้คุณชายนั่งห้าง รอคอยไอ้กุดเพียงคนเดียวไม่ได้เป็นอันขาด ไม่ใช่ผมไม่ไว้วางใจฝีมือของคุณชาย แต่โดยหน้าที่ของลูกจ้างเช่นผม ที่จะต้องดูแลให้ความปลอดภัยแก่นายจ้างทุกฝีก้าว” จอมพรานตอบหนักแน่นมั่นคง

“คุณไม่ต้องเป็นห่วงผมหรอก”

“ผมตอบได้สั้นๆ อย่างเดียวเท่านั้นว่า มันไม่เหมาะสมครับ”

แล้วเขาก็หันมาทางแกชาย

“เกหมาขความถึงว่า ฉันกับแกปีนลงจากห้างและเดินกลับแคมป์ไป เพื่อให้ไอ้กุดเห็นว่าพวกเราไปกันแล้ว มันจะได้ย้อนเข้ามา เรียกว่าเป็นการหลอกมันงั้นหรือ?”

“มันเป็นการทดลองเท่านั้นแหละครับผู้กอง ผมเองก็ยังไม่กล้ายืนยัน ถึงไอ้กุดเองมันก็อาจหลอกเราก็ได้ โดยหลอกให้เรามาคอยอยู่ที่ซาก เพื่อย้อนกลับไปหาโอกาสลากใครในแคมป์ของเราไปอีก ผู้กองรู้ดีอยู่แล้วว่าเสือกินคนมันฉลาดเช่นไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งไอ้กุดตัวนี้”

พรานใหญ่หัวเราะออกมาเบาๆ

“เอาละ สมมติว่าเป็นอย่างแกว่า คือมันเห็นแก่กับฉันเดินกลับแคมป์ไป แล้วแกคิดหรือว่ามันจะไม่รู้ว่าคุณชายนั่งรอมันอยู่บนห้างอีกคนหนึ่ง เรามักสามคน แต่กลับเพียงสองคนเท่านั้น”

“เสื่อมันรู้แต่เพียงว่ามีคนมาดักยิงมันเท่านั้นครับ แต่มันไม่รู้จึกที่จะนับจำนวนคนหรือก ว่าขึ้นนั่งห้างก็คน และกลับไปก็คน ถ้ามันเห็นคนลงจากห้างมันก็รู้ว่ากลับไปแล้วเท่านั้น แต่เรื่อง อะไรมันก็ไม่สำคัญเท่ากับว่า กลิ่นตัวของผู้กองที่มันจำได้เท่านั้น ถ้าผู้กองไม่อยากจะให้นายใหญ่ นั่งอยู่คนเดียว จะให้ผมนั่งเป็นเพื่อนด้วยก็ได้ ผู้กองกลับไปคนเดียว”

“เข้าท่ามากนา รพินทร์ สำหรับการแนะนำของแกชายอย่างว่านี้ ลองดูสักครั้งเถิดนำ คุณ กลับไปแค้นปีเสีย และถ้าไม่อยากจะป็นห่วงผมมากเกินไปนัก ให้แกชายนั่งคู่กับผมก็แล้วกัน”

พรานใหญ่อึ้งไปนาน

“ถ้าผมกลับไปแค้นปีโดยไม่มีคุณชายกลับไปด้วย ถึงแม้จะมีแกชายนั่งเป็นเพื่อนก็ตาม คุณหญิงคารินกับคุณไชยยันต์จะคิดอย่างไร มีดำหนิผมแยะไปรี หว่าทอคิดถึงคุณชายให้เสี่ยวอยู่ตาม ลำพัง”

เชษฐาตบไหล่รพินทร์ พร้อมกับยิ้ม

“ไม่เป็นไรหรอกนำ ผมรับรองว่าทั้งสองคนต้องไม่คิดอย่างนั้นแน่นอน คุณบอกเขาตาม เหตุผลนี้ก็แล้วกัน”

“ถึงอย่างนั้นมันก็น่าเกลียดอยู่ดีแหละครับ คุณไชยยันต์คงจะเข้าใจได้ดี แต่สำหรับ คุณหญิงคารินคงจะเล่นงานผมแน่ๆ”

เขาพูดพร้อมกับหัวเราะกร่อยๆ

“ก็ผมรับรองอยู่นี่ยังงัวว่าจะไม่ให้ใครมาว่าคุณได้ทั้งสิ้น ถึงน้อยจะเป็นเด็กชี้ต่อแฆพาล หาเรื่องเอากับคุณตลอดเวลาก็ตาม เขาก็เป็นคนเคารพเหตุผลอยู่ไม่น้อย คุณอธิบายให้เขาทราบ ตามที่เราตกลงกันนี้ก็แล้วกัน เพราะมายังนี้เราก็ไม่มีวิธีใดอีกแล้ว อย่าเสียเวลาอยู่เลย”

รพินทร์อดเอื่อนไม่เต็มใจนัก แต่ภายหลังจากถูกรบเร้าคะยั้นคะยออยู่อีกครู่ใหญ่ก็จำต้อง จำนน

“ตกลงครับ ถ้าคุณชายอยากจะทดลองอย่างนั้น แต่ขอสัญญากับผมสักข้อหนึ่ง”

“บอกมาเลย คุณต้องการให้ผมปฏิบัติเช่นไรบ้าง”

เขาถอนใจเบาๆ อีกครั้ง ยิ้มอย่างไม่ปลอดโปร่งใจนัก จ้องหน้าเชษฐาแล้วหันมามองแก ชายพูดว่า

“เอาละ แกชาย แกนั่งเป็นเพื่อนนายใหญ่อยู่ด้วย ฉนั้นจะกลับไปเพียงคนเดียว แต่จำไว้ณะ นี้คือคำสั่ง ไอ้คุณจะเข้ามาหรือไม่เข้าก็ตาม จะมีการยิงหรือไม่ได้ยิงก็ตาม และไม่ว่าจะโดยกรณีใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ให้นายใหญ่ลงจากห้างอย่างเด็ดขาด จนกว่าฉนั้นจะย้อนกลับมาอีกครั้งในเวลาหกโมงเย็น และไม่เฉพาะแต่นายใหญ่เท่านั้น แกเองก็เหมือนกัน ไม่ต้องลงมาเลย”

“ครับ ผมรับรอง”

แกชายก้มหัว

“ไม่ต้องกังวลหรือกรพินทร์ ผมและเงชาจะปฏิบัติตามคำสั่งคุณอย่างเคร่งครัดทีเดียว”

“ถ้าฉันไปเดี๋ยวนี้แหละครับ ว่าแต่...”

เขาหันไปสำรวจปืนของเชษฐาและเงชาอีกครั้ง เห็นนายจ้างผู้ทรงศักดิ์ของเขา คงถือลูกซองบรรจุห้านัดกระบอกเดิม และเงชามีวินเชสเตอร์โบราณขนาด .44-40 แบบคานเหวี่ยง อันเป็นปืนประจำมือส่วนตัว ก็ถามว่า

“คุณชายจะใช้เบร่าวี่นึ่งกระบอกนั้นตามเดิมหรือครับ?”

“ผมคิดว่ามันเหมาะที่สุดแล้ว สำหรับการหวังผลเลิศ โดยเสี่ยงกับการผิดหวังน้อยที่สุด ระยะเวลาดีนี้ วิธีกระสุนยังไม่ทันบานหรือ รวบรวมกลุ่มคืนัก ถ้าไอ้กูดใส่เกราะเหล็กมาด้วยก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ผมไม่กล้าใช้ไรเฟิล บอกตรงๆ ว่ากลัวพลาดเหมือนคุณอำพลอีก”

จอมพรานหันไปทางเงชา ส่ง .375 เอชแอนด์เอชของเขาไปให้

“เฮ้! เงชา ไอ้ของฉันทันทีแล้วส่งไอ้ปืนปีสตันสมัยอินเดียแดงของแก กระบอกนั้นมาให้ฉัน ฉันจะได้ถือกลับ ว่าอันที่จริงแกก็ไม่น่าจะเป็นโบราณของแกกระบอกนี้ ติดตัวมาให้หนักในการเดินทางครั้งนี้เลย สงสัยว่าแกไปสรรหาลูกได้มาจากไหนนะ ไม่มีใครเขาใช้กันแล้วเดี๋ยวนี้ พอไปถึงหล่มช้างก่อนที่เราจะมุ่งไปเทือกพระศิวะ ฉันเห็นจะต้องให้แกโยนทิ้งเสียที”

เงชาหัวเราะเห็นฟันสองแถวตามเคย รับ .375 แมกนัมของเขาไป แล้วส่ง .44-40 แบบเก่าแลกมาให้ รพินทรอดหัวเราะออกมาไม่ได้อีก สลัดคานเหวี่ยงออกมาสำรวจลูกกระสุนเพื่อความแน่ใจ แล้วจู้ปากโคลงหัว กระสุนหัวตัดเหล่านั้นแต่ละลูก เก่าคร่ำคร่าเต็มที ไม่ค่อยจะน่าไว้วางใจนัก แล้วเงหน้าขึ้นมองดูเจ้าของปืน ถามยิ้มๆ ต่อไป

“แกรับรองได้ไหมว่า ระหว่างที่ฉันเดินกลับแคมป์ ถ้าไอ้กูดมันโผล่ออกมาทักทาย ระหว่างทาง กระสุนของแกจะไม่ด้าน”

เงชาไม่ตอบ ได้แต่หัวเราะเช่นเดิม รพินทรก็ไม่ต้องการคาดคั้นคำตอบอย่างไร เพราะเป็นการถามสัพยอก พอจัดเตรียมตัวพร้อมก็ปีนลงจากห้าง ยกมือขึ้นตะปึกหมวกส่งให้เชษฐา

“ขอให้โชคดีกับคุณชาย ผมจะมารับหอกโมงเย็น อย่าลืมที่สั่งไว้”

เชษฐายิ้ม ตะปึกหมวกส่งตอบลงมา

พรานใหญ่ออกเดินคุ่มตัดลงห้วย กลับมายังแคมป์ที่พัก เมื่อเขาย่างเหยียบเข้ามาถึงบริเวณทุกคนก็หันมามองด้วยความแปลกใจที่เห็นกลับมาคนเดียว ไชยยันต์กับคารินนั่งสนทนากันอยู่ที่ผาหินหน้าแคมป์ พอมองเห็นต่างก็พากันวิ่งเหยาะๆ เข้ามาด้วยสีหน้าตื่นประหลาดใจ และซักถามโดยเร็ว รพินทรอธิบายสั้นๆ ให้ทราบถึงเหตุผลในการกลับมาของเขาและก็ตรงตามที่เขาเข้าใจทุก

อย่าง สำหรับไชยยันต์นั้นสามารถเข้าใจได้ดี โดยไม่มีข้อข้องใจใดๆ ทั้งสิ้น แต่ ม.ร.ว.หญิงคาริน ชมวดคิ้วข้องตาโตมายังเขา ร้องเสียงสูง

“ตายจริง! นี่มันเรื่องอะไรที่คุณทิ้งให้พี่ใหญ่นั่งห่างตามลำพัง ตัวเองหนีกลับมาอย่างนี้”

ก่อนที่รพินทร์จะพูดเช่นไร ไชยยันต์ก็บอกมาว่า

“อย่าวุ่นวายไปเลยน้าน้อย ถึงอย่างไรเชษฐาก็มีเงาขายนั่งเป็นเพื่อนอยู่ทั้งคน ไม่เห็นมีอะไรน่าวิตกเลย”

“เงาขายนี่ไม่ได้เป็นพรานโดยตรง จะไว้วางใจได้สักขนาดไหน คุณบกพร่องต่อหน้าที่ตามสัญญาจ้างของเราเสียแล้วนะนายพราน”

รพินทร์ยักไหล่ เขาไม่อยากจะถือสาหาความกับหญิงสาว เพราะรู้นิสัยดี เดินไปปรินกาแฟ คืม พุดคำๆ

“นายจ้างท่านสั่งให้ผมกลับแค้มป์ เมื่อเป็นคำสั่งของท่าน ผมผู้เป็นลูกจ้างก็ไม่รู้จะขัดอย่างไรเหมือนกัน”

คารินกอดอก ยึดตัวขึ้น หน้าแดง

“ฉันเองก็เป็นนายจ้างของคุณเหมือนกัน และในขณะนี้ ขอสั่งว่า ให้คุณกลับไปนั่งห่างคอยคุ้มกันพี่ชายของฉัน หรือถ้าไม่อยากจะนั่งก็ให้กลับมาด้วยกัน ไม่ใช่ทิ้งเขาไว้ตามลำพังเช่นนี้ คุณเป็นพรานรับจ้างประจำอะไรกันไม่ทราบ มีอย่างหรือปล่อยให้ชายจ้างนั่งเฝ้าเสียคนอยู่ตามลำพัง หนีกลับมาเสียอย่างนั้นแหละ”

จอมพรานชดกาแพอย่างเอรีดอรรอย แล้วควักบุหรือออกมาจุดสูบ ตอบหน้าตาเฉย

“ผมเป็นลูกจ้างก็จริงครับ แต่ในกรณีที่มีนายจ้างเกินกว่าหนึ่งคนขึ้นไป ผมก็ขอเลือกปฏิบัติตามคำสั่งของนายจ้างผู้อาวุโสที่สุด เพราะถ้าให้ผมปฏิบัติตามคำสั่งของนายจ้างเสียทุกคนไปในเวลาเดียวกัน ผมก็ไม่รู้จะแบ่งภาครับใช้อย่างไรถูกเหมือนกัน

“อวดดี นี่หมายความว่า...”

ม.ร.ว.หญิงคารินร้องเสียงแหลมอย่างโทสะ แต่แล้วก่อนที่ห่าล่อนจะกล่าวเช่นไรต่อมานั่นเอง เสียงกระสุนก็ระเบิดกัก้องสะท้านไปทั้งป่าขึ้นนัดหนึ่ง ดังมาจากทางห่างของเชษฐา ยังไม่ทันจะสิ้นกั้วานเสียงนัดแรก นัดที่สองก็แผดสนั่นซ้ำขึ้นอีกอย่างดุเดือด

ไม่มีปัญหา มันเป็นเสียงลูกของซัดๆ และจะต้องเป็นลูกของกิ้งอ๊ตโนมัตจากมือของ ม.ร.ว.เชษฐา วราฤทธิ์

คารินอ้าปากค้าง ทุกคนก็ตะลึงกันไปหมด รพินทร์ร้องอุทานออกมาอย่างดีใจจนลืมตัว

“ไอ้กุด! คุณชายซัดเข้าให้แล้ว รวดเร็วเหลือเกิน”

พวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบทุกคน ที่พากันนั่งนอนอยู่ทั่วไป ก็แผ่นสือขึ้นยืนพร้อมกันหมดด้วยความตื่นตื่นยินดี ส่งเสียงโห่ร้องกันถัน ทั้งๆ ที่ยังไม่รู้ผล ต่างวิ่งกันพล่าน ไชยยันต์และคา

รินเองก็ยิ้มออกมาได้หน้าแดงระเรื่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ม.ร.ว.หญิงคนสวย บัดนี้ลืมเสียอย่างสนิท ว่ากำลังทะเลาะอะไรอยู่กับรพินทร์ กระโดดเข้ามาจับมือไชยยันต์เข่าโดยแรง

“ไชโย! พี่ใหญ่ยังมันได้แล้ว ดีใจจัง”

ห่อหนังเรื่องเอ็ดอย่างลืมหืมตา ทุกคนมีสีหน้าปีติยินดีเหลือที่จะกล่าว ไชยยันต์หันไปทางพรานใหญ่พูดโดยเร็ว

“เร็วคุณรพินทร์ เรารีบไปคู่กันเถอะ”

“ไปสิครับ”

ทั้งไชยยันต์และคาริน วิ่งเข้าไปคว้าปืน อีกหลายคนก็พुरु ล้วนอยากจะทำตามไปด้วยกันทั้งหมด แต่รพินทร์ห้ามไว้โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกลูกหาบทั้งหมด ได้รับคำสั่งให้อยู่ประจำแคมป์ คงอนุญาตให้นายเมษผู้เป็นหัวหน้าไปได้เพียงคนเดียวเท่านั้น และมอบหมายให้บุญคำเฝ้าแคมป์ คงมีแต่เกิด เสย และจัน ที่ได้รับคำสั่งให้ติดตามไปด้วย นอกเหนือจากไชยยันต์ คาริน วราฤทธิ์

เมื่อสั่งงานเสร็จ รพินทร์ก็นำออกเดินรุดมายังบริเวณห่างของเขษฐาโดยเร็ว

“คุณว่าอยู่หรือเปล่า?”

ไชยยันต์เอ่ยถามขึ้นอย่างกังขา ร้อนใจ ขณะที่เดินเคียงรพินทร์ไปอย่างเร่งรีบ

“ก็น่าจะอยู่นะครับ ลงได้ยี่สิบสองนัดซ้อนแบบนี้ แต่ประเดี๋ยวก็รู้”

“ถ้างั้นอุบายของแกช่ายไม่เลวเลย พับผ่าซิ ไม่น่าจะเป็นไปได้”

“ผมก็นึกไปไม่ถึงมาก่อนเหมือนกัน ถ้าเสียงปืนของคุณช่ายเป็นการยิงไอ้กูดตัวจริง”

ทั้งเจ็ดคนรุดมาถึงบริเวณตั้งห่างภายในเวลาเพียงไม่ถึง 20 นาที พร้อมกับกู่เรียกเข้าไป และยังไม่ทันจะโผล่เข้าไปถึงก็ได้ยินเสียงเขษฐาตะโกนบอกก้องออกมาด้วยเสียงอันตื้นตันว่า

“ระวังตัว! ยิงโดนมันทั้งสองนัด แต่มันไม่อยู่ เผลอหนีไปได้”

ทุกคนอุทานกันออกมาด้วยความตกใจ รพินทร์กับไชยยันต์หันมาจ้องตากันแล้วเร่งฝีเท้าขึ้นอีก ฝ่ายที่มาจากแคมป์แทบจะวิ่งตรงเข้าไปที่ห่างเมื่อมาถึง เขษฐากับแกช่ายพากันไต่ลงมาจากห่างอย่างรวดเร็ว และก่อนที่ทุกคนจะเอ่ยปากถาม ม.ร.ว.เขษฐาก็ชี้มือพูดละล้าละลัก

“มันโผล่ออกมาจากคองกระชิด ทางด้านโน้น ตัวขนาดลูกม้าทีเดียว ไอ้กูดแน่ๆ พอคุณรพินทร์ลงจากห่างกลับไปสักครึ่งชั่วโมง มันก็โผล่ออกมา เหมือนที่แกช่ายพูดไม่มีผิด ตรงเข้ามาที่ชาก ผมกำลังตื่นตื่น ปลอดภัยป็นมีเสียงดังไปนิคมันเลยเผ่น นัดแรกผมสาบานว่ายิงถูกบริเวณตะโพกด้านซ้ายอย่างจัง จนมันปีดกลิ้งไปกับพื้น พอมันเผ่นวิ่งอ้าว ผมก็ซัดตามหลังไปอีกนัดหนึ่ง เชื่อว่าถูกบริเวณขาหลัง ผมจะลงจากห่างตามมันไปในทันทีนั้น แต่แกช่ายห้ามไว้เสียก่อน บอกให้รอคุณ ผมก็เลยนึกขึ้นมาได้ เลยนั่งแกร่วอยู่บนห่าง จนกระทั่งคุณมาถึงนี่แหละ”

“โดนเข้าอย่างจังทั้งสองนัดครับผู้กอง ผมเชื่อว่ามันไปไม่ได้! โกลหรือก ถ้าตามกันในทันทีนับตั้งแต่ถูกยิง ป่านนี้คงจะได้ตัวแล้ว แต่เราปฏิบัติตามคำสั่งของผู้กอง คือไม่ลงจากห้าง จนกว่าผู้กองจะมาถึง”

แกชายเสริมจิ้นต่ำๆ อีกคนหนึ่ง ใบหน้ามีรอยยิ้ม

“ดีมากแกชาย ที่ปฏิบัติตามคำสั่ง”

รพิณทร์สบ่าหนุ่มชาวคงแล้วหันไปทาง ม.ร.ว.เชษฐา ซึ่งขณะนี้ยังอยู่ในอารมณ์ตื่นเต้น จิตสุด พุกยิ้มๆ

“ใจเย็นๆ ครับคุณชาย ถ้าลงแบบนี้ละก็ เรามีทางได้ตัวมันแล้วถึงเก้าสิบเปอร์เซ็นต์”

ว่าแล้วเขาก็ตรงเข้าไปสำรวจรอย ทั้งหมดพรุดตามเข้ามาเป็นกลุ่ม และวิพากษ์วิจารณ์กัน แชด

ม.ร.ว.เชษฐา ยังไม่พลาดแน่ พยานหลักฐานที่เห็นชัดก็คือ รอยที่เจ้าเลื่อมิงเดินเป็น วงกลมอยู่กับพื้นใบไม้แห้งราวกับใครมากวาด และหยดเลือดที่กองอยู่ ทิศทางที่มันเคลื่อนไปเป็นพวง รกฝั่งตรงกันข้ามกับลำห้วย ป่าราบเป็นทาง มีรอยลากขาไปอย่างเห็นชัด แปลว่าไม่น่าคิดไหนสักคน ก็คงจะต้องถูกข่าหลังของมันจนใช้การไม่ได้

จอมพรานสำรวจรอยที่มันตะกุกตะกายหนีไปสักเข้าไปอีกเล็กน้อย แล้วเขาก็ยิ้มออกมา อย่างพอใจ เลือดของเจ้าสุมิงรัยออกอย่างมากมายหยดเรี่ยอยู่ตามพื้น และกิ่งใบไม้ระเป็นทางไป ทีเดียว สะดวกอย่างยิ่งสำหรับการติดตาม คำนวณดูความจรรจ์ของบาดแผล ก็รู้ได้จากรอยเลือดที่ ออกมาเหล่านั้น พรานใหญ่อย่างเขาก็สามารถบอกได้ในทันทีว่า ใ้กูดไม่มีทางจะพันมือไปได้แล้ว ถึงแม้ไม่ตามมันก็ต้องตายแน่

เพียงแต่ช้าหรือเร็วเท่านั้น จากพิษบาดแผลที่ถูกยิง!

“หวานเลยครับเจ้านาย แบบนี้ไปไม่ได้ไม่ไกลหรือก มันตะกายไปได้ก็เพราะความตกใจ แทะๆ ป่านนี้อาจไปนอนจอดอยู่ที่ไหนในละแวกใกล้ๆ นี้แล้วก็ได้”

พรานพื้นเมืองของเขาพากันร้องออกมาอย่างยินดี ภายหลังจากช่วยรพิณทร์สำรวจทิศทาง ไปของมัจจุราชแห่งไพรกว้าง

“เราออกตามกันเดี๋ยวนี้เลย ซ้ำอยู่อีกทำไมล่ะ”

ไชยยันต์โพล่งออกมาอย่างตื่นเต้น

“เดี๋ยวครับ ใจเย็นๆ ไว้ ไม่จำเป็นจะต้องรีบร้อนเลย”

รพิณทร์บอกด้วยน้ำเสียงเป็นปกติ แล้วหันมาทางเชษฐา ด้วยดวงตาเป็นประกาย จับแขน นายจ้างบีบ

“ผมว่า คุณชายนั่งพักผ่อนให้สบายเสียสักครู่เถิดครับ จิตใจจะได้เป็นปกติ ไม่ต้องกังวล หรือก ถึงอย่างไรผมก็ขอรับรองว่าเราต้องได้ตัวมันแน่ เราตามทันมันถมไป แล้วก็ตามได้ง่ายด้วย

เพราะรอยออกซัดอย่างนั้น บางทีเราอาจได้ตัวมันอย่างสงบโดยไม่จำเป็นต้องเปลืองกระสุนอีก ขอเวลาให้ลูกปืนของคุณชายที่ฝังอยู่ในตัวมันลำแดงฤทธิ์ขึ้นเต็มที่เสียก่อนเท่านั้น ขณะนี้ที่มันแผ่นหนีไปได้ ก็เพราะอำนาจความตื่นเต้นตกใจตามสัญชาตญาณเท่านั้น สบายใจได้แล้ว”

ไชยยันต์และคารินหันมามองดูความเข็ญใจของรพิทร์อย่างประหลาดใจ แต่สำหรับเชษฐา ดูเหมือนจะเข้าใจได้ดี จอมพรานสั่งให้ทุกคนหยุดยั้งรวมกลุ่มนั่งพักกันที่นั่นก่อน ตัวเขเองควักบุหรีออกมาแจกจ่ายและจุดสูบ นั่งลงบนโขดหิน

“แล้วนี่เราจะออกตามเมื่อไหร่?”

ม.ร.ว.หญิงคารินอดรนทนกระสับกระส่ายอยู่ไม่ได้ ถามออกมา รพิทร์ชูบุหรีในมือที่กำลังสูบอยู่ขึ้น

“สูบบุหรีให้หมดตัวเสียก่อนครับ”

เขาตอบเรียบๆ แล้วหันมายิ้มกับแงชาย บอกว่า

“อุบายของแกได้ผลดีมากแงชาย ถ้าแกไม่เแนะะขึ้น ฉันก็ยังเดาไม่ถูกเหมือนกันว่า เมื่อไหร่เราถึงจะได้ตัวมัน หรืออาจไม่มีโอกาสได้เลยก็ได้”

แงชายยิ้มยิงฟันเฉยไม่กล่าวเช่นไร เชษฐาบอกด้วยน้ำเสียงร้อนรนมาว่า

“ผมเกือบยิงผิดแล้วรู้ไหม พอกดเซฟก็รีกมันก็ชะงัก แวงตัวกลับ นัดแรกที่ผมยิงเป็นจังหวะที่มันแผ่นพอดี มีหน้าซำยังมีพุ่มไม้บังอยู่อีกมองเห็นไม่ถนัด นี่ถ้าเป็นไรเฟิลก็พาวล์แล้วความจริงเสียงปลดเซฟมันก็ไม่ดังนัก แต่หุมนไวเหลือเกิน นัดที่สองผมก็รีบซำส่งเดชออกไปยังงั้นเอง แต่แงชายบอกว่าถูกทั้งสองนัด”

“มันใหญ่เหลือเกินครับผู้กอง ถ้าเป็นเสื้อขนาดธรรมดา ผมว่าอยู่กับที่แล้ว ไม่ลากขาหลังไปได้หรอก เพราะ โคนกระสุนถูกปรายเข้าไปตั้งสองนัด ม่านกระสุนก็ยังรวมกลุ่มอยู่ดีไม่ทันบาน”

แงชายพูดเบาๆ ก้มลงเก็บปลอกกระสุน โอ-โอ บั๊ก ที่สลัดจากปืนของเชษฐาหล่นกลิ้งอยู่ใต้เท้าขึ้นมาพิจารณา

“จังหวะการยิงของคุณชายมันกะทันหันจนลูกละหุกเกินไปครับ ผมว่าถ้านัดแรกถูกในระดับสูงกว่าชายโครงขึ้นมา มันก็คงอยู่แล้ว นี่มันคงไปถูกบริเวณเอวหรือตะโพกอย่างคุณชายว่านั่นแหละ แต่ก็ต้องนับว่าสติและการตัดสินใจของคุณชายดีมาก เพราะอย่างน้อยที่สุดก็ยังยิงไว้ให้ตามได้สะดวก คุณชายทำได้ถูกต้องหมดทุกอย่างในกลวิธีล่าเสือแล้วครับ คือยิงในทันทีที่ได้โอกาสโดยไม่จำเป็นต้องคอยพะวงถึงหมายสำคัญอยู่ เพราะอาจทำให้พลาดไปได้ ขออย่างเดียวให้ถูกและสร้างบาดแผลขึ้นเท่านั้น เราค่อยตามกันทีหลัง”

“ผมกระระหว่างหัวกับชอกคอของมัน แต่ต่ำลงมากถูกเอวและสะโพกก็เพราะมันแผ่นในจังหวะที่ผมลั่นไกพอดี เจ็บใจไอ้เซฟปืนกระบอกนี้เสียจริงๆ ผมว่าผมหยอดน้ำมันหล่อลื่นไว้คล่อง

ดีแล้วทีเดียวนา มันไม่น่าจะมาผิดเอาตอนนี้เลย ผลักอยู่ตั้งนานกว่าจะเคลื่อน มีหน้าซ้ายยังมีเสียง
เท่ากับเดือนให้มันรู้ตัว”

ว่าแล้วเซษฐาก็โคลงหัวจู้ปากอย่างเดือดดาล ผลักเซฟปีนในมือทดลองกลับไปกลับมา

“ว่าแต่เราจะตามกันยังไง เรียงหน้ากระดานไปกันทั้งหมดเก้าคนนี้น่ะรี?”

ไชยยันต์ถาม

“ผมขอเรียนให้ทราบตามตรงว่า การตามเสื่อเจ็บหรือเสื่อลำบาก เป็นการเสี่ยงอันตราย
อย่างที่สุด มันมีอยู่สองนัยเท่านั้น คือไม่มันก็เราคนใดคนหนึ่ง เพราะฉะนั้นยิ่งมากคนเท่าไร ก็
เท่ากับเพิ่มความเสี่ยงมากขึ้นเท่านั้น แต่ผมคิดว่าพวกเรา คือ คุณชาย คุณไชยยันต์ และคุณหญิง คง
ต้องการตามมันด้วยกันทุกคน”

“อ้อ แน่นอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับฉัน ถ้าหากคุณไม่ใช่อำนาจในการถูกจ้างให้มา
เป็น ‘ผู้ออกคำสั่ง’ ก็คิดกันหวงห้ามฉันไว้เสีย”

คารินพูดขึ้นโดยเร็ว

รพิินทร์หัวเราะ ก้มหัวให้

“เมื่อแรก ผมคิดว่าจะจัดการส่งคุณหญิงขึ้นไปนั่งรออยู่บนห้างพร้อมกับพรานของผมสัก
คนหนึ่ง ระหว่างที่เราออกติดตาม จนกว่าจะได้ตัวมัน แต่ผมมาคิดอีกทีหนึ่ง คุณหญิงก็ควรมีหน้าที่
ปราบเสื่อตัวนี้ด้วย เพราะคุณหญิงก็เป็นคนหนึ่งในคณะหัวหน้าของเรา”

หล่อนยิ้มมุมปาก ยักไหล่

“คิดได้งั้นก็ดี และขอให้คิดเช่นนั้นตลอดไปด้วย”

“เพราะฉะนั้น...”

รพิินทร์ลุกขึ้นยืน คิดกันบุรีเหี้ยมดัด

“เราจะไปกันทั้งหมดนี้แหละครับ ดีเหมือนกันเราจะได้เห็นชัดกันทุกคนว่า การตามรอย
เสื่อลำบากนั้น มันน่าตื่นตื่นเสี่ยงอันตรายเพียงไหน เตรียมตัวครับ เราจะตามมันเดี๋ยวนี้แหละ”

ว่าแล้วเขาก็คืดนิ้วเรียกลูกน้องให้เข้ามารวมกลุ่มทั้งหมด นัดแนะสั่งความซุบซิบอะไรอยู่
ครู่ ก็หยิบ .375 แม็กนัมคู่มือขึ้นมาขยับลูกเลื่อนตรวจดูกระสุนในรังเพลิง แล้วผลักลูกเลื่อนเข้าที่
ออกเดินแกระรอยนำไป โดยมีเซษฐา ไชยยันต์ และคารินตามหลังอย่างกระชั้นชิด พรานของเขาอีก
สองคน คือเส่ยและจัน แยกเป็นหน้ากระดานออกไปทั้งซ้ายและขวา ส่วนเกิด แกงชาย และเมย อัน
เป็นหัวหน้าลูกหาบ เดินระวังอยู่เบื้องหลัง

รอยเสื่อสมิงที่ชมซานแผ่นหนีไป สังเกตเห็นได้ชัดเจนทุกระยะในสายตาพรานอย่าง
รพิินทร์ บางแห่งก็กองโต แสดงว่ามันหยุดพักเลียผลที่นั่น แล้วก็กระเสือกกระสนต่อไปอย่าง
ทรหด อันเป็นธรรมชาติของมัน

รพินทร์แคะรอยไปอย่างใจเย็น ไม่รีบร้อนอะไรนัก เขาตรวจรอยตามพื้น กวาดสายตาระมัดระวัง สำรวจไปในละแวกรกทึบเบื้องหน้า หยุคโครครวญเล็กน้อยแล้วก็ก๊ีบหน้าต่อไป ไรเฟิลถือพร้อมในมือ นิ้วแตะอยู่ที่ไกแต่ถนัดถ้วงกดคำสั่งลับห่าองศากับพื้น ทุกคนปฏิบัติตามเขา ยกเว้นคารินคนเดียว หล่อนไม่ได้ถือปืนอยู่ในมือเลย คงมีแต่ปืนสั้นเท่านั้น และก็คิดอยู่กับเข็มขัดในเอว ไม่ได้เอาออกมา ตรงข้ามในมือของหล่อนกลับมิกล้องถ่ายรูปแทน ดิคเฟล็กซ์เตรียมพร้อมที่จะถ่ายได้ทุกขณะ แม้ท่ามกลางความมืดสลัวที่แสงตะวันบ่ายส่องมาไม่ถึง

ทิศทางไปของไอ้กุฎกรทึบขึ้นเป็นลำดับ โดยแหวกเข้าไปในพงไม้ที่เกะกะไปด้วยเถาวัลย์และหนาม การติดตามเป็นไปอย่างยากเย็น บางตอนเสียกับจันต้องใช้มีดแทงพงออกไป เศรษฐากระซิบถามรพินทร์ว่า การฟันตัดทางของทั้งสองจะไม่ใช่เป็นการเตือนเสียร้ายให้รู้ตัว และเคล็ดหนีไกลออกไปอีกหรือ ซึ่งจอมพรานก็ตอบว่า ในภาวะเช่นนี้แล้ว ไม่จำเป็นต้องคำนึง เพราะเจ้ามฤตยูแห่งดงดิบยอมไม่มีกำลังที่จะเคล็ดไปได้ไกลนัก มันยิ่งออกแรงมากขึ้นเท่าไร ก็เท่ากับเป็นการเรียกอวสานให้มาสู่มันเร็วขึ้นเท่านั้น

รอยเลือดซึ่งเว้นระยะห่างกันเป็นหย่อมๆ เริ่มเรียงขึ้นเป็นลำดับ กระสุนลูกปราช 9 เม็ดที่ยิงจากเอฟเอนกึ่งอัตโนมัติของ ม.ร.ว.เศรษฐา ทั้งสองนัด จะต้องสร้างบาดแผลหวอะหะให้แก่นมันไม่น้อยทีเดียว และกระสุนเหล่านั้นใช้พลังงานอย่างเต็มที่เข้าไปฝังอยู่ในเนื้อของมัน โดยไม่เสียเปล่าไป ผิดกับลูกปืนไรเฟิล ซึ่งแรงและคมเกินไป อันจะทำให้ทะลุผ่านเลยไปเสีย

“ถ้าเห็นตัว ยิงได้เลยนะครับ ไม่ต้องรอผม”

รพินทร์หันมากระซิบบอกกับเศรษฐาและไชยยันต์ แล้วเขาก็ชะงักกึก เมื่อเห็น ม.ร.ว.หญิงคาริน ซึ่งหุดยื่นสอดสายตาดูอยู่เบื้องหลังเขา กำลังถือกล้องถ่ายรูปเตรียมพร้อมอยู่ในมือ แทนที่จะถือปืนเหมือนคนอื่น หล่อนมัวแต่กวาดสายตาดูๆ จึงไม่ทันเห็นอาการมองพิพากพิพานของเขา พรานใหญ่เป่าลมออกจากปากเบาๆ แต่ก็ไม่ปริปากพูดเช่นไร หันกลับไปพิจารณารอยเลือดตามเดิม

บัดนี้ทุกคนมาหุดยื่นอยู่หน้าพงรกทึบที่สุดตอนหนึ่งริมไหล่เขาสูงชัน ซึ่งมีก้อนหินมหึมาคล้ายจะเป็นศิลาจำหลักที่มนุษย์มาตั้งประดิษฐ์ไว้ รอยเลือดสิ้นสุดลงตรงตำแหน่งนั้น และมีรอยปล่าเป็นทางหายเข้าไป รพินทร์ทำสัญญาณให้เศรษฐา คาริน และไชยยันต์ หุดอยู่กับที่ ตัวเขาเดินกร่ำกร้าวอยู่อีกใจใหญ่ เส่ย จัน และแงชาย ซึ่งแยกกันออกไปดูกันอีกคนละด้าน ก็เลี้ยวเข้ามาสมทบ

“มันเข้าไปจนมุมอยู่ในพงนี้แน่ๆ ครับ แต่เราไม่รู้ว่ มันตายหรือปล่า อานอนหมกตัวหลบอยู่ก็ได้”

เศรษฐา ไชยยันต์ และคาริน เคลื่อนเข้ามารวมกลุ่ม ได้ยินคำพูดโต้ตอบระหว่างรพินทร์และพรานของเขาอย่างถนัดและเข้าใจดี

“คุณแน่ใจหรือว่ ขณะนี้มันอยู่ในนี้?”

เชษฐาเอ่ยถามขึ้น

รพิินทร์จ้องเข้าไปในพงทึบ อันเป็นห้วยคาและต้นเสื่อหมอบที่ขึ้นสูงท่วมศีรษะ ภายในอาณาบริเวณประมาณหนึ่งไร่ นั้น

“ความเข้าใจของเส่ยไม่ผิดหรือครับคุณชาย ขณะนี้มันอยู่ในนี้แน่ เส่ยอ้อมไปตรวจดูทางไหล่เขาด้านหลังโน้นแล้ว ไม่เห็นรอยว่ามันจะโผล่ทะลุออกไป และรอยเลือดที่เราตามมาก็มาหมดลงตรงนี้”

“แล้วเราจะเอาอย่างไรกันดี บุกตามเข้าไปรี”

ไชยยันต์ถาม รพิินทร์สั่งศีรษะซ้ำๆ ใช้ปากกระบอกปืนที่ถืออยู่ในมือเสยปิดหมวกให้เสยอ้อมขึ้นเล็กน้อย

“ไม่เหมาะหรือครับ มันรกทึบเหลือเกิน ป่าห้วยคาเสียด้วย ถ้าแหวกเข้าไป เราไม่มีทางจะมองเห็นตัวมันในระยะห่างเกินวาเลย เอาวิธีที่ปลอดภัยที่สุดดีกว่าครับ”

แล้วเขาก็หันมาทางจัน ถามว่า

“จัน แกมีประทัดสำหรับจุดไล่ราวที่ติดตัวมาด้วยหรือเปล่า?”

จันคั่นลงไปที่ย่ำมเก่าๆ ซึ่งสะพายหลังอยู่ อิดใจเดียวก็จัดประทัดขึ้นมาสองสามตัว ยิ้มเป็น

“มีครับ นี่ยังไง”

“ดีแล้ว แกกับเส่ยแยกกันไปคนละด้าน จุดประทัดขึ้นคนละดับ แล้วให้ไล่ขึ้นให้เอ็ดทีเดียวนะ พยายามหาไม้ใหญ่หรือก้อนหินกำบังไว้ด้วย อย่ายืนในที่โล่ง”

ทั้งสองแยกกันออกไปเตรียมปฏิบัติตามคำสั่งของเขา รพิินทร์บอกให้เชษฐา ไชยยันต์ คาริน และแงชายถอยเข้ากำบังหลังต้นไม้ใหญ่คนละด้าน และเตือนให้ระวังพร้อม

“ถ้าเห็นตัวหรือการเคลื่อนไหว หรือได้ยินเสียงคำรามอยู่ที่ไหน ให้นำยิงเข้าไปเลยนะครับ”

ตัวเขาเองเลี้ยงไปยืนบังหินก้อนหนึ่ง แล้วโบกมือเป็นสัญญาณกับพรานพื้นเมืองทั้งสอง เส่ยกับจันช่วยกันจุดประทัดโยนเข้าไปพร้อมกับส่งเสียงร้องเอะอะ และทันทีนั้น ประทัดก็แตกระเบิดขึ้นก็ก้องดังสนั่นไปหมด ราวกับข้าวตอกแตก

พงห้วยอันสูงท่วมหัวบริเวณหนึ่ง ไหวลู่ยวบยาบอย่างรุนแรง พร้อมกับเสียดแผดคำราม ลั่นอย่างดุร้ายระคนตื่นกลัว บัดนั้นเอง ลูกของอ๊อด โนมัดิของลูกของแผดของเชษฐากับไชยยันต์ก็ระเบิดสะท้านป่า ประสานกันขึ้นอย่างสนั่นหวั่นไหว เคาสู่มเข้าไปในระดับต่ำของบริเวณที่เห็นห้วยไหว และเสียงคำรามดังออกมา

พริบตานั่นเอง ท่ามกลางสายตาอันเบิกจ้องของทุกคน เสื่อลายพาดกลอนขนาดมหึมา โผนทะยานแผ่นพรวดออกไปยังปลางคงด้านตรงข้ามเป็นเส้นริ้วดำสลับเหลือง ตะกายขึ้นไปพร้อมกับแผดเสียงคำรามลั่น มองเห็นกรงเขียวขาวในปากแดงรำ และตาอันเขียวปิด

ครั้งนี้ เสียงปืนก็ประดังกันแผดขึ้นปานป่าจะถล่มทลาย นับนัดไม่ถ้วน และไม่ทราบว่าจะจากมือของใครบ้าง ยกเว้นแต่รพินทร์และนางชายเท่านั้น ที่วาดปืนตามหลังไอ้เสือลายผีสิงไป แต่ไม่ได้เห็นยวไก เพราะจับศูนย์ไม่ถนัด สำหรับดารินทร์มัวแต่ตะลึง จึงไม่สามารถจะถ่ายภาพนั้นไว้ได้ทัน

ชั่วเสี้ยวของวินาทีเท่านั้น ที่ร่างของไอ้กูดปรากฏแวบให้เห็นเป็นเป้าสายตา แล้วมันก็กระโจนหายเข้าไปหลังโศดหินลูกใหญ่ ริมเชิงผาลับตาออกพันรัศมีป็นทุกระบอกที่ระดมกันซัดไว้อยู่ในขณะนี้ พิสูจน์ให้เห็นว่า ประดากระสุนที่สาดกระหน่ำออกไปหลายนัดเมื่ออดีตที่แล้วทันทีที่เห็นร่างของมันนั้น ไม่มีนัดไหนถูกเป้าหมายอย่างจังพอกที่จะหยุดยั้งมันได้เลยทั้งเชษฐาและไชยยันต์คำรามออกมาอย่างหัวเสีย สำหรับเชษฐานั้นรู้สึกตนเองดีว่า กระสุนของเขาที่ลั่นออกไปอย่างรีบร้อนนั้นต่ำกว่าเป้าหมายแท้จริงที่เลื้อยเห็นชั่วแวบเดียวไม่มาก เพราะอารามรีบร้อนแข่งเวลา ส่วนไชยยันต์ลั่นแผลของเขาออกไปพร้อมกันทีเดียวทั้งสองลำกล้อง บอกไม่ได้เหมือนกันว่าเป้าหมายอยู่ที่ไหน เห็นแต่ก้อนหินริมผากระจายเป็นกลุ่ม และคนอื่นๆ ก็ล้วนยิงด้วยความตะลึงตะลันทั้งสิ้น ค่วนลั่นไกออกไปในขณะที่ปากกระบอกปืนยังไม่ทันจะจับเป้าเสียด้วยซ้ำ

ไอ้กูด เมื่อแผ่นวบุลับหายเข้าไปในโศดหินได้ชะง่อนผาก็เงยบกริบ ไม่มีวิ้วแวว่าจะโผล่ออกมาให้เห็นทางด้านใดเพราะโศดหินก้อนใหญ่นั้น มองเห็นได้อย่างถนัดชัดเจน ไม่มีอะไรอำพราง หากว่ามันจะทะลุหนีออกไปยังอีกด้านหนึ่ง ไม่มีปัญหาขณะนี้มันจะต้องหลบซ่อนอยู่หลังโศดหินนั่นเอง เพื่อรอวาระสุดท้ายของมันเพียงแต่ว่าใครเท่านั้นที่จะขึ้นไปเพื่อรอกกระสุนเข้าไปในระยาะกระชั้นชิด เพราะถ้าไม่เข้าไปก็ย่อมไม่มีโอกาสที่จะสังหารมันได้อันเนื่องจากมองไม่เห็นตัว

เสยผู้่ออมไปสำรวจทางด้านชะง่อนผาด้านนั้นมาก่อนแล้ว เมื่อครุ่นนี้วิ่งหน้าคืนเข้ามาหาพรานใหญ่ รายงานกระหืดกระหอบ

“ไม่มีทางแล้วละครับนาย นอกจากเราจะบุกเข้าไปประชิดตัวมันเลย มันเข้าไปจนมุมอยู่หลังโศดหินได้ชะง่อนโน้น ในนั้นเป็นโพรงถ้ำลึกสักห้าวาเห็นจะได้ เป็นทางตัน ไม่มีทางออก แต่เราจะเห็นตัวมันได้ ก็ต้องอ้อมหลังโศดหินเข้าไปเป็นชอกเหมือนประคูดู มีทางเข้าอยู่ทางเดียว”

รพินทร์ยกแขนขึ้นป้ายเหงื่อบนหน้าผาก หันมามองดูคณะนายจ้างของเขา ซึ่งทุกคนก็กำลังจ้องมาเป็นตาเดียว

“เสียงเหลือเกินรพินทร์ ระวังเขาชนทีเดียว ทั้งเราและมัน ถ้าหากจะบุกเข้าไป ดูราวกับว่ามันจะทำให้เราคนใดคนหนึ่งเข้าไปประจันหน้ากับมันตัวต่อตัว”

ม.ร.ว.เชษฐาตรงออกมา หรีตามองไปยังโศดหินก้อนนั้น

“อย่างนี้ยังงั้นละที่เขาเรียกว่า ‘เสือสั่งป่า’ ละ พับผ่าชี เพิ่งจะเห็นสัญชาตญาณของเสือชัดๆ คราวนี้เอง เอากะมันซิ”

ไชยยันต์ร้องอย่างตื่นเต้น

“คราวนี้ผมเห็นจะต้องขอแล้วละครับ”

จอมพรานพุดพร้อมกับยิ้มขริบๆ มองไปที่ไชยยันต์แล้วเปลี่ยนมาจับอยู่ที่เชษฐา

“ขออะไร?”

“ขอเข้าไปจัดการกับมันเอง คุณชาย คุณไชยยันต์ และทุกคนโปรดคอยระวังตัวอยู่ในที่กำบังเท่านั้น”

เชษฐา ไชยยันต์ คาริน และทุกคนย่อมจะเข้าใจสถานการณ์ในขณะนี้ได้ดี เกินกว่าที่จะต้องอธิบายอะไรกันมาก แน่นอนที่สุด ในภาวะเช่นนี้ ไม่มีใครเหมาะสมเกินไปกว่าจอมพราน ทั้งเชษฐาและไชยยันต์ต่างก็ยอมรับกับตนเองว่า ทรายไวด์ก็ตามที่ รพินทร์ ไพรวัลย์ อยู่ร่วมเหตุการณ์ด้วยในสภาพเช่นนี้ ควรจะปล่อยให้เป็นหน้าที่ของเขา ไม่ใช่บังอาจจันอาสากระทำเอง

การเดินทางไปยังเสด็จนมูมในที่จำกัดระยะเผาขน มันหมายถึงว่า ผู้ซึ่งจะต้องมีสติสัมปชัญญะ และความชำนาญสักขนาดไหน มันเป็นการเอาชีวิตเป็นเดิมพันทีเดียว!

โดยเฉพาะอย่างยิ่งสมิ้วยัยตัวนั้นคือ ‘ไอ้กูด’ เสือผีสิง!!

“อันที่จริงผมอยากจะขอรับหน้าที่นี้จากคุณ เพราะไหนๆ ผมก็ยังมันไว้แต่แรกแล้ว...”

ม.ร.ว.เชษฐากล่าวด้วยเสียงเคร่งขรึมจริงจัง เอื้อมมือมาจับแขนพรานใหญ่ไว้ บีบแน่นพร้อมกับยิ้ม

“แต่ที่รู้สึกตัวเองดีว่า ถึงอย่างไรผมก็ไม่เหมาะกว่าคุณ ผู้ซึ่งมือเหนือกว่า จะทำให้คุณเกิดวิตกกังวลเป็นห่วงผมชนิดอกสั่นขวัญแขวนไปเสียเปล่าๆ ตกหลงพินทร์ ผมยอมให้เป็นที่ของคุณ โดยไม่เอาดีทำเสียเองหรอก”

“แต่ผมว่า เราใช้วิธีจุดประทัดไปอย่างเมื่อคืนนี้ไม่ดีกว่าหรือ”

ไชยยันต์แย้งมาโดยเร็ว เริงออกความเห็นอย่างเป็นห่วง

“มันตกใจเสียงก็เผ่นออกมาให้เราเองแหละ ดีกว่าที่คุณจะบุกเข้าไปประจันหน้ามันในระยะประชิด วิธีนั้นมันเสี่ยงเกินไป”

“ไม่มีทางเลือกอย่างอื่นอีกแล้วครับ คุณไชยยันต์ ต่อให้เราจุดประทัดหรือยิงปืนทำเสียงอะอะสักเท่าไร ไอ้กูดก็จะไม่มีวันโผล่ออกมาจากซอกหินนั่นอีกเลย เสือฉลาดอย่างมันรู้ดีว่าที่นั่นเป็นกำบังอันปลอดภัยที่สุดของมันแล้ว เว้นแต่ศัตรูของมันจะกล้าบุกเข้าไปจนถึงตัวมันเอง ซึ่งมันก็เตรียมสู้อย่างจนตรอกเป็นวาระสุดท้าย นอกจากวิธีนี้ เราก็ต้องคอยเฝ้าล้อมดักมันอยู่อย่างนี้ จนกว่ามันจะตายเองเพราะพิษบาดแผล ซึ่งเราก็ไม่มีทางรู้ว่ามันจะตายเมื่อไหร่ เสียเวลาเปล่าๆ”

“ถ้าจำเป็น ก็น่าจะเลือกเอาวิธีหลังอย่างว่านั่น ดีกว่าที่พวกเราคนใดคนหนึ่งจะต้องทำบ้าระห่ำเสี่ยงต่อชีวิตเกินกว่าเหตุ”

ม.ร.ว.หญิงคนสวยเสริมมาเป็นเชิงประท้วงคัดค้านอีกคนหนึ่ง พรานใหญ่สั่นศีรษะ เสียงของเขาเกือบจะห้วน

“นั่นไม่ใช่วิถีเลือกของผม หรือของพรานอาชีพทุกคน ถ้าจะพูดถึงการเสี่ยง พรานทุกคนก็ล้วนมีชีวิตเสี่ยงอยู่แล้ว เอาละครับ ผมจะขึ้นไปบนนั่นเดี๋ยวนี้ ขอให้พวกเราทุกคนเตรียมระวังพร้อมในขณะที่ผมเดินเข้าไปยังมัน ถ้าบังเอิญผมเสียท่ามันแผ่นดินสวนออกมาได้ ก็ช่วยยิงซ้ำก็แล้วกัน คอยจ้องไว้ให้ดี”

ว่าแล้วจอมพรานก็ตะโกนสั่งความกับพรานพื้นเมืองของเขา แล้วออกเดินตัดทางใต้เลาะผาชันบ่าหน้าคืบไถลเข้าไปยังโหนดหินใหญ่หน้าถ้ำ ที่เจ้าสมิงแผ่นดินเข้าไปหลบซ่อนตัวอยู่

ทุกคนจ้องมองดูเขาเป็นตาเดียว ด้วยใจอันตื่นระทึกหายใจไม่ทั่วท้อง ทั้งๆ ที่ต่างก็ล้วนชิมชาบอยู่เป็นอันดีแล้วว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นมือพรานชั้นไหน เศรษฐา ไชยยันต์ หรือคารินก็ดี ย่อมจะเคยเห็นกับตามาก่อนแล้ว รพินทร์เคยเดินเข้าไปยังเสือดำที่หลุดจากกรง ภายในบริเวณสถานี กักสัตว์ของนายอำพล ด้วยฝีมือและกำลังใจเยี่ยมยอดขนาดไหน ลักษณะของเขาในยามนั้น ดูเยือกเย็นเป็นปกติเหมือนคนที่เดินเข้าไปยังกระรอกไม่ใช่ยิงเสือ

และในขณะนั้นก็เช่นกัน ดูเขาจะไม่มีพิธีรีตอง หรือทำทางอันระมัดระวังจริงจังอะไร มากมายนัก ยามเมื่อเดินเข้าไปเพียงคนเดียว โดยไม่จำเป็นต้องคอยห่วงใคร เพราะทุกคนล้วนอยู่ในรัศมีที่ปลอดภัยเพียงพอ

เมื่อไถลจะถึงโหนดหินก้อนนั้น เขามองฝ่าเท้าเบาตกลงกลายเป็นช่อง คาจับนิ่งเข้าไปในซอกหลืบอันมีโหนดหินเป็นฉากบังอยู่ ซึ่งทุกคนข้างล่างไม่มีโอกาสเห็นสิ่งที่หลบซ่อนอยู่เบื้องหลังไรเฟิลถือพร้อมอยู่ในมือ ยืนห่างออกไปในลักษณะเฉียงอาวุธ ซึ่งพร้อมที่จะตัวคืบขึ้นประทับบ่าได้อย่างฉับพลัน

แล้วร่างของเขาก็ค่อยๆ ก้าวข้างคืบหน้าเข้าไปนั้น ก็กลับโหนดหินหายไปจากสายตาของทุกคน ที่เฝ้าจับมองอยู่อย่างนี้ทนายเหตุการณ์ไม่ถูก นอกจากจะคอยภาวนาเอาใจช่วย

ทุกคนเบื้องล่างประทับปืนจ้องเตรียมพร้อม คอยโอกาสที่เจ้าเสือผีสิงจะแผ่นดินสวนออกมา ถ้าหากว่ามันผ่าน รพินทร์ ไพรวัลย์ ออกมาได้โดยพรานใหญ่เป็นฝ่ายพลาดท่าเสียที...

ในระหว่างที่ทั้งหมดคดอยู่ในภาวะสะกดกลั่นลมหายใจเพื่อคอยเหตุการณ์อยู่นั้น เสียงระเบิดของกระสุน .375 เอชแอนด์เอชแม็กนั่ม ก็แผดสะเทือนเลื่อนลั่นขึ้น ดังก้องสะท้อนไปทั่วหุบเขา แล้วกังวานเสียงของมันก็ค่อยๆ จางหายไปกลายเป็นเงียบสงัดตามเดิม

อึดใจใหญ่ รพินทร์ ไพรวัลย์ ปรากฏร่างโผล่ออกมาจากหลังโหนดหินก้อนนั้นด้วยอาการเฉิบๆ เป็นปกติอยู่เหมือนเดิม เขาไม่ได้พูดอะไรทั้งสิ้น เพียงแต่ยกมือขึ้นโบกเป็นสัญญาณเรียกให้ทุกคนขึ้นไปได้ แล้วก็ควักบุหรือออกมาจุดสูบ เกิด เส่ย จัน และเมย ก็โห่ร้องกันลั่นออกมาอย่างดีใจ

เขษฐากับไชยยันต์ยิ้มออกมาได้ ถอนใจโล่งอกตาเป็นประกาย ส่วนคารินเป่าลมออกจากปาก หลับตาลง หล่อนดูเหมือนจะกลั้นลมหายใจนานที่สุด ก่อนที่พรานใหญ่จะโผล่ออกมาอีกครั้ง

ทุกคนพากันได้ไหล่เขา ตรงไปที่โหนดหินก้อนนั้น โดยเร็วอย่างตื่นตื่นยินดี เมื่อต่างพวกรันเข้ามาถึง ภาพที่เห็นภายในโพรงถ้ำลึกประมาณห้าเมตรเป็นแอ่งเข้าไปในผาชัน ก็คือเสื่อลายพาดกลอนขนาดใหญ่ที่สุด ซึ่งไม่เคยพบเห็นมาก่อน แม้กระทั่งในสวนสัตว์ นอนฟูบในท่าหมอบ หัวซุกอยู่หว่างขาอันใหญ่โตทั้งสองข้าง ที่ยื่นราบไปกับพื้น ตรงหน้าผากเหนือหว่างตาทั้งสองข้าง มีรอยแผลของ .357 แม็กนัม เจาะทะลุออกก้านคอ เลือดยังทะลักรินอยู่ปรึ่มๆ นองไปกับพื้นหิน สิ่งที่เห็นถนัดที่สุดก็คือ นิ้วข้างหนึ่งทางอุ้งตีนขวาของมันหายไป ซึ่งเป็นแผลตำหนิอันเกิดขึ้นจากกระสุนของนายอำพลเมื่อ 2-3 ปีมาแล้ว

นั่นคือกาลอวสานของไอ้กูด เสือผีสิง!!

ทั้งหมดอุทานกันออกมาแซดไปหมด เมื่อมองเห็นซากของสมิงร้ายอย่างถนัดตา พากันเข้ามาห้อมล้อมมุงเต็ม ม.ร.ว.หญิงคาริน ถ่ายภาพไว้หลายภาพอย่างรวดเร็ว สมกับแรงกระหายมานาน ต่างพูดวิจารณ์กันลั่นฟังไม่ได้ศัพท์ คนที่สนใจที่สุดก็คือนายเมฆ ผู้ซึ่งลูกหาบอันเป็นลูกน้องของเขาถูกคาบไปกิน และผู้ที่พอใจที่สุดก็คือ ม.ร.ว.เขษฐา หัวหน้าคณะ ในกรณีที่น่าประทับใจ และได้เสื่อตัวใหญ่ที่สุดเท่าที่เขาเคยเห็นมา มัจจุราชแห่งไพรกว้าง ผู้มีมันสมองราวกับผีตายโหงคอยบงการตัวนี้ วัตถุประสงค์โดยไม่วางส่วนหางยาวถึงสองเมตรเศษ อุ้งตีนแต่ละข้างขนาดขามก้วยเดี่ยว เมื่อใกล้เข้ามา กลิ่นสาบสาบรุนแรง ระคนกับกลิ่นเหม็นอันเกิดจากที่มันกินซากเน่าคละคลุ้งตลบไปหมด เข็บเกาะเต็มทั้งตัว

เขษฐาและไชยยันต์ยิ้มออกมาอย่างแจ่มชื่น ต่างเข้ามาจับมือรพิทอย่างแรง ไม่จำเป็นเสียแล้ว สำหรับคำยกย่องสรรเสริญชมเชยอะไรที่ทั้งสองจะมอบให้แก่รพิท แต่มันเป็นการแสดงความยินดี

“มันควรจะตายด้วยมือผมนะ แต่แล้วในที่สุดก็มาสิ้นเอากับมือคุณจนได้”

เขษฐาพูดปนหัวเราะ

“มันกำลังอยู่ในลักษณะอย่างไร ในขณะที่คุณเดินเข้ามา?”

ไชยยันต์ถามอย่างไม่วายตื่นตื่น

“นอนคอยวาระสุดท้ายครับ มันหมดแรงแล้วเพราะกระสุนลูกปรายทั้งสองนัดของคุณชาย ตรวจดูจากบาดแผล ถึงมันจะไม่ถูกซ้ำ ก็คงไม่รอดเกินคืนนี้ ตอนที่ผมโผล่เข้ามา มันนอนแยกเขี้ยวคำรามอยู่เฉยๆ ผมยิงมันในระยะห่างไม่กี่วาเท่านั้น ลักษณะเดิมๆ ของมันอยู่อย่างใดก็อยู่อย่างนั้น ไม่มีคืนเลย”

จากการตรวจกระสุนลูกของเขษฐาที่ยิงไว้ก่อน พบว่า 9 เม็ดของลูกปราย โอ-โอ บิ๊ก นัดแรก รวมกลุ่มกันเป็นกระจุกทะลุเข้าที่ช่องท้องด้านขวาเหนือตะโพกเล็กน้อย บางเม็ดทะลุเลย

ออกมาอีกด้านหนึ่ง และบางเม็ดก็คงจะฝังอยู่ภายใน ส่วนนั้ที่สองซึ่งยิงไล่หลังถูกเพียงสามเม็ด สองเม็ดฝังเข้าอกขวาหลังด้านซ้าย อีกเม็ดหนึ่งกระทบโคนหางเว่ไปและฝังเข้าไปในบริเวณก้น จัดว่าเป็นบาดแผลจรรจ้พอใช้ แต่ยังไม่มือานภาพที่จะหยุดยั้งให้มันนิ่งอยู่กับที่ได้โดยจับพลัน

เชษฐาเข้ามาแก้มพิจารณารอยกระสุนที่ยิงไว้อย่างพอใจ

เมื่อทุกคนคลายจากความตื่นเต้นยินดีปรีดา...รพินทร์ก็สั่งให้พรานของเขาตัดไม้มาทำ

คานหาม เพื่อล่าเลี้ยงซากของไอ้กูด อาชญากรแห่งไพรกว้างกลับไปยังแคมป์...

WSJHIM

ซากของไอ้กุดขนาดสี่คนหามหลังยังแเอ้ และต้องพักผ่อนๆ ทั้งหมดบ่ายหน้ากลับแคมป์ โดยย้อนรอยเดิม เวะที่ศพของลูกหามเคราะห์ร้ายซึ่งใช้เป็นเหยื่อล่อ รพินทร์สั่งให้หยุดพักที่นั่นอีกครั้ง เพื่อขุดหลุมฝังศพของเอ็นไว้อย่างบริเวณใต้ห้างทุกคนพบความสลดใจอีกครั้ง เมื่อมองเห็นศพของลูกหามที่เสียชีวิตอย่างอนาถเพราะเจ้าเสื้อสมิง แต่ก็สาสมใจแล้วว่าสามารถล่าไอ้กุดให้สิ้นชื้อลงได้เป็นการทดแทน

เมื่อจัดการฝังศพก็เดินทางกลับแคมป์มาถึงในเวลาตะวันตกชิงพลบพอดี พวกที่แคมป์ทั้งหมดพากันออกมาต้อนรับ พร้อมกับส่งเสียงโห่ร้องกันอย่างตื้นตันคือจิตใจที่มองเห็นวากของเสือใหญ่ลูกหามมา เอิกเกริกไปทั่วบริเวณแคมป์ ส่งเสียงพูดจาซักถามพวกที่ไปกับขบวนตามล่ากันไปหมดฟังไม่ได้ศัพท์ และพากันเข้ามามุงล้อมซากของไอ้กุดเต็มโดยละทิ้งหน้าที่อื่นๆ หมด

ค่านั้น ม.ร.ว.เชษฐา สั่งให้นำวิสกี้ออกมาเปิดเลี้ยงพวกลูกหาม และพรานพื้นเมืองของรพินทร์อย่างไม้อั่น เป็นการแสดงผลสำเร็จในการพิชิตไอ้กุดลงได้ ทุกคนรื่นเริงครึกครื้นกันเป็นพิเศษ และทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นนายหรือลูกจ้าง เพิ่งจะรู้สึกในรสชาติอันเอร็ดอร่อยของอาหารค่ำมีอนั้น นับตั้งแต่วันที่วิกฤตซึ่งเกิดขึ้น โดยการทราบข่าวว่าเสือร้ายย่องเข้ามาลากเอาลูกหามไปขย้ำเมื่อค่ำวานนี้

“ทีนี้เห็นจะโล่งใจนอนตาหลับกันได้เสียทีนะ”

เชษฐาเอ่ยขึ้นยิ้มๆ ในระหว่างการสนทนาบนโต๊ะอาหารค่ำในเต็นท์ ซึ่งมีรพินทร์ร่วมอยู่ด้วยตามปกติเหมือนเดิม

“ครับโล่งอกไปที ครั้งแรกผมยังวิตกเป็นทุกข์ว่า ไอ้กุดจะทำให้คณะของเราต้องเสียเวลาออกไปโดยไม่มีกำหนด โชคดีเหลือเกินที่เราปราบมันลงได้ภายในเวลาไม่เกิน 24 ชั่วโมงนับตั้งแต่มันเล่นงานคนของเรา”

จอมพรานตอบเรียบๆ ขณะนั้นทั้งสี่รับประทานอาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว และเงซายกำลังนำอากาศแฟกกับขันธ์ดีเข้ามาให้

“ผลสำเร็จในการพิชิตไอ้กุดลงไ้ในครั้งนี้ มาจากเงซายคนเดียว ถ้าไม่ได้เงซายแนะนำให้คุณลงจากห้างและกลับแคมป์ ป่านนี้ยังไม่รู้เลยว่าพวกเราจะต้องแกร่วคอยดักมันไปนานอีกสักกี่วัน”

ไชยยันต์พูดพร้อมกับหัวเราะ แล้วเอื้อมมือไปตบหลังหนุ่มชาวตงนักพนเนจรผู้มายืนรินกาแฟแจกจ่ายปรนนิบัติอยู่ใกล้ๆ เชษฐาและคารินหันไปมองดูเงซายอย่างพึงพอใจ อดีตนายทหารกองโจรกระเหรี่ยงผู้สมัครเข้ามาเป็นคนใช้ขณะเดินป่า มีสีหน้าสงบราบคาบและสำรวมอยู่ตามเดิม

ประหนึ่งว่าจะไม่ได้ยินหรือสนใจกับคำยกย่องชมเชยนั้น ซ้ำเลื่องแวบไปทางจอมพราน พบสายตาของรพินทร์ที่มองอยู่ก่อนแล้วเสียบๆ ก็หลบตาไปเสียบ

“แกชวยควรจะได้รับกาบอบใจอย่างมากครับ ในรายการนี้”

พรานใหญ่ผงกสิริชะลงรับโดยคุษณี

“แกชวยเรอรู้ได้อ่างไรว่า ถ้าพรานใหญ่ลงจากห้างแล้ว ไอ้เสือดัวนี้ถึงจะเข้าไปกินซาก”

ม.ร.ว.หญิงคาริน หันไปถามอีมๆ

“ผมเคเอาครับ ผมทราบว่าผู้กองตามล่ามันมานานแล้ว แต่ไม่เคยพบตัวมันเลย แต่พรานอื่นเคยมีโอกาสพบเห็นมัน แสดงว่ามันจะต้องจำกลืนผู้กองได้ และคอยจ้องหลบอยู่ ผมคิดเอาเองว่า ถ้าผู้กองลงมาจากห้างกลับแค่มปีเสียบ มันอาจโผล่ออกมา”

แกชวยตอบด้วยเสียงหัวดำ

“แล้วมันก็เป็นความจริงเสียดัว”

เชษฐาว่า พलगหันมาทางจอมพราน

“ปานนี้บุญคำคงจะดูแลให้พวกนั้นถลกหนังเสร็จแล้วกระมัง ผมอดหวังไม่ได้ ถึงแม้การเดินทางครั้งนี้เจตนาเดิมของผมจะไม่สนใจกับหนังหรือเขาสัตว์ประเภทใดเลยก็ตาม แต่สำหรับไอ้กุดตัวนี้ ขอเก็บไว้ดูเป็นที่ระลึก จะปู้ไว้ในห้องรับแขกเลย เชื่อว่าทุกคนที่เห็นเข้าคงจะตกใจ เพราะความใหญ่โตมโหราพของมัน เพราะฉะนั้นถึงได้กำซับบุญคำเสียดัวหนักหนาว่าให้ถลกอย่างดีที่สุด อย่าให้ส่วนไหนเสียดัวเป็นอันขาด”

จอมพรานก้มสิริชะ

“ไม่ต้องเป็นห่วงครับ บุญคำชานาญมากในเรื่องการถลกหนังสัตว์ เขาจะทำให้คุณชวยอย่างไม่มีที่ติทีเดียว”

“แล้วก็อย่าลืมหัวกะโหลกของผมด้วยละ เชษฐาเขาเอาหนัง ส่วนผมจงหัวกะโหลกมันไว้แล้ว กลับไปกรุงเทพจะเลี่ยมทองทำเป็นที่เชียบบุรี เราจะเอาไว้ดูเป็นที่ระลึกคนละอย่าง”

ไชยยันต์เดือนมาบ่าง รพินทร์หัวเราะเบาๆ หันมาทางอดีตนายพันทหารปืนใหญ่

“น่าเสียดใจเหลือเกินครับคุณ ไชยยันต์”

เขาพู่ออย่างสุภาพ

“สำหรับหัวกะโหลกของไอ้กุด ผมเกรงว่าคุณ ไชยยันต์จะไม่ได้ประโยชน์จากมันเลย”

“อ้าว! ทำไมละ?”

“กระสุนหัวอ่อนขนาด 270 เกรน ของ .375 แม็กนัม ที่ผมยิงเป็นนัดสุดท้าย เข้าไปตีกะโหลกของมันแตกเป็นเสียดัว ไม่มีชิ้นดีเลย ทำอะไรไม่ได้สักอย่าง นอกจากจะทิ้งหรือไม่ก็เอาแค่เชียวของมันไว้ดูเล่นเท่านั้น”

ไชยยันต์ลื้มตาโต ครางออกมาอย่างเสียดาย

“แตกละเอียดเลยหรือ เอ๊ะ! แปลกจริง ไม่น่าจะเป็นไปได้เลยนี้ ผมเห็นเส้นทางเข้าเล็กน้อย
เดียว”

“เป็นความจริงครับ ประเดี๋ยวเราออกไปดูด้วยกันก็ได้ ผมเองก็รู้สึกเสียตายแทน กะโหลก
ของมันหลังจากลอกหนังปลิ้นเนื้อออกหมดแล้ว มีขนาดเขื่องกว่าบาตรพระเสียอีก อีตอนที่ผมยังมี
มันก็ไม่ทันจะนึกถึงเรื่องหัวกะโหลกหรือเรื่องหนังใดๆ ทั้งสิ้น และสัญชาตญาณของพรานทุกคนก็
คงจะเหมือนกันทั้งนั้น ก็คือจ้องจะยิงสัตว์ให้ตายคาที่ในทันทีโดยไม่คำนึงถึงเรื่องอื่น ทางเข้าและ
ทางออกของกระสุนมันเล็กดวงตาจริงหรือครับ แต่ปฏิบัติการของมันร้ายกาจไม่น่าเชื่อเลย มันเข้าไป
ไปตีคว้านในสมองเสียอย่างไม่มีชิ้นดี ไม่ใช่เพียงแค่เจาะทะลุไปเฉยๆ อย่างที่เราเข้าใจกันพื้นๆ
โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระสุนขนาด .375 และลูกหัวอ่อนน้ำหนัก 270 เกรนด้วยแล้วยังไปกันใหญ่ ถ้า
เป็นลูกหัวแข็งแบบฟูล แพทซ์ ก็คงไม่ถึงเพียงนี้”

“วาว! นี่เป็นความรู้ใหม่ของผมทีเดียว”

ไชยยันตร์ร้องออกมา ทำหน้าตื่นหันไปมองดูเชษฐาและรพีรินทร์สลับกัน แล้วหัวเราะ
ออกมา

“ผมไม่ยักรู้มาก่อนว่า อานุภาพของกระสุนหัวอ่อน ยิงสัตว์มันจะร้ายกาจถึงเพียงนี้ คิดเอา
ตามสามัญวิญฉันก็คือ มันเป็นกระสุนไรเฟิลความเร็วสูง และลูกก็ไม่ใช่น้ำตัดใหญ่โตมโหราพ
อะไรนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อยิงไประยะใกล้ และเป้าหมายเป็นของแข็งคือกะโหลกหัวของมัน
แบบนี้ ลูกปืนก็น่าจะเจาะทะลุผ่านไปเฉยๆ ไม่น่าจะตีคว้านเสียจนกะโหลกแตกร้าวไปหมดเช่นนี้”

เชษฐาจู้ปากเบาๆ มองดูสหัยรักอย่างขันๆ

“เสียแรงถือปืนเข้าป่ามาหลายครั้ง แล้วก็ยิงสัตว์มาได้ชนิดที่พอจะคุยอวดคนอื่นเขาว่า
เป็นนักล่าสัตว์คนหนึ่งได้เต็มปาก แกจะรู้ถึงอานุภาพของปืนที่ถืออยู่ในมือให้ละเอียดนิดก็ไม่มี นี่
แหละเขาเรียกว่าลัทธิล่าสัตว์ ลุกปืนที่ผลิตสำหรับล่าสัตว์ใหญ่ทุกชนิด ปฏิบัติการของมันเหมือนกับ
ปืนไรเฟิลของทหารเมื่อไหร่กัน สักเกตต่างๆ หัวกระสุนมันก็ประดิษฐ์ฝึกกันอยู่แล้ว เพื่อให้อานุภาพ
ในการประหารอย่างฉกรรจ์ทั้งนั้น ไม่ใช่เพียงแค่ทำให้เจาะทะลุผ่านไปเฉยๆ เหมือนปืน
ทหารเพราะสัตว์ใหญ่มันมีความทรหดอดทนเป็นพิเศษ ถ้าพึ่งแต่ใช้ความแรงเจาะทะลุ ไม่สามารถ
จะหยุดยั้งมันได้ มันจะถูกที่สำคัญก็ตาม ฉะนั้นเขาจึงประดิษฐ์หัวกระสุนให้มันทำงาน
ประหารประหารพิเศษออกไป ไม่เพียงแต่เจาะทะลุธรรมดาเท่านั้น ยังให้ตีคว้านกล้ามเนื้อและ
กระดูกบริเวณที่หัวกระสุนเจาะผ่านเพื่อสร้างบาดแผลฉกรรจ์ยิ่งขึ้น ลูกปืนในยุคปัจจุบันไม่จำเป็น
จะต้องอาศัยหน้าตัดให้กว้างใหญ่เหมือนสมัยโบราณอยู่อีกแล้ว เป็นลูกเล็กๆ น้ำหนักเพียงไม่
เท่าไหรันนั้นแหละ มันทำงานได้เกินตัวนัก ฉันทเอาลูก .375 หัวอ่อนแบบที่รพีรินทร์ยิงไ้กุดวันนี้ ชัด
แจ้งเข้าตัวหนึ่งตอนที่ไปป่าอุทัยธานี นึกไม่ถึงเหมือนกันว่า เก้งตัวนั้นจะขาดสะพวยแล้งไปเลยราว
กับถูกขวานจาม ทั้งๆ ที่แต่แรกคิดว่าลูกมันก็ไม่ได้ใหญ่โตมโหราพอะไรนัก ลูกปืนพวกนี้ถ้าถูก

ส่วนอ่อนก็ยังไม่เท่าไรหรอก แต่ถ้ากระทบส่วนแข็งเป็นต้นว่ากระดูก มันคว้านสะเก็ดชยากัน แกไม่ต้องสงสัยหรอกว่า ทำไมหวัะโหลกไอ้กูดของแก จึงแตกร้าวไปหมดใช้การไม่ได้”

ไชยยันต์โคลงหัว บ่นพาดด้วยความเสียดายอยู่เช่นนั้น รพินทร์หันไปทางหัวหน้าคณะ นายจ้างของเขา

“เรื่องหนังไอ้กูด หากคุณชายต้องการจะเอาไว้ดูเล่นจริงๆ แล้ว ผมอยากจะแนะนำว่า พรุ่งนี้ควรจะให้คนของผมคนใดคนหนึ่ง นำกลับไปทิ้งหนองน้ำแห้ง แล้วส่งต่อไปให้คุณอำพล ให้แกช่วยส่งฟอกเสียเลยในทันที ถ้าเราหมักเอาไว้หรือใช้วิธีซึ่งตากแห้งชั่วคราว รอจนกว่าเราจะเดินทางไปถึงหล่มซ้าง แล้วฝากพวกลูกหาบให้เอาไปให้คุณอำพลตามที่คุณชายตั้งใจไว้แต่แรก ผมเกรงว่ามันจะเน่าเสียก่อน หรือม่ายังนั้นมันก็หลุดออกหมดเสียแรงเปล่า”

เชษฐามองดูเขาอย่างสนใจเป็นพิเศษในคำแนะนำ

“ก็ดีเหมือนกัน แต่มันจะไม่ขัดกับวัตถุประสงค์ส่วนใหญ่ของเราหรือ เราต้องการมุ่งหน้าเดินทาง มันจะเสียเวลาไปเปล่าๆ”

“ก็ไม่เสียเวลาอะไรเลยนี่ครับ ระยะเดินทางจากที่นี่กลับไปถึงหนองน้ำแห้ง ถ้าเดินอย่างพรานก็เพียง 4-5 ชั่วโมงเท่านั้น เราไม่จำเป็นจะต้องหยุดรอเขา...ยังเดินทางกันต่อไปตามปกติ เมื่อส่งหนังให้คุณอำพลแล้ว พรานของผมก็ย้อนตามมาตนเอง เสีย เกิด จัน หรือบุญคำ คนใดคนหนึ่งก็ได้ทั้งนั้นแหละครับ”

“พรุ่งนี้เราเองก็จะออกเดินทางเคลื่อนย้ายแคมป์แล้ว คุณแน่ใจหรือว่าเขาจะตามเราถูก โดยไม่ต้องค้นหาเสียเวลา”

รพินทร์หัวเราะเบาๆ

“ถ้าไม่เกินหล่มซ้างอันเป็นสถานีปลายทางของเราไปแล้ว พรานของผมทุกคนจะไม่มีวันหลงเลยครับ เขาจะสะดวกยิ่งขึ้น หากเราจะกำหนดที่หมายให้เขารู้ล่วงหน้าเสียหน่อยว่าออกจากที่นี่จะย้ายไปตั้งแคมป์ที่ไหน”

“ถ้าจันก็ตกลง ดีเหมือนกัน ผมต้องการให้หนังของไอ้กูดถูกฟอกโดยเร็วที่สุด และในสภาพที่เรียบร้อยที่สุด ขอบคุณมากที่ช่วยจัดการให้”

“พรุ่งนี้ คุณชายก็เขียนโน้ตสองสามตัวถึงคุณอำพล ฝากกับพรานของผมที่จะนำเอาหนังไป ผมเชื่อว่าคุณอำพลคงจะต้องตื่นตื่นดีใจมากทีเดียวครับ ที่ทราบว่าคุณชายปราบไอ้กูดลงได้สำเร็จ ว่าอันที่จริงเสียตัวนี้ คุณอำพลตั้งสินบนเอาไว้มานานแล้วเป็นราคาถึงหมื่นบาท ถ้าใครยังได้”

กล่าวจบเขาก็หัวเราะ เชษฐาเบิกตาโต มองดูเขาร้องออกมา

“อ้อ! ถ้าเงินสินบนคุณอำพลก็ควรจะเป็นของคุณนะซิ ถ้าหากคุณกลับไปถึงหนองน้ำแห้งอีกครั้ง อย่าลืมนะว่ากระสุนนัดสุดท้ายที่ปลิดชีวิตของไอ้กูด เกิดจากมือของคุณไม่ใช่มือผม ผมไม่ใช่ผู้ปราบมันหรอก คุณต่างหาก”

“ก็แบ่งเท่าๆ กันเป็นสามส่วนสำหรับสามคนก็แล้วกัน มาเถียงกันอยู่ได้ แจงชายเอาไป ส่วนหนึ่งในฐานะผู้วางแผน แกเอาไปส่วนหนึ่งฐานยิงไว้ให้ตาม รพินทร์เอาไปส่วนหนึ่งในฐานะ ยิงมันตาย ถึงจะยุติธรรม”

ไชยยันต์เสริมมา แล้วทุกคนก็หัวเราะกันออกมอย่างสนุกสนานครีครื้น

“ก็ยุติธรรมที่อยู่หรือครับ ‘ถ้า’ เราทั้งหมดมีโอกาสกลับไปขอรับเงินสินบนของคุณอำพลได้”

รพินทร์ตอบด้วยน้ำเสียงเรียบๆ เป็นปกติ แต่มีอะไรบางอย่างในประโยคนั้น ทำให้คณะนายจ้างของเขาทั้งสามคนพากันเงียบงันไปชั่วขณะ เศรษฐากับไชยยันต์บรรจุกล่องยาเส้นสูบ ฟันคว้นโขมง ต่างตกลอยในห้วงครุ่นคิด ม.ร.ว.หญิงคาริน เอามือเท้าคางจ้องตาข้ามโต๊ะมายังพรานใหญ่อย่างไม่พอใจ พุดเสียงขุ่นๆ

“หมายความว่ายังไงกันนายพราน ที่พูดว่าถ้าเราทั้งหมดมีโอกาสกลับไปขอรับเงินสินบนของคุณอำพลได้ เอ...ฉันสังเกตตั้งแต่คุณเซ็นสัญญาंनाทางให้แก่เราแรกๆ แล้ว คุณมักจะพูดอะไร เป็นการบ่อนทำลายขวัญเราอยู่ตลอดเวลา ทั้งๆ ที่คุณเองก็ยอมเป็นลูกจ้างนำทางเรามา ไหนลอง บอกมาตามตรงซิ นี่คุณแน่ใจเอาเสียจริงๆ หรือว่าการเดินทางครั้งนี้ เราจะไม่มีโอกาสได้กลับมาอีกแล้ว”

“ผมไม่ได้บอกคุณหญิงเลยว่าผมแน่ใจเช่นนั้น การที่ผมใช้คำว่า ‘ถ้า’ ก็บ่งชัดอยู่แล้วมันเป็นสิ่งไม่แน่ เราอาจจะไม่ได้กลับก็ได้ หรืออาจไม่มีใครในโลกนี้พบเห็นคณะเดินทางของเราอีกแล้วก็ได้ ทั้งสองอย่าง ขอภัยด้วยหากผมจะใช้คำพูดให้ไม่เป็นที่พอใจของคุณหญิง ผมอาจเป็นคนตรงเกินไป”

พี่ชายบ่นเบาๆ ขัดจังหวะมา แล้วหาทางเปลี่ยนเรื่องเสีย หาเรื่องสนทนากับจอมพราน โดยซักถามขอความเห็นเกี่ยวกับการล่าเสือ ตลอดจนสัญชาตญาณของเสือในฐานะที่รพินทร์มีความชำนาญซ้ำซ้อนกว่า

พรานใหญ่อธิบายให้ทราบตามที่เขารู้เห็นประสบมากับตนเอง เป็นการแนะนำคณะนายจ้างของเขาไว้ เศรษฐากับไชยยันต์รับฟังด้วยความตื่นเต็นสนใจยิ่ง ม.ร.ว.หญิงคาริน พลอยฟังเพลินไปด้วยอย่างไม่ตั้งใจ เพราะเป็นความรู้ใหม่สำหรับหล่อน ลืมการตั้งข้อขัดแย้งหาเรื่องรวนเขาลงเสียได้ชั่วขณะ

“ส่วนมากคนทั่วไปมักจะเข้าใจธรรมชาติของเสือคลาดเคลื่อนไปมากทีเดียว”

พรานใหญ่บอก

“ความจริงเสือเป็นสัตว์ที่ขี้ขลาดที่สุด ชนิดในเวลาปกติเท่าๆ กับที่กล้าบ้าบิ่นที่สุดในเวลาหิวหรือโกรธจัด คุณลักษณะของมันทั้งสองชนิดนี้ ขัดแย้งกันกันอย่างไรพิกล ในเวลาที่มันยังไม่ต้องการอาหาร มันจะไม่กล้าเข้ามาเล่นงานสัตว์ชนิดใดทั้งสิ้น แม้ว่าจะเป็สัตว์ที่เล็กกว่า มันจะไม่มี

การยอมเสี่ยงเลยชนิดเดียว ในทางตรงข้าม ถ้าหิวจัดหรือโกรธจัดมันจะยอมเสี่ยงชนิดไม่น่าเชื่อ เหมือนกัน สัตว์ใหญ่แข็งแรงกว่ามันสักเพียงใดมันก็ไม่ละเว้นที่จะเข้าโจมตี ไม่ว่าจะเป็นอย่างไหนๆ ลับหลัง ยิ่งกว่านั้นยังจัดว่าเป็นสัตว์ที่มีไหวพริบเล่ห์เหลี่ยมเหนือกว่าสัตว์ทุกชนิด ปัญหาและเล่ห์กลของมันเกินกว่าที่เราจะคาดคิดไปถึงทีเดียวนะ สามารถจะออกอุบายได้ต่างๆ นานา เพื่อจะหาทางเล่นงานเหยื่อของมัน ร้องเรียนเสียงกึ่ง กวาง หรือสัตว์เล็กอื่นๆ เพื่อจะหลอกจับกินได้ทั้งนั้น หากินโคดเดี่ยวเพียงตัวเดียวก็ได้ หรือปะเหมาะถ้าเหยื่อของมันเกินกำลังที่จะจับได้ด้วยตัวเอง ก็อาจไปชักชวนเพื่อนฝูงมาช่วยกันสกัดจับเป็นทีมเวิร์กแบบเดียวกับพวกหมาป่า ผมเคยเห็นมากับตาแล้ว เสือลายพาดกลอนสามตัวช่วยกันเข้าเล่นงานช้างแม่ลูกอ่อน โดยสองตัวหลอกล่อแม่ช้างให้เล่นไล่ ออกห่างลูก และอีกตัวหนึ่งคอดเข้าไปกัดลูกช้างในขณะที่แม่ช้างพลอ และในที่สุดมันก็เอาลูกช้างไปกินได้โดยวิธีหลอกล่อดังกล่าว คือพยายามกัดลูกช้างให้ตาย เมื่อแม่ช้างเบื่องีจะเฝ้าศพลูกช้างแล้ว มันก็จะหวนกลับมากินซาก ว่ายนํ้าก็ได้ ขึ้นต้นไม้ก็ชำนาญ เรามักจะคิดกันว่าเสือที่ชอบอยู่บนต้นไม้หรือปีนต้นไม้ได้ คือเสือดำหรือเสือดาวเท่านั้น แต่อันที่จริงเจ้าลายพาดกลอนก็เป็นนักปีนต้นไม้ชั้นยอดเหมือนกัน เว้นไว้แต่นิสัยของมันจะไม่ชอบปีนต้นไม้เวลาปกติเท่านั้น ถ้าจะพูดกันถึงเรื่องความอหิวต ก็รับรองได้เลยว่า ไม่มีสัตว์ชนิดใดจะอหิวตเลือกเย็นมากไปกว่าเสือ ขนาดที่ติดกับหรือจันตักติดดินอยู่ ถ้าเป็นสัตว์อื่นก็ต้องยอมติดคาอยู่เช่นนั้น แต่ถ้าเป็นเสือมันจะพยายามดิ้นรนสุดฤทธิ์ที่จะกระชากตัวให้ออกจากกับให้ได้ ถ้าหมดความสามารถจริงๆ แล้ว มันจะอย่างไรทราบไหมครับ?”

เขษฐากับไชยยันต์ หันมามองดูหน้ากันแล้วสิ้นศรัทธา รพินทร์หัวเราะเบาๆ

“เป็นเรื่องไม่น่าเชื่อ หรือคาดคิดมาก่อนทีเดียวนะครับ แต่ก็ความจริง คือมันจะกัดตีนช้างที่ติดกับของมันให้ขาดคาอยู่กับเครื่องดักนั้น เอาตัวกระเสือกกระสนหนีรอดไปได้ โดยไม่คำนึงว่ามันจะไปตายที่ไหน หรือจะต้องเสียขาไปเช่นไร นี่แหละครับ เขาถึงมักจะเอาเสือมาเปรียบเทียบกับคนที่ทำอะไรอย่างเฉียบขาดรุนแรง โดยไม่เกรงกลัวต่อสิ่งใด น้ำใจเสือมันเป็นเช่นนี้แหละ”

เขษฐา ไชยยันต์ และคาริน ต่างอุทานออกมาอย่างประหลาดใจ

“ตาย! อะไรกัน เสือนะริยยอมกัดตีนของมันให้ขาดคาเครื่องดัก ก็ขาของมันเองแท้ๆ มันไม่กลัวเจ็บหรือกรี้”

คารินร้องเสียงแหลม ทำตาโต มองดูเขาอย่างตื่นเต้นจนจนงาย พรานใหญ่หัวเราะเรื่อยๆ อยู่ในอาการเดิม

“ครับ ขาของมันแท้ๆ นั่นแหละ มันกล้าและเข็มพอที่จะยอมกัดขาของตัวเองทิ้ง เพื่อแลกกับอิสรภาพโดยการหนีไปให้พ้นจากเครื่องดักนั้น จะเป็นอย่างไรทุกตัวหรือเปล่า ผมก็ไม่กล้ายืนยัน แต่ยืนยันได้ว่าเคยเห็นเจ้าลายพาดกลอนตัวหนึ่งยอมสละตีนข้างหนึ่งของมันมาแล้ว โดยทิ้ง

ให้คาไว้บนกับดักของผมที่จับติดตีนมัน ไม่เคยปรากฏว่ามีสัตว์ชนิดใดเหยียบอำมหิตถึงขนาดนี้ แม้แต่พวกกระทิงหรือช้าง”

“ร้ายกาจจริงๆ ผมก็เพิ่งจะได้ยินครั้งนี้เป็นครั้งแรก”

ม.ร.ว.เชษฐาจุ๊ปากเบาๆ ครางออกมา ไชยยันต์ถามว่า

“แล้วเวลาคุณดักเสือเป็นๆ เามาขายให้คุณอำพล คุณมีวิธียังไง?”

“ส่วนมากก็ใช้วิธีขุดหลุมตาข่าย โดยใช้เหยื่อล่อครับ หลุมที่จะให้มันตกลงไปก็มีลักษณะเหมือนหลุมพรางใช้ล่อคนนี่เอง โดยขุดให้กว้างลึกในทิศทางที่มันจะปรี๋เข้าไปใส่เหยื่อ มีตาข่ายรองรับอยู่เบื้องล่าง ข้างบนปากหลุมมีใบไม้อำพรางไว้ พอมันหล่นลงไปหลุมกระทบตาข่าย กระเดื่องกลที่ทำไว้ก็จะตวัดตาข่ายให้รวบเข้าหากัน แล้วหัวขึ้นมัดมันไว้อย่างแน่นหนาที่สุด ลอยอยู่บนพื้น นี่เป็นวิธีเดียวที่จะดักเสือได้ในสภาพที่ปลอดภัยเรียบร้อยที่สุด เพราะมันไม่มีกำลังที่จะออกฤทธิ์อะไรได้ พรานสมัยก่อนเคยใช้ดักด้วยกรง พอประตูกรงปิด มันก็กระโจนดิ้นรนปะทะกรงหน้าตา เขี้ยว หรือเล็บของมันเองปนปีเสียหายไปหมด เพราะการดิ้นรนต่อสู้เพื่อหาอิสรภาพของมัน กลายเป็นเสียมิดำหนีไป มันดิ้นอย่างไม่ยอมคำนึงถึงตนเองเลยว่า จะได้รับอันตรายอย่างไร และวิธีดักด้วยกรง พรานผู้ดักก็ต้องเสียเวลาขังทิ้งมันไว้เช่นนั้นนับเป็นสัปดาห์ วัน เพื่อรอให้มันอดอาหารอ่อนแรงลงเต็มที่ แล้วจึงสามารถเข้ามาทำการเคลื่อนย้ายได้ ถ้ารีบด่วนมาเคลื่อนย้ายกรงในทันทีที่ดักได้ และเสื่อยังมีกำลังอยู่ มันจะดิ้นชนิดที่ถ้ากรงไม่พัง ตัวมันเองก็พัง ส่วนมากพอดักติดเขาก็กิ่งมันไว้เลยเป็นเวลาหลายๆ วันอย่างที่บอกแล้ว โดยไม่จำเป็นต้องให้อาหารอย่างใดทั้งสิ้น และจะไม่โผล่เข้าไปให้มันเห็นเกิดการตื่นกลัวตกใจยั่วให้มันคิดดิ้นรนขึ้นมา จนกว่ามันจะอดโซหมดกำลังจะตายมิตายเหล่านั้นแหละ ไม่ต้องไปสงสารว่ามันจะอดอาหารตาย เสืออยู่ได้นับเป็นสัปดาห์ วันโดยไม่ต้องกินอะไรเลย”

คณะนายจ้างฟังการบอกเล่าของพรานใหญ่อย่างฟังๆ

“พรานบางคนเคยบอกผมว่า เสือมันมีนิสัยชอบสอดรู้สอดเห็น จริงหรือเปล่า?”

เชษฐาถาม รพินทร์ยิ้ม ก้มศีรษะรับ

“จริงครับ มันมีนิสัยชอบรู้หรืออยากทดลองอยู่เสมอ ผิดกับสัตว์อื่น”

“หมายความว่าไง ที่ว่าเสือมันมีนิสัยชอบรู้หรืออยากทดลองนะ ลักษณะยังไงของมันแสดงบอกให้เห็นชัดๆหรือ?”

ไชยยันต์ซัก มีความกระตือรือร้นที่จะขอศึกษาเรียนรู้อย่างเต็มที่

“ที่ว่ามันชอบรู้หรืออยากเห็นก็คือ เสือมันจะชอบสะกดตามหลังสัตว์ทุกชนิดแม้กระทั่งคน และคอยเฝ้าสังเกตอยู่ทุกขณะ โดยที่ไม่จำเป็นจะต้องมีเจตนาเข้าจู่โจมทำร้าย สมมติว่าคนเดินเข้าป่า มันจะขย่งตามอยู่ห่างๆ บางทีก็อ้อมไปสกคักอยู่ข้างหน้าโดยไม่ให้เราารู้สึกตัว คล้ายๆ มันอยากจะรู้ว่าคนคนนั้นจะไปทำอะไรที่ไหน และในการขย่งตามดูของมันนี้ ไม่ได้หมายความว่ามันจะเล่นงานคนเสมอไป อาจเพียงแค่อู้อยู่เฉยๆ เมื่อพอใจมันแล้วมันก็ผละหลบไป นี่เป็นอีกนิสัยหนึ่งที่ผิดจากสัตว์

ป่าทุกชนิด และน่าจะเรียกได้ว่า มันชอบสอดรู้สอดเห็นอย่างเช่นที่คุณชายว่าเมื่อครูนี ส่วนที่ว่าชอบทดลองนั้นก็คือ สิ่งใดก็ตามที่มันสงสัย หรือเกินความสามารถอันเป็นธรรมชาติสามัญของมัน มันจะเพียรพยายามทำให้ได้ ทั้งๆ ที่การกระทำนั้นๆ ก็ไม่ได้เกิดประโยชน์อะไรแก่ตัวมันเลย เป็นต้นว่ามีแม่น้ำหรือบึงขวางกั้นหน้ามันอยู่ และอีกฟากหนึ่งมันมองเห็นป่าหรือเขา มันไม่รู้เลยว่าป่าหรือภูเขาที่มันมองเห็นอยู่ลึบๆ เบื้องหน้าจะมีสัตว์ให้มันจับกิน ได้สมบุญฉิบหรือไม่มันก็อยากจะทดลองข้ามไป แล้วมันก็พยายามว่ายน้ำข้ามไปยังฝั่งที่มันมองเห็นอยู่นั้นให้ได้ โดยไม่คำนึงถึงว่า ตัวมันเองจะจมน้ำตายหรือเปล่า”

แล้วพรานใหญ่ก็หัวเราะออกมาเบาๆ ทิ้งก้นบูหรือลงกับพื้น ไซ้รองเท้าขี้ตับ หยิบแก้วบรันดิขึ้นจิบ กล่าวปนหัวเราะอย่างอารมณ์ขันต่อมว่า

“เกี่ยวกับเรื่องความอยากรู้อยากทดลองของเจ้าสัตว์ประเภทเสือนี่ มีเรื่องขำๆ ที่คุณพ่อของผมเคยเล่าให้ผมฟังสมัยที่ผมยังเป็นเด็กอยู่เรื่องหนึ่ง จะจริงเท็จประการใดผมก็ไม่กล้ายืนยันนะครับ เพราะผมไม่ได้เห็นเองมากับตา เพียงแต่คุณพ่อท่านเล่าให้ฟังเท่านั้น ท่านเล่าว่า ครั้งหนึ่งที่ท่านท่องเที่ยวอยู่ในตอนเหนือของลำน้ำแคว ท่านเห็นเสือโคร่งตัวหนึ่งว่ายน้ำข้ามแม่น้ำกลับไปกลับมาอยู่หลายเที่ยวทีเดียว ครั้งแรกท่านนึกไม่ออกว่าเจ้าเสือดาวนั้นมันต้องการอะไร คิดแต่เพียงว่ามันอาจต้องการข้ามฟากป่าที่มีลำน้ำกั้นอยู่ แต่พอถึงอีกฝั่งหนึ่ง เห็นมันยืนเมียงๆ มองๆ หันกลับมาขังฝั่งเดิมแล้วก็กระโจนลงน้ำว่ายกลับไปขังฝั่งเดิมอีก ครั้นพอถึงฝั่งเดิม มันก็ทำอาการมองกลับมาขังอีกฝั่ง อีกครู่เดียวมันก็ลงน้ำ พยายามว่ายน้ำมาอีก มันทำอยู่อย่างนั้นถึง 4-5 เที่ยวทีเดียวครับ”

“ทำไมมันต้องว่ายน้ำกลับไปกลับมาอยู่ยงั้น?”

คณะนายจ้างเอ่ยถามเขามาเกือบจะเป็นเสียงเดียวกัน พร้อมกันด้วยความสงสัย รพินทร์ไพโรวัลย์ หัวเราะดังขึ้นอยู่ในอาการขบขันสนุกสนาน

“เรื่องน่าหัวเราะมากทีเดียวครับ คือคุณพ่อผมท่านบอกว่า ภายหลังจากที่ท่านเฝ้าซุ่มสังเกตอยู่นาน จึงพอจะจับเคล็ดได้ว่า เจ้าเสือดาวนั้นขณะที่มันยืนอยู่บนฝั่งเดิมของมัน มันมองเล็งไปซุ่มไปฝกหนึ่ง ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเป็นแนวตรงกับตัวมันที่ยืนอยู่อีกฝั่งหนึ่ง มันมีเจตนาโดยตรงที่ว่า จะว่ายน้ำข้ามฝั่งเพื่อขึ้นจากน้ำให้ตรงกับแนวกอไผ่ที่มันกะไว้ด้วยสายตา ทีนี้ขณะที่มันลอยคอว่ายอยู่ในลำน้ำ กระแสน้ำพัดตัวมันให้ลอยไปทางด้านใด มันถึงฝั่งตรงข้ามได้ตามต้องการ แต่ผิดวัตถุประสงค์ คือตำแหน่งที่มันขึ้นฝั่งได้นั้น ห่างจากกอไผ่ที่มันหมายตาไว้ประมาณ 60-70 เมตร มันจึงว่ายน้ำกลับมาขังฝั่งเก่าอีก จ้องมองดูกอไผ่ที่มันกะไว้อย่างสงสัยเสียเต็มประดา แล้วก็กระโจนลงน้ำพยายามจะว่ายน้ำให้ขึ้นฝั่งตรงกับกอไผ่ให้ได้ น้ำก็พัดมันลงต่ำลาดที่หมายไปทุกครั้ง นั่นจึงเป็นสาเหตุให้มันต้องว่ายน้ำกลับไปกลับมาอยู่เช่นนั้น คุณพ่อท่านเล่าให้ผมฟังอย่างนี้แหละครับ”

นายจ้างของเขาทั้งสามพากันหัวเราะครืนขึ้นอย่างสนุกสนาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ม.ร.ว.หญิงคาริน ปล่อยก้าอกออกมาอหาย

“แปลกประหลาดมหัศจรรย์มากนี่นายพราน ฉันสาบานได้ว่า ไม่เคยได้ยินได้ฟังเรื่องชั้น พิสดารอย่างนี้มาก่อนเลย คุณช่วยให้พวกเราย่อยอาหารได้ดีกว่าบรันดิหรือกาแฟเสียอีก ลักษณะ ทำทางของเจ้าเสือตัวนั้น — ขณะที่มันนั่งเมียงมองกะวัดระยะกอดีกับฝั่งที่มันยืนอยู่ก่อนที่มันจะ กระโจนว่ายน้ำข้ามไป คงจะเป็นภาพที่ขบขันมากที่สุดทีเดียว ถ้าเรามาหลับตาวาดภาพดู สมมติว่า ถ้าคุณ พ่อของคุณพอจะอ่านใจของมันออก และตีความหมายออกมาเป็นภาษาคนได้ มันก็คงจะบ่นออกมา ว่า ‘เอ๊ะ ทำไมเราถึงว่ายไปไม่ตรงกอไผ่ล่ะหว่า เห็นจะต้องลองว่ายคูใหม่’ อะไรทำนองนี้นะ”

เชษฐาและไชยยันต์ยั้งหัวเราะออกมาดังลั่นไปทั้งเดินที่ ชั้นในกำพุดของหญิงสาว และ เรื่องราวที่พรานใหญ่เล่า

“ผมคิดว่าคุณพ่อของคุณคงจะเห็นภาพนั้นมาจริงๆ แต่มันก็เป็นเรื่องแปลกประหลาดมาก ที่เดียว”

เชษฐาพูดพลางหัวเราะพลาง

“ถ้าเป็นยังงั้นจริง เสือมันก็มีความฉลาดกับความโง่พอๆ กัน”

ไชยยันต์ว่า หัวเราะจนท้องกลอน

“อ้าว ก็ฉลาดอย่างเสือ แล้วก็โง่อย่างเสือไงล่ะ มันฉลาดพอที่จะรู้และสงสัยว่าทำไมมัน ถึงว่ายไปไม่ตรงเป้าหมายที่มันกะไว้ รวมทั้งพยายามใหม่ซ้ำซากอยู่เช่นนั้น ในขณะที่เดียวกันมันก็โง่ ที่ไม่รู้ว่ามันว่ายไม่ตรงเป้าหมาย เพราะกระแสน้ำพัดตัวมัน แต่สรุปรวมความแล้วก็จัดว่าเป็นการ ฉลาดเลิศแล้ว สำหรับสัตว์เดียรัจฉานที่อุตสาหามีเจตนา มีความตั้งใจ และมีข้อสงสัยกลางแกลง ถ้า มันฉลาดอย่างคน มันก็คงไม่ใช่เสือจริงไหม”

ม.ร.ว.เชษฐาแย้งมาอย่างสนุก

“คุณลืมบทสรุปของเรื่องเสียแล้วนะ นายพราน”

ม.ร.ว.หญิงคาริน คนสวยเอียงคอกยิ้มกล่าวว่า ขณะที่เอื้อมไปหยิบไลท์เตอร์จุกกับบุหรี่ที่ คาบอยู่ในริมฝีปากกลุ่มาม พันควันเป็นทางยาวขึ้นไปบนอากาศด้วยอิริยาบถอันน่าพิสมัย

“ไม่เห็นเล่าให้เราฟังต่อไปเลยว่า เจ้าเสือช่างสงสัยตัวนั้น มันพยายามต่อไปเพียงไหน ลึกลับสุดลงอย่างไร และคุณพ่อของคุณที่เฝ้าดูอยู่นั่นล่ะ ท่านจัดการอย่างไรต่อไป”

รพินทร์ ไพรวัลย์ กระแอมเบาๆ ซ่อนยิ้ม

“ท่านเฝ้าสังเกตดูมันอยู่อย่างเช่นนี้นับได้ 4 เที้ยว ที่มันว่ายกลับไปกลับมา จนในที่สุด มันก็ละความพยายาม เดินหายเข้าป่าไปทางฝั่งเดิมของมัน”

“คุณไม่ได้ถามหรือว่า ขณะนั้นเป็นโอกาสดีที่สุดในที่นี้ ทำไมท่านถึงไม่ยิง”

หล่อนพยายามไล่เสียง อารมณ์รื่นเริง

“ขณะนั้นท่านมีเพียงดาบขัดหลังเล่มเดียวเท่านั้นครับ ท่านบอกเหมือนกันว่า ขณะนั้นต่อให้ท่านมีปืน ท่านก็คงไม่ยิงมัน เพราะนึกขุ่นและเอ็นดูในความครึ่งฉลาดครึ่งโง่อย่างพิสดารของมัน เป็นที่สุด”

“ท่านเล่าให้คุณฟัง เมื่อคุณยังเป็นเด็กเล็กๆ อยู่ใช่ไหม?”

“เป็นเด็กครับ แต่ไม่ถึงกับเล็กนัก อย่างน้อยก็โตพอที่จะเรียนชีวิตป่ากับท่านได้เป็นครั้งแรก ขณะที่เล่า ก็เป็นเวลาที่เรานั่งช้อนรดคิงเสื่ออยู่ด้วยกัน”

คำตอบของเขา ทำให้หญิงสาวตะแคงใบหน้า เลิกจู้จี้ขึ้นนิดหนึ่งแล้วเงียบไป

“ว่าแต่ในชีวิตคุณเคยยิงเสื่อมาแล้วกี่ตัว?”

เป็นคำถามจากไชยยันต์

“ผมจำไม่ได้ครับ จำได้แต่เพียงว่า เริ่มยิงมันตั้งแต่อายุ 12 ขวบ แต่เดี๋ยวนี้ผมไม่ใช่ล่าเสื่อเสียแล้ว ยกเว้นแต่ในกรณีจำเป็นที่เลี่ยงไม่ได้ ผมใช้วิธีดักจับส่งขายให้บริษัทของคุณอำพลมาแล้วไม่ต่ำกว่า 30 ตัว ในระยะเวลา 2-3 ปีที่แล้วมา”

“มีทางที่จะให้พวกเราได้สนุกกับเกมนี้บ้างไหม ในโปรแกรมของคุณ ขอเพียงให้เป็นเสื่อเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องร้ายกาจขนาดไอ้กุดหอรอก”

“อ้อ มีแน่ครับ ถ้าพวกคุณต้องการอย่างที่ผมเคยเรียนแล้ว ถ้าเราเดินทางไปถึง ‘ห้วยยายทอง’ เป็นไม่ผิดหวังที่จะได้ยิงเสื่อแน่”

รพินทร์สนทนากับคณะนายจ้างของเขาอีกครู่ใหญ่ ก็เตือนให้ทุกคนพักผ่อน ตัวเขาเองอำลาจะเดินออกไปจากเต็นท์ไป แต่ก่อนที่ร่างของพรานใหญ่จะแหวกประตูเต็นท์ออกไป ม.ร.ว. เชษฐาก็ร้องทักมา รพินทร์ชะงักหันกลับมา

“พรุ่งนี้เราจะออกเดินทางไม่ใช่หรือ?”

“ก็แล้วแต่คุณชายสิครับ ถ้านึกสนุกในการที่จะล่าสัตว์เล็กต่อไป เราจะตั้งแคมป์อยู่ที่นี้อีกคืนสองคืนก็ได้”

เชษฐาหันไปหารือกับไชยยันต์และคาริน ครู่หนึ่งก็หันมาบอกว่า

“เห็นจะพอกันทีกรรมังสำหรับสัตว์เล็ก เราปรึกษากันแล้ว มีสัตว์อยู่เพียงสามชั้นเท่านั้นที่เราต้องการ คือ เสื่อ กระตัง แล้วก็ซ้าง เป็นอันดับสุดท้าย สัตว์เล็กให้ถือเป็นผลพลอยได้ในระหว่างทาง เฉพาะเพื่อเป็นอาหารประจำวันเท่านั้น”

พรานใหญ่ก้มศีรษะ

“ถ้างั้นพรุ่งนี้เราบ่ายหน้าขึ้น ‘โป่งกระตัง’ เลยครับ ต่อไปก็ขึ้น ‘ห้วยยายทอง’ แล้วก็ ‘ป่าห้วย’ เสียเวลาอย่างมากก็เห็นจะไม่เกิน 2 อาทิตย์ ก่อนที่ เราจะไปถึง ‘หล่มซ้าง’ อันเป็นสถานี่ปลายทาง จากนั้นเราจะได้เริ่มเดินทางจริงจังกันเสียที”

“โป่งกระทิง?”

เชษฐาทวนคำ ขมวดคิ้ว สีหน้าเริ่มปรากฏวีรร้อยกังวล กลัดกลุ้มแทนความร่าเริงแจ่มใส
ในขณะนี้ น้ำเสียงแหบต่ำลง

“โป่งกระทิงที่คุณพูดนี้ไซ้ใหม่ เป็นตำแหน่งครั้งสุดท้ายที่คุณพบเห็น ชด ประชากร หรือ
อนุชา น้องชายของผม?”

แววจริมปรากฏขึ้นที่ดวงตาสีเหล็กของจอมพราน เขายิ้มออกมาเล็กน้อย ขณะที่ตอบ
อย่างเข้มซำชัดเจน

“ครับ โป่งกระทิงที่เราจะเดินทางไปพຽ່ງนี้แหละ คือสถานที่ที่ผมได้พบคุณ ชด
ประชากร กับพรานพื้นเมืองลาวโซงที่ชื่อหนานอิน หยุดพักเกวียนอยู่ที่นั่น ก่อนจะออกเดินทางหาย
เข้ากลีบเมฆไปโดยไม่ปรากฏข่าวอีก”

ความเจ็บปวดคลุ้มไปชั่วขณะ รพินทร์คงยังยืนนิ่งอยู่ที่หน้าประตูต้นนั้น

“ไกลจากที่นี่มากไหม แล้วเราจะใช้เวลาเดินทางสักเท่าไร?”

ในที่สุด เชษฐาก็ตามมาเบาๆ

“ผมกะระยะทางไม่ถูกหรอกครับ ทางเดินในป่าไม่เหมือนกับทางธรรมดาทั่วไป แต่จะใช้
เวลาเดินทางสบายประมาณ 12 ถึง 15 ชั่วโมง ถ้าเราออกจากที่นี่ในตอนเช้า ก็จะไปถึงที่นั่นหลัง
ตะวันตกดินไปแล้ว”

“ก็ห่างออกไปจากที่นี่ประมาณเท่าตัว”

ม.ร.ว.คารินเปรยขึ้นลอยๆ

“ก็ประมาณนั้นแหละครับ”

“เป็นอันว่าเราออกเดินทางพຽ່ງนี้แน่นอน เวลาหกโมงเช้า”

ม.ร.ว.เชษฐาตัดสินใจสั่งมา พรานใหญ่ก้มศีรษะ

“ได้ครับ ผมจะได้สั่งคนให้เตรียมพร้อมไว้ภายในคืนนี้เลย พຽ່ງนี้จะได้ออกเดินทางได้
โดยไม่เสียเวลา อ้อ! ขอเรียนให้ทราบเลยว่า พຽ່ງนี้ในเวลาเดียวกับที่เราออกเดินทาง ผมจะให้บุญคำ
กับลูกหาบคนหนึ่ง เอาหนังของไอ้กูดย้อนกลับไปที่หนองน้ำแห้งเพื่อส่งต่อให้คุณอำพลฟอก ตามที่
คุณชายต้องการ คุณชายเขียนจดหมายถึงคุณอำพลเตรียมไว้เลยนะครับ จะได้มอบให้บุญคำพຽ່ງนี้”

“ตกลง ผมจะจัดการเขียนในคืนนี้แหละ บุญคำกับลูกหาบที่จะให้กลับไปหนองน้ำแห้ง
จะย้อนมาสมทบกับขบวนของเราที่ไหน โป่งกระทิงรี?”

“ครับ ผมจะบอกเขาไว้ให้ไปตามที่โป่งกระทิง เพราะอย่างน้อยที่สุดเราก็จะต้องพักแรม
ที่นั่น 3-4 คืน บุญคำตามไปทันอย่างสบาย”

เมื่อนัดแนะตกลงกันเป็นที่เข้าใจเรียบร้อย รพินทร์ก็ผละออกมาจากเต็นท์ของคณะ
นายจ้าง เรียกพรานพื้นเมืองคู่ใจของเขาทั้งสี่ และนายเมยหัวหน้าลูกหาบเข้ามาพบ บอกให้ทุกคน

รับรู้ว่าจะย้ายแคมป์เดินทางต่อไปในเช้าตรู่ของวันรุ่งขึ้น เพื่อเตรียมการเคลื่อนย้ายไว้ให้พร้อม โดยไม่เสียเวลา สำหรับบุญคำเขาบอกให้รู้ล่วงหน้าว่า พรุ่งนี้จะให้นำหนังสือของไอ้กุดเดินทางย้อนกลับไปยังหนองน้ำแห้ง พร้อมกับลูกหาบคนหนึ่ง แล้วนัดแนะให้ตามไปสมทบกับขบวนที่ไปงกระทิง พรานพื้นเมืองอาวุโสอันเป็นมือขวาของเขารับคำอย่างเต็มใจ

ภายหลังจากที่ทุกคนเข้าใจหน้าที่ของตนดีแล้ว จอมพรานก็สั่งให้แยกย้ายกันไปพักผ่อน ตนเองเดินตรวจตราดูแลความเรียบร้อยปลอดภัยของบริเวณแคมป์จนเป็นที่พอใจแล้ว ก็ล้มตัวลงนอนได้เพียงผ้าใบเคียงข้างกับคนของเขา

คืนนั้นผ่านไปอย่างปกติเรียบร้อยดีทุกอย่าง

ห้านาฬิกาของวันรุ่งขึ้น การรวนเกวียนทั้งแปดเล่มก็พร้อมที่จะออกเดินทางได้ตามกำหนด คณะนายจ้างทั้งสามเตรียมตัวเสร็จเมื่อห้านาฬิกาครึ่ง ภายหลังจากอาหารเช้าของทุกคนซึ่งเป็นเวลา 6.00 น. ตามกำหนดพอดี พรานใหญ่ก็ให้เคลื่อนขบวนบ่าหน้าขึ้นตระวันออกเฉียงเหนือ ในขณะที่บุญคำกับลูกหาบอีกคนหนึ่งนำหนังสือและจดหมายฝากของ ม.ร.ว.เชษฐา แยกทางย้อนกลับหมู่บ้านหนองน้ำแห้ง

“ตามเราไปให้ทันที่ไปงกระทิงนะบุญคำ คุณรพินทร์สั่งไว้แล้วไม่ใช่หรือ”

ม.ร.ว.เชษฐาร้องสั่งความมาเป็นประโยคสุดท้าย ก่อนที่บุญคำจะแยกผลไป พรานอาวุโสยิ้มว่า

“ละรับนายใหญ่ ผมจะตามไปทันที่ไปงกระทิงแน่ๆ อย่าว่าแต่ไปงกระทิงเลย ต่อให้ถึงหล่มซ้าง บุญคำก็ตามไปทัน อย่าห่วงเลยครับ”

ขบวนเดินทางคงมีลักษณะเหมือนเมื่อเริ่มออกเดินจากหนองน้ำแห้ง อันเป็นสถานีเริ่มต้นนั่นเอง คือพรานใหญ่เดินด้วยเท้า นำคุ่มไปเบื้องหน้าเช่นเคย แต่ในคราวนี้คณะนายจ้างของเขาทั้งสาม ไม่นึกสนุกที่จะลงจากเกวียนมาเดินเคียงคู่กับเขาอีกเหมือนเช่นเมื่อออกมาจากหนองน้ำแห้ง เพราะการเดินทางในครั้งนี้ มันเป็นระยะอันยาวไกล และอยู่ในความหมายของการเดินทางจริงๆ เชษฐาก็ดี ไชยยันต์หรืออารินก็ดี เริ่มรู้สึกกับคุณค่าของการออมแรงไว้สำหรับเหตุการณ์ข้างหน้า อีกประการหนึ่ง ความรู้สึกที่คิดที่จะเดินยั้งสัตว์เล็กไปในระหว่างทางก็หมดสิ้นไปเสียแล้ว เพราะต่างได้ยั้งกันมาบ้างพอหอมปากหอมคอ

รพินทร์ก็อ่านใจคณะนายจ้างของเขาออกและเห็นว่าเป็นการดีแล้ว ที่ทั้งสามนั่งพักผ่อนไปในเกวียน คิดว่าที่จะมาลำบากเดินเหนื่อยอยู่กับเขาโดยไม่จำเป็นก่อนถึงเวลาอันควร

ตะวันลอยตัวสูงขึ้นเป็นลำดับ จากความสดชื่นเย็นน้ำของธรรมชาติป่ายามอรุณ ค่อยๆ เปลี่ยนมาเป็นความร้อนระอุบอ้าวขึ้นเป็นลำดับ ลักษณะของป่าในตอนนี้เป็นทุ่งโล่งสลับไปกับละมေးเตี้ยๆ มองลิบๆ ออกไปรอบด้าน เห็นทิวเขาทะมึนจรดขอบฟ้าเป็นกำแพงกั้นอยู่โดยรอบ

บรรยากาศของการเดินทางเคร่งเครียดกว่าวันแรกที่ออกเดินทางจากจุดเริ่มต้น พวกลูกหาบไม่มีเวลาพักผ่อนหรือหัวเราะต่อกระซิก เล่นหัวหยอกล้อกันเหมือนกับเมื่อเริ่มต้นเดินทาง นอกจากจะตั้งหน้าตั้งตาเดินกันจริงๆ เพราะความร้อนระอุจากไอแดดซึ่งหาที่ร่มกำบังได้ยาก

นับตั้งแต่สามโมงเช้าจนกระทั่งใกล้เที่ยง กองเกวียนผ่านไปในทุกๆ โถงอันแห่งกรอบเกรียมโดยตลอด มันเป็นภูมิประเทศที่ราบโล่ง ในกรอบล้อมของขุนเขาอันกว้างใหญ่ ไม่มีหุบหรือคดทึบเลย ไม่มีที่เว้าของสัตว์ไคจะโผล่มาให้เห็นตลอดระยะเวลาเดินทาง 4-5 ชั่วโมง นอกจากรอยเท้าของวัวแดง ที่เห็นอยู่ประปรายบางตอนและพวกกระเจียนที่วิ่งไต่อยู่ตามกิ่งไม้ไคร้ ซึ่ง ม.ร.ว.หญิงคาริน ซ้อมมือด้วยปืนลูกกระดสั้น เพราะความเบื่อที่ไม่รู้จะทำอะไร นอกจากทนนั่งอุดอู้อยู่ในเกวียน ร่วงลงมาสองสามตัวตามทางที่ผ่านไป

นางชาย คงได้รับหน้าที่ให้เดินอยู่ใกล้เคียงกับเกวียนโดยสารของคณะนายจ้างตามเดิม ส่วนรพินทร์นั้นนับตั้งแต่เริ่มต้นออกเดินทาง เขาไม่ได้สนทนาหรือพูดจาใดๆ กับคณะนายจ้างอีกเลยแม้แต่คำเดียว เพราะเดินนำไปเบื้องหน้าในระยะห่างประมาณ 50 เมตร และไม่ได้ผ่อนฝีเท้าลงมากใกล้เกวียน การพูดจาซักถามใดๆ จากคณะนายจ้าง จะมีขึ้นได้ก็เพียงแค่พูดกับนางชายผู้คอยรับใช้อยู่ใกล้ๆ เท่านั้น

ประมาณเที่ยงครึ่ง ก็เหยียบเข้าถึงบริเวณดงไม้ที่แลเหลืองอร่ามไปทั่วเพราะความแล้ง รพินทร์สั่งให้หยุดพักชั่วคราวเพื่อหุงหาอาหารเที่ยง คณะนายจ้างทั้งสามจึงมีโอกาสดูพบปะพูดจา กับพรานใหญ่เป็นครั้งแรก นับแต่ออกเดินทางจากเขาโล้น เพราะรพินทร์เข้าร่วมด้วย

“ระยะทางตอนนี้มันแห้งแล้งกันดารเหลือเกินนะ”

ไชยยันต์เปรยขึ้น ขณะที่ถอดหมวกออกกระพือพัดลม รพินทร์ยิ้มสีหน้าและแววตาของเขาเป็นปกติ เพียงแต่เหงื่อออกชุ่มโชกกายเหมือนอาบน้ำเท่านั้น

“นิดหน่อยเท่านั้นเองครับ เราจะต้องผ่านทุกโถงอันแห่งแล้งอย่างนี้อีกไม่ต่ำกว่าสามแห่งก่อนที่จะไปถึงหล่มซ้าง แต่ละแห่งกว้างใหญ่กว่านี้มากนัก”

“เป็นทุกโถงแบบนี้ไปจนกระทั่งถึงโป่งกระทิงรี?”

เชษฐาถาม

“ผ่านดงไฟนี้ไปแล้ว เดินอีกสักสองชั่วโมงก็จะเข้าดงเดี่ยวๆ ครับ หลังจากนั้นก็ตัดดงเรื่อยเข้าไป จนถึงโป่งกระทิง ซึ่งเป็นหุบลาดลงไประหว่างเขาใหญ่ที่เห็นอยู่สองลูกนั้น เดินสบายขึ้นหน่อยไม่ร้อนอ้าวเหมือนที่ผ่านมาแล้ว”

อาหารเที่ยงมือนั้น ทุกคนกินกันอย่างง่าย ๆ เพื่อรองท้องเท่านั้น พวกลูกหาบและพรานพื้นเมือง หุงข้าวขึ้นกินกับพวกเนื้อแห้งและอาหารบ้านป่าของตน ที่เตรียมเป็นเสบียงไว้แต่เมื่อคืน ส่วนคณะนายจ้างตัดภาระโดยการใช้อาหารกระป๋องที่เตรียมมา ภายหลังจากรับประทานอาหารกันเสร็จ นั่งพักผ่อนอีกครั้งชั่วโมง พรานใหญ่ก็ให้เดินทางต่ออย่างรีบเร่ง

พอผ่านคงไฟเข้าเขตป่าโปร่งที่มีไม้ยืนต้นกรอบแดงโกธรมเพราะฤดูแล้ง จันผู้มักจะเดินตามหลังรพินทร์ไปอย่างกระชั้นชิด ก็เดินยืมกลับมาที่เกวียนของคณะนายจ้าง

คุณรพินทร์ให้มาเรียนว่า มีวัวแดงฝูงใหญ่เดินอยู่ขอบทุ่งด้านซ้ายครับ ถ้าท่านอยากจะสนุก ก็เชิญลงไปได้ แกร่ออยู่ที่จอมปลวกใหญ่โน่น”

ไชยยันต์ผู้มักจะกระตือรือร้นอยู่เสมอในการยิงสัตว์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องการจะยิงวัวเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว หันไปคว้า .300 เวเธอร์บีแม็กนัมในราวปืนข้างเกวียนออกมาทันที กระโดดลงมาจากเกวียน หันไปพยักเพ็ชชวนเชษฐากับคาริน แต่เชษฐาสันตึระะ

“เชิญแกตามสบายเถอะ ฉันจะจับเอาแรงสักหน่อย”

ส่วน ม.ร.ว.หญิงคาริน ลังเล หล่อนไม่อยากลงจากเกวียนเพราะไอแดดอันแผดกล้ามองเป็นเปลวอยู่ระยิบระยับ แต่พอเพื่อนหนุ่มคะยั้นคะยอมา ก็กระโดดตามลงไปด้วย โดยไม่ได้ถือปืนใดๆ ติดตัวอยู่ทั้งสิ้น นอกจากปืนสั้นประจำตัวที่ติดอยู่กับเอวตามปกติ

“อ้าว! เธอไม่เอาปืนไปด้วยหรือ?”

“ไม่หรอก ฉันจะไปดูเฉยๆ ไม่รู้ว่าอีตาพรานนั้นออกลูกไม้จะหลอกให้เราเดินหรือเปล่า เห็นพวกเรานั่งกันสบายมาตั้งแต่เช้า ปล่อยให้แกเดินคนเดียว ตานี้ลูกไม้จี้จะตายไป”

“โธ่ รพินทร์คงไม่หลอกคอกน่า เห็นเขาเป็นคนยังไงไปแล้ว เธออยากจะนั่งแกร่ออยู่ในเกวียนกับพี่ชายก็ตามใจ ฉันไปเดินกับรพินทร์มั่งดีกว่า นั่งนานๆ ก็เมื่อยเหมือนกัน”

ว่าแล้วไชยยันต์ก็เร่งฝีเท้าเดินตรงไปที่จอมปลวกใหญ่ ซึ่งเห็นอยู่เบื้องหน้า หญิงสาวร้องบอกให้รอแล้วออกวิ่งเหยาะตามหลังมาด้วย

จอมพรานขึ้นรออยู่ก่อนแล้วที่ขอนไม้ใหญ่หลังจอมปลวก กำลังป้อนจุกบุหรี ขณะที่ไชยยันต์กับคารินมาถึง

“วัวเหรอ รพินทร์?”

ไชยยันต์ถามเบาๆ อย่างตื่นตื่น

พรานใหญ่ยิ้ม

“ครับ คุณชายไม่มาด้วยหรือครับ?”

“ชวนเขาแล้ว เขาบอกว่าอยากนอนมากกว่า คงถือว่ามีเขาแน่แล้วกระมัง เลยไม่สนใจ ไม่เหมือนผม เหนื่อยจะยิ่งอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งผมอยากจะยิงวัวมานานแล้ว ไม่เห็นเหรออีวันก่อน เดินกับคุณเสีขาแทบหลุด เห็นแต่รอยตีนของมันเท่านั้น เชษฐานั่งห่างเฉยๆ มันยังอุตสาห์เชื่อเข้าไปให้ยิง ว่าแต่...มันอยู่ที่ไหน?”

ไชยยันต์สอคล้ายสายตาไปรอบๆ ตลอดทั้งบริเวณป่าโปร่งแห่งแล้งนั้น รพินทร์คงยืนอยู่ในอาการเดิมไม่ตอบว่าอะไร โบกมือเป็นสัญญาณให้จันนำขบวนเกวียนบ่ายหน้าไปตามทิศทางเดิม

แต่ให้เสียหยุดเกวียนคันสุดท้ายอันเป็นเกวียนสำรองอยู่ที่ริมทางก่อน แล้วหันมาทางไชยยันต์กับคาริน

“คุณหญิงจะไปด้วยหรือครับ?”

“ไกลไหม?”

“ก็ไม่ไกลนักหรอกครับ ประมาณครึ่งกิโลเมตร ตัดป่าไปรังนี้ไปทางด้านนี้”

แล้วเขาก็บ้วนปากไปที่กองมูลที่ถ่ายไว้สดๆ และรอยเท้าที่เหยียบย่ำไปกับพื้นดินแห่งระแหง มันเห็นอยู่จางๆ บอกต่อมาว่า

“มันบ่ายหน้าไปทางชายทุ่งฟากโน้น ยังไม่ทันรู้สึกตัวแต่ผมเกรงว่าเราจะต้องยิงในระยะห่างมาก เพราะเป็นที่โล่งแจ้งไม่มีกำบังเลย ระยะยิงคงไม่ต่ำกว่า 500 เมตรขึ้นไปเป็นอย่างน้อย โอกาสยิงก็มีได้อย่างมากเพียงสองนัดเท่านั้น ถ้าไม่อยู่ก็เป็นอันว่าพาลล์”

“ผมนึกแล้ว ถึงได้คว้าเอาไอ้นี้มา”

ไชยยันต์ร้องออกมาเบาๆ อย่างยินดี ชู .300 เวเธอร์บีแม็กนัม ดิคชันยักล้องให้พรานใหญ่ดู

“ถ้างั้นก็เหมาะสมครับ ระยะยิงห่างๆ ในทุ่งโล่ง กล้องจะช่วยได้เป็นอย่างมากทีเดียว มีหน้าซ้้ากระสุนวิถีราบอย่าง .300 แม็กนัม ยิ่งวิเศษเข้าไปใหญ่”

แล้วก็หันมาทางคาริน

“อ้าว! คุณหญิงไม่ได้เอาปืนมาด้วยหรือ?”

ม.ร.ว.หญิงคาริน คนสวยสั้นสี่ระยะ หน้าของหล่อแองแกก้าด้วยไอแดด โดยเฉพาะอย่างยิ่งสองแก้มราวกับผิวมะปราง เหงื่อเกาะพราวตามซอกคอและแถวลูกผมริมหน้าผาก

“ไม่หรอก”

หล่อแองบอก สบตาเขานิดหนึ่งแล้วหลบไป

“ใครจะยิงก็ยิง ฉันสมัครตามมาด้วยเท่านั้น”

“คุณหญิงจะยิงหรือไม่ยิงไม่สำคัญ สำคัญอยู่ที่ว่าทันทีที่คุณหญิงก้าวลงจากเกวียน ควรจะมีไรเฟิลติดมือไว้เสมอ หรืออย่างน้อยที่สุดก็ลูกซอง ไม่ใช่แค่ปืนสั้นในซองข้างเอว ควรจะฝึกไว้ให้เป็นนิสัย เพราะเรากำลังเดินเข้าดงลึกเข้าไปเป็นลำดับ”

คารินหันขวับมาประจันหน้าเขา ขยับปากจะปล่อยถ้อยคำรุนแรงออกไป แต่แล้วก็ชะงัก เพราะนึกถึงเหตุการณ์ที่หล่อแองหนีลงไปอาบน้ำที่ลำธารและซ้างแม่ลูกอ่อนได้ ซึ่งรพินทร์ช่วยเหลือไว้ได้ทัน จึงยิ้มออกมาจิดๆ ยักไหล่ ประโยคที่พูดแม้จะกระแเสเสียงอ่อน ก็ยังไม่วายแจะ

“ก็ให้มันรู้ไปซิ ว่าฉันมากับพรานใหญ่แล้วจำเป็นจะต้องถือปืนเพื่อคุ้มครองตัวเอง หรือถ้าคุณคิดว่าจะคุ้มครองฉัน ไม่ได้ก็บอกมาตามตรง ฉันจะได้กลับขึ้นไปบนเกวียนเสีย”

รพินทร์หัวเราะ ไม่ได้โต้เถียงอะไรอีก วันนี้รู้สึกว่าเขาจะอารมณ์ดีเป็นพิเศษ ผิดกับความเคร่งเครียดเช่นทุกวัน หันไปส่งลูกหาบสองคนที่กุมเกวียนคันนั้นให้หยุดพักรออยู่ก่อน แล้วพยักหน้าเรียกเส่ยให้เข้ามาสมทบด้วยกลายเป็นสี่คน ออกนำลัดเลาะแคะรอยบ่าหน้าไปทางด้านใต้ แยกทางกับขบวนเกวียนของเซษฐาซึ่งล่องหน้าไปก่อนโดยการนำของจัน ไชยยันต์และคารินเร่งฝีเท้าเดินขนานไปกับพรานใหญ่ตึกๆ โดยมีเส่ยตามมาทางเบื้องหลัง

“เราอาจเสียเวลาคลาดกับขบวนของคุณชายสักชั่วโมงหนึ่ง แต่ก็ตามทัน”

รพินทร์บอก

“ไม่ใช่พรานของคุณพาพี่ชายฉันเตลิดเปิดเปิงไปทางไหนเสียนะ”

หญิงสาวอครวนไม่ได้

“ก็ชักสงสัยอยู่เหมือนกัน จันกับเกิดที่นำทางไปจำทางไม่ค่อยจะแม่นยำเสียด้วย”

เขาตอบหน้าตาเฉย หญิงสาวร้องอะไรออกมาคำหนึ่ง ลืมตาโตหันมาจ้องหน้า แตรรพินทร์ ทำไม่รู้ไม่ชี้เสีย ไชยยันต์หัวเราะออกมา เพราะรู้ทันว่านั่นเป็นการแกล้งขี้ของรพินทร์ คารินจึงเพิ่งรู้ว่าถูกรวนตอบขำเลื่องหางตาซ้อน

“คนผี!”

หล่อนอุบอิบอยู่ในลำคอคนเดียว เขาคงไม่ได้ยินหรือได้ยินก็แกล้งเอาหูทวนลมเสีย หันมาอธิบายแนะนำวิธีสังเกตดูรอยเท้าสัตว์และการแคะรอยให้ไชยยันต์ศึกษา เขาเป็นครูเดินป่า และล่าสัตว์อย่างดีที่สุด และไชยยันต์ก็ยอมตัวเป็นลูกศิษย์ด้วยความศรัทธาเต็มที่

“คุณแน่ใจหรือว่า เราจะตามมันทัน และมีโอกาสได้ยิง”

“คงไม่ผิดหวังหรอกครับ อย่างช้าอีกไม่เกิน 15 นาทีนี้ คงจะได้เห็นตัว ฝูงของมันเดินทวนลม และเราตามมันทางด้านใต้ลม เหตุการณ์มันบังเอิญเหลือเกิน ฝูงมันเดินตัดหน้าเส้นทางเดิมของเราเมื่อไม่เกินครึ่งชั่วโมงมานี้เอง ความจริงผมว่าจะผ่านไปแล้ว แต่มานึกขึ้นได้ว่าคุณไชยยันต์อยากจะมีวันสัก เห็นว่าไม่เสียเวลาอะไรมากมาย ก็เลยอยากจะพามาให้ได้ยิ่งสมใจ”

“ขอบคุณมาก”

จิตใจใหญ่ๆ รพินทร์ก็เดินนำมาถึงบริเวณเนินเตี้ย ระเกระระกะไปด้วยโชคหินที่ออกขึ้นมาจากพื้นดิน รวากับมีใครมาปักไว้ แนวป่าโปร่งมาสิ้นสุดลงตรงนั้น เบื้องหน้าเป็นทุ่งหญ้าลึบ ลี้อออกไปมองเห็นเขาเตี้ยๆ เป็นลอนคลื่นรายล้อมอยู่รอบทิศ

จอมพรานทำสัญญาณให้ไชยยันต์ คาริน และเส่ย หยุดอยู่กับที่ก่อน ตนเองค่อยๆ คลานขึ้นไปบนเนินสูงตอนหนึ่ง หมอบสำรวจออกไปยังแนวทุ่งกว้างเบื้องหน้า อีตใจเดียวก็หันกลับมา เอานิ้วแตะริมฝีปากเป็นความหมายให้สงบเงียบ แล้วโบกมือให้ทุกคนได้ตามขึ้นไป

ไชยยันต์ไต่ตามขึ้นไปโดยเร็วเป็นคนแรก ด้วยความรู้สึกที่ตื่นเต้น คารินติดหลังเป็นคนที่สอง และเสี้ยกติดตามขึ้นไปเป็นคนสุดท้าย ทั้งสองมาหมอบอยู่ในแนวนานเรียงหน้ากระดานเคียงข้างกับรพินทร์

ภาพที่เห็นอยู่เบื้องหน้าท่ามกลางทิวหุบเขาแห่งที่มองเห็นเป็นฟอนเหลืองอร่ามราวกับฟางข้าวหน้าแล้ง ชิดกับป่าไผ่ด้านขวามือห่างออกไปประมาณ 700 เมตร วิวแดงผุงหนึ่งจำนวน 10 ถึง 12 ตัว กำลังเดินและเล็มใบไม้ที่อยู่เพลิน ในระยะไกลเช่นนี้ มองดูแทบไม่ผิดอะไรกับวัวบ้านที่จับกลุ่มหากินอยู่ริมทุ่ง

ไชยยันต์ตลุกโพลอย่างตื่นเต้นยินดี แทบจะระงับไว้ไม่อยู่ ส่วนคารินรีบหยิบกล้องส่องทางไกลที่คล้องคออยู่ขึ้นมาปรับเลนส์ส่อง หลอนนอนฟังพาบอยู่ทางด้านซ้ายของพรานใหญ่

“ไอ้โฮ! สวยจัง แต่ละตัวเขางามทั้งนั้น กำลังกินเพลินทีเดียว”

หญิงสาวร้องออกมาเบาๆ ส่งกล้องให้พรานใหญ่ รพินทร์รับมาแต่ไม่ได้ส่องดู ส่งต่อให้ไชยยันต์อดีตนายพันตรีทหารปืนใหญ่ยกขึ้นส่องอย่างกระหาย

“รู้สึกว่าจะเป็นตัวผู้เสียกว่าครึ่ง วิเศษจริง ผมไม่เคยเห็นภาพสัตว์ป่าที่มันอยู่กันตามธรรมชาติอย่างเพลิดเพลินแบบนี้มาก่อนเลย”

ไชยยันต์คราวออกมาด้วยเสียงกระซิบ รพินทร์ใช้นิ้วแตะน้ำลายชูขึ้นสำรวจทางลมอีกครั้งหนึ่ง แล้วตบไหล่ไชยยันต์กระซิบยืมๆ

“เราไม่มีทางจะเข้าไปใกล้มันมากกว่านี้อีกแล้วนะครับ ถ้าขึ้นลงจากเนินนี้ มันก็จะต้องไหวตัวแน่ๆ เชิญเลยครับ เลือดยิงเอาตามสบายใจเย็นๆ ไม่ต้องรีบร้อน พยายามยิงให้ประณีตที่สุด ระยะมันห่างไปหน่อย”

ไชยยันต์ส่ง .300 แม็กนั่มมาให้เขา

“เราหวังผลเลิศดีกว่ารพินทร์ อย่าให้ผมเสียเลย คุณยิงเถอะ”

รพินทร์ส่ายหน้า ยิ้มละไม

“เราไม่ได้หวังผลเลิศ หรือว่าเสียอะไรเลยนี่ครับ คุณไชยยันต์ต้องการจะยิง นี่เป็นเหตุผลข้อเดียวที่ผมพามา แล้วทำไมจะมาให้ผมยิงเสียล่ะ ไม่ต้องกลัวว่ามันจะผิดหรือถูกหรอกครับ เล็งให้แน่ที่สุดและดีที่สุดแล้วกัน”

ไชยยันต์ยิ้มแห้งๆ

“หวังว่าคุณคงจะไม่หัวเราะเยาะผมนะ ถ้าผิด”

“โธ่!”

“เฮ้! เอาก็เอา ผมจะต้องนอนยิงอย่างนี้หรือ?”

“เอาทำที่ถนัดที่สุดเลยครับ ผมบอกแล้วว่าไม่ต้องเร่งร้อน ถ้าเรายังอยู่บนเนินนี้ มันยังไม่มีโอกาสรู้ตัวหรอก”

ไชยยันต์กัดริมฝีปาก เอามือทั้งสองลูบกับขาทางแกง เช็ดเหงื่อแล้วลุกขึ้นนั่งคุกเข่า โดยตั้งเข่าขึ้นข้างหนึ่ง อีกข้างหนึ่งยันพื้นในท่านั่งอิงมาตรฐานอันถนัดที่สุด วางข้อศอกรองรับกระโجمมือของปืนไว้บนเข่าข้างที่ตั่งไว้ ก่อนที่เขาจะเล็งในศูนย์กล้อง รพินทร์ก็บอออกมาว่า

“นัดแรกจะถูกหรือผิดไม่ต้องคำนึงถึงนะครับ ช้านัดสองทันที ก่อนที่ฝูงของมันจะเตลิดโอกาสเราจะยิงได้เพียงสองนัดเท่านั้น ก็ต้องยิงให้ครบ ผมจะคอยดูผลการยิงให้จากกล้องนี่เอง”

อดีตนายพันตรีทหารใหญ่พยักหน้า แล้วหลับตาซ้ายเล็งขวาตามกล้อง 500 เมตรเศษๆ ระบุนี้จัดว่าไกลพอคู่สำหรับศูนย์เปิด แต่สำหรับศูนย์กล้องที่มีกำลังขยายสี่เท่าที่ติดอยู่กับ .300 เวนเจอร์บีแม็กนัม กระบอกนี้ เป็นระยะฉกรรจ์ทีเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อมีโอกาสได้เล็งอย่างประณีตโดยไม่มีกรรือรื้อนลุกละหุกเช่นนี้

ไชยยันต์เล็งไปทางเจ้าสีโตนดตัวใหญ่ที่สุด ลักษณะจะเป็นจำฝูง ซึ่งหันด้านข้างอันเป็นเป้าใหญ่ให้ ทุกคนสะกดกลั่นลมหายใจและเอาใจช่วย ครั้นแล้ว .300 แม็กนัม ก็แผดระเบิดขึ้นด้วยเสียงแหลมหนักแน่น สะท้อนกลับไปทั้งทุ่งและชายดง เสียงกระสุนที่วิ่งแหวกอากาศไปด้วยความเร็วสูง ได้ยินนัดชัดเจนในความโล่งว่างเช่นนี้

ร่างทะมึนมีมาของเป้าหมาย กระโดดตัวลอยขึ้นไปบนอากาศ ยกขาหน้าทั้งสองขึ้น แล้วร่วงลงไปหงายท้อง คืบตะกุกตะกายอยู่กับพื้น ฝูงคลั่งเห็นชัดกับทุกสายตาที่เพ่งเฝ้ามองอยู่ ไชยยันต์ยังไม่ทันจะเล็งเห็นด้วยซ้ำว่า เป้าหมายการยิงของเขาเป็นอย่างไร แต่ปฏิบัติตามคำแนะนำของจอมพรานอย่างเคร่งครัดกระชากลูกเลื่อนโดยเร็ว สลัดปลอกเก่าทิ้ง ยัดลูกใหม่แทนที่ แล้วเล็งในขณะที่หัวทั้งฝูงยังยืนเบ็งด้วยความตกใจ นัดที่สองของเขาระเบิดซ้ำออกไปอีกติดต่อกันอย่างรวดเร็ว

ผลของการยิงนัดที่สอง จะเป็นอย่างไรยังไม่ทราบแน่ แต่แวบแดงทั้งฝูงเริ่มแตกสือออกไปเป็นขบวน วิ่งกันฝุ่นตลบ บ่ายหน้ากระเจิงเข้าไปในป่าไผ่ใกล้ๆ ราวกับพายุพัด เสียงไชยยันต์ร้อง “ว้า” ออกมาดังลั่น เพราะเข้าใจว่านัดที่สองของเขาพลาด แต่แล้วก็เอะอะออกมาอีกอย่างประหลาดใจระคนยินดี เมื่อเห็นตัวหนึ่งในจำนวนของฝูงนั้น ที่กำลังควบโขยกอยู่กลางหมู่ทรุดขาหน้าลง ล้มกลิ้งไปกับพื้นด้วยความแรง มันพยายามที่จะตะกายลุกขึ้นวิ่งต่อไปอีกสองสามก้าว ก็ล้มตะแคงลงไปอีก ชুকอ ส่งเสียงร้องดังก้องได้ยินมาถึงอย่างถนัด ส่วนตัวแรก บัดนั้นนอนกองนิ่งสงบไปแล้ว

“อยู่ทั้งสองตัวเลยครับ เจ้านาย”

เสียงร้องลั่นออกมาอย่างดีใจ และคารินก็ลุกขึ้นกระโดดร้องเฮ้คออกมาอย่างลืมตัว ไชยยันต์ยิ้มเป็นออกมาได้ รพินทร์ตะมุ่ที่ปีกหมวกแสดงการระด้วยสีหน้ายิ้มๆ แล้วส่งมือมาจับ

“เยี่ยมยอดวิเศษสุดครับ คุณไชยยันต์ ยังไงคุณชายอายุแน่นๆ ไม่เสียแรงที่อยากจะยิงวัวมาเป็นเวลานาน นัดละตัวเลขนะครับ ผมขอคำนับ แสดงความยินดีด้วย”

“ผมว่านัดที่สองมันฟลุ่กมากกว่า เพราะยังไม่ทันจะจับเป้าถนัด ผมก็เห็นวัวโป้งออกไปอย่างตะลิตะลาน กลัวมันจะเผ่นเสียก่อน ทีแรกก็นึกว่าผิดเหมือนกัน เพราะเห็นมันควบตะบึงกันใหญ่ แต่เอ๊ะ โหงอีกตัวหนึ่งถึงม้วนลงไปได้ก็ไม่วู้”

ไชยยันต์พูดหอบๆ อย่างตื่นเต้น ตาเป็นประกายจับไปที่ภาพของเจ้าวัวแดงอันเป็นเหยื่อของกระสุนตัวที่สอง ซึ่งบัดนี้ยังคงนอนซมคอส่งเสียงร้องก้องทุ่งอยู่

“ตัวแรก กระสุนตัดเข้าประสาทสำคัญ ถึงได้ล้มนิ่งกับที่ในทันที ส่วนตัวที่สอง ก็ถูกที่ลำคอกเหมือนกัน แต่ไม่ถึงกับดับความรู้สึกในทันที มันถึงได้มีแรงวิ่งไปได้อีกนิดหน่อย ทำให้ดูครั้งแรกเหมือนไม่ได้ถูกกระสุน ถึงอย่างไรก็นับว่าเป็นการวางกระสุนได้อย่างดีเยี่ยมทั้งสองนัด นัดแรกประเสริฐสุด คือคว่ำอยู่กับที่เลย นัดที่สองก็อยู่ในเกณฑ์ดี คืออยู่เหมือนกัน ไม่ถึงกับต้องตามให้เหนื่อย แม้จะวิ่งเคลื่อนที่ไปได้บ้างเล็กน้อย ผมเองก็ยังไม่กล้ารับรองเหมือนกันว่า ในระยะไกลขนาดนี้ ผมจะยิงมันให้นิ่งอยู่กับที่เหมือนคุณไชยยันต์ได้หรือเปล่า สัตว์ใหญ่ทุกชนิด เป้ามันใหญ่พอที่จะยิงให้ถูกก็จริง แต่จุดตายของมันมีอยู่ไม่กี่แห่งเท่านั้น และเป็นบริเวณเล็กนิดเดียว การยิงให้ถูกนะไม่ยากเลย แต่จะยิงให้อยู่ที่นั่น ต่อให้มือพรานอาชีพก็หวังได้ยากเหลือเกิน ในระยะไกลๆ อย่างนี้”

รพินทร์ว่า พร้อมกับหัวเราะเบาๆ ไชยยันต์หน้าแดงด้วยความปลื้มปิติ รู้สึกว่าเขาจะดีใจและภาคภูมิใจอย่างมากมายระคนไปกับอาการตื่นๆ เศษฐาอิงวัวแดงได้ก่อนเขาก็จริง แต่ในการนั่งห้างยิง โดยที่วัวเข้ามาให้ยิงเองในระยะใกล้แทบจะเรียกว่า ‘เผาขน’ ส่วนเขาแกะรอยยิงในระยะห่างถึง 500 กว่าเมตร มีหน้าซำยังเป็นการยิงอย่างชนิดสัง สองนัด ต่อสองตัว มันจะเป็นเพราะฝีมือของเขาเอง หรือจะเป็นเพราะความฟลุ๊ค เขาก็ยังไม่ออกเหมือนกัน แต่อย่างน้อยก็คงจะได้คุ้ยไปนานทีเดียวในบรรดาเพื่อนฝูงนักล่าสัตว์ทั้งหลายของเขา

“ได้อาจารย์ดีอย่างคุณนะซี ผมจึงได้เป็นนักล่าสัตว์ที่มีฝีมือขึ้นนิด ไม่สะเปะสะปะเหมือนก่อนๆ”

ไชยยันต์ถ่อมตัว รู้สึกเหมือนกันว่าความตื่นเต้นยินดีเป็นพิเศษของเขา แสดงออกนอกหน้าให้รพินทร์สังเกตเห็นได้ชัดเจนไป จึงกลบเกลื่อนเสีย

“อย่าเลย ไม่ใช่อาจารย์ดี หรือว่ามีล่าสัตว์ของเรอมันอัจฉริยะขึ้นมาหรอก”

ม.ร.ว.หญิงคาริน ขัดออกมา แกล้งขำเข้าเพื่อนชายมากกว่าที่จะเจตนาหมิ่น

“**300** แม้กนั่ม ดิดคล้องขยาสีเท่าแบบนี้ มีหน้าซำยังมีโอกาสยิงได้นัดถึงอย่างนั้น ถ้าเธอพลาด เธอก็ไม่ควรจะคิดล่าสัตว์อีกต่อไป สรุปแล้วก็คือป็นดี ศูนย์ดีนั่นเอง อย่าไปสรรเสริญความดีให้กับอย่างอื่นเลย”

ไชยยันต์หัวเราะออกมา พยักหน้ารับคำโดยไม่ต้อลื้อต่อเถียงอะไรอีก เพราะรู้นิสัยของเพื่อนสาวดี ส่วนพรานใหญ่ได้แต่ยิ้มๆ เขาหันไปบอกเสียให้ย้อนกลับไปเที่ยวอันมีลูกหาบสองคนเฝ้าอยู่ เพื่อให้หน้าเกวียนมารับวัวยังตำแหน่งที่เห็นล้มอยู่ แล้วหันมาพยักหน้าชวนไชยยันต์กับคารินให้ล่วงหน้าเข้าไปยังวัวที่ถูกยิง เจ้าตัวหลังที่ซุกคอยู่เมื่ออีดีใจใหญ่ บัดนี้จุมุกพุบลงที่มดินแล้ว แต่ยังไม่ยอมนอนในท่าหมอบลักษณะเดิม

ทั้งสามเดินลงจากเนิน ตัดทุ่งตรงไปอย่างรวดเร็วเรียงเป็นหน้ากระดาน ไชยยันต์เหวี่ยงปืนขึ้นสะพายบ่าตามสบายโดยเห็นว่าไม่จำเป็นที่จะต้องใช้ปืนอีกแล้ว เพราะเจ้าวัวตัวหลังที่เขายิงล้มชุกอยู่ย่น บัดนี้เอาหัวซบลงดินลงไปแล้ว จากระยะที่มองเห็นไกลๆ ตรงข้ามกับรพินทร์ ซึ่งปลด .30-06 ออกจากปาลงมาถือในลักษณะเตรียมพร้อมเมื่อต่างเดินใกล้เข้ามาเป็นลำดับ สายตาของพรานใหญ่จับนั่งอยู่ที่เจ้าสีหม้อใหม่เขาโง้งเป็นเงามตัวนั้น ไม่กะพริบอย่างฉงน

ไชยยันต์กับคาริน เดินเคียงคู่เขามาพร้อมทั้งพูดคุยกันอย่างสบาย โดยไม่มีการระมัดระวังอย่างใดทั้งสิ้น ความเอะใจของรพินทร์ทวีขึ้นเมื่ออีกประมาณ 70 เมตรจะถึงตัวเจ้าวัวแดงตัวมหึมาที่เขาจุมุกชุกดินอยู่ เขาเห็นดวงตาทั้งคู่ของมันเบิกโพลงเบิ่งออกมา และได้ยินเสียงหายใจพืดหนักๆ จนฝุ่นบริเวณใกล้เคียงจุมุกของมันปลิวว่อนขึ้น

พรานใหญ่ชะงักกึก กางแขนทั้งสองปาดสีกัดไชยยันต์และคาริน ผู้เดินขนานเขาอยู่ทั้งซ้ายขวาไว้ ครั้นแล้วพริบตานันก่อนที่เขาจะเคลื่อนไหวอย่างไรต่อไป เจ้าวัวป่าซึ่งนอนหมอบเอาจุมุกชุกดินอยู่ตัวนั้น ก็แผ่นโผนขึ้นยืนทะมึนทั้งตัวราวกับปาฏิหาริย์ แล้วก็หือลิวตรงเข้ามาอย่างรวดเร็วอย่างบ้าเลือดไม่น่าเชื่อ...เกินกว่าที่ทั้งไชยยันต์และคารินจะคาดคิดถึง

“หลบ!! เร็ว!!”

รพินทร์ตะโกนสุดเสียง ท่ามกลางความตะลึงพรึงเพริดของทั้งสองและพร้อมกันนั้น เขาก็ผลักไชยยันต์เป็นการกระตุ้นเตือนภาวะตะลึงให้เซพระไปทางขวา ขณะเดียวกันก็กระชากเอวของม.ร.ว.หญิงคาริน วราฤทธิ์ ล้มกลิ้งเข้าไปหลบกำบังอยู่หลังตอไม้ใหญ่ ตัวเขาเองก็ม้วนเป็นลูกขนุนเข้าไปด้วยพร้อมๆ กัน

ไชยยันต์มาได้สติเมื่อถูกรพินทร์ผลัก ขณะนั้น เจ้าวัวป่าพุ่งเขาอันแหลมโง้งของมันลิวเข้ามาใกล้เขาในระยะไม่เกิน 20 เมตร มันสายไปเสียแล้ว ในกรที่จะสลัดไรเฟิลออกจากบ่า อดีตนายพันตรีทหารปืนใหญ่หันหลังกลับ วิ่งอย่างไม่คิดชีวิต เบื้องหน้าของเขามีดินมะขามป้อมใหญ่ต้นหนึ่งยืนตระหง่านโดดเด่นอยู่ เขาโฉบอ้าวตรงไปยังดินมะขามป้อมต้นนั้น ในขณะที่เบื้องหลังวัวป่าบ้าเลือดกวาดกระชั้นเข้ามาโดยวิ่งผ่านร่างของรพินทร์กับคาริน ซึ่งหลบฉากเข้าหาตอไม้อย่างหวุดหวิด ไชยยันต์เป็นเป้าหมายที่เด่นกว่า และมันหมายกวาดไชยยันต์มากกว่าที่จะแว้งกลับมายิงรพินทร์และคาริน ซึ่งมันวิ่งถลาเลยมาแล้ว

รพินทร์ใจหายคิดว่า เขาแผ่นขึ้นยืนในพริบตานัน .30-06 ในมือแผดระเบิดก็ก้อง ตามหลังเจ้าวัวป่าบ้าเลือดพร้อมกันเขาก็วิ่งตามหลังมันไปด้วย ตะโกนบอกไชยยันต์ลั่นทุ่ง

“พยายามขึ้นต้นไม้ ขึ้นต้นไม้ให้ได้ ทั้งปีนก่อน อย่าหันกลับมายิง”

ไชยยันต์มีสติพอที่จะได้ยินเสียงตะโกนของเขา สลัด .300 แม็กนัมอันเกาะออกจากบ่าทิ้ง ในขณะที่วิ่งสุดฝีเท้ากระโจนขึ้นเกาะกิ่งมะขามป้อม โหนตัวขึ้นไปด้วยกำลังวังชาของผู้ที่รักชีวิต เจ้าวัวป่าก็พุ่งเข้าถึงโคนมะขามป้อมในเสี้ยววินาทีนั้น มันกระโจนสะบัดเขาอันโง้งแหลมเต็มกำลัง บ้าดีเดือด กระชากกางเกงเดินป่าบริเวณขาของอดีตนายทหารหนุ่มขาดควากติดยาของเขา ราวกับฉีก

ด้วยคมหอก เฝียดเนื้อของไชยยันต์ไปอย่างหวุดหวิด ไชยยันต์เหนียวข้อพากายเขยิบสูงขึ้นไปอีก ด้วยความเร็วชนิดที่ตนก็ไม่เชื่อมาก่อนว่า จะสามารถทำได้ในเวลาปกติ

ไชยยันต์ปลอดภัยแล้ว จากวินาทีคับเจิตนั้น โดยอาศัยความสูงของมะขามป้อมต้นนั้นช่วยชั่วคราว

เจ้าวัวบ้าเลือดเว้งกลับ ด้วยพลังสุดท้ายแห่งชีวิตของมัน แล้วก็กระโจนเข้าปีกหัวใส่ ต้นมะขามป้อม เสียงดังสนั่นสะเทือนโยกไปหมดทั้งลำต้น ปานว่าจะขาดยับลงมาด้วยพลังแรง แต่ ไชยยันต์มือเหนียวแน่นพอที่จะทรงตัวไว้ได้ ถ้าหากต้นมะขามป้อมไม่ขาดวินาศลงเสียก่อน

รพินทร์ ไพรวลย์ จำไม่ได้เหมือนกันว่าเขาลั่นกระสุนออกไปกี่นัด จากไรเฟิลในมือ มันเป็นการยิงที่ถูกละหุกที่สุด เพื่อจะช่วยชีวิตนายจ้างไว้ในวินาทีวิกฤตินั้น กระสุนของเขาเข้า เป้าหมายทุกนัด แต่ไม่เข้าที่สำคัญพอที่จะยับยั้งความบ้าดีเดือดของเจ้าวัวล่าบาทตัวนั้นได้อย่าง เฉียบขาด พลังมหาศาลอันเป็นวาระสุดท้ายของชีวิตสัตว์ป่าดุร้ายมีอยู่โดยธรรมชาติของมันทุกตัว ไป ในอันที่จะแก้แค้นตอบแทนศัตรู

ลมหายใจของมันยังมี มันยังไม่ยอมล้ม!

.30-06 ในมือของเขาเล็กไปเสียแล้วสำหรับการซาร์จของเจ้าวัวแดงตัวนั้น ทรายใดก็ตามที่เขาไม่สามารถจะส่งกระสุนเข้าเจาะไขสันหลัง หรือสมองของมันได้อย่างเฉียบขาด

พอไชยยันต์รอดตัวไปได้อย่างหวุดหวิด มันก็ปรี๊ดดังเข้าไปเขาเป็นอันดับที่สอง ในระยะที่ ประจันหน้ากันอย่างกระชั้นชิด เพราะเขาวิ่งตามหลังมันมาระยะสวนหน้ากันเพียงแค่นี้

รพินทร์เคยยิงสัตว์ซาร์จทุกชนิดคับเจิตว่าคืนมาแล้วทุกตัวไป แต่คราวนี้มันกรรมสิ้นดี วินเซสเตอร์ .30-06 คู่ชีพประจำมือของเขา กระสุนเกลี้ยงจนขาดไปเสียแล้วจากแมกกาซีนในตัวปืน ถ้า เขาควักจากกระเป๋ายืนมาบรรจุใหม่ ก็แปลว่าร่างของเขาแหลกเหลวก่อนที่จะบรรจุทัน

จอมพรานแผ่นหิวออกไป ลักษณะเกี่ยวกับการวิ่งของไชยยันต์เมื่อครูนี้นี้ ผิดกันแต่ว่า การวิ่งของเขาค่อนข้างคล่องแคล่วชำนาญและมีสติกว่า พอหันหน้าออกผละวิ่ง เขาก็ต้องใจหายใจว่าอีกครั้งที่ เห็นคารินยืนถือปืนสั้นแก๊ว กังๆ อยู่กลางทุ่ง สกัทธิศทางด้านหน้าที่เขากำลังผ่านไป หล่อนคงจะวิ่งตามหลังเขามาเมื่ออึดใจนี้เอง และบัดนี้มันจะสิ่งทำอะไรไม่ถูกเมื่อเห็นเขาเป็นฝ่ายวิ่งหนีเจ้าวัวตัวนั้นอีกทีหนึ่ง

“หลบไปที่ตอไม้เดิมนั้น เร็ว! อย่ามัวยืนอยู่อย่างนั้น”

เขาร้องบอกออกไปสุดเสียง

หล่อนมีสติรับทันต่อเหตุการณ์ฉุกเฉินได้ดีพอใช้ ขณะที่เขาวิ่งตรงเข้าไปที่หล่อน เห็น ม.ร.ว.หญิงคารินยกปืนสั้น .357 ในมือของหล่อนขึ้นลั่นไกเปรี้ยงออกไปนัดหนึ่ง แล้วก็หันกลับวิ่งหวนกหุดผมกระจายว่อน แผ่นเข้าไปทรุดหมอบกำบังอยู่หลังตอไม้อันเดิม แล้วปืนในมือก็ก๊กก้องขึ้นอีกนัด รพินทร์ได้ยินเสียงหัวกระสุนเจาะกระาะของปืนสั้นแม็กนัมของหล่อน โลบเฉี่ยวเหนือ

ศีรษะเขาไปอย่างหวุดหวิด และบัดนั้นเอง เขาก็กระโจนเข้าถึงตัวหล่อน กระชากปิ่นสั้นมาจากมือของหญิงสาว หันขวับกลับมาโดยเร็ว

ภาพที่เห็น ระยะเวลาเพียง 25 หลา เจ้าวิ้ววายร้ายขาหลังทั้งสองพับแล้ว แต่ขาหน้ายังปักยันพื้นมั่น มันไม่มีการเคลื่อนไหวอย่างใดอีกต่อไปอีก นอกจากจะยีนตัวสั้นเต็มเลือดทะลักแดงฉาน ไทรมกาย ช้องตาลุกโพล่งอย่างประสงคร้ายมายังเขาและคาริน

รพิพัทธ์จับนกปิ่นแบบซิงเกิลแเอ็คชั่นของคารินขึ้นอย่างรวดเร็ว ส่องลำกล้องตะแคงศูนย์จับอยู่ที่แสกหน้าในระหว่างดวงตาของมัน แล้วลั่นไกระเบิดตุน กระสุนรูปกรวยผ่าซี่ขนาด .357 เจาะทะลวงเข้าเป้าหมายอย่างเที่ยงตรงตัดช่องสมองเจ้าสี่หม้อใหม่ตัวขนาดน้อยๆ กระทั่ง ผู้เกือบจะกลายเป็นเพชรฆาตของคณะเดินป่า...

ล้มกรีนลงอย่างสงบฤทธิ์เดชลงเพียงแค่นั้น!

รพิพัทธ์ยื่นสะกดกลั่นลมหายใจอยู่เต็มช่วง คาริน วราฤทธิ์ ยืนเบียดกายอันสั้นน้อยๆ อยู่แบบข้างเขา มือข้างหนึ่งยังเกาะไหล่เขาแน่น และบัดนี้หล่อนเพิ่งจะรู้สึกตัว ถอนมือออก ต่างคนต่างมองคูกันในระยะใกล้ ไม่ได้พูดอะไรกันเป็นเวลานาน นอกจากจะกะพริบตาอยู่ปริบๆ ใบหน้าของ ม.ร.ว.หญิงคาริน ชิดเผือด คงได้ยีนแต่เสียงตะโกนโหวกๆ ของไชยยันต์ดังมาจากยอดมะขามป้อมกลางทุ่ง

หล่อนเป็นคนถอนหายใจเอือกออกมา และพูดขึ้นก่อนด้วยการขมขื่นๆ ว่า

“คืนเดินคืนนะ”

“ไม่ดีหรอก ผมไม่ชอบเลย”

เขาตอบแก่นๆ

“ขอบคุณมาก ที่คุณหญิงช่วยไว้ในขณะที่มันกวดไล่หลังผม ถ้าคุณหญิงไม่ยิงสกัดไว้ มันอาจกวดผมทันก็ได้”

คารินหัวเราะ หล่อนปรับความรู้สึกให้เป็นปกติได้เร็วพอใช้

“ขอบใจที่ยังรู้จักขอบใจฉัน แต่เห็นจะไม่จำเป็นหรอก ฉันเชื่อว่าทั้งสองนัดที่ฉันยิงออกไปไม่ถูกเลยสักนัด เพราะมัวแต่ขวัญหนีดีฝ่ออยู่ ก็คุณมัวแต่วิ่งอยู่นะซิ คุณถึงไม่รู้ว่าขณะที่มันกวดไล่คุณมานั้น มันทรุดลงไปถึงสองครั้ง และวิ่งช้าลงมาก มันหมดแรงแล้วละ ถึงแม้จะไม่มีการซ้ำเลย ฉันก็คิดว่ามันคงจะล้มลงก่อนที่จะไล่คุณทัน”

แล้วหล่อนก็กระชากปิ่นสั้นไปจากมือเขา พูดกระด้างๆ

“ยิงปิ่นสั้นได้ไม่เลวนี่ ไหนบอกว่าไม่ถนัดปิ่นสั้นยังงั้นละ”

“ก็ไม่ใช่จะถนัดนัก แต่ถ้าจำเป็นก็ถนัดยิ่งกว่าคนที่เคยถนัด!”

“รู้ตัวมั่งไหมว่า ที่คุณถนัดยอดเยี่ยมไม่มีใครสู้ได้ คืออะไร?”

“ไม่ทราบ”

“วิ่งยังไงล่ะ คุณวิ่งเร็วยิ่งกว่าใจเสียอีก ไชยยันต์ก็ยังสู้ไม่ได้ อีตอนที่วิ่งมันไล่กวด”

“อย่ามัวแต่ชวนผมทะเลาะอยู่เลย ไปปรับคุณไชยยันต์กันเถอะ แขนงตั้งอยู่บนยอดมะขามป้อม ตะโกนเขี้ยวๆ อยู่นั่นเอง ไม่รู้เป็นอันตรายอะไรหรือเปล่า ผมเห็นไอ้หัวหน้ากรรมนั่นมันIVIDเสียดางเกงขาดติดปลายเขา”

พูดแล้วเขาก็ก้าวออกจากที่โดยไม่รอ หญิงสาววิ่งตามรพินทร์ ผ่านซากรั้วร้ายไป โดยยังไม่ทันไปสนใจกับมันก่อน เขาก็ล้มทับหมวกของหญิงสาวที่ตกอยู่คืนไปให้เจ้าของ เดินมาเก็บปืนของไชยยันต์ ซึ่งก็เป็นเวลาเดียวกับที่เจ้าของปืนปืนลงจากต้นมะขามป้อม วิ่งตรงรี่เข้ามา

“เรียบบร้อยพลอดภัยดีหรือเปล่า ใครเป็นอะไรบ้าง?”

ไชยยันต์ร้องถามเข้ามาก่อนที่จะถึงตัว

“เรียบบร้อย เธอล่ะ?”

คารินป้อมปากบอกออกไป

“กางเกงขาดเว่อไปเลย เลียดเนื้อไปนิดเดียว นึกว่าจอดแล้วเหมือนกัน”

ไชยยันต์เข้ามาถึงมองหน้าเพื่อนสาว มองสีหน้ามุ่มๆ ของจอมพรานแล้วก็หัวเราะก๊ากออกมางอหาย คารินก็พลอยหัวเราะออกมาด้วยอย่างขบขันที่สุดเมื่อนึกถึงภาพเหตุการณ์ที่วัวไล่ยกเว้นรพินทร์คนเดียวที่ยืนสีหน้าไม่เสวยนัย ทั้งสามซักถามกันอีกครั้งใหญ่ถึงเหตุการณ์สำคัญที่ต่างผลัดกันเผชิญหน้ากับเจ้าวัวร้าย แล้วก็พากันเดินกลับมาที่ซากรั้ว

“ทำไมคุณถึงฝนล่ะ อีตอนที่มันผละจากผม ตรงรี่เข้าไปหาคุณ ผมนึกว่าคุณจะยิงสวนเสียอีก”

ไชยยันต์ถามปนหัวเราะอย่างครั้นเครง เขาเป็นคนหัวและคะนอง เคยชินกับกลิ่นไอของอันตรายได้ดีพอใช้ทีเดียว ในนาที่คับขัน อันหมายถึงชีวิตซึ่งผ่านไปหยกๆ มันไม่ได้มีความหมายอะไรเลย คารินก็เช่นกัน รพินทร์ปลดโปรงใจขึ้นเล็กน้อย ครั้งแรกเขาเกรงไปว่าทั้งคารินและไชยยันต์ จะเสียขวัญต่อเหตุการณ์เสียอีก บัดนี้ทั้งสองกลับเห็นเป็นเรื่องสนุก

“กระสุนในปืนของผมหมดพอดีครับ ก็เลยต้องโกยก่อนตามธรรมเนียม ผมชินเสียแล้วกับการวิ่งหนีสัตว์ซาร์จแล้วก็เคยวิ่งนับครั้งไม่ถ้วน”

“ไม่น่าเชื่อเลยนะว่า มันจะพรวดพราดลุกขึ้นมาเล่นงานเราได้”

“ผมสังสรรค์แต่แรกครับ พอจะเอ่ยปากเตือน มันก็พรวดเข้าไปใส่เสียแล้ว ความจริงผมควรเข้ามาในระยะที่เราอยู่ห่างกว่านั้น สัตว์ป่าทุกชนิดถ้ายังไม่ตายสนิท ไว้วางใจไม่ได้ทั้งนั้น มันจะฮึดเข้าเล่นงานเราเป็นครั้งสุดท้าย ถ้าเราไม่ระวังให้ดี คราวหลังจำไว้ด้วยนะครับ อย่างประมาทเป็นอันตราย ถ้าไม่แน่ใจก่อนจะเข้าไปชิดตัวมัน ซ้ำเสียให้แน่ก่อน เจ้าสัตว์ประเภทวัวแดงนี้ทำพิชเอากับผมมาสองครั้ง กระทั่งเสียอีกลงได้ล้มแล้วไม่เคยลุกขึ้นมาได้”

“ก็มีย่างรี มันทำเป็นหัวที่มลงไปกับดินอย่างนั้น ผมก็นึกว่ามันจอดแล้วนะซิ ถ้ามันยังชูกออยู่เหมือนแต่แรกจะได้ซ้ำ นี่เห็นนอนฟูบเฉย หลอกให้เราเข้าไปจนใกล้ พับฝ่าซิ เกือบตายแล้ว ไหมละ นี่ถ้าผมมาคนเดียวก็เสร็จแล้ว ไล่ไหล เซษฐารู้เข้าคงได้หัวเราะกันงอหาหยอีกพักใหญ่”

ไชยยันต์จู้ปากโคลงหัวบ่นพึม

ในการสำรวจรอยกระสุนจากวัวเจ้ากรรมพบว่า นัดแรกของไชยยันต์ที่ยิงระยะไกล เจาะเข้ารักแร้แดงทะลุเป็นแนวตรงออกอีกด้านหนึ่ง บาดแผลฉกรรจ์จากกระสุนนัดนั้น ปลิดชีวิตมันได้แน่นอน แต่อาจเน้นนานออกไปหน่อย อย่างน้อยที่สุดก็นานพอที่จะให้โอกาสซาร์ของมัน หากว่าหลวมตัวชะล่าเข้ามา ส่วนหานัดของรพินทร์ที่ยิงตามหลังไปขณะที่มันกวัดไล่ไชยยันต์เจาะเข้าแนวตะโพก และขาหลัง ฝังในทั้งสิ้น นำประหลาดใจในข้อที่ว่า มันไม่น่าจะมีพลังทรหดจนถึงกับสามารถทรงตัวกวัดไล่ได้อีกตั้งหลายอึดใจ ส่วนสองนัดกระสุนปืนสั้นที่ยิงจากมือของ ม.ร.ว.หญิงคาริน กระทบโคนเขาแตกก็ออกไป และนัดสุดท้ายที่ยิงจากมือรพินทร์ ทะลวงคว้านกะโหลกศีรษะ อันเป็นนัดที่ยุติความชั่วร้ายของมันลงเพียงแค่นั้น

เมื่อเปรียบเทียบกับเจ้าสิโตนดจำฝูงตัวแรกที่ไชยยันต์ยิงล้มด้วยกระสุนเพียงนัดเดียว ก็เห็นว่า มันมีขนาดข้อมกว่าเล็กน้อย ระยะที่ทั้งสองตัวล้อมอยู่ห่างกันร้อยหลาเศษ ทั้งสองตัวพุ่งพริ้วท่าเป็นวัวฉกรรจ์เต็มที

เสียน่าเกี่ยวพันกับลูกหาบสองคน มาถึงอย่างเร่งร้อนเต็มไปด้วยความตระหนก และประหลาดใจ เพราะขณะที่แยกไปตามเกวียนนั้น เส่ยได้ยินเสียงแตรระเบิดถึบขึ้นอีกอย่างน่าสงสัย เขานึกว่าทั้งสามอาจปะทะกับโจลงช้าง แต่พอมาถึง ไชยยันต์ก็ทำหน้าที่อธิบายให้ทราบโดยละเอียดจึงเข้าใจ

“โอ! ไม่ได้หรอกครับ วัวแดงที่ถูกยิงลำบาก ร้ายยิ่งกว่ากระทิงอีก”

เส่ยบอกไชยยันต์ แล้วก็เล่านิยายประกอบถึงกรณีที่ตนเองเคยโดนมาแล้วอย่างไร

รพินทร์สั่งให้พรานของเขาจับลูกหาบ ช่วยกันฆ่าและแบ่งส่วนวัวแดงทั้งสองตัวออกเป็นชิ้นใหญ่ๆ เพื่อสะดวกในการลำเลียง แล้วบรรทุกขึ้นเกวียนลำรองที่พามา พวกนั้นช่วยกันจัดการภายในเวลาอันรวดเร็วอย่างชำนาญ วัวทั้งสองตัวก็กลายเป็นชิ้นส่วน บรรจุเต็มเกวียนพอดี ทั้งเครื่องในและส่วนที่ไม่เป็นประโยชน์ไว้กลางทุ่งให้เป็นเหยื่อของพวกสัตว์ป่าต่อไป

เมื่อเสร็จสรรพเรียบร้อยก็ออกเดินทางไล่หลังขบวนเกวียนของเซษฐาไป ระยะเวลาห่างกันหนึ่งชั่วโมงพอดี ตรงตามที่พรานใหญ่คำนวณไว้แต่แรก

ในครั้งนี้ไชยยันต์เดินเคียงคู่ไปกับรพินทร์ ให้คารินนั่งไปบนแอกเกวียนเพียงคนเดียว เพราะบริเวณภายในเกวียนเต็มเอี้ยดไปด้วยเนื้อวัวป่า เส่ยคุมระวังอยู่เบื้องหลัง ส่วนเคียงข้างเกวียนก็คือลูกหาบประจำสองคน ทั้งหมดเดินกันอย่างชนิดพยายามทำเวลาเพื่อที่จะไล่หลังขบวนของเซษฐาที่ล่วงหน้าไปก่อนให้ทัน ตะวันอันแผดแสงจ้ามาตั้งแต่เช้า จนกระทั่งบ่าย บัดนี้เริ่มอ่อนแสงลงแล้ว

เพราะท้องฟ้ามีเมฆดำเคลื่อนเข้ามาปกคลุม กลิ่นไอฝนโชนมากรุ่นๆ ทำให้การเดินทางสบายขึ้นกว่าเก่ามาก

“ฝนจะตกกระมัง”

ไชยยันต์ปรายแขนงมองดูท้องฟ้า ขณะที่เดินเคียงบ่าไปกับพรานใหญ่

“ไม่แน่หรือครับ ถ้าตกมันก็คงไปตกในหุบเขา บริเวณนี้มันโล่งเกินไป เมฆครึ้มพอให้เราคลายร้อนเท่านั้น”

พายุพัดแรงขึ้นทุกขณะ เมฆฝนลอยผ่านไปอย่างรวดเร็ว สังเกตเห็นได้จากนกเงือกฝูงใหญ่ที่จับหมู่บินร่อนอยู่สูงลิบ ซึ่งบัดนี้ถูกลมบนพัดกระจัดกระจายว่อน และส่งเสียงร้องแว่วลงมาได้ยินถนัด เก้งสองสามตัวฝนกระโจนตัดหน้าให้เห็นเพราะตื่นพายุ ไชยยันต์หยุดชะงักขยับปืน แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ ปล่อยให้มันผ่านไปเสีย วัวแดงสองตัวเพียงพอแล้วสำหรับการยิงของเขาวันนี้ เขาไม่ต้องการจะหยุดเสียเวลาอีก เพราะพรานใหญ่คงเดินรุดไปเบื้องหน้าโดยไม่หย้อนฝึเท้ารอ คล้ายจะเตือนเขาโดยอาการไม่ให้หันไปสนใจกับสัตว์เล็กเหล่านั้น ให้เปลืองเวลาโดยเปล่าประโยชน์

“เราจะตามเชษฐาทันในระหว่างทางไหม?”

เขาลามขึ้นอีก กรอกกระตักน้ำใส่ปากแล้วส่งไปให้จอมพราน รพินทร์ส่ายหน้าปฏิเสธน้ำจากมือของไชยยันต์พร้อมกับยิ้มตอบว่า

“ถ้าคุณชายประวิงเวลาไว้สักนิด เราอาจตามทันที่บริเวณปากทางเข้าหุบภายใน 6 โมงเย็นนี้ แต่ถ้าเดินอย่างไม่รอ ก็คงไปถึงโป่งกระทิงก่อนหน้าเราสักครึ่งชั่วโมง ไม่ต้องห่วงหรือครับ จันกับเกิดรู้ดีว่าเราควรจะต้องแค้นปีทีไหน เพราะผมบอกที่หมายเขาไว้ล่วงหน้าแล้ว”

ไชยยันต์กนาพิกาข้อมือขึ้นดู และไม่ได้ปริปากอะไรอีก มันเป็นการทดลองเดินทางด้วยเท้ากันอย่างจริงจังครั้งแรก ซึ่งเต็มไปด้วยความเมื่อยล้าเหน็ดเหนื่อย เขาอยากที่จะกลับไปนั่งกับคารินในเกวียน แต่มาคิดถึงการเดินทางมหาวิบากที่จะพบต่อไปในอนาคตอันใกล้ภายหลังเมื่อออกจาก ‘หล่มซ้าง’ แล้ว ก็เลยมานะบอกกับตนเองว่า เขาควรจะเริ่มฝึกเดินเสียแต่เนิ่นๆ ในครั้งนี้หนึ่งชั่วโมงแรก ขาทั้งสองสันดึกแทบจะก้าวไม่ออก ไรเฟิลที่สะพายไหล่ ปืนสั้นที่ติดเอวและกระตักน้ำ เริ่มจะหนักขึ้นทุกขณะ พอชั่วโมงที่สองก็ซาไปหมดทั้งตัว เปิดน้ำในกระตักดื่มบ่อยครั้งขึ้น เหงื่อชุ่มโชกทั้งตัวเหมือนอาบน้ำ และเดินช้าลงเป็นลำดับ

รพินทร์ผ่อนฝึเท้าจะล่อให้ หันมายิ้มด้วย

“เป็นยังไงบ้างครับ?”

“น่าชม ผมกำลังศึกษาการเดินทางป่าอย่างจริงจังเป็นครั้งแรก”

“ถ้าเหนื่อยนักขึ้นไปนั่งที่แอกเกวียนกับคุณหญิงก็ได้ครับ อย่าลำบากเดินกับผมอยู่เลย”

ไชยยันต์หัวเราะ ส่ายหน้า

“หนทางเดินข้างหน้าของเรา มันคงจะยิ่งกว่านี้ นับเป็นร้อยๆ เท่า ผมต้องการฝึกความเคยชินเสียแต่เนิ่นๆ เชื่อว่ามันคงจะดีขึ้นเป็นลำดับ พรานคนหนึ่งเคยสอนผมไว้ว่า ถ้าเราเดินเหนื่อย

ที่สุดคนป่า และหยุดพักเอนหลังลงเมื่อไร เราจะหมดแรงทันที ไม่สามารถจะลุกขึ้นมาเดินได้อีก แต่ ถ้าฝืนใจเดินต่อไป แม้จะเดินไปอย่างช้าๆ ในที่สุดกำลังวังชาของเราจะอยู่ตัวจริงหรือเปล่า?”

“จริงครับ สำหรับในรายที่เริ่มฝึกเดินแรกๆ ผมพยายามจะเตือนไว้ด้วยว่าถ้าไม่เหลือออกจริงๆ แล้ว อย่าพยายามค้ำน้ำเลย เราเหนื่อยเต็มที่เราหยุดนั่งพักได้ แต่ไม่ควรจะล้มตัวนอน ถ้าหากว่าเรายังไม่ถึงที่หมายโดยต้องการจะเดินต่อ ที่เขาห้ามไว้อย่างนั้น ก็เพราะคนเราเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ามาเต็มที่ ถ้าหลังแตะพื้นก็จะผล็อยหลับไปในทันทีนั่นเอง เป็นความจริงทางด้านสรีรวิทยาจริงๆ นั่นแหละครับ”

“ผมอดประหลาดใจไม่ได้ที่เห็นคุณเดินได้โดยกำลังไม่ตกเลย เสมอต้นเสมอปลายมาตลอด ถามจริงๆ เอะ คุณไม่เหนื่อยเลยรี แล้วก็ไม่หิวน้ำเลย ผมสังเกตคุณนับตั้งแต่เราออกเดินทางจากเขาโล้นแต่เช้านี้แล้ว พวกเราขนาดนั่งคุยกันอยู่ในเกวียนแท้ๆ ยังกินน้ำกันคนละหลายครั้ง เพราะความอ้าวระอู คุณเดินตากแดดเปรี้ยงๆ มาตลอด ผมเห็นคุณกินน้ำครั้งเดียวตอนก่อนที่เราจะแยกไปยังวัวแดง”

รพินทร์หัวเราะอ่อนโยน ทำให้ใบหน้าผมขมในแบบลูกผู้ชายเต็มตัว และดวงตามีเสน่ห์นำพิศขึ้นอย่างประหลาด แม้กระทั่งในความรู้สึกของไชยยันต์ซึ่งเป็นผู้ชายด้วยกัน

“โธ่ ทำไมจะไม่เหนื่อย ไม่หิวน้ำครับ ร่างกายของมนุษย์เราเหมือนกันทั้งนั้น ไม่ได้มีอะไรพิเศษออกไป ถ้าจะฝัดกันออกไปบ้าง อาจทนในการหิวน้ำได้มากกว่า ทั้งนี้และทั้งนั้นก็เพราะชีวิตของผมต้องประสบกับมันอยู่ตลอดเวลา คุณไชยยันต์หรือใครๆ ก็ตาม ถ้าลงมาใช้ชีวิตอยู่อย่างผมเป็นประจำ ก็จะเคยชินไปเอง”

“อีกอย่างหนึ่งที่ผมแปลกใจก็คือ คุณเดินในป่าได้ราวกับเดินตามถนนคอนกรีตในเมือง คุณไม่หลงสับสนบ้างหรือ ดันไม้หรือว่าด่านสัตว์มันก็มองเหมือนกันไปหมดทุกแห่ง ไม่มีอะไรจะให้เห็นสังเกตเห็นได้เลย ถูกละผมรู้ว่าพรานชานาญจะต้องจัดเจนรู้ไปหมดทุกอย่างในป่า แต่ก็อดสงสัยเสียไม่ได้เมื่อมาพิจารณากันโดยสายตาและความรู้สึกนึกคิดทั่วไป คุณมีเคล็ดอะไรในการสังเกตหรือ?”

รพินทร์หัวเราะออกมาอีกครั้งด้วยความขัน

“เปล่าครับ ไม่ได้มีเคล็ดอะไรเลย เคล็ดที่คุณไชยยันต์ว่ามันก็ไปรวมอยู่ในความเคยชินอีกนั่นแหละ ผมบอกไม่ถูกเหมือนกันว่าผมสังเกตอะไรเป็นเครื่องหมาย อธิบายไม่ได้จริงๆ ในข้อนี้มันน่าจะเป็นสัญชาตญาณมากกว่ากระมังครับ”

“แล้วเวลาคุณเดินเหนื่อยๆ เกิดเหตุฉุกเฉินๆ ที่จะต้องอิงขึ้นมา คุณอิงได้ถูกยังงั้น...มีไม้สั้นบ้างหรือ สำหรับผมรับรองได้เลย สมมติว่าให้ผมอิงอะไรในขณะนี้ ผมยังไม่ถูกแน่”

การคุยกันไปในระหว่างทาง รพินทร์รู้ดีว่าจะช่วยทำให้นายจ้างของเขาลืมความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า

“ถ้าเหนื่อยมากก็เห็นจะแยเหมือนกันครับ แต่เท่าที่ปรากฏมา ผมมักจะยังสัตว์ในระหว่างที่เดินไม่เกิน 7-8 ชั่วโมงติดต่อกัน และในระยะเวลาเดินเพียงแค่นี้ สำหรับผมไม่เหนื่อยเกินไปนัก”

พอขึ้นชั่วโมงที่สาม กำลังของไชยยันต์ก็เริ่มอยู่ตัว เขาก้าวขาออกเดินในลักษณะเครื่องจักร ความเมื่อยล้าเปลี่ยนมาเป็นความซาไปเสียแล้ว รพินทร์หมั่นสอบถามและชวนคุยเป็นเพื่อนอยู่ตลอดเวลาและชะลอฝีเท้าให้ ไม่ใช่วิธีเดินรูดหน้าไปเบื้องหน้าเหมือนแต่แรก

“เอาละ ทีนี้ถึงไหนก็ถึงกัน ผมอยู่ตัวแล้ว กลัวอย่างเดียวเท่านั้น พอถึงที่พักผมจะก้าวขาไม่ออกเสียเท่านั้น”

ไชยยันต์พูดคุยมึนๆ เปลี่ยนเป็นสลับมาสะพายอีกไหล่หนึ่งเพราะไหล่ข้างเดิมล้าเต็มทน

“ไม่เป็นไรครับ ผมมียาวิเศษที่จะช่วยคุณไชยยันต์ได้อย่างชะงัดในเรื่องนี้ เป็นยาตามทฤษฎีของพรานป่าพื้นเมือง คิมสักอีกสองอีกเท่านั้น รับรองว่ากำลังวังชากลับคืนมาเหมือนเดิม ไม่มีการเมื่อยขบหรือเป็นตะคริวแน่นอน พอรุ่งเช้าก็เดินตัวปลิวได้อีก ผมจะให้คุณไชยยันต์เมื่อถึงแคมป์ของเรา”

“ยาอะไร?”

“เออะครับ แล้วค่อยรู้ เราทำกันเดี๋ยวนี้ กินกันเดี๋ยวนี้เลย ด้วยหาเอาจากในป่านี้แหละ เพราะที่อื่นเราก็คงหาไม่ได้”

รพินทร์อมยิ้ม

“ว่าแต่คุณไชยยันต์จะกินได้หรือเปล่าเท่านั้น”

“ความจริงผมกินอะไรก็ได้แทบทุกชนิด ที่มนุษย์เขากินกันได้”

“ถ้างั้นก็สบายเลยครับ”

จากป่าโปร่งที่สลับไปกับทุ่ง เริ่มจะกลายเป็นป่าที่ขี้นเป็นลำดับ อากาศร่มรื่นมาตลอด พอห้าโมงเย็นก็ถึงปากหุบในระหว่างช่องเขาสูง ละอองฝนโปรยปรายลงมาบางๆ ช่วยให้เกิดความชุ่มชื้น สะดวกในการเดินยิ่งขึ้น ตลอดเวลาธารน้ำนิ่งอยู่บนแอ่งเกวียน ไม่ได้ลงมาวิ่งรวมเดินอยู่ด้วย

ร่องรอยของการเดินผ่านล่องหน้าไปก่อนของขบวนเกวียนเขษรฐา มองเห็นได้อย่างถนัดในครั้งนี้ เพราะความรกชัฏของกิ่งไม้และเถาวัลย์ในหุบ มีรอยตากถาง และตัดกิ่งไม้เพื่อแหวกทางให้เกวียนควายผ่านเข้าไปได้ มันเป็นการตากถางตัดพงเป็นประเดิมครั้งแรก นับตั้งแต่เริ่มออกเดินทางมา ซึ่งเท่ากับเตือนให้ไชยยันต์และคารินรู้สึกได้ในทันทีว่า การเดินทางเริ่มจะเข้าสู่ใจกลางดงลึกเข้าไปเป็นลำดับแล้ว เพราะหนทางเท่าที่ได้ผ่านมาแล้วนั้น ยังมีทางพอที่จะใช้ขบวนเกวียนเดินผ่านไปได้อย่างสบาย ไม่ถึงกับบุกเบิกกันเหมือนเท่าที่เห็นอยู่ในขณะนี้

รพินทร์ชะลอฝีเท้า ลงมาเดินรวมกลุ่มกับเกวียนที่บรรทุกเนื้อวัวป่า แนะนำให้เคลื่อนที่ตามรอยขบวนเกวียนของเขษรฐาที่ล่องหน้าไปก่อน ระวังนี่เอง ม.ร.ว.หญิงคาริน จึงกระโดดลงจาก

แอกเกวียน มาเดินสมทบรวมกลุ่มด้วย บรรยากาศครึ้มวังเวงด้วยไม้ใหญ่ที่ปกคลุมทึบทะมึนอยู่ทั่วไป เสียงจกจันเรไรและลิงค่างบ้างขณะนี้ได้ยินอยู่รอบด้าน รพินทร์เริ่มปลดไรเฟิลที่สะพายอยู่กับไหล่ลงมาถือไว้ และไชยยันต์ก็ปฏิบัติตาม

การเดินในระยะนี้เป็นไปอย่างเชื่องช้า เพราะความเกะกะอึดอัดของเกวียนซึ่งจะต้องเกาะลัดไปตามรอยซึ่งதாகวางไว้อย่างจำกัด บางครั้งก็ติดตอไม้และก้อนหิน ซึ่งต้องช่วยกันเข็น

ควายฉกรรจ์ทั้งสองตัวแสดงสมรรถภาพของความทรหดบึกบึนอันเป็นธรรมชาติของมันอย่างเต็มที่ เกินกว่าที่ควายไถนาของชาวนาธรรมดาจะทำได้ หนทางบางขณะก็ชันสูง บางขณะก็เทลาดลึกลงไป แสดงให้เห็นชัดว่าตัดไประหว่างเชิงเขา สองฟากทางผ่านไปตามหุบเหวและลำห้วยแห่ง กลิ่นไอของป่าผัดแผกไปกว่าเท่าที่ผ่านมาแล้ว อากาศก็เยือกเย็นลงในทันที ต่างกันชนิดหน้ามือเป็นหลังมือ กับที่ได้เดินกันมาเมื่อตอนบ่าย

รพินทร์อธิบายให้ไชยยันต์และคารินทราบว่ ทางที่พรานของเขาตัดเพื่อนำเขษฐานและขบวนเกวียนล่วงหน้าไปก่อนนี้เป็นหนทางลัด และป่าแถบนี้ก็เป็นป่าที่จัดว่าลึกเกินกว่าที่พวกล่าสัตว์พื้นบ้าน พวกตัดหวาย หรือหาตะเคียนชันจะกล้าเดินเข้ามาถึง เพราะฉะนั้นทางจึงมักจะตันทึบอยู่เสมอ ต้องใช้ถางพงตัดทางเข้าไป เขาเองในปีหนึ่งๆ ก็จะผ่านมาเพียงไม่เกิน 2 ครั้งเป็นอย่างมาก แม้จะเคยถากถางไว้ก่อนแล้ว พอถึงไว้สัก 3-4 เดือน พวกพงไม้เล็กและเถาวัลย์ก็จะขึ้นมาปิดทางเสียดตามเดิม จำต้องฟันป่ากันทุกครั้งที่ผ่านไปมา

“นี่มีหมายความว่า เราต้องฟันป่ากันเข้าไปตลอดหรือ?”

คารินถาม กวาดสายตาไปรอบๆ ในขณะที่เดินผ่านไป

“บางตอน เป็นระยะๆ ไปเท่านั้นเองครับ เดินตามรอยที่พรานของผมทำทางไว้ล่วงหน้าก่อนแล้ว อีกครู่เดียวเราก็จะตัดขึ้นด่านข้าง แล้วเราจะอาศัยเดินตามด่านข้างไปตลอด จนกระทั่งถึงที่ตั้งแคมป์”

แล้วจอมพรานก็ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู กล่าวต่อ

“ผมคิดว่าขณะนี้พวกเราไล่หลังคุณชายโกล้เข้ามาในระยะเพียงไม่เกิน 2 กิโลเมตรเป็นอย่างมาก เชื่อว่าตามไปทันระหว่างทางก่อนที่ตั้งแคมป์”

“ถ้าฉันเราก้เดินกันได้เร็วมากซี”

ไชยยันต์ว่า

“เราเดินเร็วกว่าครับ แล้วอีกอย่างหนึ่ง คณะของคุณชายต้องมาเสียเวลาในการหักพงด้วยระยะนี้ถ้าใช้สัญญาณเสียงปืนก็จะได้ยินถึงกันอย่างถนัดทีเดียว”

“ถ้าฉันเรายังเรียกกรี เขาจะได้ร้อ”

หญิงสาวเสนอ

“ผมคิดว่าเราตามไปเจียบๆ ดีกว่าครับ ประเดี๋ยวก็ทันกันเอง การใช้เสียงปืนโดยไม่จำเป็น ในป่าที่เรามีความสงสัยจะล่าสัตว์ด้วยนั้น มันไม่สู้จะเหมาะนัก ป่าแตกเสียเปล่าๆ”

คารินพยักหน้ารับฟังโดยดี

ตรงตามที่รพินทร์บอกไว้ทุกอย่าง หลังจากนั้นอีกเพียง 10 นาที ทั้งหกคนและเกวียนหนึ่งคัน ก็เดินทางที่ถูกต้องนั้นมาบรรจบกับด่านซ้างที่ทอดขวางหน้าอยู่ เป็นถนนสายโล่งเตียนกว้างถึง 8 เมตร ราวกับมีคนมาตัดเป็นทางไว้ แต่คดเคี้ยวเป็นลอนคลื่นสูงต่ำผ่านไปไประหว่างดงที่ทั้งสองด้าน หนทางนั้นไม่มีแม้แต่ต้นไม้เล็กๆ จะงอกขึ้นให้รกตา คงมีแต่ใบไม้แห้งที่ร่วงหล่นถมทับกันอยู่ราวกับจะปูลู่ไว้เป็นพรม การเดินสะดวกขึ้นกว่าที่จะบุกบั่นตัดไปในพงรก

ด่านซ้างระยะนี้ไม่สามารถจะมองเห็นอะไรเบื้องหน้าไกลเกินกว่า 50 เมตร เพราะความสูงต่ำเป็นลอนคลื่นของมัน ทางเรียบก็จริง แต่การเดินต้องออกแรงอยู่ตลอดเวลา เพราะระดับอันไม่เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกวียนเทียมควาย ลูกหาบสองคนที่คุมอยู่ต้องคอยดูแลช่วยเหลืออย่างเต็มที่ตลอดเวลา

ขณะนั้น เข็มนาฬิกาข้อมือของไชยยันต์บอกเวลา 17.50 น. อากาศในดงเริ่มขมุกขมัวลงแล้ว

ครั้นแล้วทันที่นั่นเอง ทั้งหมดก็ได้ยินเสียงปืนแตกกึกก้อง ดังขึ้นมาจากเบื้องหน้าในระยะที่ไม่ห่างออกไปนัก มันลั่นขึ้นเป็นนัดแรก จากนั้นก็แผดระดมสะท้านไปทั้งดง ชนิดนับนัดไม่ถ้วน ราวกับเกิดการต่อสู้กันขึ้นอย่างขนานใหญ่ มันมีทั้งเสียงไรเฟิล และลูกซองประสานกันฟังไม่ได้ศัพท์

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นแล้ว!”

เสียงป่าแตกสะเทือน กิ่งไม้หักครืนเหมือนถูกพายุระคนมากับเสียงร้องแปรแปรนแซ่ไปหมด ได้ยินตามมาอย่างถนัดชัดเจน เป็นคำตอบข้อสงสัยของทั้งหกคนที่เดินทางมาเบื้องหลัง ในขณะนี้ได้คิดว่าคำอธิบายใดๆ อีกทั้งสิ้น นั่นก็คือ ขบวนของ ม.ร.ว.เชษฐา ซึ่งเดินล่องไปเบื้องหน้า ได้เกิดสวนทางปะทะหน้ากับเจ้าของทางเดิมเข้าให้เสียแล้ว

ซ้างทั้งโขลง!!

“หลบเข้าหาโขดหินนั่นเร็ว มันอาจเลยผ่านมาทางนี้”

รพินทร์ออกคำสั่งเร็วปรือ ไชยยันต์กระซอกข้อมือหญิงสาววิ่งเข้าไปหาโขดหินอันงอกอยู่ระเกะระกะหมู่หนึ่ง ริมทางใกล้ที่สุด เสี่ยและลูกหาบทั้งสองคน ทั้งเกวียนชั่วขณะแผ่นแยกย้ายเข้าหาที่กำบัง

ปีนทุกระบอบถูกปลดออกจากไหล่เตรียมพร้อม มีแต่พรานใหญ่คนเดียวเท่านั้น ที่ยืน
เด่นอยู่บนทาง กระชับไรเฟิลพร้อม ตาจ้องมองสังเกตระแวงระวังไปยังทิศทางเบื้องหน้า พร้อมกับ
หูที่คอยเงี่ยสดับเสียง...

